

ХАРЛАН КОУБЪН ДРЪЖ СЕ ЗДРАВО

Превод от английски: Венцислав Венков, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

Пръстите на Мариан обвиваха третата ѝ чаша текила, а тя все още се дивеше на безкрайната си способност да разруши и последната капка добро в гадния си живот. В този миг мъжът до нея се провикна:

— Слушай, сладурано: креационизмът и еволюцията са напълно съвместими.

Слюнката му се приземи на врата ѝ. Тя направи гримаса и хвърли кос поглед към онзи. Мустакът му бе буен като на звезда от порнофилм от седемдесетте години. Седеше от дясната ѝ страна. От лявата ѝ бе свръхизрусената блондинка с чупливата сламена коса, към която бе насочена предизвикателната му закачка. Мариан бе нещастната мръвка в средата на неудачния им сандвич-свалка.

Реши да не им обръща внимание. Втренчи се в чашата си, сякаш бе диамант, който можеше да свърши работа за годежния ѝ пръстен. Или пък бе начин да разкара мустакаткото и сламенокоската. Не се получи.

— Ти си луд — рече Сламенокоска.

— Изслушай ме.

— Добре, цялата съм в слух. Но това не значи, че не си луд.

— Искате ли да си сменим местата, че да седнете един до друг?

— попита Мариан.

Мустакът положи ръка върху нейната:

— Чакай, госпожице, искам и ти да чуеш.

Мариан се канеше да възрази, но реши, че е по-лесно да си затрае. Върна погледа си към напитката.

— Окей — каза Мустакът. — Нали си чувала за Адам и Ева?

— Разбира се — отвърна Сламенокоска.

— И вярваш ли на тая история?

— Онова, дето той е първия мъж, а тя — първата жена?

— Точно тъй.

— Никак. А ти?

— Вярвам, разбира се. — Потупа мустака си, сякаш бе малък гризач, нуждаещ се от утеха. — Според библията точно така е станало. Първо е създаден Адам, а после, от реброто му — и Ева.

Мариан отпи. Пиеше по няколко причини. В повечето случаи заради купона. Сума ти пъти бе попадала на места като сегашното, в търсене на запознанство, което евентуално да прерасне в нещо повече. Тази вечер обаче мисълта да си тръгне с някой мъж просто не я вълнуваше. Пиеше, за да се упои, и по дяволите, ако не стане. Само да се отпуснеше, и безсмисленото бърборене щеше да я разсее. Да потуши болката.

Объркала бе всичко.

Както винаги.

През целия си живот бе бягала с пълна сила от всичко добродетелно и благоприлично и бе търсила следващата непостижима наркоза — едно постоянно състояние на скука, накъсвано от патетични еуфории. Съсипала бе нещо хубаво, а сега, като се опита да го възстанови, Мариан пак се бе осрала.

Навремето гледаше да не причинява болка на други, освен на най-близките си — един вид затворено общество от най-обичаните й хора, жертви на емоционалното осакатяване, което им нанасяше. Но сега, благодарение на възникналата напоследък смес от идиотщина и егоизъм, вече можеше да добави към списъка на жертвите на марианското клане и напълно непознати.

И тя не знаеше защо, но да наранява непознати й се струваше лошо. Така или иначе онези, които обичаме, най-много ги боли от нас, нали? Но да причиняваш страдания на невинни хора е лоша карма.

Мариан бе разрушила вече един живот. А може би и повече.

Защо?

За да защити детето си. Така поне си мислеше.

Тъпачка.

— Окей — рече Мустакаът, — Адам роди Ева, мисля, че така пишеше.

— Сексистки простотии — отвърна Сламенокоска.

— Но това е Божието слово.

— Кое то науката е опровергала.

— Чакай малко, госпожице, изслушай ме. Това тук е Адам — протегна напред дясната си ръка, — а това — Ева. — Протегна и

лявата. — Имаме и Едемската градина, нали така?

— Така.

— Адам и Ева значи имат двама сина, Каин и Авел. После Авел убива Каин.

— Каин убива Авел — поправи го Сламенокоска.

— Сигурна ли си? — Смръщи замислено чело, после тръсна глава. — Както и да е. Но единият от тях умира.

— Умира Авел. Каин го убива.

— Сигурна ли си?

Сламенокоска кимна.

— Окей, остава ни значи Каин. И това поражда въпроса: с кого се е сношил Каин? Щото единствената налична жена е била Ева, и то доста поостаряла. Та как точно е продължил човешкият род?

Мустакът млъкна, сякаш очакваше аплодисменти. Мариан отчаяно завъртя очи.

— Схващаш ли къде е дилемата?

— Може пък Ева да е имала и друго дете. Момиче.

— Тогава трябва да е правил секс със сестра си, така излиза — контрира Мустакът.

— Че защо не? В онези времена е било всеки с всеки, нали така? Щото Адам и Ева са първите. Няма начин да не е имало някакво ранно кръвосмешение.

— Не — отсече Мустакът.

— Що не?

— Библията забранява кръвосмешението. Отговора ни дава науката. Именно това искам да кажа. Науката и религията наистина могат да съществуват съвместно. Всичко опира до теорията на Дарвин за еволюцията.

Сламенокоска изглежда наистина се заинтригува:

— Как така?

— Ами, помисли си. Според всички тези дарвинисти, ние от какво сме произлезли?

— От приматите.

— Точно така: някакви си там маймуни. Та Каин, значи, е пропъден и се скита сам-самичък по прекрасната ни планета. Следиш ли ми мисълта?

Мустакът потупа Мариан по ръката, да е сигурен, че тя го слуша. Тя бавно се извърна към него. Махни тоя порно мустак, мина й през ума, и може и да ми харесаш. В крайна сметка само вдигна рамене:

— Следя я.

— Чудесно. — Усмихна се оня и повдигна вежда. — А Каин е мъж, нали?

— Така е — направи опит да се върне в разговора Сламенокоска.

— С нормални мъжки пориви, нали?

— Нали.

— Та скита си той насам-натам и усеща как го перва хормонът. Естественият нагон. И както минава един ден през някаква гора — нова усмивка, ново потупване на мустака, — Каин среща една привлекателна маймуна. Или горила. Или орангутанка.

— Ама ти на сериозно ли? — измери го с поглед Мариан.

— Абсолютно. Представи си само. Каин среща нещо от семейството на маймуните. Те са най-близки до човека, нали така? Пуска се на една от женските и става знаеш какво. — Събра безшумно дланите на двете си ръце, в случай, че не го бе разбрала. — От което приматката забременява.

— Ама че гадост — рече Сламенокоска.

Мариан направи опит да се върне към питието си, но мъжът отново я потупа по ръката.

— Не схващаш ли колко е логично? Приматката ражда полумаймуна-получовек. Прилича по-скоро на маймуна, но с течение на времето човешкото надделява. Чат ли си? Воала! Еволюция и креационизъм в едно цяло.

Усмихна се, сякаш очакваше да му връчат златна звезда.

— Момент. Тука нещо не ми се връзва — каза Мариан.

— Значи Бог е против кръвосмешението, но не и против сношенията с животни?

Мустакатият я потупа покровителствено по рамото.

— Мъча се просто да ти обясня защо страдат от липса на въображение всички ония умници с дипломи по разните му там науки, които смятат, че религията е несъвместима с науката. Точно тук е проблемът. Учените само гледат през микроскопите. Религиозните само четат напечатаните думи. Много дървета им пречат да видят гората.

— Коя гора? — попита Мариан. — Оная с привлекателната маймуна ли?

И това някак си промени цялата атмосфера. Или поне така й се стори на Мариан. Мустакът млъкна и я изгледа втренчено за един дълъг миг. На Мариан й стана кофти. Имаше нещо необичайно — нещо гнило в цялата работа. Очите му бяха черни — някакви безжизнени стъклени топчета, напъхани както дойде в лицето му. Той примига, след това се доближи към нея.

Изучаваше я.

— Тпру-у-у! Чакай. Ти, малката, да не би да плачеш?

Мариан се извърна към сламенокосата. И тя се бе втренчила в нея.

— Щото очите ти са зачервени — продължи онзи. — Не ща да любопитствам, ама сигурна ли си, че си Окей?

— Добре съм — отвърна Мариан. Стори й се, че май вече заваля думите. — Просто искам да си пия пиенето на спокойствие.

— Ама, моля ти се — вдигна ръце онзи. — Ни най-малко не желая да те безпокоя.

Мариан не отместваше очи от чашата. Очакваше да съзре с периферното си зрение някакво движение. Нищо не стана. Мъжът с мустака не помръдна.

Отпи нова, яка глътка. Барманът отнесе нечия празна чаша с привичното движение на човек, който е правил това цял живот. Нямаше да се изненада, ако беше плюнал вътре, като в някой стар уестърн. Заведението бе полутъмно. Задължителното тъмно и неласкаещо огледало зад бара ти позволяваше да проучваш останалите клиенти в опушената и поради това разкрсяваща светлина.

Мариан огледа отражението на мустакатия.

Той срещна погледа й и го задържа. Мрачните му очи в огледалото я приковаха и не й даваха да мръдне.

Втренченият му поглед постепенно премина в усмивка и тя усети тръпки по врата си. Въздъхна с облекчение, когато той се извърна и си тръгна.

Тръсна глава. Каин — продължител на рода с маймуна. Що пък не, бе, пич.

Посегна към чашата. Ръката й трепереше. Идиотската теория й бе поотвякла вниманието от лошото, макар и за кратко.

Замисли се за онова, което беше направила. Нима наистина идеята ѝ се бе сторила добра? Беше ли обмислила всичко — цената, която щеше лично да плати, последствията за другите, променените завинаги съдби?

Май не.

Бе страдала. Бе жертва на несправедливост. Изпитала бе сляпа ярост — изгарящото примитивно желание да си отмъсти. Но в никакъв случай онуй библейското (добре де, по дяволите — еволюционното) „око за око“. Как точно да опише стореното?

Масивна разплата.

Затвори очи, разтърка ги. Стомахът ѝ закъркори. От стреса е, реши. Отвори очи. Барът ѝ се стори по-тъмен. Зави ѝ се свят.

Рано е още.

Колко бе изпила?

Сграбчи бара. Както когато си препил, леглото ти започва да се върти и ти се вкопчваш в него, за да не изхвърчиш през най-близкия прозорец от центробежната сила.

Къркоренето в стомаха ѝ се засили. После очите ѝ се отвориха широко. Мълниеносна болка проряза корема ѝ. Разтвори уста, но писък не излезе — запуши я сляпата болка. Мариан се превеи.

— Какво ти е?

Беше гласът на Сламенокоска. Идваше сякаш много отдалеч. Не се бе чувствала толкова зле отдавна — да кажем, откакто бе родила. Раждането — любимото изпитание на Бога. Ами, какво да ти кажа? Онуй, малкото същество, което трябва да обичаш и да гледаш повече, отколкото себе си — когато тръгне да излиза от теб, ще ти причини невъобразима физическа болка.

Хубаво начало за съвместен живот, нали?

Интересно какво би казал Мустака по въпроса.

Сякаш ножчета за бръснене я раздираха отвътре и напиреха да излязат навън. Всякаква логика я напусна. Остана ѝ само болката. Забрави дори за онова, което бе направила; за пораженията, които бе причинила не само през днешния ден, но откакто се помнеше. Тийнейджърската ѝ разюзданост бе съсухрила и състарила родителите ѝ. Унищожила бе първия си съпруг с постоянните си изневери; втория — с отношението си към него; след това детето си; малцината, с които

успя да изкара повече от няколко седмици; мъжете, които бе използвала, преди те да започнат да я използват...

Мъжете. Може би пак ставаше дума за отплата. Нарани ги преди те да са те наранили.

Сигурна бе, че ще повърне.

— Тоалетната — успя да пророни.

— Ясно.

Пак Сламенокоска.

Мариан усети, че се свлича от високия стол. Под мишниците ѝ се промушиха яки ръце и я задържаха. Някой — Сламенокоска — я направляваше отзад. Отправи се, залитайки, към тоалетната. Гърлото ѝ бе пресъхнало докрай. Болката в корема не ѝ даваше да се изправи.

Яките ръце продължаваха да я държат. Мариан не отместваше поглед от пода. Тъмнина. Едва съзираше влаещите се крака, които едва повдигаше. Помъчи се да вдигне очи, видя близо пред себе си вратата на тоалетната и се зачуди дали ще успее да стигне дотам. Успя.

И продължи напред.

Сламенокоска все още я държеше под мишниците. Прокара Мариан през вратата на тоалетната. Мариан се опита да удари спирачки. Но мозъкът ѝ отказваше да изпълни заповедта. Понечи да извика, да каже на спасителката си, че са минали през вратата, но и устата ѝ отказваше да работи.

— Излез оттук — прошепна жената. — Ще ти стане по-добре. По-добре?

Усети как натиска с тяло някакъв напречен прът и отваря врата. Авариен изход. Правилно, помисли си Мариан. За какво да цапам тоалетната? По-добре в някоя задна уличка. Пък и на чист въздух. Чистият въздух може да помогне. Може да ме накара да се почувствам по-добре.

Вратата се отвори докрай и се трясна във външната стена. Мариан залитна навън. Въздухът наистина бе хубав. Не че ѝ мина. Болката продължаваше. Но усети приятен хлад по лицето си.

И точно тогава видя микробуса.

Бял, с тъмни стъкла. Двете задни врати зееха — уста, готови да я погълнат цяла. А до тях стоеше човекът с буйния мустак, който подхвана Мариан и я блъсна навътре.

Мариан направи опит да се опъне, но нямаше полза.

Мустакът я хвърли в буса, сякаш бе чувал с картофи. Приземи се на пода с глух удар. Той се вмъкна, затвори вратите и се изправи над нея. Мариан се сви в позата на зародиш. Стомахът още я болеше, но страхът надделяваше.

Мъжът отлепи мустака и ѝ се усмихна. Микробусът потегли. Изглежда на волана бе Сламенокоска.

— Здравей, Мариан — каза онзи.

Не можеше нито да мръдне, нито да диша. Той приседна до нея, изтегли ръката си назад и я трясна с юмрук в корема.

Колкото и силна да беше болката ѝ дотогава, сега прие ново измерение.

— Къде е записът? — попита онзи.

След което се зае наистина да я измъчва.

ПЪРВА ГЛАВА

— Сигурни ли сте, че точно това искате да направите?

Понякога падаш на бегом в пропаст. Сякаш си в мултфилмче на „Луни тюнз“, където Уили Койота спринтира с всичка сила и краката му продължават да се движат бясно дори след като е минал ръба на скалата, а той спира, поглежда надолу и му става ясно, че ще падне, но нищо не може да стори.

Друг път — в повечето случаи всъщност — нещата не са толкова ясни. Тъмно е, приближаваш се бавно към ръба, понеже не си сигурен в посоката. Опипваш пътя с крака, но продължаваш да се движиш на сляпо. Не осъзнаваш колко близо си до ръба, как меката почва може да поддаде всеки миг, как трябва само лекичко да се подхлъзнеш, за да полетиш надолу в мрака.

Именно тогава Майк осъзна, че двамата с Тиа са на ръба — когато онзи изперкан инсталатор на софтуер с коса като мише гнездо, с безмускулестите и изпонататуирани ръце и мръсните неизрязани нокти ги изгледа и им зададе проклетия въпрос с тон, който бе прекалено заплашителен за възрастта му:

Сигурни ли сте, че точно това искате да направите?

Нито един от тях нямаше всъщност работа точно тук. Вярно, Майк и Тиа Бай си бяха у дома — пищна двуетажна къща в предградиято Глен рок, но спалнята, в която се намираха, от известно време се явяваше вражеска територия, където присъствието им бе строго забранено. Майк забеляза с изненада многото останки от миналото. Хокейните трофеи стояха неприбрани, макар че вече не доминираха обстановката, а някак си се бяха свили на етажерката. Постерите с Яромир Ягр си бяха на стената, макар и избелели — от слънцето, а и от липса на грижовна ръка.

Майк си спомни как навремето синът му Адам четеше „Косонастръхвателни истории“ и онази книга на Майк Лупайка за деца спортисти, преборили се с невероятни трудности. Поглъщаше спортните страници, най-вече хокейните статистики, както равин —

Талмуда. Пишеше до любимите си играчи с молба за автографите им и ги окачваше с лепенки по стените. Когато ходеха на мач в Мадисън скуеър гардън, Адам настояваше да изчакват играчите на служебния изход на Трийсет и втора улица, близо до Осмо авеню, та да му дадат автографи върху шайби.

Всичко това си бе заминало — ако не от стаята, поне от живота на сина им.

Адам го бе надраснал. Нещо напълно нормално. Вече не беше дете, а някакъв почти юноша, устремил се прекалено устремно и бързо към света на възрастните. Стаята му обаче сякаш не желаше да го следва. А може би го свързва с миналото, мина му през ума; сигурно Адам все още намира някаква опора в отминалото детство. Нищо чудно да жадува да се върне към онези дни, когато искаше да е лекар, като милия му татко. Към времето, когато Майк бе герой в очите на сина си.

Чиста проба самозалъгване.

Изперканият инсталатор — Майк не бе запомнил името му, Брент или нещо от този сорт — повтори въпроса:

— Сигурни ли сте?

Тиа стоеше със скръстени ръце. Лицето ѝ бе строго. Нямахше намерение да отстъпи. На Майк му се виждаше по-улегнала, макар и с непомръкнала хубост. В гласа ѝ нямаше и капка несигурност, единствено намек за раздражение.

— Да, сигурни сме.

Майк продължаваше да мълчи.

Спалнята на сина им бе доста тъмна — светеше единствено старата косонастръхвателна настолна лампа. Шепнеха, макар че нямаше кой да ги види, нито пък чуе. Единайсетгодишната им дъщеря Джил бе на училище. Шестнайсетгодишният им син Адам бе на екскурзия с преспиване с класа си. Естествено, бе тръгнал с неохота — подобни мероприятия вече му се струваха „тъпи“, — но училището ги задължаваше, та и най-„мързелите“ от мързеливите му приятели бяха с него, да се оплакват в един глас от тъпотата.

— Нали ви е ясно как става?

Тиа закима в идеален синхрон с клатещата се глава на Майк.

— Софтуерът записва всеки клавиш, който синът ви натисне — каза Брент. — В края на деня информацията се обработва и получавате

доклад по електронната поща. В него се съдържа всичко: кои интернет сайтове е посетил; какви имейли е пратил и получил; всяка дума, разменена по месинджърите. Ако направи презентация с Пауърпойнт или създаде файл в Уърд, и това ще е отразено. Абсолютно всичко. Ще можете да го следите и в реално време, ако искате. Просто кликвате на тази тук опция.

Посочи иконката с червеното балонче, в което пишеше ШПИОНИН ЛАЙВ! Очите на Майк шареха из стаята. Хокейните трофеи сякаш му се подиграваха. Не очакваше, че Адам не ги е прибрал. Майк бе играл в хокейния отбор на колежа „Дартмът“. После го взеха в „Ню Йорк Рейнджърс“, игра една година в кадетския им отбор в „Хартфърд“, даже влезе и на два мача в НХЛ. Адам бе наследил любовта към хокея от него. Качиха го на кънки още на тригодишна възраст. Игра като вратар на детски отбор. На подхода към гаража в двора още си стоеше хокейната врата с изпокъсана от времето мрежа. Сума ти часове бяха прекарвали, през които Майк с кеф му биеше шайби. Адам пазеше страхотно нямаше начин някой от големите колежи да не го грабне за отбора си, — но преди шест месеца внезапно се отказа.

Просто ей така. Положи на земята стика, корите и маската и заяви, че повече няма да играе.

Дали пък оттам не бе почнало всичко?

Не беше ли това първият признак, че е в упадък, че се отдръпва в себе си? Майк направи всичко възможно да се примири с решението на сина си, да не бъде като всички онези настоятелни родители, които поставяха знак за равенство между спортния талант и успеха в живота, но истината бе, че отказването го поразил изневиделица.

За Тиа обаче ударът се бе оказал още по-болезнен.

— Губим го — бе казала тя.

Майк не беше съвсем убеден. Адам бе преживял страхотна трагедия — един от приятелите му се беше самоубил и сега явно изживяваше безсилния си младежки гняв. Бе станал затворен и мълчалив. Прекарваше цялото си свободно време в стаята, най-вече над проклетия компютър; играеше на разни фантасмагорични игри или си пишеше по месинджъра с бог знае кого. Нима повечето тийнейджъри не правят същото? Почти не разговаряше с тях двамата,

на въпросите им отговаряше рядко, и то със сумтене. Но нима и това е чак толкова извън рамките на нормалното?

Идеята да го следят дойде от нея. Тиа работеше като адвокат по криминални дела към манхатънската кантора „Бъртън енд Кримстайн“. По едно от тях, за пране на пари, бе попаднала на някой си Пейл Хейли. Федералното бюро за разследване го беше сбарало благодарение на това, че бе следило кореспонденцията му по интернет.

Брет инсталаторът бе техничарят в кантората на Тиа. Сега Майк гледаше мръсните му нокти. Докосваха клавиатурата на Адам. И тази мисъл не му даваше покой. Тоя с отвратителните нокти се намираще в стаята на сина им и се гавреше с най-скъпата му вещ.

— Само една секунда още — рече Брет.

Майк бе влизал в сайта на Е-СпайРайт и надписът, с който привличаха потенциалните си клиенти, се бе набил в очите му:

ИМАТ ЛИ ПЕДОФИЛИ ДОСТЪП ДО ДЕЦАТА ВИ? ПОДЧИНЕНИТЕ ВИ КРАДАТ ЛИ ОТ ВАС?

А отдолу, с още по-големи и по-черни букви — аргументът, който окончателно бе убедил Тиа:

ВАШЕ ПРАВО Е ДА ЗНАЕТЕ!

На сайта имаше и похвални отзиви от бивши клиенти:

Програмата ви спаси дъщеря ми от моя родителски кошмар — сексуален маниак! Благодаря ви, Е-СпайРайт! Боб от Денвър, Колорадо.

Без вашия софтуер нямаше да разбера, че служителят, на когото имах най-голямо доверие, краде от офиса! Кевин от Бостън, Масачузетс.

В началото Майк се бе запънал.

— Става дума за собствения ни син — упорстваше Тиа.

— Много добре знам. Не смяташ ли, че това ми е пределно ясно?

— Не те ли е грижа?

— Как да не ме е. Но...

— Какво „но“? Нали сме му родители. — И сякаш четеше на глас от рекламата, добави: — Наше право е да знаем.

— Това дава ли ни право да се месим в личния му живот?

— Нали става дума да го защитим? Естествено. Нали е наш син.

Майк поклати глава.

— Не само имаме това право — приближи се Тиа към него.

— Длъжни сме дори.

— Твоите родители знаеха ли за всичко, което правиш?

— Не.

— А за всичко, което мислиш? За всеки разговор с приятел?

— Не.

— Именно това имам предвид.

— А защо не помислиш за родителите на Спенсър Хил? — контрира го тя.

От удара ѝ онемя. Погледите им се срещнаха.

А тя продължи:

— Ако можеха да върнат всичко назад, ако Спенсър можеше да е отново с Бетси и Рон...

— Не ми говори така, Тиа.

— Не, чуй ме. Ако можеха да повторят, ако Спенсър бе жив, не смяташ ли, че щяха да следят по-внимателно какво прави?

Спенсър Хил, съученикът на Адам, се бе самоубил четири месеца по-рано. Естествено, Адам и съучениците му бяха покрусени. Майк напомни този факт на Тиа.

— Не смяташ ли, че именно това обяснява поведението на Адам?

— Кое? Самоубийството на Спенсър ли?

— Ами, да.

— До известна степен. Но не помниш ли, че той още преди това бе започнал да се променя. То само ускори нещата.

— Но ако му оставим по-голяма свобода...

— Изключено — отвърна Тиа с нетърпящ възражения тон. — Поведението на Адам може да е по-разбираемо в светлината на

трагедията, но от това то не става по-малко опасно. Напротив.

Майк се замисли.

— Би следвало да му кажем.

— Какво?

— Да го предупредим, че ще следим поведението му онлайн.

— Какъв смисъл има тогава? — отвърна тя с гримаса.

— Ами, да знае, че е под наблюдение.

— Това не ти е като да те следва полицаи, та да не превишаваш скоростта.

— Напротив, абсолютно същото е.

— Той просто ще продължи да прави онова, което иска, само че от дома на някой свой приятел или интернет кафе.

— Е, и? Според мен трябва да знае. Адам доверява на компютъра най-интимните си мисли.

Тя направи крачка напред и постави ръка на гърдите му, И сега, след всичките тези години, допирът ѝ му въздействаше.

— Закъсал е, Майк — рече. — Нима не виждаш? Синът ни е закъсал. Може да пие, или да се друса, или бог знае какво. Престани да заравяш глава в пясъка.

— Никъде не я заравям.

Гласът ѝ бе станал почти умолителен:

— Търсиш лесния изход. На какво всъщност се надяваш: че Адам просто ще го израсте ли?

— Съвсем не искам да кажа това. Но помисли си само. Това е най-нова техника. На нея той записва своите тайни мисли и чувства. Ти щеше ли навремето да искаш родителите ти да знаят всички тези неща за теб?

— Днешният свят е различен.

— Много ли си сигурна?

— Какво лошо има? Та ние сме родителите му. Желаям му единствено доброто.

Майк пак поклати глава:

— Не ти трябва да знаеш всички нечии мисли. Има неща, които трябва да останат неприкосновени.

Тя отдръпна ръката си.

— Искаш да кажеш — да са си тайни?

— Да.

— И че всеки има право на свои тайни?

— А как иначе?

Тя го изглежда някак си особено, което никак не му се по-нрави.

— И ти ли си имаш тайни?

— Нямах това предвид.

— Криеш ли нещо от мен? — пак се интересува Тиа.

— Нищо. Но, от друга страна, не желая да знаеш всички мои мисли.

— Нито пък ти — моите.

И двамата спряха на тази граница, докато накрая тя отстъпи.

— Но ако трябва да избирам между опазването на сина ми и правото му на личен живот — каза Тиа, — ще избира да го пазя.

Дебатът им — Майк не желаше да го определи като разправия — продължи близо месец. Майк направи няколко опита да прикотка сина им. Покани го да ходят до мола, до залата за електронни игри, та дори на концерти. Но Адам отказваше. Запиляваше се извън къщи до никое време — по дяволите с вечерния час. Спря да слиза за вечеря. Бележките му се влошиха. Успяха да го заведат на психотерапевт. Той бе на мнение, че вероятно става дума за депресия и предложи да опита с лекарства, но преди това пожела да види Адам още веднъж. Адам категорично отказа.

Когато поставиха ребром въпроса за второ посещение, Адам избяга от къщи за два дни. Отказваше да се обади на мобилния си телефон. Майк и Тиа пощуряха. Накрая се окача, че се бил скрил при някакъв приятел.

— Губим го — продължаваше да настоява Тиа.

А Майк пак нищо не каза.

— В крайна сметка ние сме само обслужващ персонал, Майк. Притежаваме ги за известно време, след което те заживяват своя си живот. Единственото ми желание е той да е жив и здрав, докато ни напусне. След това всичко ще е в собствените му ръце.

Майк кимна:

— Добре тогава.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Ни най-малко.

— И аз. Но все Спенсър Хил ми е в ума.

Той кимна отново.

— Майк?

Погледна я. Тя му отправи онази крива усмивка, която помнеше от един студен есенен ден в „Дартмът“. Тогава усмивката ѝ се бе забила като тирбушон в сърцето му и бе останала там.

— Обичам те — рече тя.

— И аз.

Така скрепиха уговорката да шпионират най-голямото си дете.

ВТОРА ГЛАВА

В началото нямаше съобщения по месинджъра или имейли, които да ги разтревожат или да им подсказат нещо. Но на третия понеделник настъпи коренна промяна.

Интеркомът в малкия офис на Тиа избръмча. Рязък глас изрече:

— В офиса ми. Веднага.

Беше Хестър Кримстайн, голямата шефка на адвокатската кантора. Хестър винаги призоваваше подчинените си по интеркома сама, без да прибъгва до секретарката си. И неизменно звучеше леко ядосана, сякаш си длъжен да знаеш, че ѝ трябваш и как така не си се явил още, ами ѝ губиш времето да те вика по интеркома.

Тиа се бе върнала на работа като адвокат в „Бъртън и Кримстайн“ преди шест месеца. Бъртън бе починал преди много години. Кримстайн — прославената и страшна юристка Хестър Бърнстайн — бе напълно жива и на командния пулт. Радваше се на международна известност като спец по всички криминални въпроси и дори водеше собствено риалити предаване по телевизията с находчивото заглавие „Кримстайн он крайм“.

Кримстайн се озъби — винаги звучеше озъбено — по интеркома:

— Тиа?

— Идвам моментално.

Напъха доклада от Е-СпайРайт в горното чекмедже и се запъти по коридора между остъклените офиси от едната страна: слънчевите — за старшите партньори във фирмата — и задушните преградени кабинки от другата. В „Бъртън енд Кримстайн“ царуваше тотална кастова система с едноличен ръководител. Вярно, имаше и старши съдружници, но Хестър Кримстайн не позволяваше никому да добави името си към фирмената табела.

Стигна до просторния ъглов кабинет. Секретарката на Хестър само леко вдигна глава, докато минаваше покрай нея. Вратата на Хестър бе отворена. Както почти винаги. Тиа се спря и почука на стената до вратата.

Хестър крачеше напред-назад. Бе дребна жена, но не изглеждаше такава. Видът ѝ по-скоро бе набит, мощен и в определена степен застрашителен. Тя дори не крачеше, помисли си Тиа, а сякаш дебнеше. Излъчваше енергия, чувство за пласт.

— Трябва да снемеш едни показания под клетва в Бостън в петък — каза без прелюдии.

Тиа влезе в кабинета. Прическата на Хестър бе вечно разрошена, като на невротична почти-блондинка. Успяваше да създаде впечатление, че както е притеснена, така запазва пълно самообладание. Има хора, които моментално грабват вниманието ти. Но Хестър Кримстайн направо те сграбчваше за реверите, раздрусваше те и те караше да я гледаш в очите, без да мигаш.

— Разбира се. Никакъв проблем — отвърна Тиа. — По кое дело?

— Бек.

Тиа го бе очаквала.

— Ето ти преписката. Вземи със себе си и компютърния спец. Онзи с отвратителната стойка и кошмарните татуировки.

— Брет — подсказа Тиа.

— Именно. Искам да прерови персоналния компютър на този тип.

Хестър ѝ връчи папката и отново закрачи. Тиа хвърли един поглед:

— Той е основният свидетел, нали?

— Точно така. Показанията ще снемеш в петък. Върви си у дома и проучи делото.

— Окей, няма проблем.

Изведнъж Хестър закова на място.

— Тиа?

Тиа бе започнала да разлиства преписката. Опитваше се да се съсредоточи върху делото, върху Бек и клетвените му показания, както и върху удалата ѝ се възможност да отиде в Бостън. Но проклетият доклад от Е-СпайРайт не ѝ даваше мира. Погледна шефката си.

— Притеснява ли те нещо? — запита Хестър.

— Единствено клетвените показания.

Хестър се намръщи:

— Чудесно. Защото този тип лъже като посрано магаре. Нали ме разбираш?

— Посрано магаре — повтори Тиа.

— Точно така. Категорично не може да е видял онова, което твърди, че е видял. Няма начин. Схващаш ли?

— И искаш от мен да го докажа.

— Не.

— Какво тогава?

— Точно обратното, всъщност.

Тиа се намръщи.

— Нещо не ми е ясно. Не искаш от мен да доказвам, че лъже като посрано магаре, така ли?

— Именно.

Тиа леко сви рамене.

— Би ли пояснила?

— С удоволствие. Искам да седиш там, да кимаш мило с глава и да му зададеш милион въпроси. Искам да си облечена в нещо впито по тялото, евентуално с по-голямо деколте. Да му се усмихваш, сякаш си излязла на първа среща с него и всичко, което той казва, те омайва. В гласа ти да няма и капка недоверие. Всяка негова дума все едно е цитат от Светото писание.

Тиа кимна:

— Да го накарам да се отпусне.

— Да.

— Но да запиша всичко, дума по дума.

— Пак да.

— Та да му скапеш задника после в съда.

Хестър вдигна вежда:

— С прочутото ми кримстайнско хладнокръвие.

— Окей — рече Тиа. — Ясно.

— Ще му сервирам собствените му ташаци за закуска. А в рамките на същата метафора, твоята задача е да осигуриш зеленчуците. Смяташ ли, че ще се справиш?

Докладът за компютъра на Адам — какво трябваше да направи с него? Първо, да се обади на Майк. Да седнат, да го препрочетат подробно, да изчислят кой е най-добрият следващ ход...

— Тиа?

— Да, ще се справя.

Хестър пак спря. Пристъпи към Тиа. Беше поне с десет сантиметра по-ниска, но Тиа пак не усети разликата.

— Знаеш ли защо точно теб избрах за тази задача?

— Защото съм завършила правния факултет на Колумбийския университет, защото съм дяволски добра като адвокат и защото, откакто съм тук от шест месеца, задачите, които ми възлагаш, не биха затруднили и един резусмакак.

— Не е това.

— Защо тогава?

— Защото си стара.

Тиа я изглежда.

— Не в този смисъл. Искам да кажа, на колко си? Към четирийсет и пет, нали? Поне с десет години съм по-голяма от теб. Но останалите ми младши адвокати са буквално бебета. Ще искат да се проявят като герои. Ще гледат да се докажат.

— А аз няма, така ли?

— Ха си го направила, ха си си взела шапката оттук.

Какво се казва при подобно изказване? Тиа предпочете да замълчи. Сведе поглед и се загледа в преписката, макар мозъкът ѝ да продължаваше да се бори със сина ѝ, с проклетия му компютър, с онзи доклад.

Хестър пропусна един такт. После впери в Тиа онзи поглед, под който свидетелите направо рухваха. Тиа успя да не отклони очи.

— Защо избра тази фирма? — попита Хестър.

— Истината ли искаш да чуеш?

— За предпочитане.

— Заради теб — отвърна Тиа.

— Това комплимент ли е?

— Пожела да чуеш истината. А тя е, че винаги съм се възхищавала от начина, по който работиш.

— Да, бе. Да, аз съм мъжкото момиче.

Тиа изчакваше.

— И за какво друго?

— Това е, горе-долу.

Хестър поклати глава:

— Има и още нещо.

— Не те разбирам.

Хестър седна зад бюрото си. Направи знак на Тиа да седне насреща ѝ.

— Пак ли да поясня?

— Давай.

— Избрала си тази фирма, тъй като я ръководи феминистка. Решила си, че ще разбере защо искаш дълги отпуски по майчинство.

Тиа не отвърна.

— Налучках ли?

— До известна степен.

— Но ти разбери: феминизмът не значи да помагаш на останалите жени. Целта му е да се създадат еднакви условия и за двата пола. Да предостави на жените избор, а не гаранции.

Тиа мълчеше.

— Ти избра майчинството. За този избор не бива да бъдеш наказвана. Но той не те прави и специална. Годишите, прекарани в отпуск, са изгубени по отношение на кариерата ти. Излязла си от опашката. Не можеш да се прередиш, че да отидеш на предишното си място. Условията са еднакви за всички. Така че, ако някой мъж вземе отпуск за гледане на деца, те ще важат и за него. Разбираш ли?

Тиа направи неопределен жест.

— Казваш, че ти харесвал моят начин на работа — продължи Хестър.

— Да.

— Но аз избрах да нямам семейство. И това ли ти харесва?

— Мисля, че тук не може да става дума за харесване.

— Точно така. Същото важи и за избора, който ти си направила. Аз избрах кариерата. Да си остана на опашката. Така че като адвокат вече съм на най-предната линия. Но след работа не ми се полага да се прибера у дома при красавеца лекар, варосаната ограда и две цяло и четирите десети деца. Разбираш ли ме?

— Напълно.

— Прекрасно. — Ноздрите на Хестър се разшириха, а втренченият ѝ поглед се засили с още една степен. — Така че, когато седиш в този кабинет — в моя кабинет, — мислите ти трябва да са изцяло за мен, как да ми се харесаш и да ми служиш вярно, а не какво ще готвиш за вечеря и дали синът ти не закъснява за тренировка по сокър. Схващаш ли?

Тиа понечи да възрази, но тонът ѝ не оставяше много място за спор.

— Схващам.

— Добре.

Телефонът иззвъня. Хестър го вдигна.

— Какво? — Пауза. — Малоумник. Казах му да си мълчи. Хестър се извъртя на стола. Това бе сигнал за Тиа. Тя стана и излезе с неистовото желание грижите ѝ да се свеждаха до дреболии като вечерята и тренировките по сокър.

Спря в коридора и извади мобифона си. Пъхна преписката под мишница и въпреки строгата забележка на Хестър, мисълта ѝ се върна моментално на имейла в доклада на Е-СпайРайт.

Докладите им често бяха дълги — Адам сърфираше много, посещаваше ред сайтове и имаше куп „приятели“ в МайСпейс, Фейсбук и тям подобни интернет страници за контакти, — та разпечатките понякога бяха ненужно дълги. Бе започнала да ги преглежда съвсем бегло, сякаш от това нарушаването на личното пространство на Адам ставаше по-малко. Но ако трябваше да е честна със себе си, новите знания ѝ идваха въз много.

Върна се бързо на бюрото си. Отгоре му се кипреше задължителната семейна снимка. Четиримата — Майк, Джил, Тиа и, естествено, Адам, в един от редките мигове, в които им бе дал аудиенция — на предната веранда. Усмивките им до една имаха вид на насилени, но снимката ѝ носеше успокоение.

Измъкна доклада на Е-СпайРайт и намери имейла, който така я бе стреснал. Препрочете го. Същият си беше. Замисли се какво да прави, но осъзна, че няма правото на самостоятелно решение.

Тиа извади мобифона си и набра текста, след това избра номера на Майк и натисна ИЗПРАЩАНЕ.

* * *

Майк още не бе свалил кънките, когато получи текста.

— От Белезниците ли е? — любопитства Моу.

Моу бе вече без кънки. Съблекалнята, като всички хокейни съблекални, вонеше до въз бог. Проблемът идеше от потта, която

попиваше по корите. Големият стоящ вентилатор се въртеше наляво-надясно. Не помагаше кой знае колко. Хокеистите не обръщаха внимание на вонята. Но външен човек като нищо можеше да припадне.

Майк видя, че е от номера на жена му.

— От нея е.

— Ей Богу, много те строява тая.

— Да, бе, даже с текстове. Строева до дупка.

Моу направи гримаса. Двамата с Майк бяха приятели още от „Дартмът“. И двамата бяха играли в хокейния отбор на колежа: Майк — голмайсторът на лявото крило, Моу — горилата в защита. Близо четвърт век след като бяха завършили — Майк вече хирург-трансплантатор, а Моу зает с някакви неясни дела за Централното разузнавателно управление — продължаваха да играят старите си роли.

Останалите играчи внимателно отлепяха корите си. Всички застаряваха, а хокеят си оставаше младежки спорт.

— Тя не знае ли, че сега ти е време за хокей?

— Знае.

— Тогава защо те безпокои?

— Става дума само за текст, Моу.

— Работиш до скапване цяла седмица в болницата — рече Моу с онази тънка усмивка, дето никога не знаеш дали се майтапи, или е сериозен. — Сега ти е времето за игра, свещено време. Досега трябваше да го е разбрала.

Моу бе присъствал през онзи студен зимен ден, когато Майк за пръв път видя Тиа. Всъщност пръв я видя Моу. Откриваха сезона на свой терен срещу „Йеил“. И двамата бяха предпоследна година студенти. Тиа седеше на трибуната. По време на загрявката — докато се пързалиха в кръг и разпускаха — Моу го ръгна с лакът, кимна по посока на Тиа и каза:

— Хубав пълнеж на пуловера.

Всичко започна оттам.

Моу си имаше теория, че всички жени се пускат или на Майк, или — да кажем — на него. За Моу бяха онези, които си падаха по лоши момчета, а за Майк — момичетата, които в бебешки сините му очи съзираха домашно огнище. Та през третата третина, когато „Дартмът“ водеше с няколко гола, Моу предизвика сбиване и яко

намлати един от „Йеил“. Докато го тряскаше с юмруци, обърна се и намигна на Тиа, да ѝ види реакцията.

Реферите ги разтърваха. На път към наказателната скамейка Моу се приведе към Майк и му рече:

— Твоя е.

Пророчески думи. След мача се срещнаха на едно парти. Тиа бе дошла с някакъв абсолюент, но той не я привличаше. Говориха за миналото си. От самото начало Майк ѝ каза, че е решил да стане лекар, а тя го попита кога за пръв път е разбрал това.

— Май винаги съм го знаел — отвърна той.

Тиа обаче отказваше да приеме такъв отговор. Започна да рови упорито — в типичен неин стил, както му предстоеше скоро да научи. В крайна сметка той изненада и себе си, като ѝ разказа как, докато бил болнаво дете, докторите станали герои в очите му. Тя го слушаше, както никой друг не го бе слушал дотогава, пък и след това. Не започнаха, а но скоро се втурнаха във връзката си. Хранеха се заедно в столовата. Нощем учеха заедно. Майк идваше при нея в библиотеката с вино и свещи.

— Имаш ли нещо против да прочета какво ми пише все пак? — попита Майк.

— Абсолютна досада е.

— Кажу го и ще ти олекне, Моу. Не се притеснявай.

— Щеше ли да ти праща текстове, ако беше на черква, например?

— Тиа ли? Като нищо.

— Хубаво, чети си го. После ѝ пиши, че отиваме на бар с мацки с огромни цици.

— Окей, щом искаш, непременно ще ѝ го пиша. Майк натисна клавиша и прочете съобщението ѝ:

ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ. ОТКРИХ НЕЩО В
КОМПЮТЪРНИЯ ДОКЛАД. ПРИБИРАЙ СЕ ВЕДНАГА.

Моу забеляза, че лицето на приятеля му се промени.

— Какво има?

— А, нищо.

— Добре, значи отиваме в бара с циците.

— Изобщо не съм се съгласявал да ходя на бар с цици тази вечер.

— Ти да не си от ония женчовци, дето предпочитат да му викат „клуб за джентълмени“?

— Както и да е, не мога.

— Вика те да се прибираш ли?

— Имаме си проблем.

— Какъв?

На Моу думата „лично“ му бе непозната.

— С Адам — отвърна Майк.

— С моя кръщелник? Какво?

— Не ти е кръщелник.

А Моу не му бе кръстник, защото Тиа не се бе съгласила. Това обаче не пречеше на Моу да си въобразява. На кръщенето Моу действително бе минал напред и застанал до брата на Тиа, истинския кръстник. Моу го беше убил с поглед. А братът на Тиа не каза и дума.

— Та какъв е проблемът?

— Още не знам.

— Тиа го обгражда с прекалено много грижи. Нали знаеш.

Майк мълчеше, но накрая промълви:

— Адам напусна хоккейния отбор.

— Не думай! — Моу го изгледа с такъв ужас, сякаш Майк бе съобщил, че синът му боготвори сатаната или се сношава с животни.

Майк разхлаби връзките и събу кънките.

— И защо си траеш досега? — запита Моу.

Майк се пресегна за предпазителите на кънките. Откачи нагръдника. Няколко души минаха и се сбогуваха с него. Повечето гледаха да заобикалят Моу, дори и извън ледената площадка.

— Аз те докарах тук — каза Моу.

— Е, и?

— Твоята кола остана в болницата. Ще загубим време, ако те върна дотам. Ще те закарам направо у вас.

— Не е удобно.

— Толкова по-зле за теб. Искам да видя кръщелника си. И да разбере къде, по дяволите, сте объркали нещата.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Моу сви по тяхната улица, Майк видя съседката им Сюзън Лоримън. Правеше се, че чопли нещо из двора — плеви или сади, или нещо от сорта, — но на Майк тези номера не минаваха. Свърнаха по алеята към гаража. Моу изгледа коленичилата съседка.

— Мале, какво дупе!

— Май и мъжът ѝ е на същото мнение.

Сюзън Лоримън се изправи. Моу продължаваше да я наблюдава.

— Да, ама мъжът ѝ е гъз.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ония коли — посочи Моу с брадата си.

На алеята към гаража им бе паркиран мачо-автомобилът му — червен корвет с форсиран двигател. Другата му кола бе гарвановочерно БМВ 550, а Сюзън караше сив додж комби.

— Какво им е?

— Негови ли са?

— Да.

— Познавам едно маце — рече Моу. — Най-страхотното гадже, което си виждал. Хиспаник ли е, латино ли е, не мога точно да ти кажа. Участваше в мачове по професионална борба под името Покахонтас — абе, от ония секси парчета, дето ги пускаха навремето сутрин по единайсети канал?

— Сещам се.

— Та тая Покахонтас си имаше специален номер. Щом някой от тия типове се приближал с мачо-колата си, надуел двигателя и се мъчел да я убие с поглед, знаеш ли к'во му викала?

Майк поклати глава.

— „Жалко за пишката ти.“

Майк нямаше как да не се засмее.

— „Жалко за пишката ти.“ Представяш ли си? Нали е страхотно?

— Ами да, направо убийствено — призна Майк.

— Трудно се отговаря на такъв лаф.

— Вярно.

— Та за съседката ти: мъжът ѝ има две такива коли, нали? Как си го обясняваш?

Сюзън Лоримън ги огледа. Видът ѝ винаги действаше възбуждащо на Майк — върховното маце на квартала, или както тийнейджърите се изразяваха — MILF^[1], макар подобни просташки съкращения да не бяха много по вкуса му. Не че Майк щеше нещо да предприеме, но щом си жив, такива гледки не са за изпускане. Сюзън имаше дълга черна, та чак синя коса и през лятото винаги я носеше на опашка, която се спускаше по гръбнака ѝ, с високо изрязани шорти, модни слънчеви очила и многозначителна усмивка върху палавите ѝ устни.

Докато децата им бяха по-малки, често се засичаха с Майк на детската площадка в „Мейпъл парк“. Това нищо не значеше, но му бе приятно да я наблюдава. Познаваше един татко, който умишлено бе избрал синът ѝ да е съотборник на неговия в детския бейзболен отбор, та да е сигурен, че Сюзън Лоримън ще идва на мачовете им.

Днес тъмните очила липсваха. Усмивката ѝ бе напрегната.

— Дяволски тъжна ми се чини — рече Моу.

— И на мен. Слушай, изчакай ме за минутка, Окей?

Моу щеше да изръси някаква шега, но нещо в изражението на жената го възпря.

— Окей — отвърна. — Разбира се.

Майк се приближи. Сюзън се опита да задържи усмивката, но бръчките започваха да я издават.

— Здравсти — каза ѝ.

— Здравей, Майк.

Ясно му бе защо е навън и се преструва, че плеви. Не я накара да чака.

— Хистологичната проба на Лукас ще е готова едва утре сутринта.

— Окей — преглътна тя и закима забързано.

На Майк му се прищя да протегне ръка и да я пипне. В лекарския кабинет вероятно щеше да го стори. Част от докторския репертоар. Но тук нямаше да мине. Вместо това използва една заучена фраза:

— С доктор Голдфарб ще направим всичко възможно.

— Знам, Майк.

Лукас, десетгодишният ѝ син, страдаше от огнищна сегментна гломерулосклероза — ОСГС — и не можеше повече да отлагат трансплантацията на бъбрек. Майк бе един от водещите бъбречни трансплантатори в страната, но бе предал случая на партньорката си Айлийн Голдфарб. Тя завеждаше клиниката за трансплантации към болницата „Ню Йорк презвитериън“ и за Майк бе най-добрият хирург, който познаваше.

С хора като Сюзън си имаха работа ежедневно. Знаеше и насън приказките, че трябва да отделя професионалния живот от личния, но смъртните случаи не преставаха да го ядат отвътре. Мъртвите отказваха да го оставят на мира. Ръчкаха го нощем. Сочеха го с пръст. Побъркваха го. Смъртта никога не е добре дошла, никога не е приемлива. Смъртта бе неговият враг — едно постоянно оскърбление — и проклет да е, ако изпуснеше хлапето на тая кучка.

Случаят с Лукас Лоримън, разбира се, имаше и допълнителен, силно личен аспект. Именно заради това бе отстъпил по-предната позиция на Айлийн. Майк познаваше Лукас. Момчето беше с вид на отличник — прекалено възпитано, от което си патеше — в комплект с очилата, които все му се смъкваха по носа, и щръкналите коси, които сигурно биха се снишили единствено при вида на насочена към тях пушка. Лукас обожаваше всички спортове, но не ставаше за нито един. Когато Майк биеше шайби на Адам на алеята, Лукас обикновено идваше наблизко да ги гледа. Майк му предлагаше стик, но Лукас отказваше да го вземе. Усетил още от ранно детство, че няма да му се случи да стане играч, Лукас предпочиташе да се прави на коментатор: „Шайбата е у доктор Бай. Той финтира наляво. Удар между краката на вратаря! И страхотна реакция от страна на Адам Бай!“

Сега Майк пак си представи как симпатичното хлапе намества очилата на носа си и си рече: Господ да ме убие, ако го изпусна да умре.

— Как спиш? — попита Майк.

Сюзън Лоримън сви рамене.

— Искаш ли да ти предпиша нещо за сън?

— Данте не вярва в такива работи.

Данте Лоримън беше съпругът ѝ. Майк не бе признал пред Моу, че оценката му беше право в десетката — Данте беше истински гъз. На вид беше Окей, но ти стигаше да видиш как присвива очи. Носеха се

слухове за връзки с мафията, но вероятно почиваха единствено на външността му — зализаната назад коса, тениските без ръкав, силната миризма на одеколон и дебелите златни ланци. Тиа се кефеше, като го види — „Е, поне малко разнообразие сред това море от подстрижки“, — но на Майк все му се струваше, че усеща някакъв фалш, мачизма на човек, който искаше да е като останалите, но усещаше, че това не му се удава.

— Искаш ли аз да поговоря с него? — попита Майк.

Тя поклати глава.

— Вие ползвате аптеката „Дръг ейд“ на Мейпъл авеню, нали?

— Да.

— Ще им предам рецептата по телефона. Можеш да си ги вземеш, когато ти е удобно.

— Благодаря ти, Майк.

— До утре сутрин.

Майк се върна при колата. Моу го чакаше със скръстени на гърдите ръце. Беше сложил черните очила и се правеше на пич.

— Пациентка ли ти е?

Майк го подмина. Не обсъждаше пациентите си. И Моу го знаеше.

Спря пред дома си и му хвърли бегъл поглед. Защо, мина му през ума, къщите изглеждат толкова крехки, колкото и пациентите му? Като погледнеш и наляво, и надясно — и от двете страни на улицата къщите бяха именно такива: пълни със семейни двойки, които бяха пристигнали с кола отнякъде си, бяха застанали на моравата, огледали сградата и решили: „Да, именно тук ще прекарам живота си, ще си отгледам децата и ще се боря за опазването на нашите надежди и мечти. Точно тук. В тази сграда-кувьоз.“

Отвори вратата.

— Ехо-о-о!

— Тати! Чичо Моу!

Джил, единайсетгодишната му принцеса, взе завоя на скорост. Ухилена бе до ушите. Сърцето на Майк се стопли мигновената общочовешка реакция. При такава дъщерна усмивка, колкото и да е изпаднал бащата, моментално се чувства като крал.

— Здравей, слънце.

Джил го прегърна, после с плавно движение се извърна и прегърна и Моу — печен политик сред тълпа избиратели. Зад нея, почти скрита от страх, надничаше приятелката и Ясмин.

— Здравсти, Ясмин — каза Майк.

Косата на Ясмин висеше пред лицето ѝ като някакъв воал. Гласчето ѝ едва се чу:

— Здравей, доктор Бай.

— Вие, момичета, не трябваше ли да сте на урок по балет?

— Тати! — Пошепна Джил и му хвърли такъв пълен с упрек поглед, какъвто едно единайсетгодишно дете не би трябвало да смее да хвърли на баща си.

Майк се усети. Ясмин бе престанала да ходи на балет. Всъщност бе престанала да се занимава с каквото и да е. Учителят им, мистър Луистън, поначало добър човек, който не жалеше усилия да поддържа интереса на децата към уроците, бе направил преди време някаква неуместна забележка за космите по лицето на Ясмин. Подробностите му убягваха. Помнеше само, че Луистън се бе извинил незабавно, но това не бе изтрило обидата у бъдещата тийнейджърка. Съучениците ѝ бяха започнали да я наричат „ХУ“, като хромозомите, или само „У“, което според тях било съкратено от Yasmin, но всъщност си бе най-обикновена подигравка.

Както знаем, децата се отличават с жестокостта си.

Джил не бе изоставила приятелката си. Напротив, полагаше още по-големи усилия тя да не се чувства изолирана и Майк и Тиа се гордееха с поведението на дъщеря си. Ясмин бе престанала да ходи на балет, но Джил продължаваше да обожава уроците. В интерес на истината, тя май обожаваше всичко, с което се занимаваше, и влагаше толкова енергия и ентузиазъм в действията си, че действаше заразително на всички около себе си. Природата или средата? Две деца — Адам и Джил, — отгледани от едни и същи родители, но с коренно противоположни характери.

Както винаги, природата побеждаваше.

Джил се пресегна зад гърба си и сграбчи ръката на Ясмин.

— Ела.

Ясмин я последва.

— Довиждане, тати. Довиждане, чичо Моу.

— Довиждане, сладурано — отвърна ѝ Моу.

— Къде отивате вие двете? — запита Майк.

— Мама каза да вървим навън. Ще караме колело.

— Не забравяйте да си сложите каските.

Джил извъртя отчаяно, но добродушно очите си. След минута от кухнята излезе Тиа и се понамръщи, когато видя Моу.

— Какво става тук?

Моу отвърна:

— Научих, че шпионирате сина си. Хубава работа.

Погледът, който Тиа хвърли на Майк, направо му опърли кожата. Майк само вдигна рамене. Моу и Тиа сякаш танцуваха заедно някакъв безкраен танц — външно враждебни един към друг, но готови да убият човек заради другия, ако бяха на фронта.

— Честно казано, идеята никак не е лоша — рече Моу.

И двамата го изгледаха изненадано.

— Какво има? Да не съм се изцапал с нещо по лицето?

Майк отвърна:

— Ама ти нали каза, че с прекалено много грижи го обграждаме?

— Не, Майк, казах, че Тиа го обгражда с прекалено много грижи.

Тиа пак изгледа Майк кръвнишки. Изведнъж осъзна откъде Джил се бе научила да затваря с поглед устата на баща си. Джил беше ученичката, а Тиа — учителката.

— Но колкото и да ме боли да си го призная, в конкретния случай тя е права — продължи Моу. — Вие сте му родители. Следва всичко да знаете.

— И не смяташ, че има право на лични тайни?

— Какво право...? Та той си е един неориентиран хлапак. Нима всички родители не шпионират децата си в една или друга степен? Длъжни сте да го следите. Нали само вие виждате бележника му? Нали вие обсъждате с учителя му какво прави в училище? Нали вие решавате какво да яде, къде да живее и прочее? Това е просто следващата стъпка.

Тиа кимаше.

— От вас се иска да ги възпитавате, а не да ги глезите. Всеки родител сам решава колко независимост да отпусне на детето си. Контролът е във ваши ръце. Вие трябва всичко да знаете. Това не ви е република. Говорим за семейство. Не е нужно да задълбавате в подробности, но трябва да сте в състояние да се намесвате. Знанието е

сила. Едно правителство може и да злоупотреби с него, понеже не взема присърце личните ви интереси. Вие обаче ги вземате. А и двамата сте умни. Така че — какво лошо има?

Майк го гледаше безмълвно.

— Моу — каза Тиа.

— Кажи.

— Някакъв специален период ли изживяваме?

— Моля се на Бога да не е така. — Моу се настани на столчето до кухненския барплот. — Та на какво, казваш, попадна?

— Не се обиждай — каза Тиа, — но мисля, че трябва да си вървиш.

— Но той ми е кръщелник. И не ми е все едно какво става с него.

— Не ти е кръщелник. Ако съдим по думите, които току-що изрече, никой не взема личните му интереси присърце толкова, колкото родителите му. А ти, колкото и да ти е мил, не попадаш в тази категория.

Той я гледаше втренчено.

— Какво има?

— Мразя, когато си права.

— А на мен какво мислиш, че ми е? — запита Тиа. — Сигурна бях, че шпионирането е най-правилният метод до момента, в който ти го одобри.

Майк ги наблюдаваше. Тиа дърпаше долната си устна. Бе забелязал, че го прави, когато изпадне в паника. Задявките служеха само за прикритие.

— Моу — обади се Майк.

— Добре, добре, разбрах ти тънкия намек. Тръгвам си. Само едно нещо още.

— Кое?

— Дай ми да ти видя мобифона.

Майк направи гримаса:

— Защо, твоят не работи ли?

— Просто да го погледна, разбираш ли?

Майк сви рамене и го подаде на Моу.

— Кой оператор ползваш? — запита Моу.

Майк каза името.

— И го ползвате и тримата? Включително и Адам?

— Да.

Моу постоя още известно време загледан в телефона. Майк погледна към Тиа. Тя вдигна рамене. Моу погледна телефона и откъм гърба, после го върна.

— Какво имаш предвид?

— Друг път ще ти кажа — отвърна Моу. — Засега полагайте грижи за детето си.

---

[1] От англ. mother Id like to fuck — мамче, което бих изчукал. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Та какво видя на компютъра на Адам? — попита Майк.

Седяха на кухненската маса. Тиа бе направила кафе. Тя пиеше „Брекфъст бленд“ без кофеин. Майк предпочиташе черно еспресо. Един от пациентите му работеше във фирма производителка на кафемашины, които работеха с торбички, вместо да филтрират насипно кафе. Беше подарил една машина на Майк след успешната трансплантация. Проста работа бе: слагаш торбичката — пиеш кафе.

— Две неща — отговори Тиа.

— Окей.

— Първо на първо, канят го на парти утре вечер в дома на Хъф — каза Тиа.

— Е, и?

— Родителите ще отсъстват през уикенда. Според имейла, цяла нощ ще се наливат.

— Пиене, наркотици, или нещо друго?

— От имейла не става ясно. Възнамеряват да намерят повод да останат за през нощта, та да — цитирам — „се налюлеят до дупка“.

Семейство Хъф. Бащата, Даниел Хъф, бе началникът на градската полиция. Синът му, известен на всички с прякора ДиДжей, бе най-големият калпазанин в класа.

— Казваш ли нещо? — попита тя.

— Още смилам.

Тиа преглътна:

— Що за дете отглеждаме с тебе, Майк?

Не ѝ отговори.

— Знам, че не желаш да видиш тези доклади, обаче... — очите ѝ се затвориха.

— Какво?

— Адам гледа порно онлайн — каза тя. — Това известно ли ти е?

Не ѝ отговори.

— Майк?

— Добре, де, и какво смяташ да направиш по въпроса? — запита той.

— Според теб няма нищо лошо, така ли?

— На шестнайсет и аз тайно внасях у дома „Плейбой“.

— Това е съвсем друго.

— Нима? Просто с това разполагахме навремето. Нямахме интернет. Ако имахме, със сигурност и аз щях да забия в същата посока — готов на всичко, само да видя гола мацка. Такова е днешното общество. Ха си пуснал нещо, ха те заливат с образи и звуци. Ако едно шестнайсетгодишно момче не се интересува от гледане на голи жени — тогава бих казал, че има нещо ненормално.

— Значи одобряваш?

— Ни най-малко. Просто не знам какво да правя.

— Поговори му.

— Говорил съм му — каза Майк. — Обяснил съм му какво правят птичките и пчеличките. Обяснил съм му, че сексът е най-хубав, когато има и любов. Помъчил съм се да му втъпя, че жените трябва да се уважават, а не да се третираат като обекти.

— Ей това е — прекъсна го Тиа. — Точно това, последното, му убягва.

— Няма момче тийнейджър, на когото да не му е убягнало. По дяволите, не знам дали и на възрастните мъже не им убягва.

Тиа отпи от чашата. Остави неизказаният въпрос да виси във въздуха.

Бръчиците около очите вече й личаха. Сума ти време прекарваше пред огледалото да ги гледа. Проблемите с външния вид са присъщи на всяка жена, а Тиа винаги се бе радвала на хубава външност. Напоследък обаче усещаше, че онова, което вижда в огледалото, не я радва. Започнала бе да боядисва посивелите косми. Наясно бе с бръчките, с торбичките — нормалните признаци на остаряване — и се притесняваше от тях.

— При мъжете е по-друго — рече тя.

Канеше се да я успокои, но реши да спре, преди да е казал нещо излишно. Тиа продължи:

— Отворили сме една кутия на Пандора.

— Така е — отвърна Майк.

Надяваше се, че тя все още има предвид Адам.

— Искам да знам. Но мразя това си желание.

Протегна се и взе ръката ѝ в своята.

— Какво ще правим с партито?

— Ти как мислиш?

— Не бива да го пуснем — каза той.

— У дома ли да го държим тогава?

— Ами, да.

— На мен ми каза, че щял да ходи с Кларк на гости на Оливия Бърчел. Ако изобщо не го пуснем, ще усети, че нещо става.

Майк сви рамене:

— Съжалявам. Ние сме родители. Позволено ни е да сме нерационални.

— Окей. Значи му казваме, че утре го искаме у дома, така ли?

— Да.

Тя прехапа долната си устна.

— Цяла седмица се държи добре, написал е всичките си домашни. Обикновено в петък вечер го пускаме да излезе.

Нямаше да се размине без битка. И двамата го осъзнаваха. Майк беше готов за битка, но не бе сигурен, че иска тя да стане в дома им. А ако му забраняха да ходи в дома на Оливия Бърчел, Адам моментално щеше да заподозре нещо.

— А ако му определим час за прибиране? — предложи той.

— И какво ще направим, ако той не го спази? Ще се изтресем в къщата на Хъф ли?

Имаше право.

— Хестър ме извика в кабинета си — рече Тиа. — Искане да замина утре за Бостън да сменя едни показания под клетва.

Майк усещаше колко много значи това за нея. Откакто се бе върнала в службата, я ползваха единствено като черноработничка.

— Но това е чудесно.

— Да, но значи, че няма да съм си у дома.

— Няма проблем, и сам ще се оправя — отвърна Майк.

— Джил ще остане да спи у Ясмин. Така че няма да е тук.

— Окей.

— Та как смяташ да спрем Адам да не ходи на партито?

— Нека си помисля — рече Майк. — Може да ми дойде нещо наум.

— Окей.

Улови как някаква мисъл мина по лицето ѝ. Това го подсети.

— Каза, че две неща те притеснявали.

Тя кимна и лицето ѝ за миг се промени. Съвсем леко. Ако играеха покер, щеше да каже, че се е издала. Това беше ползата от дългия брак: издйничетата се долавяха по-лесно или партньорът ти просто не се мъчеше да ги крие. Както и да е, Майк усети, че новината няма да е добра.

— Чат по месинджъра — каза Тиа. — Отпреди два дни. Бръкна в чантичката си и извади сводката. Инстант месинджър — разговор между деца в реално време посредством писане на клавиатурата. На разпечатката, с имена и двоеточия, репликите сякаш бяха от някакъв слаб сценарий. Родителите се ужасяваха от тази нова мода, макар самите на младини да бяха прекарвали сума ти часове да бърбят по тогавашните телефони. Майк не виждаше в какво е проблемът. Ние имахме телефони, днешните деца имат ИМ и есемеси. Къде е разликата? Майк все се сецаше за старците, които проклинат видеоигрите на младите, докато се мятат на автобуса за Атлантик сити, където да играят на видеоротативките. Чиста проба двуличие.

— Виж това.

Майк си сложи очилата за четене. Започнал бе да ги използва преди няколко месеца и вече ги ненавиждаше. Адам бе запазил ника си ХокейАдам1117. Беше си го избрал още преди години. Числото бе комбинация от номера на Марк Месие — любимецът на Адам — и от номера, който самият Адам носеше на вратарския си пуловер — 17. Интересно защо Адам не го бе променил. Или може би така и трябваше да очаква. Или, което бе най-вероятно, не трябваше да вижда в това никакъв смисъл.

СиДжей8115: ок ли си?

ХокейАдам1117: все пак мисля, че трябва да кажем нещо.

СиДжей8115: отдавна беше, трай си и всичко ще е наред.

Според логата бе изминала цяла минута, без да пишат нищо.

СиДжей8115: там ли си още?
ХокейАдам1117: да.
СиДжей8115: всичко ок?
ХокейАдам1117: вс. ок.
СиДжей8115: добре, до петък.

Край на чата.

— „Трай си и всичко ще е наред“ — повтори Майк.

— Точно така.

— Имаш ли представа какво може да значи? — запита я.

— Ни най-малко.

— Може да е нещо във връзка с училището. Например да са видели някой да преписва на контролно или нещо от този род.

— Възможно е.

— А може и нищо да не значи. Или да е част от онези приключенски игри, дето ги играят онлайн.

— Възможно е — повтори Тиа, явно неубедена.

— Кой е този СиДжей8115? — попита Майк.

Тя поклати глава:

— Досега не съм виждала Адам да чати с него.

— Или с нея.

— Точно така — или с нея.

— „До петък“. Значи СиДжей8115 ще бъде на партито на Хъф.

Това помага ли ни с нещо?

— Не виждам с какво.

— Дали пък да не го питаме?

Тиа пак поклати глава:

— Не ти ли се струва доста мъгляво?

— Точно така — съгласи се Майк. — Иначе неминуемо ще се издадем, че го шпионираме.

Останаха на местата си. Майк пак го прочете. Думите си бяха все същите.

— Майк?

— Слушам те.

— За какво трябва да си трае Адам, та всичко да е наред?

* * *

Наш, прибрал буйния мустак в джоба, седеше на пътническата седалка в микробуса. Пиетра, свалила сламенорусата перука, бе на волана.

В дясната ръка Наш държеше Марианиния мобифон — блекбъри пърл. С него можеше да се пращат имейли, да се снима, да се гледа видео, да се тества, да се синхронизира календарът и адресната книга с домашен компютър, дори да се водят телефонни разговори.

Наш натисна един клавиш. Екранът светна. Появи се снимка на Марианината дъщеря. Задържа за миг погледа си върху нея. Жалка работа, мина му през ума. Кликна на иконката за влизане в имейл режим, намери имейл адреса, който му трябваше, и започна да пише:

Привет. Заминавам за няколко седмици за Лос Анджелис. Ще се обадя щом се върна.

Отдолу написа името на Мариан, изкопира текста и го пейсна в два други имейла. След това натисна клавиша за изпращане. Онези, които познаваха Мариан, нямаше да си дадат зор да я търсят. От онова, което бе усетил Наш, методът ѝ на действие бе точно такъв — изчезваше, после пак се появяваше.

Но този път... е, този път поне изчезването щеше да се състои.

Пиетра бе пуснала дрогата в питието на Мариан докато Наш я забаламосваше с теорията си за Каин и маймуната. След като я вкараха в микробуса, Наш ѝ беше хвърлил един бой. Би я силно и продължително. От началото я биеше, за да ѝ причини болка. Искаше да я накара да говори. Когато се убеди, че му е казала всичко, което знае, започна да я бие, за да я убие. Търпение не му липсваше. На лицето си човек има четиринайсет неподвижни кости. Постара се да счупи и вкара навътре колкото се може повече от тях.

Нанасяше юмручните си удари с почти хирургическа точност. Целта на някои удари е да неутрализират противника — да му отнемат желанието за съпротива. Други имат за цел да му причинят ужасна болка. Трети — да го съсипят физически. Наш ги владееше до един.

Умееше да пази кокалчетата и китките си, дори когато използваше максимална физическа сила; знаеше как да свие пръстите в юмрук така, че да не се самонарани; как да нанася ефективни саблени удари с ръба на дланта.

Точно преди Мариан да умре, когато започна да хърка от насъбралата се в гърлото ѝ кръв, Наш направи онова, което винаги правеше в подобни ситуации. Спря, за да се убеди, че тя все още е в съзнание. Накара я да го погледне, прикова погледа ѝ и видя изписания в очите ѝ ужас:

— Мариан?

Искаше да привлече вниманието ѝ. Успя. Тогава ѝ пошепна последните думи, които някога щеше да чуе:

— Предай, ако обичаш, на Касандра, че ми липсва.

И чак тогава най-последно я остави да умре.

Бусът бе краден. Номерата му бяха подменени. Наш се промуши на задната седалка. Напъха голяма носна кърпа в ръката на Мариан и натисна пръстите ѝ около нея. Разряза дрехите ѝ с бръснарски нож. Когато остана гола, извади чисти дрехи от пазарска торба. Макар и трудно, но успя да ѝ ги облече. Розовото горнище бе прекалено тясно, но именно това бе идеята. Кожената поличка пък беше невероятно къса.

Избрала ги бе Пиетра.

С Мариан бяха тръгнали от бара в Тийнек, Ню Джърси. Вече се намираха в Нюарк, в бордеите на Пети район, известен с уличните си проститутки и убийства. Именно за такава трябваше да я сметнат — още една пребитата курва. Убийствата на глава от населението в Нюарк са три пъти повече, отколкото в близкия Ню Йорк Сити. Наш я бе млатил яко и бе избил повечето ѝ зъби. Но не всичките. Ако липсваха до един, щеше да е прекалено явно, че е искал да скрие самоличността ѝ.

Затова ѝ остави няколко. Но да я търсят по зъболекарските картони — ако изобщо намереха улики, които да ги подтикнат в тази насока — щеше да е трудоемко и да отнеме сума ти време.

Наш отново си залепи мустака, а Пиетра нахлузи перуката. Предпазната им мярка май бе излишна. Наоколо нямаше жива душа. Изхвърлиха тялото в голяма боклукчийска кофа. Отгоре Наш огледа трупа на Мариан.

Мисълта му се върна на Касандра. Сърцето му думкаше, но и му даваше сила.

— Наш? — обади се Пиетра.

Усмихна ѝ се леко и се върна в буса. Пиетра включи на скорост и изчезнаха.

* * *

Майк застана пред вратата на Адам, пое дълбоко въздух и я отвори.

Адам, облечен в стил „черен готик“, се извърна рязко:

— Не си ли чувал за почукване?

— У дома си съм.

— Но стаята си е моя.

— Така ли? И колко плати за нея?

Ядоса се на собствените си думи още щом ги изрече. Типичен родителски гаф. Детето се изсмива и се самоизключва от разговора. Самият той реагираше така на неговите години. Но защо постъпваме по този начин? Защо — след като сме се клели, че няма да повторим грешките на предходното поколение — неизменно правим именно това?

Адам вече бе чукнал на клавиша за затъмняване на екрана. Не искаше баща му да знае по какви сайтове сърфира. Щото ако научеше...

— Имам една хубава новина — каза Майк.

Адам се извърна към него. Скръсти ръце и се опита да изглежда намусен, но не се получи. Момчето беше едро — вече бе надминало баща си, — а Майк знаеше, че бе и кораво. На хокейната врата бе безстрашен. Не чакаше защитниците да го бранят. Влезеше ли някой във вратарското му поле, Адам моментално го изтикваше.

— Каква? — попита Адам.

— Моу ни уреди места в ложа за мача на „Рейнджърс“ срещу „Флайърс“.

Лицето му не потрепна:

— За кога?

— Утре вечер. Мама заминава за Бостън да снема някакви показания. Моу ще ни вземе в шест.

— Вземи Джил.

— Тя ще остане да преспи у Ясмин.

— Оставяте я за цяла нощ в ХУ?

— Не я наричай така. Обидно е.

Адам сви рамене:

— Как кажеш.

„Как кажеш“ — отколешният велик тийнейджърски отговор.

— Така че ела си у дома след училище и ще мина да те взема.

— Няма да мога да дойда.

Майк огледа стаята. Изглеждаше някак си различна в сравнение с оня ден, в който се бяха вмъкнали заедно с татуирания Брет с отвратителните нокти. Споменът за мръсните нокти на Брет върху клавиатурата отново го подразни. Не беше редно да го следят. От друга страна, как иначе щяха да знаят, че Адам ще ходи на парти с пиене, а евентуално и с наркотици? Така че шпионирането се бе оказало полезно. Да, но и Майк беше участвал в едно-две подобни партита, докато още бе непълнолетен. И нищо му нямаше. Нещо да му беше станало?

— Какво значи „не можеш да дойдеш“?

— На гости съм у Оливия.

— Майка ти ми каза. Но ти ходиш у Оливия най-редовно. А аз ти говоря за „Рейнджърс“ — „Флайърс“.

— Не ща да ходя.

— Но Моу вече е купил билетите.

— Кажи му да ги даде на друг.

— Не може.

— Що не?

— Ами така. Аз съм ти баща. Идваш с мен на мача.

— Ама...

— Няма „ама“.

Майк се въртна и излезе от стаята, без да даде възможност на Адам да каже дори една дума.

Ама как му го казах само — „Няма «ама»,“ рече Майк на себе си.

ПЕТА ГЛАВА

Къщата бе мъртва.

Така би я описала Бетси Хил. Мъртва. Не просто тиха или смълчана. Бе куха, отминала в небитието, свършила — сърцето ѝ бе млъкнало, кръвта ѝ бе спряла, вътрешностите ѝ бяха почнали да гният.

Мъртва. До вкочаняване, каквото и да значеше това.

Мъртва точно толкова, колкото и синът ѝ Спенсър.

Бетси искаше да се махне от тази мъртва къща — където и да е. Не желаше да остане повече в този разлагащ се труп. Мъжът ѝ Рон смяташе, че още е рано. И сигурно бе прав. Но Бетси се ужасяваше от мисълта да остане тук. Движеше се плавно и безшумно из стаите, сякаш тя бе призрак, а не Спенсър.

Долу близнаците гледаха някакво дивиди. Спря и надникна през прозореца. Лампите светеха в къщите на всички съседни. Техните къщи обаче бяха живи. Не че и те си нямаха ядове: дъщеря-наркоманка, жена с шавливи очи и съответния чифт ръце, отдавна безработен мъж, син, страдащ от аутизъм — нямаше дом без някаква трагедия. Всяка къща и всяко семейство си има своите си тайни.

Но къщите им продължават да са живи. Да дишат.

А домът на семейство Хил бе мъртъв.

Огледа къщите чак до ъгъла. Спомни си как всички съседни, до един, бяха дошли на погребението на Спенсър. Тихомълком ѝ бяха оказали подкрепа, бяха ѝ дали рамо, на което да поплаче, и утеха и правеха всичко възможно да скрият укора в погледите си. Но Бетси го виждаше. Всеки път. Не му даваха гласност, но много им се искаше да стоварят вината върху нея и Рон — та дано и тях не ги сполети същото.

Всички тези съседни и приятели бяха останали в миналото. Животът е неизменен всъщност, щом не си част от семейството. Дори приятелите, и то най-близките, все едно, че гледаха някакъв филм — истински те разтърсва, до болка чак, но в един момент стига до точка, след която не желаш повече да усещаш болката, та оставяш филмът да се извърти докрай, после се прибираш у дома.

Единствено семейството е осъдено да понася страданието.

Бетси се върна в кухнята. Пригответи вечерята на близнаците — кренвирши с макарони и сирене. Те току-що бяха навършили седем. Рон обичаше да пече кренвиршите на скара в дъжд и пек, зиме и лете, — но близнаците не ги харесваха, ако са „почернели“ дори малко. Затова ги пъхна в микровълновата. Така щяха да са им по вкуса.

— Хайде на вечеря — провикна се.

Близнаците не ѝ обърнаха внимание. Както винаги. Както и Спенсър. Първото повикване оставаше да виси във въздуха. Свикнали бяха да не му обръщат внимание. Дали пък тук именно не се коренеше част от проблема? Като слабоволева майка ли се бе проявила? Много ли им беше прощавала? Рон все я критикуваше колко много неща оставяла без последствие. От това ли бе дошло всичко? Ако беше стягала Спенсър повече...

Много „ако“-та.

Така наречените специалисти твърдят, че не родителите са виновни за самоубийствата сред тийнейджърите. Било болест, нещо като рака. Но дори и специалистите я гледаха по начин, граничещ с подозрителността. Защо не го бяха водили редовно на психотерапевт? Защо тя, собствената му майка, не бе обръщала внимание на промените у Спенсър, а ги бе приписвала на променливостта на младежките настроения?

Ще ги израсте, казваше си тя. С всички тийнейджъри е така.

Влезе в детската стая. Лампите бяха угасени и единствено екранът осветяваше близнаците. Никак не си приличаха. Бяха заченати ин витро. В продължение на девет години бяха имали само едно дете — Спенсър. И това ли бе част от причината? Бе решила, че за него ще е добре да си има братче или сестриче, но комай всяко дете иска единствено безкрайни и несподелени родителски грижи.

Светлината от екрана мигаше по лицата им. Докато гледаха телевизия, децата изглеждаха направо безмозъчни. Долните им челюсти провисваха, очите им се разширяваха силно — направо добиваха ужасен вид.

— Веднага идвайте — рече им.

И пак никаква реакция.

Тик-так, тик-так... и бомбата в душата на Бетси избухна:

— ВЕДНАГА!

Крясъкът ѝ ги стресна. Тя направи две крачки и угаси телевизора.

— Казах ви: веднага на масата! Колко пъти искате да ви викам?

Близнаците се изнесоха тихомълком към кухнята. Бетси затвори очи и се опита да поеме дълбоко въздух. Винаги бе такава. Затишие, последвано от буря. Променливи настроения. Може пък да беше нещо наследствено. Нима Спенсър е бил орисан още от утробата?

Седнаха на масата. Бетси си сложи изкуствената усмивка на лицето. Да, всичко вече бе наред. Сипа им и се опита да ги заговори. Единият близък поде разговора, другият отказваше. Така си беше, откакто го нямаше Спенсър. Единият от близнаците живееше със загубата, като не ѝ обръщаше внимание. Другият страдаше.

Рон не бе у дома. Както винаги. Понякога, като се прибираше вечер, вкарваше колата в гаража, оставаше в нея и плачеше. Бетси се ужасяваше от мисълта да не му хрумне някой ден да остави двигателя да работи, да затвори гаражната врата и да последва примера на единствения си син. Да прекрати болката. Всичко бе пропито от някаква перверзна ирония. След като синът ѝ бе отнел собствения си живот, това май бе най-лесният начин за слагане на край на причинената им болка.

Рон изобщо не говореше за Спенсър. Два дни след смъртта му бе взел стола му от кухнята и го бе свалил в мазето. Всяко дете си имаше гардеробчета с името си. Рон бе изнесъл Спенсъровото и бе започнал да го пълни с всякакви боклуци. Далеч от очите... — мина ѝ през ума.

Реакцията на Бетси бе по-друга. Понякога се отдаваше изцяло на другите си занимания, но поради скръбта всичко ѝ тежеше — сякаш тичаше насън през дълбоки преспи сняг, или се мъчеше да плува в басейн, пълен с гъст сироп. Друг път, като днес, я обземаше желанието да се потопи в мъката си. Изпитваше някакво едва ли не мазохистично желание всичко около нея да рухне и повторно да я смаже.

Разчисти масата и приготви близнаците за лягане. Рон още го нямаше. Нищо против. Те двамата с Рон никога не се караха. Нито веднъж, откакто бе умрял Спенсър. Но не бяха се и любили. Нито веднъж. Живееха под един покрив, все още разговаряха, продължаваха да се обичат, но се бяха отделили един от друг, сякаш и най-малката нежност щеше да се окаже непоносима.

Компютърът бе включен, интернет експлорърът бе заредил началната си страница. Бетси седна и набра адреса. Мисълта ѝ все още се занимаваше с приятелите и съседите им, с това, как бяха реагирали на смъртта на сина ѝ. Самоубийството изглежда бе нещо коренно различно — някак си не толкова трагично, нещо по-отдалечено. Спенсър, разсъждаваха хората, явно е бил нещастен и от това нещо у него се е пречупило. Винаги е по-добре да се изхвърли някой счупен, а не някой читав. А най-лошото, поне за Бетси, бе голямата доза логика в подобни разсъждения. Като чуеш как някое дете вече умира от глад в някоя африканска джунгла, не го приемаш толкова трагично, колкото новината, че красивото момиченце на съседите вееше от рак.

Всичко, изглежда, е относително и точно в това е целият ужас.

Адресът, който набра, бе www.myspace.com/Spencerhill-memorial. Съучениците му бяха направили страницата в негова чест няколко дни след смъртта му. Съдържаше снимки, колажи и послания. На мястото на обичайния портрет мъждукаше анимирана свещ.

Песента, която звучеше, бе „Счупеното радио“ на Джеси Мейлин, с малко помощ от Брус Спрингстийн — един от любимците на Спенсър. До свещта имаше цитат от текста ѝ: „Ти дори не подозираш колко много ангелите те обичат.“

Бетси я послуша известно време.

Откакто Спенсър си бе отишъл, тя прекарваше повечето вечери тук, на този интернет сайт. Четеше посланията от деца, които изобщо не познаваше. Разглеждаше многото снимки на сина си на различна възраст. След време обаче я бе обзела някаква горчивина. Хубавките гимназистки, които бяха създали страницата и сега се къпеха в отразената светлина от покойния Спенсър, приживе не му обръщаха почти никакво внимание. Жестът им бе прекалено дребен и закъснял. Всички твърдяха, че им липсвал, но много малко го познаваха истински.

Посланията им звучаха не толкова като епитафии, колкото като набързо надрасканите посвещения в гимназиалния годишник на едно мъртво момче:

„Никога няма да забравя часовете по физическо с мистър Майърс...“

Снимката бе от седми клас. Преди три години.

„Футболните мачове, в които мистър В. искаше да играе куортърбек...“

Пети клас.

„Много се кефихме на тоя концерт на «Грийн Дей»...“

Осми клас.

И почти нищо от по-ново време. Толкова малко истинска сърдечност. Скърбенето сякаш бе повече за показ — обществен израз на мъка от страна на онези, които чак толкова не страдаха, пред които смъртта на сина ѝ се изпречваше като „спящ полицай“ по пътя им към следването и кариерата — вярно, определено трагичен случай, но по-скоро повод за подсилване на житейския аспект на автобиографията им, подобно на членството в „Кий кълб“ или кандидатирането за поста „ковчежник“ на ученическия съвет в гимназията.

От най-истинските му приятели — Кларк, Адам и Оливия — всъщност нямаше почти нищо. Но може би така и следваше да бъде. Истински опечалените никога не скърбят пред очите на останалите. Болката е толкова силна, че е по-добре да я таиш в себе си.

От три седмици не бе проверявала сайта. Новите неща бяха много малко. Напълно естествено всъщност, особено когато ставаше дума за млади хора. Намерили си бяха нови интереси. Включи на режим слайд шоу. Програмата сякаш грабваше снимките и ги изсипваше върху някаква голяма купчина. Образът се приближаваше с въртеливо движение, спираше, а след малко следващият падаше, въртейки се, отгоре му.

Бетси усети как сълзите ѝ напират.

Имаше много стари снимки от основното училище в Хилсайд. Първи клас с мисис Робърт. Трети — на мисис Рорбак. Мистър Хънт в четвърти клас. Следваше снимка на класния им отбор по баскетбол —

Спенсър тъй се бе радвал на победата им. Беше с навехната китка от предишния им мач — нищо сериозно всъщност, — но Бетси му я бе бинтовала. Спомни си как бе купила ластичния бинт АСЕ. На снимката Спенсър бе вдигнал победоносно именно бинтованата си ръка.

Не бе кой знае какъв спортен талант, но в този мач бе вкарал победния кош шест секунди преди края. В седми клас. Не можеше да си спомни да го е виждала по-щастлив оттогава.

Местен полицай бе открил тялото на Спенсър на покрива на гимназията.

На монитора снимките валяха като едри снежинки. Очите ѝ се замрежиха от сълзи.

Покривът на гимназията. Красивият ѝ син. Разпилян сред боклуците и счупените бутилки.

По това време вече всички бяха получили прощалния му есемес. С текст — така бе избрал синът им да им съобщи за решението си. Първият бе изпратил на Рон, който бе в командировка във Филадельфия. Вторият бе стигнал до мобифона на Бетси, но тя бе в пицарията към аркадата за електронни игри „Чъкчийз“ — първоизточник на родителски мигрени — и не бе чула сигнала за ново съобщение. Чак след час, когато Рон бе пратил вече на номера ѝ шест есемеса, кой от кой по-притеснен, чак тогава бе съзряла текста — последното съобщение от момченцето ѝ:

Съжалявам. Обичам ви всички, но ми е много тежко.
Сбогом.

Полицията го откри на покрива на гимназията чак след два дни.
Кое ти тежеше, Спенсър? Никога нямаше да узнае.

Същия текст бе пратил и на още няколко души. Близки приятели. С които Спенсър ѝ бе казал, че излиза. Кларк, Адам и Оливия. Но нито един от тях не го бе видял. Спенсър не дошъл на срещата им. Отишъл някъде сам. Имал е таблетки — откраднати от дома — и погълнал прекалено много от тях, защото нещо му е тежало и е искал да сложи край на живота си.

И бе умрял сам-самичък върху онзи покрив.

На вратата им почука Даниел Хъф — един от градските полицаи със син на възрастта на Спенсър — момче, което всички знаеха като ДиДжей и с което Спенсър понякога излизаше. Спомни си как му отвори, как видя изражението на лицето му и мигновено припадна.

Бетси замига често, да прогони сълзите. Наложил си да се съсредоточи отново върху слайд шоуто, върху образите на живия си син.

И точно в този миг пред очите ѝ се завъртя една снимка, която промени всичко.

Сърцето ѝ замря.

Снимката изчезна със същата скорост, с която се бе появила. Затрупаха я нови фотографии. Хвана се за сърцето, опита се да събере мислите си. Онази снимка. Как можеше да се добере отново до нея?

Пак премига. Напъна се да разсъждава.

Окей, първо на първо. Бе част от слайд шоу, което гледаше онлайн. Снимките щяха да се повторят. Трябваше просто да прояви търпение. Но колко време оставаше до новото начало на шоуто? И после — какво? Пак щеше да прелети за секунди пред очите ѝ. А ѝ трябваше да я разгледа най-подробно.

Можеше ли да замрази екрана при повторната ѝ поява? Сигурно имаше някакъв начин.

Наблюдаваше как други снимки прелитат, но те не ѝ трябваха. Искаше да се върне именно онази. С навехнатата китка.

Нещо неочаквано бе върнало мисълта ѝ към онзи мач между седмокласниците. Нима не си мислеше именно за него преди малко? За Спенсър с бинта АСЕ на китката? Ама, разбира се. Точно това я бе подсетило.

Сходството с деня на самоубийството на Спенсър.

Ден-два преди това бе паднал и навехнал китката си. Тя бе предложила пак да му я бинтова, както навремето в седми клас. Вместо това Спенсър бе поискал да му купи бандаж за китка. И бе с него в деня на смъртта си.

За първи и — очевидно — за последен път.

Кликна върху слайд шоуто. Компютърът я прехвърли на някакъв сайт slide.com и ѝ поиска парола. По дяволите. Сигурно някое от децата я е създадо. Напъна мозъка си. На сайт от този род надали предохранителните мерки са кой знае колко сериозни. Създаваш го и

оставяш съучениците си да включват в ротацията каквито снимки си искат.

Значи паролата следва да е нещо просто.

Набра: SPENCER.

После кликна OKAY.

Стана.

Снимките стояха подредени неподвижно. Според надписа отгоре им, бяха 127 на брой. Бързо прегледа умалените картинки, докато откри нужната ѝ. Ръката ѝ трепереше тъй силно, че едва улучи образа с мишката. Най-сетне успя и кликна левия бутон.

Снимката се появи в пълен размер.

Тя се вторачи в нея.

Спенсър бе усмихнат, но с най-тъжната усмивка, която бе виждала през живота си. Бе потен, а лицето му блестеше като на човек, който не е на себе си. Изглеждаше пиян и съкрушен. Беше с черната тениска, същата, с която го бяха намерили. Очите му бяха червени — може би от пиене или наркотик, но най-вероятно — от светкавицата. Спенсър имаше прекрасни светлосини очи. Светкавиците неизменно му придаваха някакъв сатанински вид. Бе се снимал на открито, явно нощем.

Онази нощ.

Спенсър държеше чаша в ръката си — същата, на чиято китка бе бандажът.

Вцепени се. Само едно обяснение ѝ идваше наум.

Снимката бе направена през нощта, през която бе умрял.

И докато се взираше във фона на снимката с движещи се насам-натам хора, осъзна още нещо.

В крайна сметка Спенсър не е бил сам.

ШЕСТА ГЛАВА

Както почти всяка делнична сутрин през последните десет години, Майк се събуди в пет. Прави упражнения точно един час. Влезе с колата в Ню Йорк Сити по моста Джордж Вашингтон и пристигна в „Ню Йорк презвитериън трансплант сентър“ в седем.

Навлече бялата престилка и обиколи пациентите си. Понякога имаше чувството, че изпада в рутина. Разнообразието почти липсваше, но Майк обичаше да си напомня от какво значение бяха визитациите му за човека на легло. В болница е. Това му стига, за да се почувства уязвим и уплашен. Болен е. Може и да умира, и да смята, че именно лекарят е последната преграда между него и по-голямото страдание, между него и смъртта.

Как тогава да не развиеш някакъв божествен комплекс?

Още повече, че Майк понякога смяташе за здравословно да има подобен комплекс, макар и в положителния смисъл на думата. Щом значиш толкова много за пациентите си, следва и да се държиш по съответния начин.

Някои доктори провеждаха визитациите си набързо. И на Майк понякога му идваше да стори същото. Истината обаче бе, че ако вложеше всичко от себе си, щеше да му коства само минута-две повече за всеки болен. Така че изслушваше всеки, държеше го за ръка, ако се налагаше, или си придаваше известна тежест — според състоянието на пациента и вътрешното си усещане.

В девет бе пак зад бюрото си. Първият му посетител бе пристигнал. Както винаги, медсестрата Лусил оформяше картоната му. Значи има десет минути на разположение да прегледа графиките и резултатите от правените през нощта проби. Сети се за съседката си и потърси резултатите на Лукас в компютъра.

Нищо още не бе качено.

Това му се стори необичайно.

Нещо розово привлече погледа му — самозалепваща се бележка върху телефона.

Чакам те. Айлийн

Айлийн Голдфарб бе съдружничката му в клиниката и завеждаща трансплантационната хирургия в „Ню Йорк презвитериън“. Бяха се запознали по време на стажа им и сега живееха в един и същи град. Можеше да се каже, че са приятели, но не кой знае колко близки, та благодарение на това партньорството им вървеше добре. Живееха на около две мили един от друг, децата им ходеха в едно и също училище, но извън това почти нямаха споделени интереси, не изпитваха нужда да се срещат извън работата и си имаха пълно доверие и уважение като колеги.

Искаш ли да се убедиш доколко сигурни са препоръките на приятеля ти лекар? Задай му само един въпрос: Ако детето ти е болно, при кой доктор би го пратил?

Отговорът на Майк бе: Айлийн Голдфарб. А това казваше всичко за лекарската ѝ компетентност.

Запъти се по коридора. Краката му стъпваха безшумно по сивия мокет. Гравюрите по млечнобелите стени действаха успокоително на зрението. Бяха семпли и почти толкова безлични, колкото картините в мотел средна категория. Стремежът им с Айлийн бе целият офис да внушава: „Всичко тук се прави единствено за доброто на пациента.“ На стените на кабинетите им висяха само професионалните им дипломи и награди, тъй като създаваха допълнително чувство на сигурност у пациентите. Нищо лично нямаше на показ — нито кутийка за моливи, изработена от дете, нито семейни снимки — нищо от този род.

Някои деца ги докарваха тук в последния момент, преди да умрат. За какво им е да гледаш нечии чужди, усмихнати и здрави лица? Просто не е моментът.

— Здравсти, доктор Майк.

Обърна се. Хал Голдфарб, синът на Айлийн. Беше последна година в гимназията, с две години по-голям от Адам. Отрано се бе ориентирал към Принстънския университет и възнамеряваше идната година да постъпи в подготвителен медицински курс. Бе взел предварително някои от гимназиалните изпити, благодарение на което

му бяха разрешили да прекарва по три предиобеда седмично в клиниката, като стажант.

— Здравсти, Хал. Как върви училището?

— На самоход — ухили се Хал.

— Определение „на самоход“: последна година в гимназия, след като ученикът вече е приет да следва.

— Абсолютно точно.

Облечен бе в сиво-кафяв панталон със синя риза — забележителен контраст с черното готик облекло на Адам, — та на Майк му се сви сърцето от завист. Сякаш разчел мислите му, Хал го попита:

— Какво прави Адам?

— Окей е.

— От доста време не съм го виждал.

— Вземи да му се обадиш — предложи Майк.

— Защо не. Гот ще е да излезем заедно.

Мълчание.

— Майка ти в кабинета си ли е?

— Да, влизай направо.

Айлийн седеше зад бюрото. Бе слаба жена с общо взето фини кости, като се изключат дългите като ястребови нокти пръсти на ръцете ѝ. Кестенявата ѝ коса бе стегната на опашка, а роговите ѝ очила бяха точно на границата между читанката и модното.

— Здравей — рече Майк.

— Здравсти.

— Какво има? — развя Майк розовата бележка.

Айлийн въздъхна дълбоко:

— Имаме страшен проблем.

— С кого? — запита Майк и седна пред бюрото.

— Съседите ти.

— Лоримън?

Айлийн кимна.

— Лоша хистологична проба?

— Крайно необичайна проба — отвърна тя. — Рано или късно щеше да се случи. Изненадана съм, че толкова дълго чакахме за първата.

— Би ли пояснила?

Айлийн Голдфарб свали очилата. Пъхна края на една от дръжките в устата си и я задъвка.

— Познаваш ли добре семейството?

— Съседи са ми.

— Близки ли сте?

— Не. Какво значение има?

— Може да ни изправи пред етична дилема.

— По какъв начин?

— „Дилема“ може би не е най-точната дума — промълви Айлийн повече на себе си, отколкото към Майк.

— По-скоро неясна етична граница.

— Айлийн?

— Хм.

— Какво точно се мъчиш да кажеш?

— Майката на Лукас Лоримън ще е тук след половин час — каза тя.

— Снощи я видях.

— Къде?

— В предния им двор. Напоследък все се прави, че градинарства.

— Че как иначе.

— Какво искаш да кажеш?

— Познаваш ли мъжа ѝ?

— Данте ли? Естествено.

— Е, и?

Майк сви рамене:

— Какво има, Айлийн?

— Именно за Данте говоря — отвърна тя.

— Какво точно имаш предвид?

— Не е биологичният баща на детето.

Ха сега де. Майк едва намери думи:

— Майтапиш ли се?

— Как се сети? Не ме ли познаваш — доктор Ха-ха? Хубава шега, нали?

Майк остави новината да попие. Не я запита дали е сигурна, или ѝ трябва още изследвания. Като професионалист бе взела всичко предвид. И за друго бе права Айлийн — по-изненадващото бе, че досега не им бяха излизали подобни резултати. Генетиците бяха само

на два етажа под тях. Веднъж един от тях бе споменал на Майк, че при произволно вземани от населението проби се оказва, че над десет на сто от мъжете, без да знаят, отглеждат деца, които биологически не са техни.

— Няма ли да кажеш нещо?

— Уау?

Айлийн кимна:

— Точно затова те избрах за партньор в медицината. Винаги съм се възхищавала на красноречието ти.

— Данте Лоримън не е добър човек, Айлийн.

— И аз имах същото усещане.

— Лошо — рече Майк.

— Каквото е и състоянието на сина му.

Останаха смълчани, потиснати от тежестта на новината.

Интеркомът избръмча:

— Доктор Голдфарб?

— Да?

— Сюзън Лоримън е тук.

— Синът ѝ с нея ли е?

— Не — отвърна сестрата. — Но съпругът ѝ е с нея.

* * *

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

Главният окръжен следовател Лорън Мюз не му обърна внимание, а се упъти към трупа.

— Боже мили — промълви тихо един от униформените, — гледай само какво е направил от лицето ѝ.

Четиримата заставаха смълчани. Двама бяха униформени полицаи, каквито обикновено първи отиват на местопроизшествието. Третият бе Франк Тремънт — детективът от отдел „Убийства“, който формално се водеше ръководител на разследването — мързеливец пред пенсия с провиснал корем и отегчен вид. Лорън Мюз, главен следовател на окръга Есекс и единствената жена в групата, отстъпваше на останалите по ръст поне с трийсет сантиметра.

— МК — заключи Тремънт. — И нямам предвид металургията.

Мюз го изгледа озадачено.

— Мъртва курва, ще рече.

Мюз се намръщи на присмеха в гласа му. Около пихтията, която някога е била човешко лице, кръжаха мухи. Липсваха нос, очни кухини, та дори и голяма част от устата.

— Като че някой е прекарал лицето ѝ през месомелачка — рече единият униформен.

Лорън Мюз сведе поглед към трупа. Остави двете униформи да си приказват. Някои дрънкат, за да не ги друснат нервите. Мюз не бе от тях. Двамата не ѝ обръщаха внимание. Нито пък Тремънт. Бе по-старша от него — по-старша и от тримата всъщност — и усещаше как презрението им се надига подобно на пара от асфалта.

— Хей, Мюз.

Беше Тремънт. Огледа кафявия му костюм и шкембето — плод на прекалено много бирени ноци и закуски с понички. Можеше да ѝ донесе единствено неприятности. Откакто я бяха повишили в главен следовател на окръга Есекс, до медиите беше изтекла на няколко пъти информация, че срещу нея е имало оплаквания. Повечето материали бяха подписани от репортер на име Том Гогън, който съвсем случайно се оказа женен за сестрата на Тремънт.

— Какво има, Франк?

— Не ми отговори на въпроса: какво, по дяволите, търсиш тук?

— Длъжна ли съм да ти давам обяснения?

— Този случай е мой.

— Няма спор.

— И не желая да ми надничаш над рамото.

Франк Тремънт бе истински некадърен гъз, но благодарение на личните си връзки и натрупаните години „стаж“ бе станал почти недосегаем. Мюз не му обърна внимание. Отново се наведе и се взря в размазаното бивше лице.

— Установи ли вече самоличността? — попита го.

— Не. Няма чанта, няма портмоне.

— Най-вероятно са я обрали — подсказа една от униформите.

Серия мъжки кимания с глава.

— От банда е пречукана — заключи Тремънт. — Виж това. Посочи зелената кърпа, все още стисната в ръката ѝ.

— Нищо чудно да е оная нова банда черни, дето наричат себе си „Ал Кайда“ — каза една униформа. — Те се обличат в зелено.

Мюз се изправи и започна да обикаля трупа. Пристигна линейката. Някой бе опасал периметъра с лента „Полиция“. Зад нея стояха десетина проститутки, може би и повече, и протягаха вратове да видят какво става.

— Униформите почнаха ли да разпитват трудещите се девойки? — запита Мюз. — Поне да научим с кой прякор е била известна на улицата.

— Ама ти сериозно ли? — въздъхна театрално Франк Тремънт. — Нима смяташ, че не съм се сетил?

Лорън Мюз не му отговори.

— Хей, Мюз.

— Какво има, Франк?

— Не ми харесва това, че си тук.

— И на мен не ми харесва това, че носиш кафяв колан на черни обувки. Но и двамата трябва да се примирим.

— Не ми се струва редно.

Донякъде е прав, мина ѝ през ума. Но истината бе, че се чувстваше страхотно добре на новата си длъжност главен следовател. Ненавършила четирийсет, Мюз бе първата жена, която я заемаше. И се гордееше с този факт. Но ѝ липсваше истинската работа. По убийствата. Така че използваше всяка удача ѝ се възможност да поддържа форма, особено край печени типове от рода на Франк Тремънт.

Съдебната лекарка Тара О'Нийл се приближи и махна на униформите да се отдръпнат.

— Ама че гадост — прошепна.

— Подходяща реакция, докторе — рече Тремънт. — Искам незабавно отпечатъци, та да я търся в системата.

Съдебната лекарка кимна.

— Отивам да разпитам проститутките, после да прибера най-видните водачи на бандите — допълни Тремънт. — Ако нямаш нищо против, шефе?

Мюз отново не отговори.

— Мъртва курва, Мюз. Няма да я изкарат на първа страница. Не би трябвало да те интересува.

— Защо да не ме интересува?

— Ъ?

— Каза, че няма да е на първа страница. Това разбирам. Но после каза, че не би трябвало да ме интересува. Защо?

— О, извинявай, сбърках — ухили се гадно Тремънт. — Нищо по-важно от мъртвата курва. Все едно са пречукали жената на губернатора.

— Затова съм тук, Франк. Именно заради това ти отношение.

— Да, бе, да. Слушай сега да ти обясня какво е отношението на хората към мъртвите курви.

— Не се хаби — сами си го търсят. Чула съм го.

— Не е точно така. Но ако слушаш, може и да научиш нещо ново: за да не свършиш в кофа за боклук, не прави свирки в Пети район.

— Напиши го на надгробния си камък — каза Мюз.

— Не ме разбра. Ще открия гада, който е сторил това. Но дай да не си играем на приоритети и вестникарски заглавия.

Тремънт се приближи толкова, че коремът му почти опря до нейния. Мюз не отстъпи.

— Този случай е мой. Върни се на бюрото си и остави батковците да си гледат работата.

— В противен случай?

Тремънт се усмихна:

— Повярвай ми, момиченце, голяма каша ще ти забъркам.

Отдалечи се ядосан. Мюз се извърна. Съдебната лекарка действаше съсредоточено и се преструваше, че не ги е чула.

Мюз тръсна глава, за да прогони мислите, и отново се наведе над трупа. Искеше да го изследва с клинично хладнокръвие. Фактите: жертвата бе бяла жена; от кожата и общото ѝ телосложение можеше да се заключи, че е към четирийсет, но уличният живот обикновено състаряваше; без видими татуировки. И без лице.

До този момент Мюз само веднъж бе виждала нещо с подобен разрушителен ефект. На двайсет и три годишна възраст бе работила в продължение на шест седмици с пътната полиция по магистралата Ню Джърси. Някакъв камион бе прегазил разделителната ивица и се бе врязал с челен удар в една тойота селика. На волана на леката кола бе деветнайсетгодишна студентка, отиваща си у дома за ваканцията.

Пораженията бяха неописуеми.

След като разрязаха метала, установиха, че и деветнайсетгодишната е останала без лице. Като тази тук.

— Причина за настъпване на смъртта? — попита Мюз.

— Не мога още да кажа със сигурност. Но извършителят е бил някакъв изверг. Костите ѝ не са просто натрошени. Сякаш нарочно ги е смлял на парченца.

— Преди колко време?

— Вероятно между десет и дванайсет часа. Но не я е убил тук. Няма достатъчно кръв.

Мюз вече бе установила това. Огледа отново дрехите на проститутката — розовото бюстие, тясната кожена пола, високите остри токчета.

Поклати глава.

— Какво?

— Нещо никак не се връзва — отвърна Мюз.

— В какъв смисъл?

Вибраторът на мобифона ѝ забръмча. Погледна името на повиквателя — шефът ѝ, окръжният прокурор Пол Коуплънд. Погледна по посока на Франк Тремънт, а той ѝ махна с ръка и се ухили. Отговори на повикването:

— Здравсти, Коуп.

— Какво става?

— На местопроизшествие съм.

— И ядосваш колегата.

— Подчинен ми е.

— Подчинен, който може да ти стъжни живота.

— Но е на моите разпореждания, нали?

— Слушай, Франк Тремънт ще вдигне голяма патърдия. Ще ни хвърли на журналистите, ще разбуни останалите следователи. Не мислиш ли, че можем да минем и без подобни усложнения?

— Не съм съгласна, Коуп.

— Защо мислиш така?

— Защото той подхожда към случая по съвсем погрешен начин.

СЕДМА ГЛАВА

Пръв в кабинета на Айлийн Голдфарб влезе Данте Лоримън. Стисна ръката на Майк по-силно, отколкото бе необходимо. След него влезе Сюзън. Айлийн Голдфарб ги изчака изправена зад бюрото си. Беше си сложила очилата. Протегна се и се здрависа набързо и с двамата. После седна и отвори преписката пред себе си.

След нея седна и Данте. Изобщо не погледна към жена си. Сюзън се настани на съседния стол. Майк остана в дъното на стаята, извън полезрението им. Скръсти ръце и се облегна на стената. Данте Лоримън започна да навива внимателно ръкавите си. Първо десния, после левия. Облегна се с лакти на бедрата си, сякаш приканваше Айлийн да го тресне с колкото сила има.

— Слушам ви? — каза Данте.

Майк наблюдаваше Сюзън Лоримън. Главата ѝ бе вирната. Седеше със затаен дъх. Прекалено затаен. Сякаш усетила погледа му, Сюзън обърна красивото си лице към него. Майк се мъчеше да изглежда неутрален. Представлението си беше изцяло на Айлийн. Той бе просто зрител.

Айлийн продължаваше да чете преписката, по-скоро за впечатление. Когато приключи, кръстоса ръце върху бюрото и впери поглед в някаква точка между двамата родители.

— Направихме необходимите хистологични проби — започна тя.

Данте я прекъсна:

— Настоявам да е от мен.

— Моля?

— Бъбрекът за Лукас.

— Нямате съответствие, мистър Лоримън.

Ей така го каза.

Майк задържа погледа си върху Сюзън Лоримън. Беше неин ред да е неутрална.

— Но аз си мислех, че бащата... — каза Данте.

— Не е задължително — прекъсна го Айлийн. — Има и ред други фактори. Струва ми се, че обясних всичко това на мисис Лоримън по време на предишното ѝ посещение. В идеалния случай HLA-пробата би трябвало да покаже съвместимост по отношение на шест антигена. А в случая HLA-пробата сочи, че не сте подходящ кандидат, мистър Лоримън.

— А аз? — попита Сюзън.

— При вас положението е по-добро, макар пак да нямаме идеално съответствие. Обикновено най-подходящ за донор е някой брат или сестра. Всяко дете наследява половината си антигени от единия родител, другата половина — от другия, като е възможно да се получат четири различни комбинации от наследствени антигени. Казано на по-прост език, при брат, съответно сестра, шансът за пълно съвпадение е двайсет и пет на сто; за полусъвпадение, т.е. по три антигена — петдесет на сто, и за пълна липса на съвпадение — пак двайсет и пет на сто.

— Том в коя група е?

Том беше баткото на Лукас.

— За съжаление отговорът е неблагоприятен. Засега най-добрият донор, с който разполагаме, е съпругата ви. Ще поставим сина ви и в списъка на банката за починали донори на бъбреци, ако случайно се появи по-подходящ кандидат, макар това да е малко вероятно. Мисис Лоримън горе-долу става, но, честно казано, не е идеален донор.

— Защо?

— Съвпадат само два антигена. А колкото сме по-близо до шест, толкова по-малка е вероятността тялото на сина ви да отхвърли новия бъбрек. С други думи, колкото по-голяма е антигенната съвместимост, толкова по-малък е шансът, че ще изкара целия си живот на лекарства и на редовна диализа.

Данте прокара ръка през косата си:

— И сега какво следва?

— Може би разполагаме с още малко време. Както казах, ще го включим в списъка. Докато търсим, ще продължим с диализата. Ако не се появи някой по-подходящ, ще опрем до мисис Лоримън.

— Но бихте предпочели някой по-подходящ, нали? — попита Данте.

— Да.

— Доста наши роднини изявиха готовност да станат донори на Лукас, ако се наложи — каза Данте. — Защо не ги тествате?

Айлийн кимна:

— Дайте ми списък: имена, адреси, кръвна връзка.

Мълчание.

— Колко зле е всъщност, докторе? — Данте се извъртя и погледна зад себе си. — Майк? Кажи ни направо. Какво е състоянието му?

Майк размени погледи с Айлийн. Тя даде съгласието си с леко кимване.

— Лошо — каза Майк.

Докато го казваше, гледаше в Сюзън Лоримън. Тя обаче извърна поглед.

Продължиха да обсъждат различните варианти още десетина минути, след което двамата Лоримън си тръгнаха. Щом Майк и Айлийн останаха сами, Майк седна в стола на Данте и обърна длани към тавана. Айлийн се правеше на заета и прибираше разни папки.

— Какво ти стана? — попита Майк.

— Ти да не очакваше да им кажа?

Майк не отвърна.

— Плащат ми да лекувам сина им. Той ми е пациентът, а не баща му.

— Значи бащата тук няма никакви права?

— Не съм казала подобно нещо.

— Но си направила медицински проби и от тях си научила нещо, което скри от пациент.

— Не от пациент — възрази Айлийн. — Моят пациент е Лукас Лоримън, синът им.

— Значи погребваме онова, което сме научили?

— Чакай да те питам нещо. Ако някоя от пробите покажеше, че мисис Лоримън изневерява на мистър Лоримън, щях ли да съм длъжна да му го съобщя?

— Не.

— А ако научех, че тя продава наркотици или краде пари?

— Отклоняваш се от темата, Айлийн.

— Мислиш ли?

— В случая не става дума за наркотици, нито за пари.

— Знам, но и двата случая нямат нищо общо със здравето на пациента ми.

Майк предъвка мисълта.

— Добре, да кажем, че в пробата на Данте Лоримън си установила наличието на някакво заболяване. Да речем, че си му открила лимфома. Щеше ли да му кажеш?

— Разбира се.

— Е, как така? Нали току-що обяви, че той не ти е пациент и не те интересува.

— Стига, Майк. Това са две различни неща. Моята задача е да помогна на пациента си — Лукас Лоримън — да оздравее. Това включва и психическото му здраве. Нали преди трансплантацията пациентите ни задължително минават през психологично консултиране. Защо? Защото в подобни ситуации се тревожим за психическото им здраве. Ако причиним някой страшен катаклизъм в семейство Лоримън, той само ще навреди на здравето на пациента ми. Точка. Стига толкова.

И двамата замълчаха за секунда.

— Не е толкова просто — рече Майк.

— Знам.

— Тази тайна ще е огромно бреме и за двама ни.

— Именно затова я споделих — разпери ръце Айлийн и се усмихна. — Защо само аз да не спя нощем?

— Страхотна си като партньор.

— Майк?

— Кажи.

— Ако ставаше дума за теб. Ако при някаква подобна проба установях, че Адам не ти е биологичен син, щеше ли да очакваш да ти кажа?

— Адам да не е от мен? Ти не си ли виждала огромните му уши?

Тя се усмихна.

— Мъча се просто да ти обясня. Би ли искал да го чуеш?

— Да.

— Просто ей така?

— Нали знаеш, че съм маниак на тема тотален контрол? Всичко трябва да знам.

Млъкна.

— Какво има? — попита тя.

Той се облегна и кръстоса крак връз крак.

— Ще продължаваме ли да се правим, че не виждаме слона в стаята?

— Точно това възнамерявах.

Майк зачака.

Айлийн Голдфарб въздъхна:

— Хайде, изплюй камъчето.

— Първото ни правило е наистина „Първо, не вреди...“

— Да, да — затвори тя очи.

— И още нямаме подходящ донор за Лукас Лоримън — продължи Майк. — Продължаваме да търсим такъв.

— Знам. — Очите на Айлийн останаха затворени. — И най-отявленият кандидат за целта е биологичният му баща.

— Точно така. Засега е най-сериозният ни шанс за гарантирана съвместимост.

— Трябва да го изследваме. Това е задача номер едно.

— Не можем да погребем истината — каза Майк. — Дори и да искаме.

Предъвкаха и тази мисъл.

— Добре, какво правим отгук нататък? — запита Айлийн.

— Боя се, че нямаме голям избор.

* * *

Бетси Хил чакаше в училищния двор да разпита Адам.

Зад гърба ѝ беше „мама-паркингът“ — бордюрът по Мейнъл авеню, до който майките — е, от време на време се появяваше и по някой баща, но това бе по-скоро изключението, което потвърждава правилото — седяха в работещите си коли или се събираха на групички с други майки, докато чакаха последния звънец, та да откарат рожбите си на урока по цигулка, на часа при зъболекаря или на курса по карате.

Доскоро и Бетси Хил беше като тях.

Бе започнала сред майките пред входа на основното училище в Хилсайд, после — пред прогимназията в Маунт Плезънт, и най-сетне

— тук, на двайсетина метра от мястото, където стоеше сега. Спомни си как чакаше своя красавец Спенсър, как след биенето на звънеца надничаше през предното стъкло, как децата изскачаха отвътре и се пръсваха като мравки из мравуняк, настъпен от човешки ботуш. Усмивка изгряваше на лицето ѝ веднага щом го зърнеше, а повечето пъти, особено в началото, Спенсър също ѝ отвърщаше с усмивка.

Липсваха ѝ тези времена, когато бе млада майка, липсваше ѝ наивността, която идва с първото чедо. След раждането на близнаците не бе същото, дори преди смъртта на Спенсър. Сега изпитваше нещо като омраза към онези майки, към начина, по който вършеха всичко — безгрижно, без да се замислят и без страх.

Звънецът би. Вратите зейнаха. Учениците заизлизаха на огромни вълни.

Бетси насмалко да затърси Спенсър.

Бе един от онези неуловими мигове, когато мозъкът отказва да приеме реалността, забравяш ужаса на случилото се и за част от секундата ти се струва, че всичко е било просто лош сън. Спенсър щеше да се появи с раница на рамо, попрегърбен като всички младежи, а Бетси щеше да си помисли, че му е време да се подстриже и че е побледен, отколкото трябва.

Хората разправят, че скръбта имала няколко фази — отрицание, гняв, пазарлък, депресия и примирение, — но при една трагедия границата между тях се размива. Отрицанието никога не свършва. Една част от теб продължава да се гневи. А цялата идея за „примирението“ е вулгарна. Някои психоаналитици предпочитат термина „разсейване“. В семантично отношение идеята е по-добра, но независимо от всичко на Бетси ѝ идваше да ревне на висок глас.

Какво точно търсеше тя тук?

Синът ѝ бе мъртъв. Колкото и да се разправяше с някой от приятелите му, фактът нямаше да се промени.

И все пак ѝ се струваше, че нещичко може да стане.

Добре, Спенсър не е бил сам през цялата онази нощ. Какво променяше това? Колкото и да е изтъркана фразата, нямаше да ѝ го върне. Какво се надяваше да постигне всъщност?

Разсейване?

В този миг съзря Адам.

Вървеше сам, а раницата му тежеше — на всички им тежи, мина ѝ през ума. Не го изпускаше от очи и дори се отмести надясно, та да му застане на пътя. Като повечето деца, Адам гледаше в краката си. Изчака го, мърдайки ту вляво, ту вдясно, за да не го пропусне покрай себе си.

Най-после, когато той съвсем я наближи, му рече:

— Здравей, Адам.

Той спря и вдигна очи. Хубаво момче е, помисли си тя. Всички на тази възраст изглеждаха добре. Но и у Адам имаше промяна. И той бе пресякъл невидимата граница към възмъжаването. Бе станал едър, с напращели мускули — по-скоро мъж, отколкото момче. Момчешкото не бе изчезнало напълно от лицето му, но ѝ се струваше, че съзира там и някакво предизвикателство.

— А, здрасти, мисис Хил.

Адам понечи да я подмине и изви наляво.

— Може ли да си поговорим за секунда? — извика Бетси подире му.

Той се спря.

— Тъхъ. Разбира се.

Приблужи се с атлетична лекота. Адам открай време бе добър спортист. За разлика от Спенсър. Не обясняваше ли това нещата поне отчасти? В градчета като тяхното животът винаги е бил по-лесен, ако те бива в спортовете.

Спря на около два метра от нея. Не намери сили да я погледне в очите — на малцина от гимназистите им бе по сила. В продължение на няколко секунди остана безмълвна. Само го оглеждаше.

— Искаш да поговорим ли? — подсети я Адам.

— Да.

Пак мълчание. Пак оглед. Той се почувства неловко.

— Истински съжалявам — рече той.

— За кое?

Въпросът ѝ го изненада.

— За Спенсър.

— Защо?

Не ѝ отговори. Очите му шареха навсякъде, освен в нейната посока.

— Погледни ме, Адам.

Тя си оставаше възрастната, а той — детето. Изпълни искането ѝ.

— Какво се случи през онази нощ?

Той преглътна и запита:

— Какво да се е случило?

— Ти си бил със Спенсър.

Той поклати глава. Но побледня.

— Какво стана, Адам?

— Не бях там.

Показа му снимката от страницата на майспейс, но той вече бе забил поглед в земята.

— Адам.

Вдигна очи а тя напъха снимката в лицето му.

— Това тук нали си ти?

— Откъде да знам? Може и аз да съм бил.

— Направена е през нощта, в която той умря.

Адам поклати глава:

— Не разбирам за какво говориш, мисис Хил. През онази нощ не видях Спенсър.

— Погледни по-хубаво.

— Трябва да си вървя.

— Адам, моля те...

— Съжалявам, мисис Хил.

И побягна. Обратно към тухлената сграда, зад нея и извън полезрението ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Главен следовател Лорън Мюз погледна часовника си. Време за среща.

— Пригответе ли ми нещата? — попита младата си помощничка Шамик Джонсън. Двете се бяха запознали по време на едно доста нашумяло дело за изнасилване и след малко бурно начало в службата Шамик се бе превърнала в почти незаменим кадър.

— Ето ги — рече Шамик.

— Доста са.

— Знам.

Мюз грабна големия плик.

— Всичко ли е вътре?

Шамик се посмръщи:

— Не. Ти не ми каза нищо конкретно.

Мюз ѝ се извини и се отправи по коридора към офиса на прокурора на окръг Есекс, а по-точно казано, към кабинета на своя шеф Пол Коуплънд.

Рецепционистката — новачка, а Мюз никога не помнеше имена — я посрещна с усмивка.

— Всички са вътре и те чакат.

— Кои всички?

— Прокурорът Коуплънд.

— Но ти каза „всички“.

— Моля?

— Ти каза, че „всички“ ме чакат. Това предполага да са повече от един човек. А вероятно и повече от двама.

Рецепционистката придоби объркан вид:

— Извинявай. Трябва да са четирима-петима.

— При прокурора Коуплънд?

— Да.

— И кои са те?

Тя сви рамене:

— Мисля, че са други следователи.

Мюз не бе сигурна как да възприеме новината. Беше поискала среща на четири очи, за да обсъдят политически чувствителната ситуация с Франк Тремънт. Не можеше да си обясни защо в кабинета му трябва да има и други следователи.

Чу смеховете им още преди да отвори вратата. Наистина бяха шестима, включително шефът ѝ Пол Коуплънд. И бяха само мъже. Единият бе Франк Тремънт. Други трима бяха от нейния отдел. Последният изглеждаше бегло познат. Държеше бележник и химикалка, а на масата пред себе си имаше касетофон.

Коуп, както всички наричаха Пол Коуплънд, седеше зад бюрото си и се смееше с отнетната назад глава на нещо, което Тремънт току-що му бе пошепнал.

Мюз усети как бузите ѝ пламнаха.

— Здравей, Мюз — провикна се той.

— Коуп — отвърна тя и кимна на останалите.

— Влез и затвори вратата след себе си.

Влезе и усети как погледите им се събраха върху ѝ. Още попламнали бузи. Почувства се в клопка и направи опит да изгледа кръвнишки Коуп. Той обаче отказа да се трогне. Просто си стоеше ухилен като някакъв глупав хубавец, какъвто всъщност си беше. Опита се да му направи знак с очи, че иска първо да поприказват насаме, че има чувството да е попаднала в засада, но той се разсея.

— Да започваме тогава, а?

— Окей — каза Лорън.

— Чакай, познаваш ли се с всички?

Коуп бе внесъл смут в службата. Още с пристигането си като нов окръжен прокурор бе шашнал всички, като повиши Мюз на поста главен окръжен следовател. Обикновено даваха длъжността на някой дългогодишен печен мъж, който да напътства назначения по политическа линия новодошъл в дебрите на системата. Когато я бе избрал, Лорън Мюз бе сред най-младите следователи в отдела. Запитан от журналистите по какви критерии я бе предпочел пред дългогодишните служители-мъже, той им отговори само с една дума: „Качества.“

А ето, че сега бе в една стая с четирима от подминатите стари служители.

— Този господин не го познавам — кимна Мюз по посока на мъжа с бележника и химикалката.

— А, извинявай. — Коуп протегна ръка с жеста на водещ на телевизионно състезание и лепна на лицето си готовата си екранна усмивка. — Представям ти Том Гогън, репортер от „Стар Леджър“.

Мюз премълча. Писарушката-зет на Тремънт. Нещата съвсем се подреждаха.

— Можем ли да почваме вече? — попита я той.

— Както кажеш, Коуп.

— Добре. Франк тук има някакво оплакване. Имаш думата, Франк.

Пол Коуплънд приближаваше четирийсетте. Съпругата му бе починала от рак наскоро след раждането на вече седемгодишната им дъщеря Кара. Отгледал я бе сам. До този момент поне. Снимките на Кара бяха изчезнали от бюрото му. Мюз си спомни, че след пристигането си Коуп бе сложил една на лавицата точно зад стола си. Но един ден, след като бе разпитвал някакъв педофил, Коуп я беше махнал. Така и не го попита за причините, но предполагаше, че има някаква връзка.

И на годеницата му нямаше снимка, но на закачалката висеше увит в найлон смокинг. Сватбата бе насрочена за идната събота. Мюз щеше да присъства. Нещо повече — щеше да е една от шаферките.

Коуп седна зад бюрото и остави Тремънт да говори. Свободни столове нямаше, та Мюз остана права. Чувстваше се оголена и възмутена. Един от подчинените ѝ се канеше да я нападне, а Коуп — предполагаемият ѝ защитник — го остави да действа на свобода. Стисна зъби, за да не започне на всяка дума да го обвинява в сексизъм, но си даваше сметка, че ако самата тя беше мъж, нямаше да остави глупостите на Тремънт без последствие. Щеше да има властта да го изхвърли като мръсно коте, без да ѝ пука за политическите и медийните последиствия.

Сега стоеше и кипеше отвътре.

Макар и седнал, Франк Тремънт повдигна колан:

— С цялото ми уважение към мис Мюз, значи...

— Главен следовател Мюз — поправи го Лорън.

— Пардон?

— Не съм ти мис Мюз. Имам си титла. Аз съм главен следовател. И съм ти началник.

Тремънт се подсмихна. Извърна се бавно към колегите си следователи, сетне към зет си с изражение на лицето, което сякаш говореше: Аз какво ви казвах?

— О, нещо много сме чувствителни — рече и включи на пълен сарказъм: — Главен следовател Мюз?

Мюз хвърли поглед към Коуп. Той остана неподвижен. Лицето му не излъчваше никаква утеха. Каза единствено:

— Извинявай за прекъсването. Продължавай, Франк.

Мюз усети как ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Добре. Аз, значи, имам дващест и осем години стаж в борбата с престъпността. Аз попаднах на случая с проститутката в Пети район. Това, че Мюз се яви непоканена, е едно на ръка. Не ми се нрави. Не е по протокола. Но щом иска да се прави на полезна, така да е. Обаче тя започва да заповядва. Започва да се налага и да подкопава авторитета ми пред униформите. — Разпери широко ръце. — А това никак не е хубаво.

Коуп кимна:

— Ти, значи, попадна на този случай.

— Аз.

— Опиши ми го.

— Ъ?

— Опиши ми случая.

— Не знаем още кой знае колко. Мъртва проститутка. С размазано от бой лице. Аз смятам, че е била бита до смърт. Самоличност все още неизяснена. Разпитахме някои от другите проститутки, но никоя не я познава.

— Другите не знаят името ѝ, или изобщо не я познават?

— Не си отварят много устата, ама нали знаеш как е. Никой нищо не бил видял. Ще ги пообработим.

— Друго?

— Намерихме зелена кърпа. Не съвпада напълно, но е близка до цвета на облеклото на една нова банда. Наредих да приберат някои от членовете ѝ, които знаем. Ще ги разпитаме, да видим дали някой от тях няма да се изпусне за нещо. Ровим и из компютрите, дали няма

някой със сходен начин на действие, който се движи сред проститутките в района.

— Е, и?

— Дотук нищо. Искам да кажа, умрели курви наспорил бог. Ама и ти, шефе, това го знаеш. За тази година ни е седмата.

— Отпечатъци?

— Прекарахме ги през местната база данни. Няма съвпадение. Ще се обърнем и към NCIC^[1], но за това ще ни трябва повечко време.

— Окей — кимна Коуп. — Та какво всъщност беше оплакването ти от Мюз...?

— Виж какво, не желая да настъпвам ничии мазоли, но дай да си говорим честно: тя тая длъжност изобщо не я заслужава. Ти я избра само защото е жена. Дотук разбирам. Така стоят нещата в наше време. Можеш да бачкаш като хамалин сума ти години, но това няма никакво значение, ако някой друг има черна кожа или е без хуй. И това го разбирам. Но пак става дума за дискриминация. Искам да кажа, само защото аз съм мъж, а тя жена, от това не трябва да следва, че тя ще лети нагоре, а аз — не. Ако аз ѝ бях началник и поставях под въпрос всяко нейно действие, тя сто на сто щеше да писне, че я малтретирам като жена и щеше да ми съдере задника от съдебни дела.

— Разбирам какво искаш да кажеш — кимна отново Коуп и се извърна към Лорън. — Мюз?

— Какво?

— Нещо да кажеш?

— Първо на първо, не съм сигурна, че съм единствената в тази стая без хуй — и хвърли поглед към Тремънт.

— Друго? — подкани я Коуп.

— Чувствам се с вързани ръце.

— Това не е така — възрази Коуп. — Но това, че си му началник, не значи, че трябва да си му и бавачка, нали? И аз съм ти шеф, но не те водя за ръчичка. — Мюз кипеше вътрешно. — Следовател Тремънт е тук от дълги години. Има приятели и се радва на уважение. Именно затова му давам тази възможност. Искане да повдигне въпроса в пресата. Да направи официално оплакване. Аз предложих да проведем това съвещание. Да поговорим спокойно. Да покани мистър Гогън, за да може той да види как действваме открито и без враждебност.

Погледите на всички бяха отправени към нея.

— И пак ще те попитам — каза ѝ Коуп. Погледите им се срещнаха. — Имаш ли нещо да кажеш по изказването на следовател Тремънт?

По лицето му шареше усмивка. Не широка, само в ъгълчетата на устните. И изведнъж всичко ѝ стана ясно.

— Имам — отвърна Мюз.

— Давам ти думата.

Този път Коуп постави ръцете си на тила и се облегна назад.

— Да започнем оттам, че според мен жертвата не е проститутка.

Коуп вдигна високо вежди, сякаш това бе най-шокиращото изказване на света:

— Как така?

— Не е.

— Но аз видях дрехите ѝ — каза Коуп. — И току-що изслушах доклада на Франк. Да не говорим за мястото, където е открит трупът — всички знаят, че това е район с проститутки.

— Включително и убиецът ѝ — допълни Мюз. — Именно затова я е изхвърлил там.

Франк Тремънт се изсмя на глас:

— Абсолютни глупости, Мюз. Нужни са улики, пиленце, а не интуиция.

— Улики ли искаш, Франк?

— Ами да. Ама ти нямаш никакви.

— Какво ще кажеш за цвета на кожата ѝ?

— В смисъл?

— В смисъл, че е бяла.

— Забележително! — Тремънт обърна дланите си към тавана. — Направо съм сразен. — Погледна към Гогън. — Нали записваш безценните ѝ мисли, Том. Аз само подхвърлих, ей така, че проститутка не може да ни е приоритет номер едно и веднага ме изкараха тесногръд неандерталец. Но когато тя казва, че жертвата не може да е била курва, само защото е бяла — това вече се таксува за висш професионализъм.

Помаха заканително пръст към нея:

— Мюз, не ти стига стажът на улицата.

— Но ти каза, че имало още седем убити проститутки.

— Е, та?

— Известно ли ти е, че и седемте са афроамериканки?

— Това абсолютно нищо не значи. Може другите шест да са били... да кажем... високи, а тази — ниска. Но това значи ли, че не е проститутка?

Мюз отиде до таблото на стената. Извади една снимка от плика и я закачи с кабарче.

— Това е от местопрестъплението.

Погледите им се извърнаха.

— Тълпата зад полицейската лента — поясни Тремънт.

— Браво, Франк. Но следващия път вдигни ръка и изчакай да ти дам думата.

Тремънт скръсти ръце:

— Та какво трябва да видим?

— Ти какво виждаш?

— Проститутки — отвърна Тремънт.

— Точно така. Колко на брой?

— Не знам. Да ги преброя ли?

— Горедолу.

— Около двайсет.

— Браво, Франк. Точният им брой е двайсет и три.

— Е, и?

— Преброй колко от тях са бели, ако обичаш.

Отговорът бе повече от очебиен: нула.

— Мюз, ти да не искаш да кажеш, че няма бели проститутки?

— Има. Но в този район са изключително малко. Прегледах сводките от последните три месеца. В описа на задържаните няма нито една бяла арестувана за проституция в радиус от три преки за целия този период. А и, както ти сам отбеляза, пръстовите й отпечатъци не са регистрирани. Колко местни проститутки могат да се похвалят с подобно нещо?

— Много — отвърна Тремънт. — Идват от друг щат, заседават се за известно време, умират или се преместват в Атлантик Сити. Страхотна си, Мюз — разпери той ръце. — Аз що не взема да се пенсионирам?

Засмя се на собствената си шега. Но Мюз само извади още няколко снимки и ги закачи на таблото:

— Погледни ръцете на жертвата.

— Е и?

— Никакви следи от убождания — нито една. Предварителният токсикологичен рапорт не сочи наличието на забранени наркотици в кръвта ѝ. Та ти пак ми кажи, Франк: колко от белите проститутки в Пети район не се друсат?

Това му запуши устата временно.

— Има вид на човек, който се храни добре — продължи Мюз, — макар в наше време това да не е толкова показателно. Никакви съществени по-ранни охлузвания или счупвания — също доста нетипично за проститутка от района. За състоянието на зъбите ѝ не може да се каже почти нищо, тъй като повечето са избити. Но малкото останали показват, че е полагала грижи за тях. А сега погледни тук.

Закачи още една силно увеличена фотография.

— Обувки? — запита Тремънт.

— Получаваш златна звездичка, Франк.

Коуп ѝ хвърли бърз поглед: „По-полека със сарказма.“

— При това курвенски — продължи Тремънт. Дълги, заострени токчета „ела ме изяж“. Виж си грозните хъш пъпис, Мюз. Някога носила ли си токчета като онези?

— Никога, Франк. А ти?

Останалите се разсмяха. Коуп поклати неодобрително глава.

— Какво искаш да кажеш тогава? — запита Тремънт. — Направо са като извадени от каталог за проститутки.

— Погледни обаче ходилата — посочи ги тя с молив.

— Какво да им гледам?

— Нищо. Точно там е работата. Никакви следи от носене — нито една.

— Е, добре: нови са.

— Прекалено нови. Нарочно поисках да увеличат снимката. — Закачи на таблото увеличения образ. — Абсолютно никакви драскотини. Тези обувки не са носени. Дори веднъж.

Присъстващите се умълчаха.

— Е и?

— Убедителен аргумент, Франк.

— Глей си работата, Мюз. Това изобщо не значи...

— И, между другото, в нея няма никаква семенна течност.

— Голяма работа. Може да ѝ е бил първият клиент за вечерта.

— Напълно възможно. Но има и тен, на който следва да обърнеш внимание.

— Какво?

— Загар.

Опита се да посрещне думите ѝ с присмех, но вече губеше почва под краката си.

— Не си ли чула, че тези момичета ги наричат „уличници“, Мюз? Улиците са на открито, нали разбираш? И тези момичета работят на открито. И то много.

— Като изключим факта, че напоследък не сме видели кой знае колко слънце, линиите между тена и незагорялата кожа не са там, където би трябвало да бъдат. Минават оттук — посочи тя раменете, — но няма никакъв тен по коремната област. Там е съвсем бяла. Накратко казано, жената е носела блузи, а не бюстиета. После да видим каква е тази голяма кърпа, стисната в ръката ѝ.

— Дръпнала я е от извършителя по време на нападението.

— Не, не я е дръпнала. Очевидна фалшива улика. Тялото е преместено, Франк. От нас се иска да повярваме, че я е дръпнала от врата му, докато се е съпротивлявала. И те просто са я оставили, когато са изхвърляли тялото. Звучи ли ти нормално?

— Може да е някакво послание от бандата.

— Възможно. Сега да обърнем внимание на нанесения ѝ побой.

— Какво му е?

— Прекалено методичен е. Никой не бие някого с подобна прецизност.

— И каква е тезата ти?

— Очевидна е. Някой не желае да я идентифицираме. И още нещо: обърни внимание на това, къде е изхвърлена.

— Район, известен с проститутките си.

— Точно така. Вече знаем, че не е убита там. Там е изхвърлена. Защо точно там? Ако е била проститутка, защо ще го афишират? Защо им е да изхвърлят проститутка в район, известен с уличниците си. Ще ти кажа. Защото ако от самото начало я приемат за уличница, а случаят се падне на някой дебелогъз мързелив следовател и той реши да следва най-лесния път...

— На кого викаш дебелогъз? — рипна Франк Тремънт. Но Коуп тихичко каза:

— Седни, Франк.

— И ти й даваш да ме...

— Шшт! — изсъска му Коуп. — Какъв е тоя звук?

Всички млъкнаха.

— Какъв звук?

Коуп сложи ръка до ухото си.

— Слушай, Франк. Не го ли чуваш? — Снизил бе гласа си до шепот. — Това е звукът на твоята некомпетентност, който достига до ушите на масите. И то не само некомпетентност, ами и самоубийствената ти тъпота да се заяждаш с началничката си, когато фактите не те подкрепят.

— Не съм длъжен да търпя...

— Шшт. Заслушай се.

Мюз едва се сдържаше да не се изсмее.

— Вие чухте ли го, мистър Гогън? — попита Коуп.

Гогън се прокашля:

— Чух каквото трябваше да чуя.

— Прекрасно. Щото и аз. И понеже поискахте да запишете това съвещание, аз си позволих да сторя същото. — И Коуп извади малък касетофон иззад една от книгите на бюрото си. — Просто ей така, в случай, че шефът ви поиска да чуе какво точно се е казало тук, а вашият се е оказал повреден или нещо от сорта. На никого не му се ще да вярва, че ще наклоните везните в репортажа си в полза на вашия шурей, нали така?

Коуп им се усмихна. Не му отговориха със същото.

— Някой да има да каже нещо, господа? Няма. Добре тогава. Да се върнем към работата си. Франк, ти си свободен до края на деня. Няма да е лошо да огледаш вариантите, с които разполагаш, както и някои от прекрасните пенсионни планове, които предлагаме.

---

[1] От англ. NCIC — Национален център за информация по престъпността на САЩ. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Прибирайки се у дома, Майк хвърли око към къщата на Лоримънови. Не се забелязваше никакво движение. Ясно бе, че следващата крачка ще трябва да дойде от него.

Първо, не вреди. Това бе основен принцип.

А второ?

Тук почвата не бе толкова сигурна.

Хвърли ключовете и портфейла в подносчето, което Тиа бе поставила за тази цел, тъй като Майк вечно търсеше ключове и портфейл. Решението се беше оказало съвсем удачно. Тиа бе звъннала от летището в Бостън. Сега се подготвяла, а клетвените показания на свидетеля щяла да снее утре сутринта. Можело да ѝ отнеме повече време, но смятала да се прибере с първия възможен полет. Не се притеснявай, каза ѝ Майк.

— Здравей, тати!

Изад ъгъла се показа Джил. Щом видя усмивката ѝ, Майк усети как всичко се смъкна с невероятна лекота от плещите му — и Лоримънови, и всичко останало.

— Здравсти, миличко. Адам в стаята си ли е?

— Не е — отвърна Джил. Дотук с лекотата.

— А къде е?

— Не знам. Мислех, че е тук долу.

Почнаха да го викат. Никой не отговори.

— Брат ти трябваше да стои с теб да те пази — рече Майк.

— Тук беше допреди десет минути.

— А сега къде е?

Джил сбърчи не само нослето си, но и почти цялото си тяло.

— Мислех, че довечера сте на хокей.

— Така е.

Джил изглеждаше разтревожена.

— Какво има, миличко?

— Нищо.

— Кога за последно видя брат си?

— Не знам. Преди няколко минути. — Започна да дъвче един от ноктите си. — Той не трябваше ли да е с теб?

— Сигурен съм, че скоро ще се върне — успокои я Майк.

Джил не изглеждаше сигурна. Нито пък Майк.

— Нали ще ме оставиш у Ясмин? — попита го.

— Разбира се.

— Ще ме изчакаш ли да си взема чантата?

— Отивай.

Джил се отправи нагоре по стълбите. Майк погледна часовника си. Според уговорката им с Адам трябваше да тръгнат след половин час, да оставят Джил у приятелката ѝ и да продължат към Манхатън за мача на Рейнджърс.

Адам трябваше да си е у дома. Да се грижи за сестричето си.

Майк пое дълбоко въздух. Окей, рано е още за паника. Реши да изчака Адам още десет минути. Прегледа пощата и пак се сети за Лоримънови. Нямаше смисъл да отлага. С Айлийн бяха взели решение. Сега оставаше да го изпълнят.

Стартира компютъра, отвори указателя, а в него — личните сведения за семейство Лоримън. На първо място бе номерът на мобифона на Сюзън Лоримън. С Тиа никога не го бяха ползвали, но за съседни това бе съвсем нормално — номерата се пазеха за спешни случаи.

Днешният бе точно такъв.

Набра номера. Сюзън включи на второто позвъняване.

— Ало?

Гласът ѝ бе топъл, мек, леко приглушен. Майк прочисти гърлото си.

— Обажда се Майк Бай — каза.

— Всичко наред ли е?

— Да. Искам да кажа, няма нищо ново. Сама ли си в момента?

Мълчание. После Сюзън отговори:

— Но това дивиди ние вече ви го върнахме.

Зад нея се чу друг глас — звучеше като този на Данте — с въпроса:

— Кой се обажда?

— От „Блокбъстър“ — каза тя.

Окей, рече на себе си Майк. Значи не е сама.

— Знаеш номера ми, нали?

— Много скоро. Благодаря.

Линията прекъсна.

Майк разтри лицето си с двете длани. Чудесно. Направо великолепно.

— Джил!

— Кажи! — показа се тя на горната площадка.

— Адам рече ли нещо, когато се прибра?

— Само „Здравей, Цръцко!“ — лицето ѝ грейна, докато го произнасяше.

Гласът на сина му отекна в ушите му. Адам и сестричката му се обожаваха взаимно, за разлика от повечето братя и сестри, които все се бият. При тях дразгите бяха рядкост. Може би за това помагаше и разликата във възрастта им. Колкото и вкиснат да бе Адам, никога не си го изкарваше на сестричето си.

— Имаш ли представа къде може да е?

Джил поклати глава.

— Нали нищо не му се е случило?

— Всичко е наред. Не се притеснявай. Ще те закарам до Ясмин след няколко минути, Окей?

Майк изкачи стълбите през една. Усети леко пробождане в коляното — стара травма от хокея. Приятелят му ортопед Дейвид Голд я бе оперирал преди няколко месеца. Майк каза на Дейвид, че не иска да се отказва от хокея и го попита дали травмата не е станала хронична от това, че продължава да играе. Дейвид му изписа перкоцет и отвърна:

— Нямам много шахматисти сред пациентите си, така че сам си направи сметка.

Отвори вратата на Адам. В стаята нямаше никой. Огледа се дали нещо няма да му подсказе къде може да е синът му. Нищо.

— Дали пък... — изрече на глас.

Погледна часовника си. Адам трябваше да си е вече у дома. Всъщност не трябваше изобщо да е навън. Как е могъл да остави сестричката си сама? Бе прекалено голям за подобни постъпки. Извади мобифона и натисна бутона за бързо набиране. Чу позвъняването, а след това гласа на Адам, който го прикани да остави съобщение.

— Къде си? Време е да тръгваме за мача на „Рейнджърс“. И си оставил сестричето си само? Веднага ми се обади!

Натисна бутона КРАЙ.

Минаха още десет минути. И нищо от Адам. Майк пак се обади. Остави през зъби ново съобщение.

— Тати — каза Джил.

— Да, миличко.

— Къде е Адам?

— Сигурен съм, че скоро ще си дойде. Виж какво. Дай да те оставя у Ясмин, после ще се върна да го изчакам, искаш ли?

Майк се обади трети път и остави ново съобщение за Адам, че ще се върне бързо. Спомни си кога за последен път бе правил подобно нещо — да оставя многократни съобщения на гласовата поща, — когато Адам избяга от дома и два дни бе в неизвестност.

Дано пак не ни върти същия номер, мина му през ума. В същия миг се улови, че мисли: Божичко, дано пак да е същият номер.

Извади лист хартия и надраска отгоре му бележка. Остави я на кухненската маса:

АДАМ,
ОТИВАМ ДА ОСТАВЯ ДЖИЛ. ТРЪГВАМЕ, ЩОМ
СЕ ВЪРНА.

Раницата на Джил бе с емблемата на „Ню Йорк Рейнджърс“. Не че се интересуваше от хокей — беше я наследила от батко си. Обожаваше всичко, което ѝ оставяше. Напоследък все се кипреше с възголемия зелен пуловер, с който той бе играл в детския отбор. На гърдите отдясно бе избродирано името му.

— Тати?

— Да, миличко?

— Притеснявам се за Адам.

Изразът не отговаряше на възрастта ѝ, но в устата ѝ не звучеше така.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Казал ли ти е нещо?

— Не е.

По пътя до Ясмин Майк все се надяваше, че Джил ще каже още нещо, но тя мълчеше.

Навремето — много отдавна, когато Майк бе малък — хората оставяха децата си пред къщата на домакините и си тръгваха, или в най-добрия случай изчакаха да видят, че вратата се отваря. В днешно време детето се води чак до вратата. На Майк не му бе особено приятно да го прави, но тъй като ставаше дума за преспиване, особено на тази сравнително ранна възраст, предпочете да види какво е положението. Почука на вратата. Отвори му Гай Новак, бащата на Ясмин.

— Здравей, Майк.

— Здравсти, Гай.

Гай още не бе съблякъл костюма, с който ходеше на работа, макар да беше поразхлабил вратовръзката. Носеше прекалено модерни рогови очила, а косата му имаше стратегически разрошен вид. Гай бе един от многото татковци в града, които работеха на Уол стрийт, а Майк — и да го убиеха — не можеше да изчисли с какво точно се занимават. Хедж фондове, тръстови сметки, кредитни взаимоотношения, емисии на акции, покупко-продажби на ценни книжа, заемни облигации — всичко това му бе една гъста финансова мъгла.

Гай се бе развел преди много години и според клюките, които единайсетгодишната му дъщеря снасяше, редовно излизаше на срещи с жени.

— Мацките му все се подмазват на Ясмин — съобщаваше Джил.
— Голям смях.

Джил се промъкна покрай двамата.

— Бай-бай, тати.

— Бай-бай, тиквичке.

Майк я изчака за секунда да влезе, после се обърна към Гай Новак. Можеше да звучи сексистки, но твърдо би предпочел да остави детето си с някоя самотна майка. Да прекара предпубертетната му дъщеря нощта в дом, в който имаше сам мъж — не че трябваше да има някакво значение. И Майк понякога се грижеше за двете момичета в отсъствието на Тиа. И все пак.

Стояха един срещу друг, без да проговорят. Майк пръв наруши мълчанието.

— Какви са плановете ти за тази вечер?

— Вероятно ще ги заведа на кино — отвърна Гай. — На сладолед в „Баумгартс“. Ъ-ъ, надявам се, че не възразяваш и приятелката ми да дойде с нас?

— Няма проблем — рече Майк. Дори си помисли: Още по-добре.

Гай хвърли поглед зад себе си. Убедил се, че и двете момичета ги няма, попита Майк:

— Имаш ли една секунда?

— Разбира се. Какво има?

Гай излезе на верандата. Остави вратата да се захлопне зад гърба му. Огледа улицата и пъкна ръце дълбоко в джобовете си. Майк го наблюдаваше в профил.

— Надявам се, че всичко е наред? — попита Майк.

— Джил е незаменима като приятелка.

Майк не знаеше как да реагира, затова предпочете да замълчи.

— Не знам какво да предприема. Искам да кажа, като родители правим всичко, което е по силите ни, нали така? Отглеждаш ги, храниш ги, изучаваш ги. На Ясмин още като малка ѝ се наложи да преживее развода ни. Но и с това свикна. Беше весела, дружелюбна и популярна. И точно тогава да стане това нещо.

— Мистър Луистън ли имаш предвид?

Гай кимна. Прехапа устна, а брадичката му потръпна:

— Нали си забелязал промените у Ясмин?

Майк избра да каже истината:

— Струва ми се по-затворена.

— Нали знаеш какво ѝ е казал Луистън?

— Не съвсем.

Гай затвори очи, пое дълбоко дъх и пак ги отвори:

— Предполагам, че Ясмин е лудувала в час, не е внимавала — нещо от този сорт. Когато отидох да се разправам с Луистън, той каза, че на два пъти ѝ направил забележка. Цялата работа е там, че Ясмин наистина има леко окосмяване по лицето. Не много, мъх на горната устна например. Един баща не би му обърнал внимание, а понеже е без майка, изобщо не ми мина през ума за електролиза или нещо подобно. Та той им обяснявал за хромозомите, а тя шепнела непрестанно от

последния чин. Луистън накрая не издържал и рекъл: „У някои жени се наблюдават мъжки белези, от рода на окосмяване по лицето — слушаш ли, Ясмин?“ Нещо от този сорт.

— Ужасно — каза Майк.

— Непростимо, нали? Не се бил извинил моментално, понеже не искал да привлече повече внимание върху думите си. Междувременно целият клас изпокапал от смях. Ясмин била ни жива, ни умряла. Започнали да ѝ подвикват — Брадатка и ХУ — означението за мъжки хромозом. На другия ден той ѝ се извинява, моли децата да престанат, аз вдигам скандал на директора, но то е като да отбиеш звънец — нали ме разбираш?

— Напълно.

— Детска работа.

— Тъхъ.

— Джил единствена зае страната на Ясмин — направо невероятно за единайсетгодишно дете. Още повече, че сигурно и на нея ѝ се подиграват за това.

— Знае как да се оправи сама — рече Майк.

— Много добро дете е.

— Ясмин също.

— Трябва да се гордееш с нея. Само това искам да ти кажа.

— Благодаря. Ще отмине, Гай. Въпрос на време.

Гай се извърна.

— Когато бях в трети клас, имаше едно момче, Ерик Хелинджър. Вечно ухилен. Ходеше постоянно развлечен, но това му идваше някак си естествено, нали разбираш? И винаги засмян. Един ден обаче повърна наред час. Адски гадно. Тъй вонеше, че трябваше да излезем от класната стая. Та оттогава децата почнаха да му се подиграва и да му викат „Смелинджър“^[1]. Така си и остана. Животът на Ерик се промени. Усмивката му изчезна. И да ти кажа, дори когато го срещах по коридора на гимназията много години след това, тя така и не се върна.

Майк не отговори, макар и сам да можеше да разкаже подобна история. Всяко детство има своя Ерик Хелинджър или своята Ясмин Новак.

— Нещата не вървят към добро, Майк. Затова обявявам къщата за продан. Не че желая да се местя, но просто не виждам какво друго

мога да направя.

— Ако можем с Тиа да сме ти от помощ... — започна Майк.

— Ценя високо готовността ви. Както и това, че оставяте Джил на преспи у нас тази нощ. Ясмин е страхотно щастлива. Аз също. Така че много ти благодаря.

— Няма проблем.

— Джил спомена, че довечера ще водиш Адам на хокеен мач.

— Така поне възнамерявам.

— В такъв случай няма да те задържам. Благодаря ти, че ме изслуша.

— Моля. Нали имаш мобилния ми номер?

Гай кимна. Майк го потупа по рамото и тръгна към колата.

Така е в живота: учител губи контрол над нервите си за десетина секунди и с това променя света на някое малко момиченце. Абсолютна идиотщина, като се замислиш. Но какво става с Адам?

Нима и на него се бе случило нещо подобно? Нима житейският му път се е променил от някаква случайност, нещо може би съвсем дребно?

Сети се за всички филми, които бе гледал и в които имаше пътуване във времето — връщаш се назад, променяш едно-единствено нещо, а влиянието му се разпространява като вълни в езеро. Ако Гай можеше да се върне във времето и да остави Ясмин у дома през въпросния ден, щеше ли сега всичко да си е по-старому? И щеше ли Ясмин да е по-щастлива? А сега, като щеше да я премести по принуда, нямаше ли вероятност да получи тя урок за това, колко жестоки могат да са хората? И нямаше ли в крайна сметка това да ѝ е по-полезно?

Кой, по дяволите, знаеше отговора на всички тези въпроси?

Когато се прибра, у дома все още нямаше никой. Ни вест, ни кост от Адам.

Запъти се към кухнята, все още замислен за Ясмин. Бележката му си стоеше непокътната на масата. По хладилника висяха десетки снимки, закачени с помощта на магнитни калъфчета. Откри една от предишната година, когато с Адам бяха ходили в „Сикс флагс грейт адвенчър“^[2]. Майк поначало се страхуваше от подобни атракциони, но синът му бе успял да го убеди да се качат на едно нещо с подходящото име „Кръвосмразителят“. Майк бе останал във възторг.

На слизане си бяха направили тъпа снимка за спомен с някакъв човек, облечен като Батман. И двамата бяха с разрешени от вятъра коси, бяха прегърнали Батман през рамо и се хилеха като глупаци.

И това се бе случило едва миналото лято.

Майк си спомни как седеше с думкащо сърце и чакаше ролъркоустърът да тръгне. Обърнал се бе към Адам, който с леко подигравателна усмивка му беше казал „Дръж се здраво“, което мигновено бе върнало мисълта му с над десет години назад, когато Адам бе само на четири и в същия увеселителен парк бяха попаднали в някаква страхотна навалица от желаещи да гледат каскадьорите. Тогава Майк бе казал на Адам „Дръж се здраво“ и бе усетил как малката ръчичка забива ноктите си в неговата. Но тълпата продължи да напират, ръчичката се изхлузи от неговата и Майк изпадна в ужасна паника, сякаш вълна ги бе помела на плажа и отнасяше детенцето му навътре в морето. Раздялата трая само някакви си секунди — надали повече от десет, — но Майк нямаше никога да забрави нахлуването на кръвта в главата му и ужаса, изживян през онези кратки мигове.

Остана така замислен цяла минута. След това грабна мобифона и отново потърси Адам.

— Синко, обади се у дома, моля те. Притеснен съм за теб. На твоя страна съм, каквото и да е станало. Обичам те. Моля те, обади ми се, Окей?

Натисна КРАЙ и зачака.

* * *

Адам изслуша последното съобщение от баща си и насмалко не се разрида.

Идеше му да му се обади. Представи си как му позвънява и му казва да дойде да го вземе, та да отидат с чичо Моу на мача на „Рейнджърс“, и тогава може би щеше пред двамата да си признае всичко. Мобифонът бе в ръката му. Баща му бе номер едно в списъка за бързо набиране. Пръстът му се задържа на единицата. Трябваше само да я натисне.

— Адам? — чу глас зад гърба си.

Премести пръста.

— Да вървим.

---

[1] Вонливко. — Б.пр. ↑

[2] От англ. буквално „Великото приключение“ — увеселителен парк, собственост на фирмата „Сикс флагс“, намиращ се в щата Ню Джърси и включващ сафари-парк и аквапарк. Известен най-вече с многобройните си влачета на ужасите, включително „Кингдака“ — най-високият и най-бързият ролъркоустър в света. — Б.пр. ↑

ДЗ

Бетси Хил наблюдаваше как мъжът ѝ Рон паркира аудито си в гаража. Запазил беше младежката си хубост. Прошарената му коса клонеше вече повече към бялото, но сините му очи, които покойният им син бе наследил, все още искряха и лицето му бе почти без бръчки. За разлика от повечето си колеги, бе успял да не се налее около кръста, поддържаше тялото си с необходимия минимум физически натоварвания и внимаваше какво яде.

На масата пред себе си бе сложила разпечатаната от майспейс фотография. От един час я гледаше и се чудеше какво да предприеме. Близнаците бяха у сестра ѝ. Точно в този момент предпочиташе да не са си у дома.

Чу Рон да влиза през вратата към гаража, а след това да се провиква:

— Бетс!

— В кухнята съм, скъпи.

Рон нахлу с огряно от усмивка лице. Отдавна не го бе виждала да се смее, та пхна снимката под едно от списанията. Щеше ѝ се да го погледа засмян поне още няколко минути.

— Здравей — каза ѝ той.

— Здравсти. Как мина денят ти?

— Прекрасно. — Продължи да се смее. — Имам една изненада.

— Нима?

Рон се приближи, приведе се, целуна я по бузата и хвърли брошурата върху кухненската маса. Бетси я взе.

— Едноседмичен круиз — обяви Рон. — Само погледни маршрута, Бетс. Отбелязах страницата със стикер.

Тя я разтвори: круизът почваше от Маями бийч и минаваше през Бахамските острови, Сейнт Томас и един друг остров — частно владение на собственика на кораба.

— Абсолютно същият като на сватбеното ни пътешествие — възторжено изрече Рон. — Корабът, естествено, е друг. Старият вече не

плава. Този е чисто нов. При това направих резервация на най-горната палуба — каюта с балкон. Уредих дори кой да се грижи през това време за Боби и Кари.

— Искаш да оставим близнаците сами за цяла седмица?

— Защо не?

— Все още са прекалено зависими, Рон.

Усмивката му започна да залязва.

— Нищо няма да им се случи.

Иска да се отърве от настоящето, мина ѝ през ума. Няма нищо лошо всъщност. Животът си върви. Това е просто неговият си начин да се бори с негодите. Да се отърве. А някой ден, хрумна ѝ, ще пожелае и самата нея да я няма. Може да остави за себе си близнаците, но всички онези спомени първата им целувка пред библиотеката, прекараната първа нощ на плажа, фантастичното окъпано в слънце сватбено пътешествие, остъргването на онези отвратителни тапети в първия им дом, онуй посещение на „Фармърс маркет“, когато се бяха смели до сълзи — всичко това вече не съществуваше.

В нея Рон вижда мъртвия си син.

— Бетс?

Кимна му.

— Може и да си прав.

Той седна до нея и взе ръката ѝ в своята.

— Днес говорих със Сид. Трябва им мениджър за новия офис в Атланта. Това е една прекрасна възможност.

Иска да бяга, мина ѝ през ума. Засега все още я търпи, но присъствието ѝ винаги ще му причинява болка.

— Обичам те, Рон.

— И аз те обичам, мила.

Тя искаше той да е щастлив. Готова бе да го пусне, стига това да му е от полза. Необходимо му бе да се махне от нея. Не понася настоящето. Но не може и тя да избяга заедно с него. Винаги ще му напомня за Спенсър, за онази кошмарна нощ върху училищния покрив. А тя го обича. Има нужда от него. Колкото и егоистично да звучеше, мисълта, че може да го загуби, я ужасяваше.

— Какво ще кажеш за Атланта? — попита Рон.

— Засега нищо.

— Страшно ще ти хареса.

Целия си живот бе прекарала в Ню Джърси.

— Знам, че така, накуп, всичко ти идва въз множко — рече той.
— Дай да обсъдим нещата едно по едно. Първо кризата, съгласна ли си?
— Окей.

Готов е да отиде навсякъде, само да не е тук. Искане да върне времето. И тя е готова да опита, но ще е безполезно. Връщане няма. Никога. Особено след като имаш близнаците.

— Отивам да се преоблека — каза Рон.

Пак я целуна по бузата. Устните му бяха студени. Сякаш вече си бе заминал. Щеше да го изгуби. Дали след три месеца, или след две години, но рано или късно единственият мъж, който бе обичала, щеше да си тръгне. Дори докато я целуваше, усещаше отдалечаването му.

— Рон?

Той спря с ръка върху стълбищното перило. Обърна се към нея с погледа на човек, който е бил хванат, докато се е мъчел да се изсули. Раменете му увиснаха.

— Трябва да ти покажа нещо — каза Бетси.

* * *

Тя седеше в конферентната зала на бостънския хотел „Фур сийзънс“ и чакаше компютърджията Брет да донастрои лаптопа. Погледна кой я търси по мобифона — беше Майк.

— На път за мача ли сте вече?

— Не — отвърна той.

— Какво е станало?

— Адам го няма.

— Изобщо ли не се е прибирал?

— Дошъл си е, помотал се малко из стаята си, после хукнал нанякъде.

— И е оставил Джил сама?

— Да.

— Това не е в негов стил.

— Знам.

— Искане да кажа, и друг път е проявявал безотговорност, ама да остави сестричето си без надзор...

— Знам.

Тиа се замисли.

— Звъня ли му по мобифона?

— А ти как мислиш? За толкова тъп ли ме имаш?

— Добре де, не си го изкарвай на мен — прекъсна го Тиа.

— Тогава не ми задавай тъпи въпроси. Разбира се, че го търсих.

Няколко пъти при това. Дори оставих — остро поемане на въздух — съобщения да ми се обади.

Тиа забеляза как Брет се правеше, че не чува. Отдалечи се от него.

— Извинявай — рече. — Не исках...

— Нито пък аз. И двамата сме на тръни.

— Какво мислиш да правим?

— Какво можем да направим? — попита Майк. — Аз лично ще чакам тук.

— Ами ако не се прибере?

Мълчание.

— Не искам да ходи на онова парти — рече Майк.

— Съгласна съм.

— Но ако отида там и го спра...

— То също ще е нетипично за теб.

— Кажу ти какво мислиш — попита я той.

— Според мен трябва, независимо от всичко, да отидеш и да го прибереш. Намери някакъв по-заобиколен начин.

— Като как точно си го представяш?

— Никак, засега. Но партито надали ще почне по-рано от два часа. Имаме още време за мислене.

— Добре. Може пък и да ми излезе късметът и да го открия дотогава.

— Звъня ли на Кларк и Оливия?

— Тиа!

— Пардон. Знам, че вече си го направил. Искаш ли да се прибере?

— И какво ще направиш?

— Не знам.

— Тук с нищо не можеш да помогнеш. Взел съм нещата в свои ръце. Всъщност не трябваше дори да те безпокоя.

— Напротив, много хубаво правиш. Няма смисъл да ми спестяваш подобни неприятности. Предпочитам да съм вътре в нещата.

— Добре, пак ще ти звънна. Не се притеснявай.

— Обади ми се веднага, щом го чуеш.

— Окей.

Разговорът приключи. Брет вдигна глава от компютъра:

— Неприятности ли имаш?

— Слушаше ли ме?

Брет вдигна рамене:

— Защо не прегледате доклада на „Е-СпайРайт“?

— Ще кажа на Майк и това да направи после.

— Ти самата можеш да го прочетеш оттук.

— Това не става ли само от служебния ми компютър?

— Ами! Отвсякъде можеш, стига да си включена в интернет.

— Значи и всеки друг може да го види — намръщи се Тиа.

— Не. Все пак трябва да имаш потребителското име и паролата.

Просто отиваш на страницата на „Е-СпайРайт“ и влизаш като регистриран юзър. Току-виж си попаднала на някой имейл или нещо друго, което синът ти е получил.

Тиа се замисли.

Брет отиде до лаптопа и изуча нещо на клавиатурата. После завъртя екрана към нея. Началната страница на „Е-СпайРайт“ се бе отворила.

— Ще слеза до долу да пия една сода — рече Брет. — Ти искаш ли нещо да ти донеса?

Тя поклати глава.

— Действай тогава — каза Брет.

Запъти се към вратата, а тя седна на стола и зададе име и парола. Стигна до страницата с доклада и поиска данните от последния ден. Почти нищо ново, с изключение на кратък чат по инстант месинджъра със загадъчния Сиджей8115.

Сиджей8115: какво има?

ХокейАдам1117: майка му ме причака след училище.

Сиджей8115: какво ти каза?

ХокейАдам1117: научила е нещо.
СиДжей8115: ти какво й каза.
ХокейАдам1117: нищо, избягах.
СиДжей8115: довечера ще го обсъдим.

Тиа го прочете втори път. После грабна мобифона и натисна копчето за бързо повикване.

— Майк?

— Кажи.

— Веднага го намери, каквото и да ти коства.

* * *

Рон пое снимката.

Погледът му се задържа върху нея, но Бетси усети, че е престанал да я вижда. Езикът на тялото му й подсказваше, че вече нищо не може да го засегне. Той потръпна, тялото му замръзна. Остави снимката на масата и скръсти ръце. После пак я взе.

— И какво променя това? — попита.

Замига начесто, подобно на заекващ, запецнал на особено трудна дума. Видът му я ужаси. От години не бе виждала това му ситно мигане. Според свекърва й децата много биели Рон, докато бил във втори клас, но той не й казал. Тогава се появило мигането. С годините бе започнало да изчезва и сега почти не се проявяваше. Дори когато бяха научили за Спенсър, Бетси не го бе забелязала.

Защо й трябваше да му показва снимката? Рон се бе прибрал с желанието да й протегне ръка, а тя я бе шляпнала да се махне.

— Не е бил сам през онази нощ.

— Е?

— Не разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Може първо да е излязъл с приятели. Какво от това?

— Те защо нищо не казват?

— Откъде да знам? Може да ги страх; може Спенсър да им е казал да си мълчат; възможно е и ти да бъркаш датата. Може да ги е

видял за малко, пък после да е излязъл. Може снимката да е направена много по-рано през същия ден.

— Не е така. Пресрещнах Адам Бай след училище...

— Какво?!

— Изчаках да бие последният звънец. Показах му снимката.

Рон поклати глава в недоумение.

— А той избяга. Сто на сто има нещо гнило в цялата работа.

— Като какво?

— Отде да знам. Нали помниш, че когато полицията намери Спенсър, едното му око бе насинено?

— Те имаха обяснение. Вероятно бил изгубил съзнание и е паднал на лицето си.

— Или някой го е ударил.

— Никой не го е удрял, Бетс — възрази Рон с омекнал глас.

Бетси замълча. Мигането се учести още повече. По бузите му потекоха сълзи. Протегна ръка към него, но той се отдръпна.

— Спенсър е смесил хапчета и алкохол. Това не ти ли е ясно, Бетси?

Тя продължи да мълчи.

— Никой не го е карал насила да открадне онази бутилка водка от шкафа ни. Никой не го е карал насила да измъкне онези мои хапове от чекмеджето, където ги бях оставил незаключени. Това не можем да отречем, нали? Вярно — аз съм този, който е оставил флакона с предписаните ми хапчета на открито. Онези, от които продължавах да купувам, дори когато трябваше вече да съм преодолял болката и да заживея нормално, нали така?

— Рон, не става дума за...

— За какво не става дума? Мислиш, че не усещам ли?

— Какво усещаш? — попита тя. Макар да знаеше отговора. — Не те обвинявам, кълна ти се.

— Напротив, смяташ, че вината е у мен.

Тя поклати глава. Но той не забеляза. Той вече бе излязъл навън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наш бе готов да нанесе удара.

Заседнал бе на паркинга на мола Палисейдс парк. Типичен американски гигастил. Мол ъф Америка в Минеаполис можеше и да е по-голям, но този тук бе по-нов, натъпкан с мегамагазини в мегамол — никакви модни бутикчета, каквито се срещаха през осемдесетте години. Тук имаше магазини на складови цени, просторни книжарници на националните вериги, имакс кино, мултиплекс с петнайсет екрана, магазин на „Бест Бай“, магазин на „Стейпълс“ за офис оборудване и виенско колело в естествен размер. Коридорите бяха широки. Всичко бе огромно.

Реба Кордоба бе влязла в „Таргет“. Металик зелената ѝ акура МДХ бе паркирана далеч от входа — доста удобно, макар рискът да оставаше голям. Паркираха микробуса до акурата, от страната на водача. Замисълът бе изцяло на Наш. Пиетра бе влязла след Реба Кордоба и я следеше. И Наш бе влязъл за малко в „Таргет“ да направи бърза покупка.

Сега чакаше есемеса от Пиетра.

Беше се отказал от мустака — нямаше да се впише в тукашната обстановка. Днес трябваше да има вид на открит и доверчив човек. Хората с мустаци не са от този тип. Буйният мустак, който бе използвал с Мариан, обикновено доминира на лицето. Ако търсиш описание, малцина свидетели са забелязали нещо друго, освен мустака. Така че често му вършеше работа.

Но не и в днешния случай.

Наш остана в буса и се подготви. Огледа косата си в огледалото и мина още веднъж по лицето си с електрическата самобръсначка.

Касандра страшно си падаше по гладко обръснатите му бузи. Брадата му бе възгъста и към пет следобед започваше да я дращи.

— Тегли си една контра в моя чест, красавецо — примолваше му се Касандра с оня кос поглед, от който се накъдряха и палците на краката му. — Пък аз ще покрия лицето ти с целувки.

Спомняше си тези мигове. В съзнанието си чуваше гласа ѝ. Сърцето още го болеше. Отдавна се бе примирил с това, че болката ще му остане завинаги. За цял живот. Празнотата никога нямаше да се запълни.

Седеше на шофьорската седалка и наблюдаваше щъкащия из паркинга народ. Всички те бяха живи и дишаха, а Касандра бе сред мъртвите. Красотата ѝ вече сигурно е изгнила. Трудно му бе да си я представи в сегашния ѝ вид.

Мобифонът му избръмча. Текст от Пиетра:

На касата. Излиза.

Потърка набързо очите си с два пръста и слезе от автомобила. Отвори задните врати на микробуса. Онова, което бе купил — детска автомобилна седалка с пет опорни точки и с променлива конфигурация на фирмата „Коско Сенара“, най-евтината в магазина, за четирийсет долара, — бе вече разопаковано.

Хвърли поглед зад себе си.

Реба Кордоба буташе червена количка за пазаруване, съдържаща няколко найлонови торби. Като повечето от останалите овце от предградията, и тя имаше леко измъчен, но все пак щастлив вид. Винаги се бе чудил: това тяхното истинско щастие ли е, или самоналожено? Имат си всичко, от което се нуждаят — хубав дом, две коли, финансова осигуреност, деца. Дали пък това не е достатъчно за една жена, запита се. Дали и мъжете им, които по цял ден се трудят в службите си, че да им осигурят всичко това, се чувстват по същия начин?

Зад Реба Кордоба видя и Пиетра. Тя спазваше дистанция. Наш огледа околността. Някакъв дебелак с хипарска прическа, рошава брада и риза батак попривдигна джинсите, от които се подаваше задникът му, като на някой водопроводчик, и се запъти към входа. Отврат. Наш го бе наблюдавал как в продължение на доста минути бе обикалял с очукания си шевролет каприс да търси по-близко място за паркиране, та да си спести десет секунди ходене пеша. Дебелашка Америка.

Отвори широко вратата на микробуса откъм мястото на водача на акурата. Приведе се и се зае с новата седалка. Бе нагласил огледалото на водача така, че да види приближаването ѝ. Реба натисна дистанционното и задният капак се вдигна. Изчака я да дойде съвсем наблизно.

— По дяволите! — рече. Каза го достатъчно силно, че да го чуе Реба, с по-скоро озадачен, отколкото изнервен тон. Изправи се и се зачеса по тила, сякаш недоумяваше. Погледна към Реба Кордоба и ѝ хвърли дружелюбна усмивка.

— Автомобилна седалка — каза.

Реба Кордоба бе симпатично миньонче с кукленски черти. Погледна към него и съчувствено му кимна.

— А бе, кой ги пише тия ръководства за монтаж? — подхвана Наш. — Сигурно е някой инженер от НАСА.

Реба се усмихна, вече със съчувствие:

— Невероятни са, нали?

— Абсолютно. Онзи ден например сглобявах новата кошарка от „Пак-енд-плей“ на Роджър — двегодишния ми син, имам предвид. Имате ли такава? „Пак-енд-плей“ имам предвид.

— Разбира се.

— Уж било много лесно да се сгъне и прибере, ама Касандра — жена ми, имам предвид — твърди, че съм бил безнадежден случай.

— Моят мъж е същият.

Той се изсмя. И тя се засмя. Много приятен смях, помисли си Наш. Дали и съпругът ѝ го харесва? — запита се. Дали е някой веселяк, който обича да кара жена си с кукленските черти да се смее, а той все още се заслушва и се радва на смеха ѝ?

— Никак не ми се ще да ви безпокоя — каза, все още в ролята на добряк, с разперени надолу ръце, — но трябва да взема Роджър от детската градина, а с Касандра и двамата сме манияци на тема безопасност.

— О, и аз съм същата.

— Не бих си и помислил да го прибера без детска седалка, а забравих да прехвърля нашата от другата кола, затова спрях да купя нова... Нали знаете как стават тия работи...

— Много добре.

Наш взе ръководството и поклати отчаяно глава.

— Бихте ли му хвърлили един бърз поглед?

Долови двоумението на Реба. Първична реакция — по-скоро рефлекс. В края на краищата, не се познаваха. Както биологичното, така и социалното у нас ни учи да се пазим от непознати. Но еволюцията ни е дала и някакво социално възпитание. Намираха се на обществен паркинг, той ѝ изглеждаше добър човек — баща и прочее, — имаше и бебешка седалка и от нейна страна щеше да е неучтиво да му откаже, нали така?

Изчисленията ѝ отнеха не повече от две-три секунди и в крайна сметка учтивостта победи инстинкта за оцеляване. Както ставаше в повечето случаи.

— Разбира се.

Остави покупките си в багажника и се приближи. Наш се наведе към вътрешността на буса.

— Имам чувството, че този колан тук...

Реба дойде още по-близо. Наш се изправи, за да ѝ отстъпи място. Озърна се. Дебелакът с брадата в стил Джери Гарсия и тениската батик все още шляпаше към входа, но нямаше да забележи нищо, което не прилича на поничка. А и понякога най-доброто прикритие е когато си на открито. Без паника, без бързане, без излишен шум.

Реба Кордоба се наведе напред и това бе началото на края ѝ.

Пред очите на Наш бе оголеният ѝ, беззащитен врат. Светкавично се пресегна и запуши с една ръка устата ѝ, а с другата натисна точката зад обичата на ухото, с което спря достъпа на кръв до мозъка ѝ.

Тя порита слабо с крака, само за няколко секунди. Натисна я още по-силно и тя остана неподвижна. Напъха я във фургона, скочи вътре и затвори вратата. Зад него се движеше Пиетра. Тя затвори вратата на колата на Реба и подаде ключовете на Наш. С дистанционното той заключи акурата, докато Пиетра се настаняваше на шофьорската седалка на микробуса.

Запали двигателя.

— Чакай — обади се Наш.

Пиетра се извърна.

— Не трябва ли да побързаме? Запази спокойствие. Замисли се за няколко секунди.

— Какво има?

— Аз ще карам буса — отвърна ѝ. — Отивай в нейната кола.

— Това пък за какво?

— Защото ако я оставим тук, ще се усетят, че е отвлечена. Ако я преместим, може и да ги заблудим.

Хвърли ѝ обратно ключовете. После закопча Реба към пода с пластмасовите белезници. Натика в устата ѝ парцал. Тя започна да се съпротивлява.

Взе в двете си длани крехкото ѝ, хубаво лице, сякаш се канеше да я целуне.

— Ако ми избягаш — каза, втренчил се в кукленските ѝ очи, — ще грабна Джейми. И тогава ще стане лошо. Разбираш ли ме?

Като спомена името на сина ѝ, Реба замръзна.

Наш се премести на предната седалка и каза на Пиетра:

— Карай след мен. Дръж се нормално.

И тръгнаха.

* * *

Майк потърси разтуха в своя айпод. Освен хокеят, това бе единственият му друг отдушник. Нищо не го разпускаше докрай. Обичаше семейството си, обичаше работата си, обичаше и хокея. Но и на хокея времето му щеше скоро да отmine. Годинките се трупаха, колко и да не му се искаше да си го признае. Голяма част от времето му минаваше изправен с часове наред в операционната. Навремето хокеят му помагаше да поддържа форма. Вероятно все още му беше полезен по отношение на сърдечната дейност, но тялото му започваше да понася трудно физическия сблъсък. Ставите го мъчеха. Мускулните разтегляния и дребните навяхвания ставаха все по-чести и отшумяваха все по-бавно.

За пръв път осъзна, че се спуска надолу по ролъркоустъра, наречен живот; за пръв път играеше на връщане на деветте дупки, както се изразяваха приятелите му, които си падаха по голфа. Това неминуемо се усеща. Стигнеш ли трийсет и пет-четирийсет, поне отчасти осъзнаваш, че вече не си онзи физически екземпляр, който си бил доскоро. Но отрицанието е доста силно нещо. Сега, на крехката

четирийсет и шест годишна възраст, осъзнаваше, че каквото и да стори, спускането щеше не само да продължи, но и да се ускори.

Изключително ободряваща мисъл.

Минутите се точеха едва-едва. Престана да си прави труда да звъни на Адам. Или беше получил дотогавашните му съобщения, или не. От айпода Мат Карни задаваше съответния музикален въпрос: „Оттук нататък — накъде?“ Затвори очи и се опита да се потопи в музиката, но не му се удаде. Стана и се заразхожда напред-назад. И това не помогна. Хрумна му да обиколи с колата квартала, та евентуално да срещне Адам, но му се видя глупаво. Мерна хокейния си стик. Дали няма да се почувства по-добре, ако вкара няколко гола във вратата на двора?

Мобифонът извънтя. Грабна го и дори не погледна кой го търси.

— Ало?

— Нещо ново? — Беше Моу.

— Нищо.

— Идвам.

— Върви да гледаш мача.

— Няма да стане.

— Моу...

— Ще дам билетите на някой друг приятел.

— Но ти нямаш други приятели.

— Да, бе, и ти си прав.

— Дай да му дадем още половин час. Остави билетите ни на касата.

Моу не отвърна.

— Моу?

— Наистина ли искаш да разбереш къде е?

— В какъв смисъл?

— Помниш ли, че поисках да разгледам мобифона ти?

— Помня.

— Твоят има GPS.

— Не схващам накъде биеш.

— GPS е съкратено от Global Positioning System^[1].

— Това ми е известно, Моу. Каква връзка има с моя телефон?

— Много от новите телефони имат вграден GPS чип.

— Имаш предвид оная триангулация с клетъчните кули, дето я показват по телевизията ли?

— Не. Ти говориш за телевизия. И това е остаряла техника. Става дума за нещо много по-ново, само отпреди няколко години. Наричат го „перонален локатор“, или съкратено — SIDA. Използват го най-вече при болните от Алцхаймер. В началото е бил с размера на колода карти. Слагат го в джоба на пациента и ако се запилее нанякъде, с това нещо го откриват. След това фирмата ЮФайндКид2 започна да го ползва и в детските мобифони. Днес го има в почти всеки модел от почти всички марки.

— Искаш да кажеш, че и на Адам телефонът има GPS?

— Да. Твоят — също. Ще ти дам нужния интернет адрес. Влизаш в страницата, плащаш с кредитна карта таксата. После кликваш и ти се явява карта като на всеки друг GPS локатор — на Mapquest например — с имената на улиците и всичко останало. От нея ще разбереш къде точно се намира телефонът му.

Майк не отговори.

— Чу ли какво ти казах?

— Чух.

— Е, и?!

— Ще се пробвам.

Прекъсна разговора. Влезе в интернет и отиде на страницата на своя мобилен оператор. Въведе собствения си номер, установи и парола. Намери GPS програмата, кликна върху отправката и се зачете в предлаганите му опции. GPS услугата се предлагаше срещу \$49,99 за месец, \$129,99 за шест месеца, или \$199,99 за една година. Майк се улови, че се е поддал на глупостта да изчислява по стар навик коя от опциите е най-благоприятната. Тръсна глава и избра едномесечния план. При цялата финансова изгода, не искаше дори да си представи, че и след една година може да върши същото.

Минаха няколко минути, докато му одобрят заявката, после се яви нов набор от опции. Кликна върху картата, На екрана излязоха целите Съединени щати с точка върху родния му Ню Джърси. Крайно полезно. Кликна върху иконката за увеличение на образа — лупа с плусче, а картата започна бавно и едва ли не тържествено да се приближава: първо — регионът, после — щатът, след това — градът, и най-накрая — техният квартал с всичките му улици.

GPS локаторът постави голяма червена точка върху една съвсем близка до тях улица. До нея се появи правоъгълник с легендата „Най-близък адрес“. Майк кликна отгоре му, макар да нямаше нужда. Адресът и така му беше известен.

Адам беше в къщата на Хъф.

---

[1] Система за глобално позициониране. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Девет вечерта. Мрак обгръщаше къщата на Хъф.

Майк паркира на отсрещната страна на улицата. Прозорците светеха. На алеята бяха паркирани два автомобила. Още не бе решил какво точно ще прави. Остана в колата и за сетен път набра номера на Адам. Пак никой не отговори. Домашният номер на Хъф не беше в указателя, вероятно заради това, че бащата е полицай. Нямаха и номера на сина му ДиДжей.

Това го оставяше без избор.

Замисли се как щеше да обясни присъствието си, без да се издаде. Нищо не му идваше наум. И сега какво?

Дали да не се върне у дома? Момчето бе непълнолетно. Пиенето е опасно, но нима и Майк не беше пил на тази възраст? Колко пъти бяха се крили в гората с някоя и друга бира. Колко чаши с концентрат бяха обърнали на партитата в къщата на Грийнхол. С приятелите му не си падаха много по наркотиците, но бе прекарал сума ти следобеди в къщата на своя приятел Травчо — за сведение на родителското тяло: ако синът ви има прякор Травчо, това надали се дължи на интереса му към градинарството, — когато родителите му не бяха в града.

Майк сам бе намерил верния път. Щеше ли да порасне по-разумен, ако родителите му бяха нахълтали, както той се канеше да стори сега?

Погледна към вратата. Може би ще е най-добре да поизчака. Да го остави да се весели, да щурее, да прави каквото си е наумил, а той да го причака отвън и когато Адам излезе, просто да се увери, че всичко е наред. По този начин нямаше да го изложи, нито да загуби доверието му.

Какво доверие всъщност?

Адам бе зарязал сестричката си сама. Отказал бе да му се обади по телефона. А най-лошото — от гледна точка на Майк — бе това, че те вече шпионираха сина си като луди. С Тиа контролираха компютъра му. Подслушваха го по най-непочтен начин.

Сети се за оная песен на Бен Фолдс — „Ако нямаш доверие, и на теб няма да ти имат“.

Все още се двоумеше какво да предприеме, когато предната врата на къщата на Хъф се отвори. Понечи да се сниши на седалката, но му се видя ужасно глупаво. От къщата обаче не излезе дете, а самият капитан Даниел Хъф от риджуудската полиция.

Бащата, за когото се предполагаше, че не си е у дома.

Майк не бе сигурен какво точно следва да предприеме. Пък и нямаше кой знае какво значение. Даниел Хъф крачеше решително. По права линия към Майк. Нямаше и капка колебание. Крайната му точка бе явна.

Колата на Майк.

Майк се изправи. Срещна погледа на Даниел Хъф. Полицаят нито махна с ръка, нито се усмихна; но не беше и намръщен или пък притеснен. Вероятно под влияние на това, че знаеше какво работи Хъф, Майк се почувства сякаш полицай го е спрял на пътя и го гледа безизразно с надеждата, че той сам ще си признае за превишената скорост или за скритите в багажника козчета.

Когато Хъф наближи, Майкъл смъкна стъклото и лепна усмивка на лицето си.

— Здравей, Дан — рече.

— Майк.

— Много бързо ли карах, господин полицай?

Хъф реагира на неудачната шега с кисела усмивка. Дойде до вратата му и каза:

— Книжката и документите на колата, ако обичате.

И двамата се засмяха насила на слабата шега. Хъф постави ръце на хълбоците си. Майк понечи да каже нещо. Знаеше, че Хъф очаква някакво обяснение. Но Майк не бе особено убеден, че иска да му го даде.

След насилени смях последваха няколко секунди мълчание, докато накрая Даниел Хъф стигна до същността на въпроса.

— Видях, че си паркирал срещу нас, Майк.

И спря. Майк само каза:

— Тъхъ.

— Всичко ли е наред?

— Ами, да.

Майк се постара да не изпита раздразнение. Е, какво като си полицай? Голяма работа. Кой друг се приближава така до приятел на улицата, освен някой голям всезнайко? От друга страна, може пък нещо да му се е сторило подозрително като е видял свой познат в нещо като наблюдателен пост пред собствената му къща.

— Искаш ли да влезеш?

— Търся Адам.

— Затова ли си паркирал тук?

— Да.

— Тогава защо направо не почука на вратата? Напълно се бе вживял в ролята на лейтенант Коломбо.

— Искях първо да се обадя по телефона.

— Не забелязах да ползваш мобифона си.

— От колко време ме наблюдаваш, Дан?

— От няколко минути.

— Колата е съоръжена със спийкърфоун. Нали знаеш — хендсфри. Нали така е по закон?

— Не и когато си паркирал. Щом си спрял, можеш да долепиш телефона до ухото си.

Танцът взе да писва на Майк.

— Адам при ДиДжей ли е?

— Не е.

— Сигурен ли си?

Хъф се намръщи. Майк се гмурна в тишината.

— Мислех, че момчетата се събират у вас тази вечер — каза.

— Какво те наведе на тази мисъл?

— С такова убеждение останах. Че вие с Мардж няма да сте си у дома и че те ще се събират у вас.

Хъф пак сбърчи вежди:

— Нямало да съм у дома ли?

— За уикенда. Нещо от този сорт.

— И реши, че ще оставя тийнейджъри да върлуват из къщата без контрол, така ли?

Насоката на разговора им хич не се хареса на Майк.

— Защо чисто и просто не се обадиш на Адам?

— Опитах. Телефонът му нещо не работи. Той все забравя да му зареди батерията.

— И затова дойде дотук?

— Точно така.

— И остана да седиш в колата, вместо да почукаш?

— Виж какво, Дан. Знам, че си полицай и прочее, но повярвай ми, моля те. Единственото, което правя, е, че търся сина си.

— Не е у нас.

— А ДиДжей? Може би има представа къде е отишъл Адам.

— И него го няма.

Очакваше Хъф да предложи да се обади на сина си. Нищо подобно. Майк реши да не настоява. И така нещата бяха стигнали доста далеч. Ако някой е планирал купон с пиене и наркотици в дома на Хъф, явно го е отложил. Не му се щеше да продължава повече разговора си с него, докато не научеше нещо повече. Открай време не понасяше Хъф, а сега — още по-малко.

Пък и как да му обясни за GPS локатора.

— Радвам се, че те видях, Дан.

— И аз теб, Майк.

— Ако чуеш случайно от Адам...

— Непременно ще го накарам да ти се обади. Лека нощ. И карай внимателно.

* * *

— Мустачки на котенца — каза Наш.

На волана пак беше Пиетра. Наш кара пред нея близо половин час. Накрая паркираха акурата ѝ на едно празно място близо до хотела от веригата „Рамада“ в Ийст Хановер. Когато я откриеха, първото им предположение щеше да е, че Реба е изчезнала именно оттам. Полицията щеше да се запита защо ѝ е на омъжена жена да посещава хотел толкова близо до дома си. Щяха да предположат, че е имала среща с някое гадже. Мъжът ѝ щеше да настоява, че е изключено.

Накрая, както и с Мариан, можеше и да разплетат случая. Но щеше да им отнеме много време.

Взеха със себе си покупките на Реба от „Таргет“. Ако ги оставеха в багажника ѝ, полицията можеше да тръгне по тази следа. Наш

прегледа съдържанието на торбата. Купила си бе бельо, книги и няколко стари, подходящи за семейно гледане филми на дивиди.

— Чу ли какво ти казах, Реба? — загледа се той в обвивката на едно от дивидитата. — Мустачки на котенца.

Реба бе яко омотана. Кукленските ѝ черти все още изглеждаха нежни, сякаш бяха от порцелан. Наш бе извадил парцала от устата ѝ. Тя го погледна и изстена.

— Не се дърпай — каза ѝ Наш. — Само ще те заболи повече. А големите страдания тепърва ти предстоят.

Реба преглътна:

— Какво... какво искаш?

— Питам те за този филм, който си купила — показва ѝ Наш обложката. — „Звукът на музиката“. Класика.

— Кой си ти?

— Ако ми зададеш дори само още един въпрос, ще започна веднага да те измъчвам. А това значи да страдаш повече и да умреш по-бързо. А ако ме ядосаш още повече, ще грабна Джейми и ще ѝ сторя същото. Разбра ли ме?

Очичките ѝ зампримигваха, сякаш ѝ зашлеви шамар. Насълзиха се.

— Моля те...

— Помниш ли „Звукът на музиката“? Да или не?

Тя се опита да спре плача, да преглътне сълзите.

— Реба?

— Да.

— Да, какво?

— Да, помня го — успя да промълви тя.

Наш ѝ се ухили.

— А тази строфа, „мустачки на котенца“ помниш ли откъде беше?

— Да.

— От коя песен?

— Какво?

— Песента. Спомняш ли си името на песента?

— Не мога.

— Е как така? Напъни се и ще се сетиш, Реба.

Тя се напъна, но той знаеше, че страхът може да действа и парализиращо.

— Явно си объркана — каза. — Няма страшно. От песента „Любимите ми неща“ е. Сега сещаш ли се?

Тя кимна. После, като наистина се сети, допълни:

— Да.

Наш се засмя доволно:

— Камбанки — каза.

Тя изобщо не вдаваше.

— Спомняш ли си този епизод? Джули Андрюс пее с децата, а те имаха кошмари, или се бяха уплашили от гръмотевиците, и тя се мъчеше да ги успокои и им каза да мислят за любимите си неща. За да не мислят за онова, което ги плаши. Това нали го помниш?

Реба се разплака отново, но успя да кимне с глава.

— И те запяха „камбанки“. Можеш ли да си представиш? Помисли си само. Ако попиташ един милион души кои са петте им най-любими неща, бас държа, че нито един — нито един, ти казвам — няма да спомене „камбанки“. Или да каже нещо от рода на: Мое любимо нещо? Ами, като начало, камбанките. Да, господине, те са ми на първо място. Шибаните камбанки. Ами да, когато искам да ми е истински весело, да ми олекне на душата, отивам и дръпвам камбанката на някоя врата. Казвам ти, бе, пич, това е върхът. И знаеш ли кое най ме възбужда? Ония, китайските камбанки за врата. Те направо ме довършват.

Наш спря, засмя се и поклати глава:

— Направо си го представяш онова предаване, „Семейни войни“, нали? На дъската са десетте най-популярни отговора на въпроса „твои любими неща“ и ти казваш „камбанка“, при което Ричард Доусън те прекъсва: „Според проучванията...“

Издаде бръмчащ звук с уста, а с ръцете си направи Х. Засмя се високо. Пиетра — също.

— Моля те — простена Реба. — Моля те, кажи ми какво искаш.

— И до това ще стигнем, Реба. Полека-лека. Но ще ти подскажа.

Тя зачака.

— Името Мариан говори ли ти нещо?

— Как?

— Мариан.

— Какво да ми говори?

— Тя ти е пратила нещо.

Ужасът в очите ѝ нарасна многократно.

— Моля те, не ми причинявай болка.

— Съжалявам, Реба, но се налага. И ще го направя. Много болка ще ти причиня.

След което премина в задната част на микробуса и се зае да изпълни обещанието си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майк се прибра, тръшна вратата зад себе си и включи компютъра. Щеше да отиде пак на GPS сайта, за да уточни къде точно е Адам. Нещо не му беше съвсем ясно. С каква точност работи тази система? Възможно ли е Адам да е бил някъде наблизо, но не точно в къщата на Хъф? На съседната улица например? Или в близката горичка? Или в задния двор на Хъф?

Готвеше се да кликне на адреса на сайта, когато на предната врата се почука. Въздъхна, стана и погледна през прозореца. Отвън стоеше Сюзън Лоримън.

Отвори ѝ. Беше с разпуснати коси и без грим, а Майк за пореден път усети как се мрази за това, че я намира за особено привлекателна. На някои жени просто им е вродено неизвестно как или защо. Лицата и телата им са хубави, понякога великолепни, но най-същественото е онова, неуловимото, което кара коленете на мъжете да се треперят. Майк бе сигурен, че никога няма да се поддаде на изкушението. Но се радваше, че отчита това ѝ качество и усеща присъствието му — в противен случай то можеше да се окаже още по-опасно.

— Здравей — каза Сюзън.

— Здравсти.

Тя остана на прага. Ако влезеше, можеше да я види някой съсед и да пусне клюката, а в квартал като техния това бе неминуемо. Стоеше със скръстени ръце — съседка, дошла да вземе назаем чаша захар.

— Знаеш ли защо ти се обадох? — попита Майк.

Тя поклати глава.

Той все още се чудеше откъде да захване.

— Както вече знаеш, трябва да изследваме и биологично най-близките родственици на сина ти.

— Окей.

Споменът за неприятния разговор с Даниел Хъф, за компютъра на горния етаж, за GPS чипа в мобифона на сина му бе още пресен.

Майк искаше да ѝ го каже със заобикалки, но за подобна тънкост вече нямаше време.

— А това означава, че ни се налага да изследваме и биологичния баща на Лукас.

Сюзън замига, сякаш ѝ бе зашлевил плесница.

— Извинявай, че така грубо го казах...

— Но ти вече изследва баща му. Нали каза, че нямали съвместимост.

Майк я погледна в очите.

— За биологичния му баща ти говоря.

Тя примига и отстъпи крачка назад.

— Сюзън?

— Искаш да кажеш, че не е Данте?

— Точно така. Не е Данте.

Сюзън Лоримън затвори очи.

— О, божичко — промълви. — Не може да бъде.

— Доказано е.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Ти нима не знаеше?

Тя не отвърна.

— Сюзън?

— Смяташ ли да кажеш на Данте?

Майк не бе напълно наясно с отговора.

— Мисля, че не.

— Само мислиш?

— Все още се борим с всички етични и юридически последствия от факта...

— В никакъв случай не му казвай.

Той ще откачи.

Майк изчака.

— Той обожава момчето. Не бива да му го отнемаш.

— Основната ни грижа е здравето на Лукас.

— И смяташ, че ще е от полза, ако съобщиш на Данте, че не му е баща?

— Не, Сюзън, но има и друго. Основната ни грижа е здравето на Лукас. Това са приоритетите ни с номера едно, две и три. Всичко друго остава на заден план. А за момента това означава да намерим най-

подходящия донор за трансплантацията. Повдигам въпроса не защото си пъхам носа или искам да разруша семейството ви. Правя го единствено в качеството си на загрижен лекар. Налага ни се да изследваме биологичния му баща.

Тя сведе глава. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи. Прехапа долната си устна.

— Сюзън?

— Трябва първо да помисля — отвърна тя.

При нормални обстоятелства щеше да ѝ даде зор, но в случая нямаше какъде да бърза. Нищо не можеше да стори тази вечер, пък си имаше и своите ядове.

— Не можем да не изследваме бащата.

— Дай ми време да го обмисля, Окей?

— Окей.

Погледна го с тъга в очите:

— И не казвай на Данте. Умолявам те, Майк.

Не изчака дори да чуе отговора му. Обърна се и си тръгна. Майк затвори вратата и се качи горе. Хубави две седмици ѝ беше уредил. Сюзън Лоримър, синът ти може да умре, поради което му е нужна незабавна трансплантация. А на мъжа ти му предстои да научи, че детето не е негово! Какво друго ли? Ами, ще ходим в Дисниленд!

Къщата тънеше в тишина — нещо непривично за Майк. Помъчи се да си спомни кога за последен път бе останал сам — без децата, без Тиа, — но отговорът му убягваше. Той лично предпочиташе да се усамотява, докато си почива. Тиа — точно обратното — искаше постоянно да е заобиколена от хора. Произхождаше от голямо семейство и мразеше да остава сама. За Майк самотата бе благодат.

Седна пак пред компютъра и кликна върху иконката. Маркирал бе GPS сайта. Бисквитката бе запомнила потребителското му име, но трябваше да набере наново паролата. Докато го правеше, някакъв глас крещеше в съзнанието му да спре, да остави всичко на мира. Адам си има свой живот. Остави го да прави грешки и да се учи от тях.

Възможно ли бе прекаленото му опекунство да е някаква компенсация за собственото му детство?

Майк бе израснал на практика без баща. Не по негова вина, естествено. Емигрирал от Унгария малко преди Будапеща да падне през 1956 година. Когато пристигнал на Елис Айлънд, Антал Бай —

който според него имал френско потекло, макар никой да не можел да проследи родословното му дърво чак дотам — не знаел и дума английски. Започнал с миене на чинии, събрал достатъчно пари да отвори малка закусвалня близо до магистралата „Маккартър“ в Нюарк, работел като ненормален седем дни седмично, но успял да отгледа семейство.

Закусвалнята предлагала закуска, обед и вечеря, комикси и картички с бейзболисти, вестници и списания, пури и цигари. Най-добре се печелело от лотарийни билети, но Антал не обичал особено да ги продава. Според него това само вредяло на обществото, тъй като подлъгвало клиентите му — трудови хора — да хвърлят пари по неосъществими мечти. Виж, с цигарите било по-различно — сам правиш своя избор и знаеш какво да очакваш. Но съвестта го мъчеше, когато продаваше фалшивия блян за лесни пари.

Баща му вечно нямаше време за детските хоккейни мачове на сина си. Това бе някаква даденост: мъже като него просто нямаха време за губене. Не че не се интересувахе от всичко свързано с Майк. Напротив — постоянно го разпитваше и за най-малките подробности, но от работа не можеше да си позволи да почива, камо ли да седне и да гледа. Единственият път, когато дойде, Майк бе на девет години и играха мача си на открито, а баща му, каталясал, бе заспал, облегат на едно дърво. Дори и тогава бе дошъл с бялата си работна престилка, окапана с мазнината от сутрешните сандвичи.

Майк така и бе запомнил баща си — с бялата престилка, зад тезгяха, откъдето продаваше на децата бонбони, дебнеше зорко някой да не открадне нещо и ловко приготвяше сандвичите и хамбургерите за закуска.

Когато Майк бе на дванайсет, в магазина бе влязъл някакъв квартален нехранимайко. Искал да открадне нещо, а когато баща му направил опит да го възпре, онзи извадил пищов и го застрелял. Просто ей така.

Кредиторите сложиха запор върху закусвалнята. Майка му се пропи и не спря, докато най-после началният стадий на болестта на Алцхаймер не я докара дотам всичко да ѝ е все едно. Сега бе в старчески дом в Колдуел. Майк я посещаваше веднъж месечно. Тя изобщо не го познаваше. Понякога го наричаше Антал и питаше дали да започне да прави картофената салата за обедната клиентела.

Това е то, животът — избираш, каквото си избрал, зарязваш семейно огнище, отказваш се от всичко, което имаш, отиваш в непозната страна на другия край на света, създаваш собствен дом, а някакъв никаквец с едно дръпване на спусъка затрива целия ти житейски път.

Гневът, обзел тогава Майк, същевременно му даде и цел в живота. Подобен гняв или трябва да избие нанякъде, или да остане вътре в теб да те мъчи. Майк се отдаде с цялата си душа на хокея и на училието. Подобри както играта, така и оценките си. Не щадеше себе си нито в училище, нито в работата — докато умът му бе зает, не оставаше време да мисли какво щеше да стане иначе.

Картата се появи на екрана. Сега червената точка примигваше. От кратките инструкции Майк бе научил какво означава това — човекът се движи, вероятно с кола. Според уебсайта GPS локаторът хаби много ток. За да щади батерията, локаторът не излъчва постоянно, а само за част от секундата на всеки три минути. Ако лицето спре за повече от пет минути, локаторът се изключва дотогава, докато не усети ново движение.

Синът му минаваше по моста „Джордж Уошингтън“.

Какво изобщо търсеше там?

Майк седеше и чакаше. Явно Адам бе в автомобил. Чий, обаче? Проследи как мигащата точка се включи в магистралата „Крос-Бронкс“, оттам по магистралата „Меджър Дийгън“, докато накрая влезе в Бронкс. Закъде се беше запътил? Нямахме и най-малката представа. След два пъти минути червената точка сякаш спря на Тауър стрийт. Този район му бе съвсем непознат.

Ами сега?

Да седи и да не откъсва очи от точката? Не виждаше особен смисъл. Но ако тръгнеш и се опиташе да настигне Адам, той междувременно можеше да поеме на другаде.

Майк се втрени в червената точка. Кликна на иконката за адреса — жилищна сграда на Тауър стрийт 128. Поиска изглед от космоса, тоест снимка на улицата, направена от спътник. Не видя нищо забележително — покриви на здания покрай градска улица. Придвижи курсора нагоре-надолу и провери съседните адреси. Нищо особено. При кого, при какво бе отишъл Адам?

Направи справка за телефонния номер на Тауър стрийт 128. Оказа се кооперация, без отделен номер. Трябваше да търси по името на конкретен обитател.

Сега какво?

Отиде на картографския сайт Mapquest. Началната му страница бе обозначена като НОМЕ — най-ежедневна дума, която изведнъж му се стори, че излъчва топлина и нещо съвсем лично. От разпечатката разбра, че му трябва четирйсет и девет минути, за да стигне дотам.

Реши да тръгне и да види какво става;.

Грабна лаптопа с вградената уай-фай връзка. Ако не завареше Адам там, щеше да се възползва от нечия местна безкабелна мрежа, та да установи новото му местонахождение по GPS-а.

След две минути бе вече на път.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свърна по Тауър стрийт, където се предполагаше, че е Адам. През цялото време се оглеждаше да зърне сина си, или друго познато лице или автомобил. Кой от компанията му бе правоспособен шофьор? Оливия Бърчет вероятно. Но тя беше ли навършила седемнайсет? Не бе сигурен. Доця му се да направи справка с GPS-а, да види дали Адам е все още там. Паркира до тротоара и включи лаптопа. В района нямаше нито една безкабелна мрежа.

Народът, точещ се покрай колата му, бе млад, облечен в черно — бледи лица с черно червило и сенки около очите. По дрехите им висяха вериги, всички имаха странни пиърсинги по лицето (а сигурно и по тялото), както и задължителната татуировка — как да демонстрираш независимост и шокиращ външен вид, освен като правиш точно това, което правят и всичките ти останали приятели. Никой не се чувства добре в собствената си кожа. Бедните юноши искат да изглеждат богати, с всичките му там скъпи кецове, блинг и прочее. Богатите пък се стремят към бедния вид — гангстерска бруталност — един вид извинение за това, че са мекотели и с богати родители, на които несъмнено много скоро ще започнат да подражават. А не можеше ли да става дума за нещо далеч не толкова драматично? Просто за търсене на онова, което нямаш? Майк не бе никак сигурен в отговора.

Слава богу все пак, че Адам досега се ограничаваше единствено с черните дрехи. Все още нямаше пиърсинги или татуировки. Все още.

В този район преобладаваха имосите — според Джил вече не им викали готици, макар приятелката й Ясмин да твърдеше, че ставало дума за две съвсем различни неща, от което се бе породил монументален спор. Блееха с отворени уста, празни погледи и мързеливо отпуснати стойки. Някои висяха на опашка пред нощния клуб на ъгъла, други киснеха по баровете. Над един вход рекламата обявяваше „Нонстоп 24 часа го-го“ и Майк неволно се усъмни: нима наистина държат го-го танцьорка всеки божи ден, дори в четири сутринта или в два следобед? Ами сутринта на Коледа или на Четвърти

юли? Какви нещастници работят в подобни заведения или ги посещават в такива никакви часове?

Възможно ли бе Адам да е вътре?

Нямаше начин да научи. И от двете страни на улицата имаше шпалир от подобни заведения. На пост отвън стояха яки гардове с пъхнати в ушите слушалки, каквито обикновено се носят от телохранителите на президента. Навремето охраната пред клубовете беше рядкост. Сега всеки един държеше пред вратата минимум двама юначаги в неизменните плътни черни тениски, изпод които се подаваха издути бицепси, и със задължително обръснатите глави — сякаш косата бе израз на слабост.

Адам беше на шестнайсет. За да влезеш в подобно заведение, трябва да си на двайсет и една. Адам надали щяха да го пуснат, дори и с фалшива лична карта. Впрочем, няма невъзможни неща. Може би в района има клуб, известен с това, че не обръща внимание на такива подробности. Вероятно затова се е наложило на Адам и приятелите му да идват чак дотук. В края на краищата прословутият „клуб за джентълмени“ „Сатин долс“, преустроен в „Бада-бинг“ за телевизионния сериал „Сопранос“, бе само на няколко мили от дома им. Но бе немислимо да пуснат Адам да влезе.

Сигурно затова са били толкова път.

Тръгна по улицата. Лаптопът бе на съседната седалка. Спря на ъгъла и кликна „Търсене на безкабелна мрежа“. Появиха се две, но и двете искаха парола. Нямаше как да се включи. След стотина метра пак спря, пак опита. На третия път успя. Появи се мрежа „Нетгиър“ със свободен достъп. Кликна СВЪРЗВАНЕ и влезе в интернет.

Маркираната начална страница на GPS помнеше потребителското му име. Набра елементарната парола — ADAM — и зачака.

Появи се картата. Червената точка бе на предишното си място. Според условията на сайта GPS работеше с точност около четирийсет фута. Кое не му позволяваше да установи къде точно се намира Адам, но поне бе сигурен, че е наблизо. Изключи компютъра.

Сега какво?

Намери празно място наблизо и паркира. Ако наречеше района „занемарен“, щеше да е комплимент. Броят на обкованите с летви прозорци превишаваше числото на онези, които съдържаха някакво

подобие на стъкло. Зидарията навсякъде бе придобила мръснокафяв цвят и бе на път да се срути или разпадне. Във въздуха се стелеше воня на пот и нещо друго, неподдаващо се на определение. Магазините бяха със спуснати, нашарени с графити метални щори, за да си осигурят поне малко самозащита. Дъхът му пареше в гърлото. Всички около него имаха изпотен вид.

Жените носеха презрамки-спагети и силно изрязани шорти. С риск да прозвучи безнадеждно старомоден или политически некоректен, Майк се запита наистина ли бяха веселящи се тийнейджърки, или работещи момичета.

Излезе от колата. Някаква висока черна жена го доближи:

— Хей, Джо, искаш ли да се позабавляваш с Латиша? — попита го тя.

Гърлест глас, яки ръце — Майк не бе сигурен дали „тя“ е правилното местоимение.

— Не, благодаря.

— Сигурен ли си? Ще ти открия непознати светове.

— Не се и съмнявам, макар хоризонтите ми отсега да са достатъчно далечни.

На всяко свободно местенце висяха разлепени постери на неизвестни никому рок банди — „Пап Смиър“, „Гонореа пъс“. На една веранда седеше майка с бебе на хълбока. Потта се стичаше по лицето ѝ, а зад нея се полюляваше гола електрическа крушка. В занемарената пряка Майк съзря импровизиран платен паркинг с надпис „\$10 за цяла нощ“. Някакъв латино с тениска без ръкави и изрязани шорти стоеше на входа ѝ и броеше пари. Хвърли око на Майк и запита:

— Кво търсиш, брато?

— Нищо.

Продължи нататък, към посочения от GPS-а адрес. Двуетажен дом, притиснат между два шумни клуба. Надникна и видя дванайсетина звънеца — нито един с име, само някакви цифри и букви. Сега какво?

Нямаше и най-малка представа.

Можеше да чака отвън, докато Адам излезе. Но каква щеше да е ползата? Станало бе десет часа. Заведенията започваха да се изпълват. Ако Адам бе нарушил семейните правила и бе дошъл тук да се весели, докато излезе, можеха да минат часове. А после? Майк не можеше да

си представи как ще изскочи пред Адам и приятелите му и ще каже: „Аха! Хванах ли те най-после?“ И какво, ако го направеше? Какво обяснение щеше да му даде как така изведнъж се е озовал тук?

И какво в крайна сметка целяха двамата с Тиа? Това бе един от основните проблеми по отношение на следенето. Дори да забравеше временно за отявленото нарушение на личното пространство на Адам. Въпросът опираше и до прилагането на правилата. Какво предприемаш, след като си разбрал какво става? Нима да се намесиш и по този начин да загубиш доверието на детето си бе по-маловажно от предотвратяването на една нощ на непълнолетно пиянство? Зависи.

Единственото желание на Майк бе да се убеди, че синът му е в безопасност. Нищо Повече. Спомни си как Тиа каза веднъж, че задачата им е да ги изведат живи и здрави от юношеството до пълнолетието. Донякъде бе права. Юношеските години са пропити от угризения, подклаждани са от хормоните, заредени са с всякакви емоции на десета степен. А пък са тъй кратки. Невъзможно е обаче да обясниш всичко това на един тийнейджър. Ако можеше да предаде поне една мъдрост на своя тийнейджър, тя щеше да гласи: „И това ще мине, и то бързо.“ Те, естествено, не желяеха да се вслушат и именно в това се криеше красотата и безсмислеността на младостта.

Спомни си за чатовете на Адам със Сиджей8115. За реакцията на Тиа и за собственото си вътрешно усещане. Не бе вярващ, не си падаше и по разните там екстрасенси, но в същото време не обичаше — нито в личния си, нито в професионалния живот — да върши нещо срещу така наречените си „предчувствия“. Понякога просто „чувстваме“, че нещо не е както трябва. Независимо дали става дума за диагноза, или за избора на маршрут при дълго пътуване. Независимо дали „нещото“ витаеше във въздуха като леко попукване, или като пълна тишина, опитът бе научил Майк да се съобразява с него.

Та точно сега това му чувство му крещеше, че синът му е в истинска опасност.

Намери го!

Но как?

Нямаше представа откъде да започне. Тръгна обратно по улицата. Няколко проститутки му предложиха услугите си. Повечето му се сториха, че са мъже. Някакъв тип в официален костюм му обяви, че „представлява“ обширен набор от „знойни гърли“ и че ако Майк му

изброи предпочитанията си, моментално щял да му осигури желаната компаньонка или компаньонки. Майк дори си позволи да изслуша цялото му наизустено слово, но след това му отказа.

Очите му не спираха да шарят. Някои от младите момичета се дразнеха, когато погледът му се спираше върху тях. По едно време Майк си даде сметка, че е по-стар поне с двайсет години от всички останали по оживената улица. Направи му впечатление, че всеки клуб караше клиентите си да изчакат поне няколко минути, преди да влязат. Пред един имаше само късо въженце, не повече от метър, но и там гардът караше всеки желаещ да се застои зад него поне за десетина секунди, преди да му отвори вратата.

Майк се канеше да свърне надясно, когато с крайчеца на окото забеляза нещо.

Гимназиално яке.

Обърна се мигновено и видя движещия се в обратната посока син на Даниел Хъф.

Или поне му заприлича на ДиДжей Хъф. Беше с онова гимназиално яке, което не слизаше от гърба му. Сто на сто беше той. Или крайно вероятно.

Не, каза си Майк. Абсолютно сигурен съм, че е ДиДжей Хъф.

Младежът бе хлътнал в някаква странична уличка. Майк ускори крачка и го последва. Когато онзи се изгуби от погледа му, дори се позатича.

— Ей, полека бе, дядка!

Блъснал се бе в някакъв с бръсната глава и с верига, провесена от долната му устна. Приятелчетата му се разсмяха на старческата шега. Майк се смръщи и се промъкна покрай тях. Улицата бе станала пренаселена и тълпата сякаш нарастваше с всяка измината от него крачка. След пряката черните готици — пардон, имоси — сякаш понамаляха за сметка на латиносите. Чу наоколо му да говорят на испански. Бялата кожа с цвят на бебешка пудра отстъпи място на различните оттенъци на маслиночерното. Ризите на мъжете бяха разкопчани до пъпа, та да се виждат снежнобелите им жарсени тениски. Жените приличаха на секси салса-танцьорки и наричаха мъжете пътувци, а дрехите им бяха тъй прозрачни, че напомняха по-скоро на обвивки на кренвирши, отколкото на облекло.

Далеч пред себе си Майк видя как ДиДжей Хъф свърна по друга улица. Стори му се, че притиска мобифон до ухото си. Майк се забърза да го настигне, но какво щеше да направи след това? И него ли да награби и да се провикне: „Аха!“ Може би. Или просто трябваше да го проследи и да види къде отива. Не знаеше какво точно става, но то категорично не му харесваше. Страхът загложди по основата на мозъка му.

Сви надясно.

Синът на Хъф бе изчезнал.

Спря. Опита се да прецени с каква скорост се бе движил и колко време бе минало. Мярна някакъв клуб на четвърт път преди следващата пряка. Друга врата не се виждаше. Нямаше къде другаде да се е вмъкнал ДиДжей Хъф. Опашката пред заведението бе дълга — най-дългата, която бе видял цяла вечер. Най-малко стотина младежи — смесица от имоси, латиноси, афроамериканци, дори няколко от така наречените юпита.

Не трябваше ли Хъф да е на опашката?

Може би не. Зад кадифеното въже се извисяваше свръхогроман гард. Стреч лимузина спря и от нея излязоха две дългокраки момичета. Мъж, който им отстъпваше с цяла глава на ръст, зае явно полагащото му се място между двете. Гардът-канара откачи въжето — тук то бе триметрово — и ги пусна да влязат направо.

Майк се втурна към входа. Гардът, огромен черен тип с бицепси с диаметъра на средноголяма стогодишна секвоя, го изгледа с досада, сякаш имаше пред себе си някакъв неодушевен предмет. Стол, например. Или ножче за бръснене.

— Трябва спешно да вляза — рече Майк.

— Името? — рече гардът.

— Няма ме в нито един списък. — Гардът продължаваше да го гледа безизразно. — Подозирам, че синът ми е вътре. Непълнолетен е.

Гардът остана безмълвен.

— Виж какво — каза Майк. — Не искам да създавам неприятности...

— Тогава бягай отзад на опашката. Ама надали ще те пусна и когато ти дойде редът.

— Става дума за нещо наложително. Приятелят му току-що влезе. Казва се ДиДжей Хъф.

Гардът направи крачка напред. Първо гръдният кош, голям колкото половин тенис корт, после всичко останало.

— Принуден съм да те помоля да се отместиш.

— Но синът ми е непълнолетен.

— Това го чух.

— Трябва да го измъкна, докато не е станала по-голяма бяля.

Гардът прекара огромна колкото хокейна вратарска лапа длан по гладко обръснатия си черен череп.

— По голяма бяля, казваш?

— Да.

— Леле, леле, сега съвсем се притесних.

Майк бръкна в портфейла си и извади банкнота.

— Не се хаби — рече гардът. — Не те пускам.

— Но ти не разбираш.

Гардът направи нова крачка. Гръдният му кош опря в лицето на Майк. Майк затвори очи, но не отстъпи. Навик от хокея, вероятно. Никога не отстъпвай. Отвори очи и ги впери в големия.

— Дръпни се да мина — каза Майк.

— Сега ще трябва да си тръгнеш.

— Дръпни се, казах.

— Никъде не мърдам.

— Аз търся сина си.

— Тук няма непълнолетни.

— Настоявам да вляза.

— Тогава бягай отзад на опашката.

Майк не свалеше очи от неговите. И двамата не помръдваха. Приличаха на боксьори, макар и от различни категории, застанали в средата на ринга, докато реферът ги инструктира. Майк усети заряда във въздуха. Усети и игличките в крайниците си. Знаеше как да се бие. В хокея не стигаш далеч, ако не умееш да използваш юмруците си. Питаше се само мускулите на оня истински ли бяха, или само за парлама.

— Влизам — каза Майк.

— Нима?

— Имам приятели в полицията — блъфтира Майк. — Ще нахлуят тук и ако намерят дори само един непълнолетен, ти ще опереш пешкира.

— Леле, леле, пак ме притесни.

— Махай се от пътя ми. Майк направи крачка вдясно.

Големият също се придвижи и застана на пътя му.

— Усещаш ли, че май ще се млатим? — попита гардът. Майк много добре знаеше златното правило: никога, в никакъв случай, не показвай, че те е страх.

— Усещам.

— Яко копеле си, а?

— Почваме ли?

Гардът се ухили. Имаше страхотни зъби — перленобели на фона на черната му кожа.

— Не. И знаеш ли защо? Защото дори да си по-як, отколкото предполагам, в което всъщност се съмнявам, аз съм тук с Реджи и Тайрън. Ей ония там. — Посочи с палец към други двама облечени в черно юначаги. — И понеже не възнамеряваме да доказваме мъжеството си с това, че ще отупаме някакъв глупак, не виждаме смисъла от честния бой. Ако ти и аз „почнем“ — изимитира той гласа на Майк, — те ще се включат. А Реджи има и полицейска електрошокова палка. Схващаш ли?

Гардът скръсти ръце пред гърдите си и в този миг Майк съзря татуировката — зелено „Д“ под лакътя.

— Как ти е името? — запита Майк.

— Какво?

— Името ти — повтори Майк. — Как се казваш?

— Антъни.

— А фамилното?

— Какво значение има?

Майк посочи ръката му.

— Татуираното „Д“.

— Няма нищо общо с името.

— В „Дартмът“ ли си учил?

Гардът се облеци. После бавно кимна.

— И ти ли?

— „Vox clamentis in deserto“ — изречитира Майк девиза на колежа.

Антъни му отвърна с превода — „Глас в пустиня“ — и се ухили:

— Така и не разбрах какъв му е смисълът.

— И аз — призна Майк. — Какъв спорт играеше?
— Американски футбол. Избран съм в символичния сборен отбор на „Айви лиг“. А ти?
— Хокей на лед.
— „Айви лиг“?
— И на САЩ.
Антъни, явно силно впечатлен, вдигна вежди.
— Имаш ли деца, Антъни?
— Син. Тригодишен.
— А ако синът ти закъсаше, щяха ли трима като вас с Реджи и Тайрън да могат да те спрат да не влезеш?
Антъни въздъхна дълбоко.
— Откъде си сигурен, че синът ти е вътре?
Майк му повтори, че е видял ДиДжей Хъф с гимназиалното яке.
— А, онова момче ли? — Антъни поклати глава. — Изобщо не е тук. Да не мислиш, че ще пусна някой пикльо с школко яке? Свърна по хей там онази пряка. — Посочи на десетина метра нагоре по улицата.
— Имаш ли представа накъде води? — попита Майк.
— Задънена е, доколкото знам. Аз там не ходя. Нямам работа. Само наркомани и разни други отрепки. Сега искам да направя нещо за мен.
Майк зачака.
— Всички ни гледат как се дърляме тук. Ако те пусна току-така, ще си изгубя репутето — а тук без репуте си нула. Нали ме разбираш?
— Разбирам те.
— Така че аз ще ти вдигна юмрук, а ти ще побегнеш като уплашено момиченце. Може и в уличката да свърнеш. Разбра ли ме?
— Да те попитам първо нещо.
— Какво?
Майк извади портфейла.
— Казах ти вече — спря го Антъни. — Не ми трябват...
Майк му показва снимка на Адам.
— Виждал ли си го?
— Не е тук.
— Не отговаряш на въпроса ми.
— Никога не съм го виждал. Готов ли си?

Антъни сграбчи Майк за яката и вдигна юмрук. Майк се сви и се развика:

— Недей, моля ти се. Окей, съжалявам, махам се! Дръпна се назад, Антъни го пусна и Майк хукна. Зад себе си чу гласа на Антъни:

— Правилно, момче. Беж да те няма...

Някои от опашката изръкопляскаха. Майк стигна на спринт до уличката и свърна по нея. Насмалко да се спъне в редица очукани боклукчийски кофи. Под краката му захрущя счупено стъкло. Спря се, погледна пред себе си и видя още една проститутка. Поне на такава му заприлича. Голямата кафява кофа, на която се беше облегла, приличаше на неин крайник, без който тя щеше да падне и никога повече да не стане. Перуката ѝ имаше лилав оттенък, сякаш я е откраднала от гардероба на Дейвид Бауи през 1974 година. Или от очуканата кофа за боклук на Дейвид Бауи. По нея сякаш се разхождаха хлебарки.

Жената му хвърли беззъба усмивка.

— Здравей, беччо.

— Видя ли едно момче да минава на бегом оттук?

— Много момченца бягат тук, сладур.

Ако гласът ѝ бе само с една нотка по-силен, щеше да го опише като вял. Беше кожа и кости, бледа, а званието НАРКОМАН едва ли не бе изписано на челото ѝ.

Майк се огледа за изход, но не видя такъв. Никакъв изход, никаква врата. Няколкото външни противопожарни стълби му се видяха силно ръждясали. Щом Хъф е свърнал насам, откъде се е измъкнал? Накъде беше отишъл — дали не се бе изсулил на главната улица, докато те двамата с Антъни се разправяха? Или пък Антъни го излъга, само за да се отърве от него?

— Гимназистчето ли търсиш, сладур? — Майк спря и се извърна по посока на наркоманката. — Гимназистчето. Младичко, хубавко и всичко му на място. Ау, само като заприказвам за него, и се възбуждам.

Майк пристъпи внимателно към нея, да не би по-голяма крачка да причини по-силни вибрации и тя да се разпадне в боклука около краката му.

— Него.

— Ами, ела насам, сладур, и ще ти кажа къде е. Още една крачка.

— Приблѳжи се, де. Няма да те ухапя. Освен ако не си падаш точно по това.

Смехът ѳ бе кошмарен. Предната ѳ протеза се смѳкваше, щом си отвореше устата. Дѳвчеше дѳвка за балони. Майк долови аромата ѳ, но той не стигаеше да маскира гнилочта от някакѳв развален зѳб.

— Кѳде е?

— А ти имаш ли пари?

— Много, стига да ми кажеш накѳде отиде.

— Покажи ми ги.

На Майк му се гадеше от разговора, но нямаше друг избор. Измѳкна двайсетачка. Тя протегна костелива рѳка, сякаш скелет се подаваше от ковчег в детските му комикси „Приказки от криптата“.

— Първо ми кажи.

— Нямаш ли ми доверие?

Майк нямаше време. Скѳса банкнотата и ѳ подаде половината. Тя я взе и въздѳхна.

— Ще ти дам другата половина, след като ми кажеш кѳде е.

— Ами, сладур, че той е точно зад гърба ти.

Майк понечи да се извърне, когато някой го удари в черния дроб.

Добрният удар в тази област те прави небоеспособен и временно те парализира. Майк знаеше това. В случая ударът не бе перфектен, но много малко му липсваше. Краката му се подкосиха от болка отвори уста, но не успя да издаде никакѳв звук. Свлече се на едното си коляно. Втори удар, този пѳт страничен, улучи ухото му. Нещо тѳврно рикошира от главата му. Майк се опита да мисли, да изплува от атаката, но нов удар, с крак, го нацели под ребрата. Падна по грѳб.

Инстинктът му заработи.

Движи се, мина му през ума.

Претърколи се и усети как нещо остро прободe рѳката му. Счупено стѳкло, сигурно. Опита се да излази настрани. Нов удар по главата. Стори му се, че мозѳкът му политна наляво. Някой го сграбчи за глезена.

Майк ритна. Петата му улучи нещо меко. Някой изрева:

— По дяволите!

Някой скочи отгоре му. Майк и друг пѳт се беше бил, макар само на леда. Все пак беше понаучил едно-друго. Например, да не удря с юмрук, освен в крайна нужда. При юмручен удар можеш да счупиш

ръка. От дистанция — може. Но тук се водеше близък бой. Сви ръка и замахна наслуки. Усети контакт малко над китката. Чу чупене на хрущял, някакъв жвакащ звук и усети шурналата по ръката му кръв.

Разбра, че е улучил нечий нос.

Получи нов удар, опита се да отнеме от силата му с движение в същата посока. Ритна наслуки. Беше тъмно, а мракът бе изпълнен с пъшкането на удрящите. Дръпна глава назад за челен удар.

— Помощ! — развика се. — Помощ! Полиция!

Успя някак си да се изправи на крака. Не виждаше лица. Но му бе ясно, че противникът му не е сам. Повече от двама са, предположи. Скочиха му наведнъж и го размазаха върху кофата. По земята се затъркаляха тела, включително и неговото. Майк се биеше отчаяно, но те го бяха накачулили отвсякъде. Успя да издере нечие лице с ноктите си. Скъсаха му ризата.

И тогава видя острието на ножа.

Това го смрази. Не за дълго, но все пак достатъчно. Щом замръзна при вида на острието, усети глух удар по главата си. Падна назад и черепът му издрънча на паважа. Някой притисна ръцете му. Друг му скочи на гърдите. После ударите заваляха отвсякъде. Опита се да мръдне, да вдигне ръце, но крайниците отказаха да му служат.

Усети, че губи съзнание. Че се предава.

Ударите спряха. Тежестта от гърдите му се махна. Някой бе станал от него, или бе махнат оттам с удар. Краката му бяха свободни.

Отвори очи, но видя само сенки. Последния ритник, боц, получи отстрани на главата. Притъмня, а след това всичко изчезна.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В три часа сутринта Тиа опита за кой ли път отново да се свърже с Майк. Никакъв отговор.

Стаята ѝ в бостънския „Фоур сийзънс“ бе прекрасна. Тиа — като всеки друг — обожаваше луксозните хотели — чаршафите, рум сървиса и неограничения достъп до дистанционното на телевизора. До полунощ се бе подготвяла за сутрешното снемане на показания. Мобифонът бе в джоба ѝ, включен на вибратор. На няколко пъти го вади да провери дали не е пропуснала да усети вибрациите.

Никой не я беше търсил.

Къде, по дяволите, беше изчезнал Майк?

Естествено, и тя го търсеше периодически. Звъня и на домашния им телефон, и на мобифона на Адам. Паниката се мъчеше да се намести в съзнанието ѝ, но тя старателно я отбиваше. От Адам всичко можеше да се очаква. Но не и от Майк. Той бе зрял мъж, компетентен до крайност. Именно това бе едно от нещата, които намираше за привлекателни в него. Колкото и антифеминистки да звучеше, Майк Бай ѝ даваше чувство за сигурност, топлота и пълна защита. Той беше нейната скала.

Не знаеше обаче какво да предприеме.

Можеше да наеме кола и да тръгне към къщи. Щеше да ѝ отнеме четири-пет часа. На сутринта щеше да си е у дома. Но какво щеше да предприеме след това? Щеше да се обади в полицията, но те вероятно щяха да ѝ кажат, че е още рано да се тревожи, пък и какво можеха да сторят в такъв ранен час?

Три сутринта. Имаше един-единствен човек, на когото можеше да позвъни по това време.

Никога дотогава не го бе търсила, макар да имаше номера му в своя блакбъри. Дватамата с Майк ползваха общ адресен и телефонен указател и общ календар в Майкрософт Аутлук. Чрез програмата синхронизираха и двата си блакбъри, та поне на теория се предполагаше да знаят кой с кого има лични и делови контакти.

Коего пък показваше, че нямат тайни един от друг, нали?

Замисли се по въпроса — за тайните и за неизказаните мисли, за нуждата ни от тях, както и за собствения си страх от тях в качеството ѝ на майка и съпруга. Но сега не бе моментът за подобни размишления. Намери номера и натисна бутона ПОЗВЪНЯВАНЕ.

Дори да го бе събудила, гласът на Моу не беше като на сънен човек.

— Ало?

— Тиа съм.

— Какво е станало?

Усети нотките на страх в гласа му. Моу нямаше нито жена, нито деца. В известен смисъл си нямаше никой друг, освен Майк.

— Чувал ли си се с Майк?

— За последен път около осем и половина. Какво е станало? — повтори Моу.

— Мъчеше се да намери Адам.

— Знам.

— Говорихме някъде към девет, ако не се лъжа. Оттогава — ни вест, ни кост.

— Звъня ли му по мобифона?

На Тиа изведнъж ѝ стана ясно какво му е на Майк, когато му задаваше подобни идиотски въпроси.

— Естествено.

— В момента се обличам — каза Моу. — Ще бръмна до вас да видя какво става в къщата. Нали още държите резервния ключ под фалшивата скала до оградния кол?

— Там е.

— Окей, тръгвам.

— Дали да не се обадя в полицията, как мислиш?

— По-добре изчакай да стигна у вас. Двайсет, максимум трийсет минути. Може просто да е заспал пред телевизора.

— Вярваш ли си, Моу?

— Не. Ще ти се обадя веднага щом стигна.

Тиа спусна крака на пода. Хотелската стая внезапно бе загубила всичката си привлекателност. Мразеше да спи сама, дори в луксозни хотели с плътни чаршафи. Предпочиташе мъжът ѝ да е до нея. По всяко време. Рядко им се случваше някой от двамата да прекара нощта

другаде и той ѝ липсваше повече, отколкото ѝ се щеше да си признае. Майк не бе чак толкова едър мъж, но бе опората ѝ. Обожаваше топлината, която тялото му излъчваше, целувката по челото ѝ при всяко негово ставане, тежката му ръка върху своя спящ гръб.

Спомни си как една нощ на Майк започна да не му стига въздух. След куп нейни въпроси накрая си призна, че изпитвал някаква тежест върху гърдите си. А Тиа, вместо да прояви силен дух и да се погрижи за него, едва ли не припадна, като го чу. Накрая се оказа, че е страдал от лошо храносмилане, но при самата мисъл тя се бе разревала. Сега си представи как мъжът ѝ се хваща за сърцето и се строполява на пода. И изведнъж си даде сметка, че това все някой ден щеше да се случи — може би чак след трийсет, четирийсет или петдесет години, но то, или нещо не по-малко ужасно, бе неизбежно. Писано бе да се случи на всяка двойка — била тя щастлива, или нещастна — а тя нямаше да може да го преживее, ако то сполетеше Майк. Понякога късно нощем, докато го наблюдаваше как спи, Тиа се улавяше, че шепне както на него, така и на някаква всевишна сила: „Обещай ми, че ще си отида първа. Обещай ми.“

Да се обади на полицията.

Но какво щяха да предприемат те? Засега нищо. В телевизионните серии ФБР се задействаше моментално. Но на Тиа ѝ бе известна една наскорошна поправка на закона, според която лице над осемнайсет години не можеше дори да бъде обявено за изчезнало след толкова кратък срок, освен ако тя не представеше убедителни улики, че е било отвлечено или се намира в сериозна физическа опасност.

Тя обаче с нищо не разполагаше.

Освен това, ако се обадеше сега, първото, което в най-добрия случай щяха да сторят, щеше да е да изпратят полицаи да провери дома им. А той можеше да завари там Моу. Можеше да се получи някакво недоразумение.

Най-добре щеше да е да изчака да минат въпросните два-сет-трийсет минути.

Прииска ѝ се да позвъни в дома на Гай Новак и да си поговори с Джил — просто така, да чуе гласчето ѝ. Щеше да ѝ подежда успокоително. По дяволите. Тиа с такова удоволствие се бе съгласила да отиде в тази командировка, да отседне в тази луксозна стая, да навлече огромния пухкав халат, да си поръча нещо от рум сървиса, а

сега в крайна сметка се стремеше към ежедневието. На хотелската стая ѝ липсваше живец, топлина. Самотата я накара да потрепери. Стана и намали климатика.

Всичко бе тъй крехко — в това бе проблемът. Не че не го знаеше и дотогава, но като правило никой не ще да мисли колко лесно животът му може да се обърне наопаки, защото самата мисъл може да те докара до лудост. А онези, които изпитват постоянен страх, които функционират само благодарение на лекарствата? Ами именно те осъзнават реалността, осъзнават колко тънка е нишката, на която всичко се крепи. И страдат не от това, че не се примиряват с мисълта, а че не са в състояние да я изключат.

И Тиа бе изживявала подобни периоди. Знаеше го, затова сега полагаше всички усилия да контролира положението. Прободе я завист към шефката ѝ Хестър Кримстайм за това, че си няма никого. Може би така е по-добре. Вярно, в по-общ аспект никак не бе зле да имаш близки, за които да се грижиш повече, отколкото за себе си. Но едновременно с това съществуваше и постоянният страх, че можеш да ги загубиш. Казват, че човек е собственост на нещата, които притежава. Не е точно така. Човек е собственост на онези, които обича. Започнеш ли да обичаш, ставаш заложник за цял живот.

Часовникът отказваше да се движи.

Тиа чакаше. Включи телевизора. В късния среднощен час по всички канали преобладаваха информационните реклами — за обучение, работни места, училища. Сигурно онези, които гледат телевизия по това ненормално време, се нуждаят именно от това.

Най-сетне, малко преди четири, мобифонът ѝ избръмча. Тиа го грабна, видя на екрана номера на Моу и се включи.

— Ало?

— Няма и следа от Майк — каза Моу. — Нито от Адам.

* * *

На вратата на кабинета на Лорън Мюз имаше табела: ОКРЪГ ЕСЕКС ГЛАВЕН СЛЕДОВАТЕЛ.

Всеки път, когато стигнеше до нея, си я прочиташе наум. Кабинетът ѝ бе в десния ъгъл. На същия етаж бяха и бюрата на

подчинените ѝ детективи. Вътрешната му стена бе остъклена, а вратата ѝ стоеше вечно отворена. Искаше хем да е едно цяло с тях, хем да е над тях. В редките случаи, в които ѝ се налагаше да е насаме с някого, ползваше някоя от стаите за разпити по коридора.

Когато пристигна в шест и трийсет сутринта, завари само трима от детективите, чиято смяна изтичаше в седем. Провери черната дъска. Нови убийства нямаше. Очакваше да получи резултатите от пръстовите отпечатагци на своята Джейн Доу — непроститутката в моргата. Хвърли поглед към екрана на компютъра. Все още нищо.

Една от скритите камери за наблюдение на нюйоркската полиция се намираще в непосредствена близост до мястото, където бяха намерили „Джейн Доу“. Ако приемеха, че трупът ѝ е бил докаран с автомобил — а нямаше причина да мислят, че някой го е довякъл на гръб, — имаше вероятност камерата да го е заснела. Не че щеше да е лесно да определят кой точно от всичките. На записа вероятно щяха да видят стотици автомобили. Надали онзи, който търсеха, е имал надпис на задното стъкло: **ВНИМАНИЕ! ТРУП В БАГАЖНИКА!**

Пак хвърли поглед на компютъра. Най-сетне видео стриймът се бе заредил. Целият офис тънеше в тишина и тя си каза: Добре де, защо не? Тъкмо щеше да натисне бутона за гледане, когато някой почука леко на вратата ѝ.

— Може ли за секунда, шефе?

Изад рамката се подаде главата на Кларънс Мороу — черен мъж близо до шейсетте с буен прошарен мустак и с лице подпухнало отвсякъде, сякаш току-що се бе бил с някого. Но като човек излъчваше някаква смиреност и за разлика от всички останали в отдела, никога не псуваше, нито пиеше.

— Заповядай, Кларънс. Какво има?

— Насмалко да ти позвъня у вас снощи.

— Защо?

— Имах чувството, че съм установил името на твоята Джейн Доу.

Лорън направо подскочи на стола.

— Как така?

— От полицията в Ливингстън се обадиха във връзка с някой си мистър Нийл Кордоба, собственик на верига от бръснарници в града. Женен, с две деца, криминално непроявен. Та, според него жена му

била изчезнала, а описанието ѝ донякъде отговаря на твоята Джейн Доу.

— Е, и?

— Само че тя е изчезнала вчера — след като намерихме трупа.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Съпругът казал, че са се видели сутринта, преди да излезе за работа.

— Може и да лъже.

— Не ми се вярва.

— Някой заел ли се е със случая?

— Отначало — не. Но именно тук става интересно. Кордоба имал познат в градската полиция. Нали знаеш как е в малките градове — всеки познава всекиго. Та успели да открият колата ѝ паркирана пред хотел „Рамада“ в Ийст Хановър.

— Аха, до хотел — каза Мюз.

— Точно така.

— Което значи, че мисис Кордоба изобщо не е изчезнала?

— Ами, точно туй е интересното — поглади брада Кларънс.

— А именно?

— Ливингстънският полицай реагира точно като теб, естествено. Мисис Кордоба сигурно се е срещнала с някой любовник, после закъсняла да се прибере и прочее. Та именно затова ми се обади — полицаят от Ливингстън, имам предвид. Неудобно му било да съобщи новината лично на приятеля си, съпруга ѝ. Та ме помоли за услуга. Аз да му звънна.

— Давай нататък.

— И аз, нали разбираш, вземам, че се обаждам на Кордоба. Казвам му, че сме намерили колата на жена му на паркинга на един местен хотел. А той ми вика, че не било възможно. Казвам му, че колата си е още там, да отиде да я види, ако не вярва. — Внезапно спря. — Майка му стара!

— Какво има?

— Ами май не трябваше да му го казвам. Сега си давам сметка. Може да съм нарушил правото ѝ на лична тайна, като му го казах. А и представи си, че има пицов и го вземе със себе си. Ей богу, трябваше първо да мисля. — Кларънс прехапа устната под буйния мустак. — Дали не трябваше да премълча това с колата, шефе?

— Нищо лошо не си направил.

— Окей. Както и да е. Та този Кордоба не ще да ми повярва.

— Типично по мъжки.

— Да, ама след това каза нещо интересно. Че първо се паникьосал, когато не прибрала деветгодишната им дъщеричка от урок по кънки в Еърмънт. Не било в неин стил. А и казала, че мислела да мине през мола „Палисейдс“ в Наяк — обичала да пазарува основни детски стоки от „Таргет“, а после щяла да прибере детето.

— Значи майката изобщо не се е явила?

— Точно така. След като не успели да се свържат с нея, от пързалката се обадили на мобифона на бащата. Кордоба отишъл да прибере детето. Решил, че жена му вероятно е попаднала в задръстване. Преди обед на шосе 287 била станала някаква катастрофа, а и тя често забравяла да си зареди мобилния, та дори след като не успял да се свърже с нея, не се паникьосал истински. Но с течение на времето тревогата му нараснала.

Мюз предъвка информацията.

— Ако се е срещнала с някое гадже в хотела, напълно възможно е да е забравила за детето.

— Така е. Но има и нещо друго. Кордоба влязъл в интернет и проверил движението по кредитната карта на жена му. Оказва се, че наистина е била в мола „Палисейдс“ същия следобед и че е пазарувала от „Таргет“ — за четирийсет и седем долара и осемнайсет цента.

— Хм. — Мюз даде знак на Кларънс да седне. — С една дума, бие път чак до „Палисейдс“, после бие път до срещата с любовника, но зарязва детето, което е на урок по кънки съвсем близо до мола. — Погледна го. — Наистина нещо не се връзва.

— Трябваше да го чуеш, шефе. Съпруга, имам предвид. Направо не беше на себе си от мъка.

— Що не вземеш да се отбиеш до „Рамада“, да видиш дали някой няма да я разпознае?

— Ходих вече. Накарах мъжа ѝ да сканира една нейна снимка и да ми я прати по имейла. Никой не я е виждал.

— Което нищо не значи. Дошла е нова смяна, а може и да се е вмъкнала тайно при любовника, след като той се е настанил — откъде да знам? Но казваш, че колата ѝ е още там, така ли?

— Да. И точно това е необичайно, не смяташ ли? Че колата е още там. Провеждаш си срещата, качваш се на колата си и се прибираш у дома и прочее. Дори да допуснем, че е имало среща, не си ли мислиш вече, че може да е станало нещо кофти? Да я е наградил, например, да са се сдърпали...

— ... или да е избягала с него.

— Напълно възможно. Но количката си я бива. Акура МДХ само на четири месеца. Не би ли я взела със себе си?

Мюз се замисли, сви рамене.

— Ще ми се да се поразровя още.

— Давай. — Поразмисли още малко. — И ми направи една услуга, ако обичаш. Провери дали няма сигнали и за други изчезнали жени в района на Ливингстън. Дори и само за кратко. Дори и ако полицаите не са им обърнали особено внимание.

— И това съм направил.

— Е, и?

— Нищо. Само някаква жена се обадила, че мъжът и синът ѝ били изчезнали. — Хвърли поглед в бележника си. — Името ѝ е Тиа Бай. Съпругът е Майк, синът — Адам.

— Местната полиция предприела ли е нещо по въпроса?

— Вероятно. Не знам, честно казано.

— Ако не липсваше и синът — рече Мюз, — щях да предположа, че тоя Бай е забягнал с мисис Кордоба.

— Да потърся ли някаква връзка?

— Ако ти се занимава. Тогава няма да е криминален случай обаче. На двама пълнолетни нищо не им забранява да изчезнат заедно за известно време.

— Окей. Но, шефе?

На Мюз ѝ ставаше хубаво, когато я наричаше „шефе“.

— Кажи.

— Имам чувството, че в цялата работа нещо не е наред.

— Води се от чувството си, Кларънс. И ме дръж в течение.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В съня отнякъде се чува писукане, а след това и думите: Съжалявам, татко...

В действителност: Майк чу в тъмнината нечий глас. Говореше на испански.

Достатъчно знаеше езика — щом работиш в болница на 168-а улица, няма начин да не знаеш поне медицинските термини на испански, — за да осъзнае, че жената се моли с всичка сила. Майк се опита да извърне глава, но не успя. Няма значение. Всичко пред очите му бе черно. Слепоочията му тътнеха, докато в мрака жената повтаряше молитвата си.

В главата на Майк отекваше собствената му мантра:

Адам. Къде е Адам?

Постепенно осъзна, че очите му всъщност са затворени. Направи опит да ги отвори. В началото не се получи. Послуша още малко, после се съсредоточи върху клепачите си, върху това просто да ги вдигне. Отне му известно време, но в крайна сметка успя да примигне няколко пъти. Блъскането в слепоочията се засили, сякаш го млатеше ковашки чук. Вдигна полека ръка и притисна главата си отстрани, сякаш така щеше да поуталожи болката.

Флуоресцентната светлина от белия таван го накара да присвие очи. Испанската молитва продължаваше. Усети в носа си позната миризма — съчетание от силни дезинфектанти, изпращания, отмираща фауна и абсолютната липса на естествен приток от чист въздух. Главата му се килна наляво. Видя гърбом жена, привела се над нечие легло. Пръстите ѝ се движеха трескаво по молитвената броеница. Главата ѝ сякаш бе положена върху гърдите на мъж. Хлипанията ѝ се редуваха с молитвените думи, а понякога идваха и едновременно с тях.

Опита се да протегне ръка и да я утеши. Лекарският инстинкт. Но в ръката му бе забодена система и полека-лека му стана ясно, че самият той е пациент. Напъна се да си спомни какво се бе случило, как

се бе озовал тук. Отне му известно време. В мозъка му бе пълна мъгла. Насили се да я разсее.

С идването в съзнание бе изпитал и някакво могъщо душевно терзание. Направил бе опит да го прогони, но за да улесни възвръщането на паметта си, му се наложи да го пусне обратно. В същия миг се върна и мантрата, само че този път се състоеше от една-единствена дума:

Адам.

Нахлуха и други спомени. Беше тръгнал да търси Адам. Говорил бе с оня гард, Антъни. Свърнал бе в страничната уличка. Там видя онази ужасна жена с отвратителната ѝ перука...

После се появи и нож...

Намушкали ли го бяха?

Струваше му се, че не. Завъртя глава на другата страна. Още един пациент. Черен мъж с притворени очи. Огледа се за собственото си семейство. Нямаше никой. Нищо чудно. Вероятно отскоро се намираще тук. Трябваше им време да се свържат с Тиа. Тя беше в Бостън. Трябваше ѝ време да стигне дотук. Джил бе у Новак. А Адам?

Във филмите пациентът винаги идва на себе си в самостоятелна стая, лекарят и сестрата вече са там, сякаш цяла нощ само това са чакали, и му се усмихват отгоре с куп готови отговори. Наблизо обаче нямаше никакъв персонал. Майк знаеше какво трябва да направи. Напипа бутона на края на омотания около таблата кабел и позвъни за сестрата.

Мина известно време. Не можа да прецени колко. Времето се влачеше. Гласът на молещата се жена замлъкна. Тя се изправи и изтри очи. Сега вече Майк можеше да види мъжа на леглото. Значително по-млад от жената. Майка и син, най-вероятно. Какво ли ги бе довело тук?

Погледна към прозореца зад нея. Пердетата бяха разтворени и навън грееше слънце.

Ден.

А бе загубил съзнание през нощта. Преди много часове. А може би и дни? Откъде да знаеше? Занатиска упорито звънеца за сестрата, макар да му бе ясно, че няма смисъл. Започна да го обзема паника. Болката в главата му се засилваше — ковашкият чук се беше преместил към дясното слепоочие.

— Браво, браво.

Извърна глава към вратата. Влезе сестрата, едра жена с увиснали върху мощния ѝ бюст очила за четене. На табелката за името пишеше БЕРТА БОНДИ. Погледна го отгоре и се намръщи:

— Добре дошъл в свободния свят, сънчо. Как си?

На Майк му трябваха една-две секунди, докато намери гласа си:

— Като че съм се целунал с ТИР.

— Сигурно щеше да е по-здравословно от онова, което си вършил. Жаден ли си?

— Пресъхнал.

Берта кимна и взе чаша с лед. Наклони я към устата му. Макар и с болничен вкус, ледът му се услади.

— Намираш се в болницата „Бронкс Лебанън“ — уведоми го Берта. — Имаш ли някакви спомени?

— Нападнаха ме. Няколко души, предполагам.

— Хм, хм. А как се казваш?

— Майк Бай.

— Каж ми фамилията си буква по буква.

Каза ѝ го. Имаше чувството, че проверява мисловната му дейност, та си позволи да даде и малко допълнителни сведения:

— Лекар съм — каза. — Хирург-трансплантатор към „Ню Йорк презвитериън“.

Тя се намръщи още повече, сякаш ѝ бе дал грешен отговор.

— Сериозно ли?

— Да.

Ново смръщване.

— Изкарах ли го? — попита Майк.

— Кое?

— Теста за мисловна дейност.

— Не съм лекуващият лекар. Той ще дойде след малко. Попитам как се казваш, защото не знаем кой си. Докараха те без портфейл, без мобифон, без ключове, без нищо. Нападателяте ти са откъмнали всичко.

Майк се канеше да каже нещо, но мълниеносна болка разцепи мозъка му. Стисна зъби, преброи наум до десет. Когато болката отмина, запита:

— Откога съм в безсъзнание?

— Цяла нощ. Шест-седем часа.

— Сега колко е часът?

— Осем сутринта.

— И никой не е уведомил семейството ми, така ли?

— Нали ти казах. Нямахме представа кой си.

— Дай ми телефон. Трябва да се обадя на жена си.

— На жена си ли? Сигурен ли си?

Главата му бе размътена. Сигурно му бяха дали някакво лекарство, та сега не можеше да изчисли защо тя му задава този тъп въпрос.

— Че как иначе?

Берта сви рамене.

— Телефонът е до леглото ти, но трябва да се обадя да го включат. И сигурно ще трябва да ти помогна да набереш номера.

— Предполагам.

— Между впрочем, имаш ли здравна осигуровка? Ще трябва да попълним едни формуляри.

Майк понечи да се усмихне. Всичко по реда си.

— Имам.

— Ще пратя някой от приемната да снее данните ти.

Лекуващият скоро ще дойде да поговорите за нараняванията ти.

— Тежки ли са?

— Били са те здраво, а по това, че толкова дълго беше в безсъзнание, може да се заключи, че имаш сътресение и черепно-мозъчна травма. Но по-добре да чуеш подробностите от доктора, ако нямаш нищо против. Ще се опитам да го изпратя по-скоро.

Разбираше я. Не е прието дежурната сестра да поставя диагнози.

— Много ли те боли? — попита Берта.

— Средно.

— В момента си на болкоуспокояващи, та сигурно ще те заболи още повече, преди да отшуми. Ще ти сложа малко морфин.

— Благодаря.

— До скоро.

Запъти се към вратата. Майк се сети за още нещо.

— Сестро?

Тя се извърна.

— Няма ли някой полицай, който чака да разговаря с мен?

— Моля?

— Бил съм нападнат, а ако се съди по думите ти — и обран, Полицията това не я ли интересува?

Тя скръсти ръце върху гърдите си.

— И ти какво мислиш? Че си нямат друга работа, освен да седят тук, докато се събудиш ли?

Права беше. И лекарите стояха на главата ти само по телевизията.

А Берта добави:

— Пък и повечето такива пострадали като теб не подават оплаквания.

— Какви „такива“?

Тя пак смръщи чело:

— Да ти повикам ли и полицията?

— По-добре първо да говоря с жена ми.

— Да — каза тя. — Да, може би това ще е най-добре. Майк протегна ръка към бутона за регулиране на леглото.

Болката преряза гърдния му кош. Дробовете му спряха. Опипом намери устройството и натисна най-горното копче. Леглото избута тялото му в полулегнало положение. Опита се да се поизправи още малко. После бавно се пресегна за телефона. Долепи слушалката до ухото си. Още не го бяха включили.

Тя сигурно е изпаднала в паника.

Дали Адам се е прибрал вече?

Кой, по дяволите, го бе бил?

— Мистър Бай?

Сестра Берта бе отново на вратата.

— Доктор Бай — поправи я той.

— Пардон, забравих.

Не че искаше да се изтъкне. Но не пречи в болницата да знаят, че си имат работа с човек от професията. Когато спрат полицаи за превишена скорост, веднага казва на колегата си с какво си изкарва хляба. Сложи го към графа „Не пречи“.

— Тук има един полицаи по съвсем друг случай — каза тя. — Искаш ли да говориш с него?

— Да, благодаря. Но може ли да ми включат телефона?

— Всеки момент ще стане.

В стаята влезе униформен полицаи. Дребен на ръст, латино, с тънки мустачки. На Майк му се видя около трийсет и пет годишен. Представи се с името Гутиерес.

— Наистина ли желаете да подадете оплакване? — попита.

— Разбира се.

И онзи се намръщи.

— Защо?

— Аз ви докарах тук.

— Благодаря.

— Моля. А знаете ли къде ви намерих?

Майк се замисли за секунда.

— В уличката до клуба? Забравих й името.

— Точно така.

Загледа се очаквателно в Майк. А на него едва сега му се проясни.

— Не е това, което си мислите — каза Майк.

— А какво е това, което си мисля?

— Че ме е подмамила проститутка.

— Да ви е подмамила?

Майк се опита да свие рамене:

— Сигурно гледам много телевизия.

— Добре. Не съм много силен по изводите, но знам следното: намерих ви в уличка, която е свърталище на проститутки. Възрастта ви е поне с двайсет до трийсет години над средната за посетителите на клубовете в района. Женен сте. Нападнали са ви, обрала са ви, а и са ви били точно така както бият някой подмамен — направи с пръсти знак за кавички — от проститутка или от сутеньора й.

— Не търсех платена любов — каза Майк.

— Ама, разбира се. Отишли сте да се наслаждавате на пейзажа. Изключителен е. Да не говорим за прекрасния аромат. На мен поне няма нужда да ми го обяснявате. Самият аз го намирам за крайно привлекателен.

— Търсех сина си.

— В онази уличка?

— Да. Видях един негов приятел... — Болката се върна Усети накъде върви разговорът. Доста трябваше да им обяснява. А после? Пък и какво щеше да открие този полицаи?

Трябваше да се свърже с Тиа.

— Много ме боли в момента — каза Майк.

Гутиерес кимна.

— Разбирам. Това е визитката ми. Ако искате да говорите или да подадете оплакване, обадете ми се. Окей?

Гутиерес остави визитката на нощното шкафче и си отиде. Майк дори не я погледна. При всичката болка успя да вдигне телефона и да набере мобилния номер на Тиа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорън Мюз гледаше записа от уличната камера близо до мястото, където бяха намерили Джейн Доу. Нищо не се набиваше на очи, но пък и тя не бе очаквала нещо повече. По това време през този участък минаваха десетки автомобили. Нямаше критерий, по който да ги отсее. Трупът се побираше и в най-малкия багажник.

Но тя продължаваше да се взира и да се надява. Лентата се извъртя — и какво? Едно голямо нищо.

Кларънс пак почука и подаде глава през вратата:

— Няма да ми повярваш, шефе.

— Слушам те.

— Първо на първо, забрави за изчезналия мъж. Оня Бай. Познай къде е?

— Предавам се.

— В болница в Бронкс. Жена му заминава в командировка, той излиза, а някаква проститутка го пребива.

Мюз направи гримаса.

— Жител на Ливингстън е търсел проститутка в оня район?

— Ами отде да знам — някои си падат по бедните квартали. Но и това не е главната новина. — Кларънс седна без покана, което не бе в негов стил. Бе навил ръкавите на ризата си, а през месестото му лице се мъчеше да избие лека усмивка.

— Акурата МДХ на Кордоба е още на хотелския паркинг — каза. — Местните полицаи почукали на някои от вратите. Не била там. Затова реших да се върна назад.

— В смисъл?

— На последното място, където знаем със сигурност, че е била. Молът „Палисейдс“. Мястото е доста голямо, та имат доста стабилна система за сигурност. И взех, че им се обадох.

— На охраната?

— Точно така. И слушай какво излезе: вчера към пет следобед дошъл някакъв и казал, че бил видял как една жена със зелена акура

МДХ отишла до колата си, натоварила в нея покупките си, след което отишла при мъжа, чийто бял микробус бил паркиран до нея. Видял я да влиза в буса — без всякаква принуда, — но вратата се затворила зад нея. И дотук онзи нищо не го усъмнило, но после видял как друга жена дошла и седнала в акурата на първата. След което и двата автомобиля заминали заедно.

Мюз се облегна назад.

— Микробусът и акурата?

— Точно така.

— Като зад волана на акурата седяла другата жена?

— Точно така. Та той човек, значи, отива и съобщава видяното на охраната, а гардовете викат „Е, и?“ И не му обръщат никакво внимание. Ами какво могат да направят. Така че просто го слагат към делото. Но когато аз им се обаждам, изведнъж нещо им светва и вадят сводката. Първо на първо, всичко това се е случило точно пред „Таргет“. Човекът направил донесението в пет и петнайсет. А знаем, че Реба Кордоба е платила на касата на „Таргет“ в четири и петдесет и две — времето е отбелязано на касовата бележка.

Камбанен звън отекна в ушите на Мюз, но тя не успя да определи точно откъде идеше.

— Обади се на „Таргет“ — каза. — Сто на сто имат камери за наблюдение.

— В момента работим съвместно с главното управление на „Таргет“. Нужни са ни два-три часа, не повече. И още нещо. Може да е важно, може и да не е. Но успяхме да разберем какво е купила от „Таргет“. Няколко детски филма на дивиди, детско бельо, дрехи — всичко детско.

— Каквото една жена не би купила, ако се кани да бяга с любовник.

— Именно, освен ако не се кани да вземе и децата, което тя не е сторила. И още нещо. Успяхме да отворим акурата ѝ на паркинга, но в нея нямаше торба от „Таргет“. Съпругът ѝ провери и у тях, да не би да се е отбила там и да я е оставила. И там нищо от „Таргет“.

Студени тръпки полазиха бавно по тила на Мюз.

— Какво има? — попита той.

— Искам да видя сводката от охраната. Намери номера на човека, който я е видял да се качва в микробуса. Разчопли паметта му.

Какво друго е забелязал — коли, описание на пътниците, каквото се сети. Сигурна съм, че гардовете не са го разпитали тъй подробно. Искам да знам всичко.

— Окей.

Поговориха още минута-две, но мозъкът ѝ въртеше на високи обороти, а пулсът ѝ се учести. След като Кларънс излезе, Мюз вдигна слушалката и набра номера на мобифона на своя началник, Пол Коуплънд.

— Ало?

— Къде си? — попита Мюз.

— Току-що оставих Кара. Идвам към службата.

— Искам да обсъдя нещо с теб, Коуп.

— Кога?

— Моментално.

— Но аз имам среща с бъдещата ми булка в един ресторант. Ще уточняваме за последно схемата за сядане.

— Схемата за сядане?

— Точно така, Мюз. Схемата за сядане. Кои гости къде ще седят.

— И това те вълнува?

— Ни най-малко.

— Остави Люси сама да я подреди.

— Ами да. Тя сякаш и така не е взела нещата в свои ръце. Влачи ме насам-натам, но не ми дава и дума да кажа. Бил съм само балсам за очите.

— И това е вярно, Коуп.

— Съгласен съм, но имам и мозък.

— И точно той ми е нужен в момента — каза тя.

— Защо? Какво има?

— Имам едно от адски лудо предчувствие, но искам да прецениш дали наистина съм попаднала на нещо, или съвсем съм откачила.

— То по-важно ли е от това, кой друг ще седне на масата на леля Карол и чичо Джери?

— Не бих казала. Някакво си там убийство.

— Ще се пожертвам. Идвам веднага.

* * *

Телефонният звън събуди Джил.

Бе в стаята на Ясмин. А Ясмин се мъчеше да впечатли останалите момичета с това, че съвсем е полудяла на тема момчета. На една от стените имаше постер на Зак Ефрън — сладурът от филмите „Хайскул мюзикъл“, а на другата — на близнаците Спраус от „Суит лайф“. Третият постер бе на Майли Сайръс от „Хана Монтана“ — е, този път момиче, а не готин тип, но все пак... Всичко издаваше отчаянието на приятелката ѝ.

Леглото на Ясмин бе до вратата, а на Джил — до прозореца. И двете бяха отрупани с меки животни. Веднъж Ясмин бе казала на Джил, че най-хубавото на развода е състезанието по глезене — и двамата родители се надпреварваха кой какви играчки да ѝ купува. Макар майката да виждаше Ясмин само четири-пет пъти годишно, не преставаше да ѝ праща разни работи. Ясмин имаше вече поне две дузини „Мече с гардероб“ — едното в униформата на мажоретка, друго — до възглавницата на Джил — като поп-звезда с диаманти по шортите, бюстие и микрофонен кабел около косматия си врат. Цял тон животни от поредицата „Уебкинз“ се търкаляха по пода, включително цели три хипопотама. Нощното шкафче бе отрупано със стари броеве на детско-юношеските списания „Джей14“, „Тийн пийпъл“ и „Попстар“. Мокетът бе с дълъг косъм — нещо, което бе излязло от мода още през седемдесетте години, според собствените ѝ родители, но сега се радваше на неочаквана популярност сред подрастващите девойки. На бюрото стоеше чисто нов Апъл аймак.

Ясмин беше царица на компютрите. Джил — също.

Джил седна в леглото. Ясмин примига и я погледна. В далечината Джил чуваше плътен мъжки глас да говори по телефона. Мистър Новак. На нощното шкафче между двете стоеше часовник с формата на Хоумър Симпсън. Показваше седем и петнайсет сутринта.

Прекалено рано за телефонни обаждания, особено по време на уикенд, помисли си Джил.

Предната вечер бяха стояли до късно. Първо ходиха на вечеря и на сладолед с мистър Новак и досадната му нова приятелка Бет. Тя бе към четирийсетгодишна и се смееше на всичко, което мистър Новак кажеше. А бе, изобщо се правеше на ученичка, която иска някое момче да я забележи. Джил смяташе, че такава фаза се изживява. Може би не беше права.

В стаята на Ясмин имаше телевизор с плазмен екран. Баща ѝ ги остави да гледат филми до насита.

— Уикенд е — обяви мистър Новак с широка усмивка. — Карайте, докато ви писне. Направиха си пуканки в микровълновата и гледаха филми за над тринайсетгодишни, та дори и един за над седемнайсетгодишни, за който, ако научеха, родителите на Джил щяха да изкрейзят.

Джил стана от леглото. Пишкаташе ѝ се, но по-важно бе да разбере какво е станало снощи, дали баща ѝ е открил Адам. Тревожеше се. И тя бе звъняла на Адам от мобифона си. Да се крие от мама и татко — Окей, имаше резон. Но никога не си бе представяла, че ще откаже да се обажда на сестричката си или да отговаря на есемесите ѝ. Адам винаги ѝ се обаждаше.

Този път обаче — не.

От което Джил се тревожеше още повече. Провери мобифона си.

— Какво правиш? — попита Ясмин.

— Гледам дали Адам не ме е търсил.

— Е, и?

— Не е.

Ясмин се умълча.

Някой почука леко на вратата, после я отвори. Мистър Новак подаде глава и прошепна:

— Хей, вие, защо не спите?

— Телефонът ни събуди — отвърна Ясмин.

— Кой се обади? — попита Джил.

Мистър Новак я изгледа.

— Майка ти.

Джил се вцепени.

— Какво е станало?

— Нищо особено, миличка — отвърна мистър Новак, а Джил усети, че я лъже. — Просто попита може ли да останеш тук и днес. Ще се разходим до мола, а след това да идем на кино. Какво ще кажеш?

— Защо иска да оставам тук? — запитва Джил.

— Не знам, скъпа. Просто каза, че имала някакъв нов ангажимент и ме помоли да ѝ направя тази услуга. Но каза да ти предам, че те обича и че всичко е наред.

Джил замълча. Лъжеше я. Усещаше го. И Ясмин го усещаше. Хвърли поглед на приятелката си. Нямаше смисъл да любопитства. Нямаше нищо да им каже. Явно смяташе, че единайсетгодишните им мозъчета не знаят как да се справят с истината, или някакво друго глупаво възрастно оправдание.

— Ще изляза набързо за няколко минути — каза мистър Новак.

— Къде отиваш? — попита Ясмин.

— До офиса. Да си взема някои неща. Но Бет току-що дойде. Долу е и гледа телевизия, ако ви потрябва за нещо.

— Дойде просто ей така? — запита язвително Ясмин.

— Ами, да.

— Искаш да кажеш, че не е преспала у нас? Слушай, тате, ти на колко години смяташ, че сме?

— Увеличаш се, млада госпожице — намръщи се той.

— Както кажеш.

Той затвори вратата след себе си. Джил седна на леглото. Ясмин се доближи.

— Какво мислиш, че е станало? — попита Ясмин.

Джил не отвърна, но посоката на мислите ѝ никак не ѝ се харесваше.

* * *

Коуп влезе в кабинета на Мюз. Новият му син костюм хич не му стои зле, помисли си тя.

— Пресконференция ли ще даваш?

— Как позна?

— Като те гледам как си се изтупал.

— Тая дума „изтупал“ още ли се ползва?

— Би трябвало.

— Добре, съгласих се. Аз съм самата изтупаност. Тупалка. Изтупанко. Тупалейшън.

Лорън Мюз вдигна листа пред себе си.

— Виж какво получих преди малко.

— Какво пише?

— Франк Тремънт си подава оставката. Искане да се пенсионира.

— Сериозна загуба.

— Точно така — изгледа го Мюз.

— Какво има?

— Вчерашният ти номер с оня репортер.

— Е, и какво?

— Излезе леко като опекунство от твоя страна — рече Мюз. — Нямам нужда да ме спасяваш.

— Изобщо не те спасявах. Реално погледнато, бях те сложил на мушката.

— В какъв смисъл?

— Или щеше да извадиш улики, с които да издухаш Тремънт, или щеше да се провалиш. Единият от двамата ви щеше да излезе пълен глупак.

— Той или аз, така ли?

— Точно така. Истината е, че Тремънт е един доносник и само пречи на службата. Исках да го махна от егоистични подбуди.

— А ако нямах необходимите улики?

Коуп сви рамене:

— Тогава вероятно ти щеше да подадеш оставка.

— И ти беше готов на подобен риск?

— Какъв риск? Тремънт е един тъп мързел. Ако излезе, че и той мисли по-правилно от теб, значи не заслужаваш да си шеф.

— Едно на нула.

— Хайде, стига толкова. Не си ме извикала да си приказваме за Франк Тремънт. Какво има?

Разказа му всичко за изчезването на Реба Кордоба — за свидетеля пред „Таргет“, за микробуса, за паркинга на „Рамада“ в Ийст Хановър. Коуп седеше на стола и я наблюдаваше със сивите си очи. Страхотни очи имаше — меняха цвета си според осветлението. Лорън Мюз бе леко влюбена в Пол Коуплънд. Но преди това пък бе нещо като влюбена в предшественика му — значително по-възрастен мъж, с когото по нищо не си приличаха. Може би просто си падаше по авторитети.

Влюбването ѝ бе напълно безобидно — по-скоро оценка, а не копнеж. Не будуваше нощем, за да мисли за него, нито пък обитаваше сексуалните ѝ и всякакви други фантазии. Обичаше привлекателността на Пол Коуплънд, без да го желае. Търсеше същите качества в мъжете,

с които излизаше, но един бог знае защо досега не бе попаднала на такъв човек.

Мюз познаваше миналото на шефа си, ужаса, който бе преживял, ада от най-новите разкрития. Може да се каже, че именно тя го бе превела през целия пъкъл. Подобно на много от познатите ѝ мъже, и Пол Коуплънд бе пострадал, но някак си бе успял да спечели от това. Много от мъжете, които се занимават с политика — а неговата длъжност бе точно такава, политическо назначение, — са амбициозни, но не познават страданието. Коуп го познаваше. Та като прокурор хем бе способен на повече съчувствие, хем не търпеше толкова оправданията на защитата.

Мюз изреди всички факти по изчезването на Реба Кордоба, без да излага теориите си. Той я наблюдаваше и кимаше бавно.

— Така — каза Коуп. — И ти смяташ, че тази Реба Кордоба има някаква връзка с твоята Джейн Доу, познах ли?

— Позна.

— И какво смяташ: че имаме работа със сериен убиец?

— Възможно е, макар серийните убийци поначало да действат сами. А в този случай има и съучастник жена.

— Окей. Да чуем първо защо смяташ, че има връзка.

— Първо, начинът на действие.

— Две бели жени на сходна възраст — каза Коуп. — Едната намерена в Нюарк, облечена като проститутка. Другата... Е, за нея още не знаем къде е.

— Отчасти е така. Но има нещо по-голямо, което ми се навря в очите. Използването на фалшиви улики за отвличане на вниманието.

— Не разбирам за какво става дума.

— Говорим за две сравнително заможни жени над четирийсет години, изчезнали в продължение на горе-долу двайсет и четири часа. Ето ти едно странно сходство. Но нещо повече: от първия случай, с Джейн Доу, знаем, че убиецът е предприел сложни мерки, за да ни заблуди, нали така?

— Точно така.

— И е направил същото и с Реба Кордоба.

— Като е паркирал колата ѝ до мотела ли?

Тя кимна.

— И в двата случая полага специални усилия да ни отклони от следата. С Джейн Доу прави опит да ни убеди, че е проститутка. После с Реба Кордоба прави така, че да я вземем за жена, която изневерява на съпруга си и е забягнала с любовника си.

— Е, малко насилено ми се струва — направи гримаса Коуп.

— Може, но все пак е нещо. Не искам да ти прозвучи расистки, но колко често се случва хубава омъжена жена от предградие като Ливингстън да вземе да избяга с някой любовник?

— Случва се.

— Може, но подобна стъпка се планира много по-подробно. Не се предполага да отиде на пазар до мола в близост до пързалката, където дъщеря ѝ е на урок по кънки, да купи детско бельо, а след това какво? — да хвърли всичко и да хукне при любовника. Освен това имаме и свидетел, някой си Стивън Ерико, който я е видял да влиза в микробус пред „Таргет“, а друга жена изкарала колата ѝ.

— Ако приемем, че именно така е станало.

— Бъди сигурен.

— Окей. Дори да е така. Каква друга връзка намираш между Реба Кордоба и нашата Джейн Доу?

Мюз вдигна вежда.

— Пазя най-доброто за десерт.

— Слава богу.

— Да се върнем на Стивън Ерико.

— Свидетелят от мола?

— Същият. Ерико прави донесението си. Вярно, само по себе си не е нищо особено. Не виня гардовете на „Палисейдс“. Но потърсих името му в интернет. Има свой собствен блог със снимка. Едър, висок мъж с рошава брада и тениска на Грейтфул Дед. От разговора ми с него усетих, че е малко откачен на тема конспирации. Също така обича да се замесва в разни истории. Нали разбираш? Отива в мола с надеждата да хване някой, който краде от магазина.

— Добре.

— Но благодарение на това има силно развита наблюдателност. Ерико казва, че е видял жена, отговаряща на описанието на Реба Кордоба, да влиза в бял микробус шевролет. Нещо повече, записал е номера на микробуса.

— Е, и?

— Издирих го. Регистриран е на името на някоя си Хелън Каснер от Скарсдейл, Ню Йорк.

— И тя ли притежава бял микробус?

— Да, само че нейният все още си стои пред къщата ѝ. Коуп кимна. Усети я накъде бие.

— Значи смяташ, че някой е подменил регистрационните табели на мисис Каснер?

— Именно. Адски стар номер, но все още върви. Открадваш кола, с която да извършиш престъплението, после сменяш табелите, в случай, че някой те е видял. Допълнителна заблуда. Но малко престъпници съзнават, че най-ефикасният метод е да подмениш табелите с тези на автомобил от същия модел като твоя. Това действа още по-объркващо.

— И поради това смяташ, че микробусът пред „Таргет“ е бил откраднат.

— Не си ли съгласен?

— Предполагам, че съм — отвърна Коуп. — А и разказът на мистър Ерико започва да си тежи на мястото. Разбирам и защо следва да се притесняваме за Реба Кордоба. Но все още не виждам връзката с нашата Джейн Доу.

— Виж това.

Завъртя към него монитора на компютъра. Коуп прехвърли вниманието си върху екрана.

— Какво е това?

— Запис от охранителна камера, монтирана на сграда в близост до мястото, където намерихме Джейн Доу. Сутринта я гледах с убеждението, че само си губя времето. Но сега... — Мюз бе спряла лентата на нужното място. Натисна бутона. На екрана се появи бял микробус. Натисна ПАУЗА и образът замръзна.

— Бял микробус — каза Коуп и се приближи.

— Точно така. Бял микробус шевролет.

— В Ню Джърси сигурно са регистрирани милиарди бели микробуси шевролет — рече Коуп. — Успя ли да видиш регистрационния номер?

— Успях.

— И предполагам, че е онзи, който е на името на жената Каснер?

— Не е.

Коуп присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Абсолютно друг номер.

— И какво му е толкова специалното?

— Този номер — посочи тя екрана — JYL-419 — принадлежи на мистър Дейвид Пълкингъм от Армънк, Ню Йорк.

— Който също има бял микробус?

— Да. И който същия ден е бил в мола „Палисейдс“.

— Възможно ли е той да е нашият човек?

— Седемдесет и три годишен е, криминално нерегистриран.

— Тоест още една смяна на номерата, така ли?

— Точно така.

В кабинета надникна Кларънс Мороу:

— Шефе?

— Кажи.

Той видя Пол Коуплънд и се изпъна, сякаш да му отдаде чест.

— Добро утро, господин прокурор.

— Здравсти, Кларънс.

Кларънс изчака.

— Казвай какво има — рече му Мюз.

— Току-що говорих по телефона с Хелън Каснер.

— И?

— Накарах я да провери табелите на буса си. Ти излезе права. Някой ѝ ги е подменил, а тя изобщо не забелязала.

— Друго?

— Гвоздеят. Табелите на буса ѝ в момента. — Кларънс посочи белия автомобил на екрана. — Принадлежат на мистър Дейвид Пълкингъм.

Мюз се усмихна на Коуп и обърна длани към тавана:

— Тая връзка стига ли ти?

— Да — отвърна Коуп. — Напълно достатъчно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да вървим — прошепна Ясмин.

Джил погледна приятелката си. Мустачките над горната ѝ устна — онези, които бяха причинили цялата неприятна история — вече ги нямаше, но на Джил все ѝ се струваше, че още са там. Майката на Ясмин бе пристигнала от новото си местоживееие — някъде далеч на юг, вероятно Флорида — и я бе завела на някакъв специален лекар, който ѝ направил електролиза. Външният ѝ вид бе променен, но от това ходенето на училище не бе станало по-малко ужасно.

Седяха на кухненската маса. Бет, „приятелката за седмицата“, както ѝ викаше Ясмин, бе направила опит да ги впечатли с някакъв засукаан омлет с парченца кренвирши и с „легендарните палачинки на Бет“, но за най-голямо нейно разочарование, момичетата решиха да закусят гофрети с настърган шоколад.

— Окей, приятна закуска, момичета — каза Бет през стиснати зъби. — Отивам да се пека на слънце на двора.

В мига, в който затвори вратата зад себе си, Ясмин рипна от масата и се прокрадна до вратата към верандата. Бет не се виждаше никаква. Ясмин се огледа наляво, после надясно и накрая се ухили.

— Какво има? — попита Джил.

— Ела да видиш.

Джил стана и отиде до нея.

— Гледай там, в ъгъла, зад голямото дърво.

— Нищо не виждам.

— Гледай внимателно — каза Ясмин.

След секунда-две Джил забеляза нещо сиво и трептящо и разбра какво ѝ показва Ясмин.

— Бет пуши, а?

— Тъхъ. Крие се зад дървото и пафка.

— А защо ѝ е да се крие?

— Вероятно не желае да пуши пред две силно впечатлителни девойки — подхвърли Ясмин дяволито. — Или се крие от баща ми.

Той мрази пушачите.

— Ще я изпортиш ли?

Ясмин сви рамене и се подсмихна.

— Отде да знам? Нали всички останали ги портим? — Започна да рови в някаква дамска чанта. Джил хлъцна от изненада.

— На Бет ли е?

— Да.

— Недей тогава.

Ясмин ѝ се изплези и продължи да тършува. Джил се доближи и надникна:

— Нещо интересно?

— Нищо. — Ясмин извади ръка от чантата. — Ела, ще ти покажа нещо интересно.

Пусна чантата на плота и тръгна за горния етаж. Джил я следваше по петите. В банята на площадката имаше прозорец. Ясмин надникна през него. После и Джил. Оттук виждаха ясно застаналата под дървото Бет, а тя пафкаше, сякаш се намираше под вода, а някой ѝ бе подал маркуч с въздух. Поемаше дълбоко, със затворени очи, а бръчките на лицето ѝ се бяха отпуснали.

Ясмин се отлепи безмълвно от прозореца и даде знак на Джил да я последва. Влязоха в стаята на баща ѝ. Ясмин се упъти право към нощното му шкафче и дръпна чекмеджето.

На Джил дори не ѝ мигна окото. Това поне бе едно от нещата, по които си приличаха. И двете обичаха да изследват. Това сигурно е присъщо на всички деца, мина през ума на Джил, но у дома баща ѝ я наричаше „Хариет шпионката“. Все се пъхаше, където не ѝ е работата. Когато бе на осем години, бе намерила в чекмеджето на майка си някакви стари снимки. Бяха на дъното, под куп пощенски картички и флакони за хапчета, които майка ѝ бе купила от Флоренция по време на една университетска ваканция.

На една от снимките имаше момче, което ѝ се стори на тогавашната ѝ възраст — осем, евентуално девет. Застанало бе до момиче, което бе с една-две години по-малко. В момиченцето Джил моментално разпозна майка си. На гърба на снимката някой с красив почерк бе написал „Тиа и Дейви“ и годината.

Никога не бе чувала за Дейви. Но се учеше. Ровичкането ѝ бе дало ценен урок. И родителите обичат да си имат тайни.

— Виж това — каза Ясмин.

Джил надникна в чекмеджето. Най-отгоре мистър Новак държеше пакет презервативи.

— Уф, гадост.

— Мислиш ли, че ги използва с Бет?

— Изобщо ми е противно да мисля за това.

— А мен питаш ли ме какво ми е? Та той е собственият ми баща.

Ясмин бутна чекмеджето навътре и отвори другото под него. Гласът ѝ внезапно се превърна в шепот:

— Джил?

— Кажи.

— Виж тук какво има.

Ясмин пхна ръката си покрай някакви стари пуловери, една метална кутия, свити на топки чорапи и след това спря. Извади нещо и се засмя.

Джил отскочи назад.

— Какво по...?

— Пистолет.

— Знам, че е пистолет!

— И е зареден.

— Прибери го. Не мога да повярвам, че баща ти държи зареден пистолет.

— Много бащи го правят. Да ти покажа ли как се вдига предпазителят?

— Недей.

Ясмин все пак го вдигна. И двете гледаха оръжието със страхопочитание. Ясмин го подаде на Джил. Отначало Джил се противеше, но изведнъж нещо във формата и цвета му я привлече. Положи го върху дланта си. Продължи да се диви на теглото, хладнината и простотата му.

— Искаш ли да ти кажа нещо? — попита Ясмин.

— Казвай.

— Ама обещавай, че няма да кажеш.

— Разбира се.

— Когато го открих, започнах да си представям как го насочвам към мистър Луистън.

Джил остави внимателно оръжието.

— Почти виждах пред очите си как влизам в час, а то е в раницата ми. Понякога си мисля дали да не изчакам до след часовете, когато няма да има други хора, после ще изтрия отпечатъците и ще изчезна. Или да отида в дома му — знам къде е, в Уест Ориндж, — а там като го убия, никой няма да ме заподозре. После пък си мисля дали да не го направя пред целия клас, та всички деца да ме видят, а после може да обърна пистолета и към тях, но реших, че ще стане нещо като в гимназията „Колъмбайн“, а пък аз не съм отчуждена като някакъв готик.

— Ясмин?

— Кажи.

— Ти направо ме плашиш.

Ясмин се усмихна:

— А, някакви си блуждаещи мисли. Напълно безопасни са, нали разбираш? Нищо няма да направя.

Мълчание.

— Той ще си плати — каза Джил. — Нали знаеш? Мистър Луистън, де.

— Знам.

Чуха кола по алеята към гаража. Мистър Новак си бе у дома. Ясмин най-спокойно взе пистолета, постави го на дъното на чекмеджето, после нареди всичко отгоре, сякаш нищо не е било. Изобщо не се забърза, дори когато чуха входната врата да се отваря и баща ѝ да се провиква:

— Ясмин? Момичета?

Ясмин затвори чекмеджето, усмихна се и отиде до вратата.

— Идваме, тате!

* * *

Тиа дори не си събра багажа.

В момента, в който свърши да говори с Майк, хукна към фоайето. Брет още търкаше сънливите си очи. Вечно немитата му коса стърчеше на всички посоки. Беше ѝ предложил да я закара до Бронкс. Микробусът му бе пълен с компютърно оборудване и вонеше на пръч, но кракът му не се вдигаше от педала за газта. Седнала до него, Тиа

проведе няколко телефонни разговора. Първо събуди Гай Новак, съобщи му, че с Майк се е случило нещастие и го помоли да задържи Джил у тях. Той бързо се съгласи и й изказа съчувствието си.

— Какво да й кажа обаче? — попита я Гай Новак.

— Просто й кажи, че му се е явил спешен ангажимент. Няма смисъл да я тревожим.

— Разбира се.

— Благодаря ти, Гай.

Тиа не откъсваше очи от шосето, сякаш това можеше да съкрати времето за пътуване. Опита се да възстанови какво точно се е случило. Майк бе споменал, че е ползвал клетъчен телефон с GPS. Установил, че Адам е на някакво необичайно място в Бронкс. Отишъл там, сторило му се, че видял Хъф, после го пребили.

Адам бе все още в неизвестност — може като предишния път да е решил просто да се махне за ден-два.

Обади се на Кларк, после и на Оливия. Никой от тях не бе виждал Адам. Позвъни и на домашния телефон на Хъф, но никой не вдигна. През по-голямата част от нощта, та дори и през днешната сутрин подготовката за снемането на показанията бе изместила ужаса й на по-заден план — до момента, в който Майк се бе обадил от болницата. Край. Страхът — първичен и неудържим — я бе обзел напълно. Не можеше да си намери място на седалката.

— Добре ли си? — попита Брет.

— Добре съм.

Но не беше. Все се връщаше към онази нощ, в която Спенсър Хил бе избягал и се бе самоубил. Спомни си как Бетси й се беше обадила...

— Адам да е виждал Спенсър...?

Паниката в гласа на Бетси. Ужасът. И накрая — покой. Достатъчно се бе тревожила, че да заслужи всяка секунда от последвалия покой.

Тиа затвори. Изведнъж й стана трудно да диша. Усети стягане в гърдите си. Загълта жадно въздух.

— Да отвори ли прозореца? — попита Брет.

— Нищо ми няма.

Успя да се овладее и да се обади в болницата. Свърза се най-после с лекаря, но не научи нищо ново. Майк е бил пребит и ограбен.

Доколкото разбра, нападателите са били неколцина и са го спипали в някаква тясна уличка. Имал силно сътресение и изкарал в безсъзнание няколко часа, но сега си почивал и щял да се оправи.

Позвъни на домашния телефон на Хестър Кримстайн. Шефката ѝ бе умерено разтревожена за състоянието на съпруга и сина на Тиа. И изключително разтревожена за делото.

— Синът ти и друг път е бягал, нали? — запита Хестър.

— Веднъж.

— Вероятно и сега случаят е същия.

— Може да е и по-сериозно.

— Като какво, например? — попита Хестър. — За колко часа бе насрочено снемането на показанията, казваш?

— За три следобед.

— Ще поискам отлагане. Ако не го дадат, ще се наложи да се върнеш.

— Това е на шега, нали?

— Доколкото разбирам, тук нищо не можеш да направиш. А по телефон можеш да говориш отвсякъде. Ще ти уредя да те вземе частният ми самолет, та да излетиш от Титърбъро.

— Но става дума за собственото ми семейство.

— Точно така. А пък аз ти казвам, че можеш да се откъснеш от него за няколко часа. От присъствието ти на теб може и да ти стане по-добре, но на тях няма да им помогне. Аз обаче имам на ръцете си невинен човек, който може да отиде в затвора за двайсет и пет години, ако ние с теб осерем нещата.

На Тиа ѝ идеше още сега да напусне, но нещо отвътре я обзе и успокои достатъчно, та да каже:

— Окей. Нека видим дали ще има отлагане.

— Ще ти се обадя.

Тиа прекрати разговора и се втренчи в телефона, сякаш бе някакъв израстък на ръката ѝ. Наистина ли бе провела този разговор?

Когато влезе при Майк, Моу вече беше там. Той прекоси стаята с два скока, със свити в юмруци ръце и с лице, обляно от сълзи.

— Добре е — каза Моу, щом я видя. — Току-що заспа. Тиа се доближи до леглото на Майк. На останалите две легла също имаше пациенти, но в момента и при двамата нямаше посетители. Видя лицето на Майк и сякаш бетонна плоча се стовари върху стомаха ѝ.

— О, божичко...

Моу мина откъм гърба ѝ и положи длани на раменете ѝ.

— Изглежда по-зле, отколкото е всъщност.

Надяваше се, че е прав. Предполагала бе какво може да завари, но чак пък това! Дясното му око беше затворено от отока. Едната му буза бе срязана с нещо като бръснач, а другата бе подута. Сцепили му бяха устната. Едната му ръка бе под одеялото, но на другата личаха две огромни синини.

— Какво са ти направили? — прошепна.

— Пиши ги умрели — каза Моу. — Чуваш ли ме? Ще ги открия, но няма да ги бия. Направо ще ги пречукам.

Тиа сложи ръка върху ръката на Майк. Нейният мъж. Нейният красив, силен мъж. Влюбила се бе в него в „Дартмът“. Споделяла бе леглото му, родила му бе деца, свързала бе живота си с неговия завинаги. Човек не се сеца често за тези неща, но от това те не престават да съществуват. В действителност си избираш някой, с който да споделиш живота си — най-страшното нещо, като си помислиш. Защо бе позволила да се отдалечат един от друг, та макар и за малко? Защо ежедневно се бе превърнало в ежедневие, вместо да посвети всяка секунда от живота им на това да го направи дори още по-добър, още по-пламенен?

— Толкова много те обичам — прошепна.

Той примига с очи. И в тях тя съзря страха, което вероятно бе най-страшното. Откакто го познаваше, не бе го виждала да се бои от нещо. Нито да плаче. Сигурно си е поплаквал, но не беше от тези, които го показват. Искаше да е нейната опора, а колкото и старомодно да звучеше, и нейното желание бе същото.

Майк погледна право нагоре, вече с широко отворени очи, сякаш виждаше някакъв въображаем нападател.

— Майк — промълви Тиа. — Тук съм.

Погледът му се премести към нея, срещна нейния, но страхът не го напускаше. Ако присъствието ѝ го утешаваше, поне не му личеше. Тиа хвана ръката му.

— Ще ти мине — каза.

Очите му се впиха в нейните и тя го разбра. Още преди думите да бяха излезли от устата му.

— А Адам? Къде е Адам?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доли Луистън забеляза, че колата минава отново покрай къщата им.

И отново забави ход. Както предния път. И както по-предния.

— Същият човек — каза.

Съпругът ѝ, Джо Луистън, учител на пети клас, не вдигна поглед. Правеше се, че съсредоточено проверява тетрадки.

— Джо?

— Чух какво каза, Доли — отвърна ѝ рязко. — И какво да направя?

— Той няма това право. — Видя как колата отмина и сякаш се стопи в далечината. — Дали да не се обадим в полицията?

— И какво да им кажем?

— Че ни следи.

— Минава по нашата улица. Това не е престъпление.

— Но кара бавно.

— И това не е престъпно.

— Разкажи им за онзи случай.

Той изпръхтя и сведе поглед към тетрадките:

— Сигурен съм, че ще проявят огромно съчувствие.

— И ние имаме дете.

Тя в действителност често хвърляше око на компютъра, на чийто екран се виждаше тригодишната им Али. Уебсайтът K-LittleGym ѝ позволяваше да наблюдава с помощта на уебкамера какво прави детето им в детската градина — ядене, редене на кубчета, слушане на приказки, самостоятелни занимания, пеене, всичко — така че винаги да им е под око. Именно затова Доли бе избрала K-Little.

И двамата с Джо работеха в основни училища. Джо преподаваше на пети клас в „Маунт Райкър“, а тя — на втори клас в „Парамъс“. Самата Доли би предпочела да не работи повече, но една заплата не стигаше. Съпругът ѝ все още обичаше професията си, но на Доли в един момент бе започнала да ѝ тежи. Онези, които я познаваха, биха

казали, че това е станало горе-долу по времето, когато се роди Али, но нещата не бяха толкова прости. Та тя продължаваше да ходи на работа и да се разправя с недоволни родители, но най-обичаше да гледа уебсайта на K-Little, та да е сигурна, че детенцето ѝ е в безопасност.

Гай Новак, мъжът, който минаваше покрай дома им с колата си, не бе имал възможност да наблюдава дъщеря си, нито да е сигурен, че тя е в безопасност. Така че, от една страна, Доли напълно го разбираше, та дори и съчувстваше на безсилието му. Но това не значеше, че е готова да му позволи да стори нещо на семейството ѝ. На тоя свят нещата често се свеждаха до „ние или те“ и проклета да е, ако им позволи да спечелят „те“.

Обърна се и хвърли поглед към Джо. Главата му бе клюмнала, а очите — затворени.

Мина откъм гърба му и сложи длани на раменете му. Той потръпна от допира. Потръпването бе само за миг, но тя усети как минава по цялото му тяло. През последните няколко седмици ставаше все по-напрегнат. Остави ръцете си там, където бяха, и той постепенно се отпусна. Започна да масажира плещите му. Едно време страшно му харесваше. Този път ѝ потрябваха няколко минути, но накрая раменете му започнаха да омекват.

— Не се притеснявай.

— Изтървах нервите си.

— Разбирам.

— Стигнах до ръба, както винаги, но този път...

— Разбирам.

Наистина го разбираше. Именно затова смятаха Джо Луистън за добър учител. У него имаше плам. Успяваше да задържи вниманието на учениците си, шегуваше се с тях, понякога прекрачваше границата на позволеното, но те точно затова го обичаха. Слушаха какво им говори и се учеха. И в миналото бе имало дребни родителски оплаквания от изпълненията му, но той си имаше достатъчно привърженици, та му се разминаваше. Повечето родители направо се биеха да вкарат детето си в класа на Джо. Радваше ги това, че децата им ходят с удоволствие на училище и че учителят им е обзет от истински ентузиазъм, а не отчиташе просто дейност. За разлика от Доли.

— Страшно го обидих онова дете — каза той.

— Не си го направил нарочно. Децата и родителите продължават да те обичат.

Той не отговори.

— Ще ѝ мине. Всичко е до време, Джо. И това ще се забрави.

Долната му устна затрепери. Той направо се съсипваше. И колкото и да го обичаше, колкото и да знаеше, че тя никога няма да може да се сравнява с него като учител и човек, Доли съзнаваше и това, че съпругът ѝ не е от най-силните мъже. Независимо какво смятаха хората. Израснал в голямо семейство, най-малкият от петте деца, а баща им бил ужасно доминираща личност. Все се подигравал с най-малкия и най-нежния си син, та Джо намирал спасение в това да е смешен и забавен. Джо Луистън бе най-свестният мъж, който познаваше, но същевременно бе слаб.

Това не ѝ пречеше. Беше се нагърбила с функциите на семеен стожер. На нея се бе паднало да крепи мъж и семейство.

— Съжалявам, че се изпуснах — каза Джо.

— Няма нищо.

— Ти си права. И това ще се забрави.

— Точно така. — Целуна го по врата, после по любимото му място — зад ухото. Пусна език и го завъртя. Този път обаче той не изстена. — Защо не оставиш тетрадките за малко? — Пошепна му тя.

Той се отдръпна, макар и съвсем леко.

— Не мога. Трябва да ги свърша.

Доли се изправи и отстъпи крачка назад. Джо Луистън се усети и се опита да замаже гафа:

— Какво ще кажеш за някой друг път?

Това тя го казваше, когато не бе в настроение. Нима не бе „женски“ израз? В това отношение поне Джо винаги беше агресивната страна — там поне не показваше слабост, — но през последните няколко месеца, откакто бе направил оная грешка на езика, с извинение за израза, дори и в това отношение се бе променил.

— Защо не? — отвърна тя и го остави.

— Къде отиваш? — попита той.

— Излизам за малко — каза Доли. — Ще се отбия до магазина, после ще взема Али. Ти си гледай тетрадките.

Доли Луистън се качи набързо до горния етаж, влезе в интернета, намери адреса на Гай Новак и инструкции как да стигне дотам.

Провери и електронната си поща в училище — родителските оплаквания край нямаха, — но от два дни нещо ѝ бе станало.

— Почтата ми още не работи — провикна се тя към долния етаж.

— Ще видя какво ѝ е — отвърна Джо.

Доли разпечата упътването как да стигне до дома на Гай Новак, сгъна листа на четири и го пхна в джоба си. На излизане лепна целувка върху темето на Джо. Той ѝ каза, че я обича. Тя му отвърна, че и тя го обича.

Грабна ключовете и се впусна след Гай Новак.

* * *

По израженията на лицата им Тиа разбра: полицаите не вярваха, че Адам е изчезнал.

— Мислех, че ще го включите в жълтия бюлетин, или нещо такова — каза Тия.

Полицаите пред нея бяха комична двойка. Единият бе дребен латино в униформа и се казваше Гутиерес. Високата черна жена до него се бе представила като детектив Клеър Шлич.

Отговорът на въпроса ѝ дойде именно от Шлич:

— Случаят със сина ви не отговаря на изискванията за жълт бюлетин.

— Защо?

— Трябва да са налице някакви улики, че наистина са го отвлекли.

— Но той е само на шестнайсет и липсва.

— Вярно.

— Какви улики ви трябва повече?

— Не би било лошо да има някакъв свидетел — вдигна рамене Шлич.

— Нима при всички отвличания се намират свидетели?

— Права сте, госпожо. Но трябва да има някакви улики за отвличане или физическа заплаха. Вие имате ли такива?

Не можеше да каже, че са невъзпитани; по-скоро би ги описала като надменни. Най-старателно си записаха всички сведения. Не махнаха с ръка на загрижеността ѝ, но и не се канеха да зарежат всичко

друго, че да насочат всички сили по нейния случай. Това пролича ясно от допълнителните въпроси, които Клеър Шлич зададе, след като изслуша Майк и Тиа:

Значи сте следили какво прави синът ви на компютъра си?

Активирали сте, значи, GPS-а за неговия мобифон?

Поведението му ви е тревожело, затова сте го проследили до Бронкс, така ли?

Бягал е от дома и друг път, значи?

И други от този сорт. От една страна, Тиа не обвиняваше двамата полицаи, но за нея най-важна бе липсата на Адам.

Гутиерес бе вече разговарял с Майк преди тя да дойде. Той попита:

— Казвате, че на улицата сте видели Даниел Хъф-младши, ДиДжей? И че вероятно е бил с вашия син?

— Да.

— Току-що разговарях с баща му. И той е полицай, нали знаете?

— Знам.

— Той каза, че синът му не е излизал от дома си през онази нощ.

Тиа хвърли поглед на Майк и забеляза как нещо в погледа му избухна. Зениците му се изостриха като карфици. Този поглед ѝ бе познат. Сложи ръка върху неговата, но нямаше начин да го укроти.

— Лъже — каза Майк.

Полицаят вдигна рамене. Тиа забеляза, че лицето на Майк потъмнява. Той погледна към нея, после към Моу и каза:

— Махаме се оттук. Моментално.

Докторът настояваше Майк да остане поне още един ден, но беше изключено. Тиа бе достатъчно разумна да не се опита да играе ролята на загрижената невеста. Знаеше, че Майк ще се пребори с нараняванията. Бе дяволски корав. Сътресението му бе трето — беше получил две още на хоккейното поле. Бяха му избивали повече зъби и правили повече шевове, отколкото се полагат на един мъж; бяха му чупили носа два пъти, а челюстта — веднъж, но той не бе пропуснал нито един мач. В повечето случаи дори бе доигравал мача, в който го бяха контузили.

Съзнаваше освен това, че няма смисъл да спори с Майк — пък ѝ нямаше подобно намерение. За нея по-важно бе той да стане от леглото

и да тръгне да търси сина им. Повече щеше да го боли, ако не прави нищо.

Моу помогна на Майк да седне. Тиа му помогна да се облече. По дрехите му имаше кървави петна. На Майк му бе все едно. Стана. Бяха почти на вратата, когато тя усети вибрациите на мобифона си. Дано да е Адам. Но не бе.

Хестър Кримстайн дори не каза „ало“.

— Нещо ново за сина ти?

— Нищо. Според полицията сам е избягал.

— А нима не е така?

Тиа се закова.

— В никакъв случай.

— Брет ми каза, че го шпионирате — рече Хестър.

Брет и голямата му уста, мина ѝ през акъла. Прекрасно.

— Проверявам какво прави онлайн.

— Не по врат, а по шия.

— Адам не би избягал по този начин.

— За пръв път чувам родител да казва това, ей богу.

— Познавам сина си.

— И това — допълни Хестър. — Новината е лоша. Не отложиха снемането.

— Но, Хестър...

— Изслушай ме, преди да си казала, че няма да се връщаш в Бостън. Вече съм уредила да те вземат с лимузина. Тя в момента е пред болницата.

— Не мога...

— Чакай, Тиа. Поне това ми дължиш. Шофьорът ще те закара до летището в Титърбъро, което не е далеч от вас. Аз имам свой самолет. Ти имаш мобифон. Ако научиш нещо ново, шофьорът незабавно ще те откара. В самолета също има телефон. Ако научиш нещо, докато си във въздуха, пилотът ще те закара там за нула време. Може да открият Адам във Филаделфия, да речем. За теб е по-добре да имаш частен самолет на твое разположение.

Майк хвърли въпросителен поглед на Тиа. Тя поклати глава и им даде знак да тръгват. Излязоха през вратата.

— Стигнеш ли в Бостън, снемаш показанията — продължи Хестър. — Ако излезе нещо ново по време на снемането, зарязваш

всичко и се качваш на самолета. От Бостън до Титърбъро са четирийсет минути. Най-вероятно синът ти ще цъфне на вратата с обикновеното юношеско оправдание, че е пил някъде с приятели. Във всеки случай, ще си си у дома след час-два.

Тиа се замисли.

— Има резон в това, което казвам, нали? — каза Хестър.

— Има.

— Чудесно.

— Но все пак не мога...

— Защо?

— Няма да мога да се съсредоточа.

— Пълни глупости. Нали ти казах за какво са ми тези показания.

— Да, но ти искаш да флиртувам. Докато мъжът ми е в болница...

— Откъдето излиза в момента. На всичко съм в течение, Тиа.

— Дори така да е. Мъжът ми е пребит, а синът ми го няма. Смяташ ли, че ще съм в състояние да флиртувам, докато снемam показанията?

— Да си в състояние ли? Какво ме интересува дали ще си в състояние? Просто отиваш и действаш. Тиа, заложили сме на карта свободата на един човек.

— Не можеш ли да намериш някой друг?

Мълчание.

— Това ли беше окончателният ти отговор? — запита Хестър.

— Окончателен ли? — каза Тиа. — Значи ли това, че ще остана без работа?

— Не от днес — отвърна Хестър, — но не и след много време. Защото вече ще знам, че не мога да разчитам на теб.

— Няма да пожалея сили да спечеля отново доверието ти.

— Няма да успееш. Не си падам по даването на втори възможности. За мен работят куп адвокати, на които няма да им се налага. Така че ще те оставя да вършиш черната работа, докато сама се откажеш. Жалко. Мислех, че си човек с възможности.

Хестър Кримстайн окачи слушалката. Озоваха се навън. Майк продължаваше да наблюдава жена си.

— Тиа?

— Не ми се говори.

Моу ги закара у дома.

— Какво да правим сега? — попита Тиа.

Майк глътна една болкоуспокояваща таблетка.

— Ти най-добре върви да прибереш Джил.

— Окей. А ти?

— Като начало — каза Майк — искам да си побъбря с капитан Даниел Хъф, защо ме излъга.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тоя Хъф нали е полицай? — каза Моу.

— Точно така.

— Значи лесно няма да го уплашиш.

Паркирали бяха на същото място, където бе спрял Майк предната вечер, преди да започне цялата бъркотия. Изобщо не изслуша какво му казва Моу. Отиде гневно до вратата. Моу го следваше по петите. Майк почука и зачака. След това натисна продължително звънеца и почака още малко.

Никой не отвори.

Майк мина откъм гърба на къщата. И на задната врата потропа. Пак никой. Опря чело в прозореца, сложи длани на слепоочията си и погледна вътре. Никакво движение. Пробва дори дръжката на вратата. Залючена бе.

— Майк?

— Той лъже, Моу.

Върнаха се до колата.

— Накъде сега? — попита Моу.

— Дай да карам аз.

— Не може. Казвай накъде.

— Полицията. Където работи Хъф.

Участъкът бе наблизо, на малко повече от километър. Майк си представи как Даниел Хъф изминава ежедневно този път, за да отиде на работа. Късметлия. Толкова наблизо му бе. Сети се колко часа бе изгубил самият той заради задръстванията по моста, после си зададе въпроса защо си мисли такива глупости, изведнъж установи, че дишането му е особено и че Моу го наблюдава с крайчеца на окото си.

— Майк?

— Кажу.

— Запази самообладание.

— Намерил се кой да ми го каже — намръщи се Майк.

— Да, именно аз. Ти имаш избор: или да се надсмееш на това, че не някой друг, а аз апелирам за здрав разум, или да осъзнаеш, че след като и аз призовавам към благоразумие, значи работата е много сериозна. Не може да нахълташ полуоткачил в един полицейски участък и да търсиш сметка на полицай.

Майк не отвърна. Участъкът бе настанен в бивша библиотека на върха на хълма и паркирането вечно бе проблем. Моу започна да обикаля и да търси място.

— Чу ли какво ти казах?

— Да, Моу. Много добре.

Точно пред участъка всичко бе заето.

— Чакай да сляза до южния паркинг.

— Няма време — каза Майк. — Знам как да се грижа за себе си.

— Не те пускам.

Майк се извърна към него.

— Божичко, Майк, отвратително изглеждаш.

— Ако искаш да си ми шофьор, нямам нищо против. Но не си ми гледачка, Моу. Остави ме да сляза. Така или иначе, искам да разговарям с Хъф на четири очи. Ако те види и теб, ще стане подозрителен. Ако съм сам, мога да го подхвана като баща с баща.

Моу отби вдясно:

— Запомни това, което току-що ми каза.

— Кое по-точно?

— Баща с баща. И той е баща.

— В смисъл?

— Не го забравяй.

Изправяйки се, Майк усети болката да го прорязва през гърдния кош. Интересно нещо бе това, физическата болка. Знаеше, че има висок праг на поносимост към нея. Понякога дори му действаше успокоително. Обичаше да усеща болка след тежка тренировка. Обичаше мускулите да го болят. На леда всеки твърд бодичек, вместо да го уплаши, имаше точно обратния ефект. Силовата игра изкарваше на преден план всичките му умения.

Очакваше да завари един задрямал участък. Дотогава беше влизал тук само веднъж, да иска разрешение да остави колата на улицата за през нощта. Правилникът на града не позволяваше паркирането на коли по улиците след два часа след полунощ, но

преасфалтираха алеята към гаража, та му бяха разрешили да държи колите си на улицата цяла седмица. Тогава завари само един полицаи, а по бюрата зад него нямаше никой.

Днес обаче вътре имаше най-малко петнайсетина полицаи, като до един бяха заети.

— С какво мога да ви помогна?

Униформеният полицаи му се стори прекалено млад, за да дава дежурство в приемната. Вероятно пак под влияние на телевизията, но Майк очакваше да види прошарен ветеран, като онзи от поредицата „Хил стрийт блус“, който заръчваше на всеки един: „И умната там.“ Хлапакът тук надали имаше двайсет години. Гледаше Майк с неподправена изненада и сочеше лицето му.

— Заради синините ли сте тук?

— Не — отвърна Майк. Останалите полицаи засилиха темпото. Подаваха си бумажки, подвикваха си един на друг и притискаха слушалки с брада към раменете си.

— Търся офицера Хъф.

— Имате предвид капитан Хъф?

— Да.

— Мога ли да знам по какъв въпрос?

— Предайте му, че го търси Майк Бай.

— Както виждате, в момента сме доста заети.

— Виждам — рече Майк. — Нещо сериозно ли е?

Младежът го изгледа косо, да му подсказе, че това всъщност не му влиза в работата. Майк подочу откъслечни фрази за кола, паркирана на паркинга на хотел „Рамада“, но нищо повече.

— Имате ли нещо против да поседнете там, докато се свържа с капитан Хъф?

— Няма проблем.

Отиде до пейката и седна до костюмиран мъж, който попълваше някакви бланки. Един от полицаите се провикна:

— Целия персонал вече проверихме. Никой не я е виждал.

Майк се замисли за какво може да става дума, но само за да потисне гнева си. Хъф го бе излъгал.

Майк не сваляше очи от младия полицаи. Когато онзи окачи слушалката и вдигна поглед, Майк усети, че новината няма да е добра.

— Мистър Бай?

— Доктор Бай — поправи го Майк. Може би бе прозвучало арогантно, но понякога хората се отнасяха другояче с лекарите. Не често. Но все пак понякога.

— Доктор Бай. Боя се, че сме страшно натоварени днес. Капитан Хъф ме помоли да ви предам, че ще ви се обади при първа възможност.

— Това не ми върши работа — каза Майк.

— Моля?

Приемната на участъка бе общо взето открито помещение. Имаше ограда, около метър висока — защо ли ги има във всички участъци? Кого може да спре тя с незаключената си вратичка? В дъното ясно се виждаше надписът на една от вратите КАПИТАН ХЪФ. Запъти се забързано, което му докара нови болки в ребрата и по лицето. Пристъпи покрай тезгяха.

— Сър?

— Не се притеснявайте. Знам пътя.

Дръпна резето и забърза към кабинета на капитана.

— Стой! Не мърдай!

Майк бе преценил, че хлапакът надали ще стреля, затова продължи напред. Стигна вратата преди някой да го е настигнал. Натисна дръжката. Отключено бе. Блъсна я навътре.

Хъф седеше зад бюрото си и говореше по телефона.

— Какво, по дяволите...?

Хлапакът полицаи от тезгяха бе зад гърба му, готов да го събори на пода, но Хъф му махна да си върви.

— Всичко е наред.

— Извинявай, капитане, но той направо нахълта.

— Не се тревожи. Само затвори вратата, Окей?

На хлапака това не му се хареса, но все пак изпълни заповедта. Една от стените на кабинета бе остъклена и той остана да наблюдава през нея. Майк го изгледа кръвнишки, после посвети цялото си внимание на Хъф.

— Ти ме излъга.

— Имам много работа, Майк.

— Видях сина ти, преди да ме пребият.

— Не може да си го видял. Той си беше вкъщи.

— Не е вярно.

Хъф не стана. Но и не покани Майк да седне. Постави ръце на тила си и се облегна назад.

— Всъщност никак нямам време за този разговор.

— Синът ми е бил у вас. После е отишъл с кола в Бронкс.

— Откъде знаеш, Майк?

— Телефонът на сина ми има GPS.

— Уау — вдигна вежди Хъф.

Това сигурно вече му бе известно. Нюйоркските му колеги вероятно му го бяха съобщили.

— Защо ме лъжеш, Хъф?

— С каква точност работи този GPS?

— Моля?

— Може изобщо да не е бил с Диджей. Може да е бил в съседна къща. Момчето на Лъбеткин живее само на две къщи от нас. Или пък да е бил у нас преди да се прибера. Или може да се е мотал наоколо и да е мислил да влезе, пък после да се е отказал.

— Сериозно ли говориш?

На вратата се почука. Друг полицаи подаде глава.

— Мистър Кордоба е тук.

— Отведи го в стая „А“ — рече Хъф. — Идвам след секунда.

Полицаят кимна и остави вратата да се затвори. Хъф стана. Бе висок мъж със зализана назад коса. Обикновено се държеше по полицейски спокойно, като през онази вечер пред дома си. И сега се придържаше към същото поведение, но усилието сякаш го изтощаваше. Срецна погледа на — Майк. Майк не извърна очи.

— Синът ми си бе у дома през цялата нощ.

— Лъжеш.

— Трябва да вървя. Не желая да разговарям повече с теб. Запъти се към вратата. Майк се изпречи на пътя му.

— Трябва да говоря със сина ти.

— Махни се от пътя ми, Майк.

— Няма.

— Лицето ти.

— Какво му е?

— Май достатъчно бой си изял вече — рече Хъф.

— Искаш ли да пробваш?

Хъф не отвърна.

— Хайде, Хъф. Вече съм бит. Искаш ли да опиташ пак?

— Какво значи „пак“?

— Може и ти да си бил там.

— Какво?

— Синът ти беше. Сигурен съм. Така че хайде да се сбием. Само че този път лице в лице. Ти и аз. Без други, които да ми скочат, докато не гледам. Давай. Свали си пистолета и заключи вратата. Кажи на колегите си да ни оставят на мира. Дай да видим колко твърд си наистина.

Хъф се подсмихна.

— И смяташ, че това ще ти помогне да намериш сина си?

И Майк осъзна — онова, което му бе казал Моу. Говореше за „лице в лице“ и „ти и аз“, а всъщност трябваше да му говори така, както го съветваше Моу: като баща с баща. Не че на Хъф щеше да му е приятно да му го напомни. Напротив. Майк се мъчеше да спаси сина си. Но и Хъф вършеше същото. Майк не даваше и пукната пара за ДиДжей Хъф. Но и Хъф не даваше пукната пара за Адам Бай.

Целта и на двамата бе да защитят синовете си. И Хъф бе готов да се бие в името на тази цел. Независимо от изхода на двубоя, той нямаше да изневери на детето си. Същото важеше и за всички останали родители — на Кларк, на Оливия, на всеки друг. Именно тук бе грешката на Майк. Тиа и той разговаряха с възрастни, които биха се хвърлили и върху невъзпламенена граната, за да опазят рожбите си. А трябваше да търсят начин да заобиколят родителската охрана.

— Адам го няма — каза Майк.

— Това го знам.

— Говорих с нюйоркската полиция по въпроса. Но тук кой може да ми помогне да го намеря?

* * *

— Предай на Касандра, че ми липсва — прошепна Наш.

И най-после, след толкова дълго време, всичко свърши за Реба Кордоба.

Наш закара трупа до складовете на „Ю-Стор-Ит“ на Шосе номер 15 в окръг Съсекс. Нощта бе паднала. Наоколо нямаше жива душа.

Остави тялото в боклукчийска кофа, където шансът да го открият бе минимален. Складовете са идеални за тази цел. Чел бе някъде, как някакъв отвлечен го заключили в един от контейнерите. Умрял вътре от задушаване. Но Наш бе чувал и други истории, от които дробовете ти можеха да колабират. Човек вижда обяви за липсващи лица, чуди се къде ли са изчезнали онези деца, дето слагат снимките им по кутиите с мляко, или жените, които един ден са излезли съвсем невинно от къщи, а много често — по-често, отколкото би му се искало да знае — те са вързани, с парцал в устата, дори живи, в складове като тукашния.

Освен това Наш знаеше, че според полицаите всеки престъпник си има свой собствен метод на действие. Може и така да е — повечето престъпници бяха идиоти, — но Наш правеше точно обратното. Бе изпотрошил костите по лицето на Мариан, но Реба изобщо не бе докоснал по лицето.

Ръководеше се отчасти от практични съображения. Знаеше, че ще може да скрие истинската самоличност на Мариан. С Реба това бе невъзможно. Съпругът ѝ вероятно вече беше подал заявление, че е изчезнала. И ако полицаите намереха нов труп, та макар и окървавен и размазан от бой, веднага щяха да преценят, че най-вероятно е на Реба Кордоба.

Следователно трябваше да смени своя начин на действие, да направи трупа неоткриваем.

Тук именно бе ключът. Оставил бе тялото на Мариан там, където щяха лесно да го открият. Реба обаче щеше да изчезне безследно. Оставил бе колата ѝ на хотелския паркинг. Нека полицаите си мислят, че е имала среща с любовник. Щяха да тръгнат по тая следа, да проучват кой може да е бил любовникът ѝ. Може пък на Наш късметът му съвсем да проработеше. Възможно е Реба наистина да е имала някое гадже. Тогава полицията щеше да го разнищи. Но като не откриеха трупа, нямаше да има за какво да се хванат и щяха да приемат, че е избягала. Между Реба и Мариан нямаше да има никаква връзка.

Така че щеше да я остави тук. Поне за известно време.

Пиетра си бе възвърнала онзи мъртвешки поглед. Преди години била красива млада актриса в тогавашна Югославия. Започнало етническото прочистване. Мъжа и сина ѝ ги убили пред очите ѝ по неопишуем начин. Пиетра нямала късмет — оцеляла. По онова време

Наш работеше като наемен войник. Беше я спасил. Или поне онова, което бе останало от нея. Оттогава Пиетра се оживяваше единствено, когато ѝ се налагаше да изпълни някаква роля — като онази в бара, когато гепиха Мариан. През останалото време погледът ѝ бе празен. Сръбските войници бяха изгребали очите ѝ до дъно.

— Обещах на Касандра — каза ѝ той. — Нали разбираш?

Пиетра погледна настрана. Той огледа профила ѝ.

— Кофти ти е за тази, нали?

Пиетра не отвърна. Оваляли бяха тялото на Реба в смес от стърготини и оборска тор. Това щеше да го запази за известно време. На Наш не му се щеше да рискува като открадне нов регистрационен номер. Извади черни електричарски лепенки и промени буквата F на E — вероятно щеше да е достатъчно. В ъгъла на навеса държеше куп други „дегизировки“ за микробуса. Магнитен надпис, рекламиращ блажни бои „Тримесис“. Друг, на Кеймбриджкия университет. Реши вместо тях да залепи на бронята стикера, който бе купил на някаква религиозна конференция на тема „Божията обич“ предишния октомври. Стикертът гласеше:

БОГ НЕ ВЯРВА НА АТЕИСТИ

Наш се ухили. Отвратително набожна мисъл. Важното обаче бе, че се набиваше на очи. Сложи го с помощта на двустранна лепенка, та лесно да се отлепя при нужда. Онези, които го видеха, щяха или да се засегнат, или да се възторгнат. Но във всеки случай щяха да го запомнят. А когато забелязваш подобни надписи, не обръщаш внимание на номера на автомобила.

Качиха се в микробуса.

И преди да срещне Пиетра, Наш не приемаше, че очите са прозорец към душата. А при нея то бе очевидно. Имаше прекрасни очи — сини, с жълти искрички, но веднага се виждаше, че зад тях няма нищо. Някой бе духнал свещите и те никога нямаше да пламнат отново.

— Трябваше да го направим, Пиетра. Ти разбираш. Най-сетне тя проговори:

— Ти се кефеше.

В думите ѝ нямаше упрек. Прекалено отдавна се познаваха, та нямаше смисъл Наш да я лъже.

— Е, и?

Тя пак извърна поглед.

— Какво има, Пиетра?

— Знам какво стана със семейството ми — отвърна тя.

Наш замълча.

— Гледах на какви мъчения подлагат моя син и мъж. И те ме гледаха как страдам. Това е последното, което видяха, преди да умрат — как страдам заедно с тях.

— Знам — каза Наш. — Ти казваш, че съм се кефил. Но обикновено и ти се кефиш, нали?

— Да — отвърна тя без колебание.

Повечето хора очакват точно обратното — жертвата на ужасно насилие да изпитва естествено отвращение от бъдещи кръвопролития. Истината обаче е, че в живота не е така. Насилието поражда насилие — и то не само за отмъщение, както би било логично. Малтретираното дете пораста и започва на свой ред да малтретира. Синът, който е травмиран от това как баща му е биел майка му, е много вероятно един ден сам да пребие жена си. Защо?

Защо ние, хората, никога не научаваме уроците, които трябва? Какво е онова в душите ни, което ни привлича към деяния, които би трябвало да ни отвращават?

След като Наш я спаси, Пиетра жадуваше единствено за отмъщение. За нищо друго не си мислеше, докато оздравяваше. Три седмици след като я бяха изписали от болницата, Наш и Пиетра тръгнаха по следите на един от войниците, измъчвал семейството ѝ. Успяха да го докопат, когато бе сам. Наш го върза и напъха парцал в устата му. Връчи на Пиетра лозарските ножици и я остави насаме с онзи. На войника му трябваша три дни да умре. Още в края на първия се молеше на Пиетра да го довърши. Тя обаче отказа.

Всеки миг ѝ доставяше удоволствие.

В крайна сметка повечето хора смятат отмъщението за похабена емоция. Усещат определена празнота, след като са сторили нещо ужасно на друго човешко същество, дори да е било заслужено. Не и Пиетра. Изживяното само подклаждаше жаждата ѝ за още. И до огромна степен именно затова и днес тя бе с него.

— Какво толкова по-различно е станало? — попита я той.

И зачака. Трябваше ѝ известно време.

— Неизвестността — отговори тя накрая приглушено. — Да не знаеш никога. Физическата болка... Да приемем, че тя се понася без проблем. — Обърна се назад към складовете. — Но да оставиш човек цял живот да се чуди какво е станало с жената, която е обичал. — Поклати глава. — Това май е по-лошо.

Наш сложи ръка на рамото ѝ:

— Нищо не можем да направим засега. Разбираш ме, нали?

Тя кимна, загледана право пред себе си:

— Но някой ден?

— Да, Пиетра. Някой ден. Щом приключим с всичко това, ще му съобщим истината.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Гай Новак свърна в алеята пред дома си, часовникът сочеше два без десет. Кокалчетата му бяха побелели от стискане на волана. Остана неподвижен, с крак върху спирачката и с надеждата да почувства нещо по-различно от обзелото го отвратително безсилие.

Погледна се в огледалото за обратно виждане. Косата му бе започнала да оредява. Преместваше пътя ѝ все по-близо до ухото. Все още не можеше да се каже, че се мъчи да прикрие някакво олисяване, но мисълта не бе далеч от повечето хорски умове. Пътят ти се смъква все по на юг, но не го забелязваш ден за ден, та дори и седмица за седмица, докато един ден не усетиш как хората ти се подхилкват зад гърба.

Впери очи в огледалния образ и не можа да повярва, че гледа себе си. Пътят обаче щеше да слезе още по-надолу. Това поне му бе пределно ясно. И все пак, по-добре няколко косъма, отколкото лъщящо кубе.

Свали едната си ръка от волана, включи ръчната спирачка и извади ключа. Пак хвърли поглед на онзи в огледалото.

Мухльо.

Никакъв мъж не е той. Да минава покрай нечий дом и да забавя скоростта. Леле, какъв храбрец! Бъди малко по-твърд, Гай — или те е страх да посегнеш на мръсника, съсипал детето ти?

Що за баща е той? Що за мъж?

Мухльо.

Да, де, беше се оплакал като някаква ученичка на директора. Онзи бе цъкал от съчувствие, но не беше предприел нищо. Луистън продължаваше да се прибира вечер, да целува хубавичката си жена и вероятно да вдига над главата си малката им дъщеря и да я слуша как гъркори от смях. Майката на Ясмин го бе напуснала преди тя да навърши две години. Повечето им познати виняха нея за разбития им брак, но истината беше, че Гай не се бе проявил достатъчно като мъж.

По тази причина жена му бе почнала да спи с други мъже, докато накрая не ѝ пукаше дали той знае, или не.

Това се беше случило с жена му. Не бе проявил достатъчно сила, та да я задържи. Окей, станалото — станало.

Но сега ставаше дума за детето му — за обожаваната му дъщеря Ясмин, олицетворение на единственото му постижение като мъж — да стане баща, да отгледа дете. Да е основният му родител.

Нима опазването ѝ не бе най-важната му задача?

Браво на теб, Гай.

А сега нямаше мъжеството да се бори за нея. Как щеше да реагира собственият му баща, ако беше жив? Щеше да го изгледа с она поглед, дете караше Гай да се чувства нищожество. Щеше да го нарече „женчо“, понеже ако някой беше сторил подобно нещо на който и да било от най-близките на стария, Джордж Новак щеше да му свети маслото с един удар.

На Гай му се искаше да стори същото.

Излезе от колата и тръгна по алеята. От дванайсет години живееше тук. Спомни си как с бившата му жена се държаха за ръце, когато за пръв път се приближиха към къщата, и как тя му се усмихваше. Била ли е вече почнала да се чука зад гърба му? Сигурно. След като го изостави, съмнението дали детето е негово доста години гризеше Гай. Той се мъчеше да прогони мисълта, да си внуши, че всъщност няма значение, да не обръща внимание на разяждащото го недоверие. Дотогава, докато чувството не стана непоносимо. Преди две години тайничко бе уредил да му направят проба за бащинство. Минаха три мъчителни седмици, докато излязат резултатите, но чакането си заслужаваше.

Ясмин бе от него.

И в това отношение сигурно се беше проявил като мухльо, но истината го направи още по-добър баща. Правеше всичко, само и само тя да е щастлива. Поставяше нейните нужди пред своите. Обожаваше Ясмин, грижеше се за нея и нито веднъж не я унизи така, както собственият му баща го бе унижавал.

Но не бе успял да я опази.

Спря да огледа къщата. Ако щеше да я обявява за продан, нямаше да е зле да ѝ тегли една боя. И да подкастри живия плет.

— Хей!

Женският глас му бе непознат. Извърна се и присви очи срещу слънцето. Вцепени се, като видя от спряната до тротоара кола да излиза жената на Луистън. Лицето ѝ бе разкривено от злоба. Запъти се насреща му.

Гай не помръдна.

— Какво си въобразяваш, като минаваш покрай дома ми, бе?

Гай, който не бе силен по мигновените отговори, успя само да измънка:

— Живеем в свободна държава.

Доли Луистън идваше все по-наблизо с такава скорост, сякаш се канеше да го бие. Гай дори вдигна ръце пред лицето си и отстъпи крачка назад. Егати мухльото! Страх го е не само да се бори за детето си, ами и да се опъне на жената на оня, който го бе съсипал.

Тя спря и завря пръст в лицето му.

— Остави семейството ми на мира, чуваш ли? Необходима му бе цяла секунда да събере мислите си.

— А ти знаеш ли какво направи мъжът ти на дъщеря ми?

— Сбъркал е.

— Подиграл се е на единайсетгодишно дете.

— Знам какво е направил. Постъпил е като глупак. Искрено съжалявам. Но ти нямаш представа.

— Превърна живота на детето ми в ад.

— И ти сега искаш да си го върнеш по същия начин, така ли?

— Мъжът ти трябва да напусне — каза Гай.

— За една грешка на езика?

— Той ѝ отне детството.

— Изпадаш в мелодрама.

— А ти наистина ли не помниш какво бе в началото — всеки ден от сутрин до вечер ѝ се подиграваха. Дъщеря ми имаше щастливо детство. В никакъв случай не е била идеална, но бе жизнерадостна. А сега...

— Виж какво. Много съжалявам. Наистина. Но искам да оставиш семейството ми на мира.

— Ако я беше ударил — ако ѝ беше зашлевил плесница, да кажем, — щяха да го уволнят начаса, нали? Онова, което стори на Ясмин, е дори по-лошо.

Доли Луистън направи гримаса:

— Ама ти сериозно ли говориш?

— Няма да оставя нещата така.

Тя направи крачка напред. Този път Гай не отстъпи. Лицата им бяха на трийсетина сантиметра едно от друго. Тя зашепна:

— Ти наистина ли смяташ, че най-лошото, което може да ѝ се случи, е някой да ѝ се подиграва?

Той отвори уста, но не успя да пророни и дума.

— Ти тормозиш семейството ми, мистър Новак. Моето семейство. Хората, които обичам. Мъжът ми е сгрешил. Извинил се е. Но ти пак искаш да ни нападаш. В такъв случай ние ще се защитаваме.

— Ще ме съдите ли?

— О, ни най-малко — изсмя се тя и продължи да шепне. — Изобщо не говоря за съд.

— А за какво?

Доли Луистън килна глава надясно.

— Ял ли си някога бой, мистър Новак?

— Заплашваш ли ме?

— Само питам. Ти каза, че постъпката на мъжа ми била по-лоша и от бой. Но чуй ме добре, мистър Новак. Не е така. Познавам някои хора. Само думичка от мен — само намек, че някой иска да ми стори зло, — и те ще цъфнат тук някоя нощ, докато спиш. И докато детето ти спи.

Гай усети как устата му пресъхна. Опита се да овладее омекналите си колене.

— Това съвсем звучи като заплаха, мисис Луистън.

— Но не е. Просто го приеми като факт. Ако си решил да си отмъщаваш, недей да очакваш, че ние просто ще си седим на задниците. Ще те нападнат с всичко, което имам на разположение. Разбра ли ме?

Гай не отвърна.

— Бъди разумен, мистър Новак. Гледай си дъщерята, а не мъжа ми. Станалото — станало.

— Не е така.

— В такъв случай страданията ти едва започват.

Доли Луистън се извъртя и си тръгна, без да каже и дума повече. Гай Новак усети, че краката му треперят. Остана на място, докато тя се

качи в колата и си замина. Главата ѝ не се извърна, но му се стори, че на лицето ѝ цъфти усмивка.

Тая е луда, мина му през ум.

Значеше ли обаче това, че той следва да отстъпи? Не беше ли отстъпвал през целия си проклет живот? Не беше ли това изначалният проблем — че е мъж, който позволява да го тъпчат?

Отвори входната врата и влезе.

— Окей ли е всичко?

Беше Бет, най-новата му приятелка. Прекалено много се мъчеше да му угоди. Всички правеха така. В тази възрастова група мъжете бяха кът, та те се напъваха хем да им угаждат, хем да не ги помислят за отчаяни, но май на нито една не ѝ се удаваше. Отчаянието не може да се скрие. Колкото и да се мъчиш, вонята винаги избива през обвивката.

Искаше му се да премине тази граница. А и жените да я преминат, та да видят истинското му „аз“. Но това не бе никак лесно, поради което връзките им си оставаха повърхностни. Жените искаха още и още. Но се мъчеха да не оказват натиск, а то все излизаше като натиск. Жените се стремяха да свият гнездо, да се почувстват по-близки. А той — не. Въпреки това те оставаха с него, докато той не прекратеше връзката.

— Всичко е наред — отвърна Гай. — Съжалявам, че се забавих.

— Няма нищо.

— Как са момичетата?

— Добре са. Майката на Джил дойде да си я вземе. Ясмин си е горе в стаята.

— Чудесно.

— Гладен ли си, Гай? Да ти спретна ли нещо за хапване?

— Само ако и ти седнеш с мен.

Лицето на Бет се озари, което неизвестно защо го накара да се почувства гузен. Жените, с които излизаше, го караха да се чувства едновременно и нищожен, и превъзхождащ ги. Отново го обзе себеомразата.

Тя се приближи и го целуна по бузата.

— Полегни да си починеш, а аз ще приготвя обяда.

— Добре. Чакай първо да си видя имейлите.

Когато провери компютъра обаче, завари само един нов имейл от анонимен подател от Хотмейл. От краткия текст кръвта му направо се

смрази:

Слушай, скрий пистолета си по-добре.

* * *

Тиа вече почти съжаляваше, че не е приела предложението на Хестър Крикстайн. Седеше у дома и се питаше кога друг път през живота си е била толкова безполезна. Обади се на приятелите на Адам, но никой нищо не знаеше. Страхът изпълваше съзнанието ѝ. Джил, отдавна наясно с родителските настроения, усещаше, че е станало нещо лошо.

— Къде е Адам, мамо?

— Не знам, миличко.

— Звънях му на мобифона — каза Джил, — но той не ми отговори.

— Знам. Търсим го.

Тиа се взря в дъщеря си. Толкова зряла бе за годините си. Второто дете се отглежда много по-различно от първото. Към първото сме винаги прекалено грижовни. Следим всяка негова крачка. Приемаме всеки дъх, който поема, като проява на Божията промисъл. Всичко се върти около първородното — и земята, и луната, и звездите, и слънцето.

Мисълта ѝ се прехвърли към тайните, към личните мисли и страхове и към това, как се бе опитвала да узнае тези на сина си. Запита се дали това, което в момента изживяваше, доказваше, че е била права, или не. Всеки има своите си проблеми — по това спор нямаше. Самата Тиа имаше страхови проблеми. Не пускаше децата си да играят какъвто и да било спорт без каски — или без предпазни маски за очите, ако се налагаше. Чакаше ги на автобусната спирка, докато се приберат — дори и сега, когато Адам бе вече надраснал нуждата от подобен контрол и не би ѝ позволил да го прави, тя се криеше и го наблюдаваше. Боеше се да ги пуска сами през оживени улици или с колелета в центъра на града. Избягваше комбинираните курсове, тъй като не бе сигурна, че и другите майки шофират толкова внимателно, колкото самата тя. Не пропускаше новина за трагедия с дете — било то катастрофа, удавяне, отвлечане, или паднал самолет. Чуеше ли нещо от

този род, веднага след като се прибереше, го издирваше в интернет и изчиташе всичко за случая. И макар Майк да въздишаше и да се опитваше да я успокои с приказки за изключително малката вероятност подобни неща да се случат и да ѝ докаже, че страховете ѝ са безпочвени, от това нямаше никаква полза.

И най-най-малката вероятност все се случваше някому. Сега бе дошъл нейният ред.

Безпочвени ли бяха страховете ѝ, или винаги е била права?

Мобифонът ѝ пак иззвъня и тя пак го грабна, молейки се с цялата си душа да е Адам. Не беше. Номерът на повиквателя бе блокиран.

— Мисис Бай? Обажда се детектив Шлич.

Високата полицайка от болницата. Страхът отново я обзе. Все си мислиш, че си стигнал предела на усещанията, когато нахлува нов прилив.

— Да, моля.

— Намерили са телефона на сина ви в една кофа близо до мястото, където е бил пребит съпругът ви.

— Значи той наистина е бил там.

— Да. Приехме това за даденост от самото начало.

— И някой е откраднал телефона му.

— Това е отделен въпрос. Много по-вероятно е да е бил изхвърлен, след като някой — най-вероятно синът ви — е видял съпруга ви там и се е усетил как той го е проследил.

— Но това не е доказано.

— Вярно, не е доказано, мисис Бай.

— Това ново развитие ще ви накара ли да погледнете по-сериозно на случая?

— Ние поначало го гледаме най-сериозно — отвърна Шлич.

— Мисля, че ме разбирате.

— Разбирам ви. Вижте какво, ние наричаме тази улица „Вампирска“, понеже през деня тук няма жива душа. Абсолютно. Но довечера, когато клубовете и баровете пак отворят, ще се появят хора и ние ще ги разпитаме.

Цели часове. До късна вечер.

— Ако научим още нещо, ще ви се обадя.

— Благодаря.

Докато слагаше край на разговора, Тиа забеляза колата, която идваше по алеята им. Приблужи се до прозореца и видя от нея да слиза Бетси Хил. Майката на Спенсър се запъти към вратата им.

* * *

Айлийн Голдфарб се събуди рано и включи кафе машината. Облече халата, нахлузи чехлите и изшляпа по алеята да прибере вестника. Съпругът ѝ Хършел остана в леглото. Синът им Хал — последна година гимназист — се бе прибрал късно. Вече го бяха приели в „Принстън“, нейната алма матер. Положил бе огромен труд за това, та нямаше да му навреди да изпусне малко пара.

Кухнята се бе затоплила от утринното слънце. Айлийн седна на любимия си стол и подвиг крака под себе си. Отмести настрана медицинските списания. А те бяха цял куп. Освен че тя бе известен хирург-трансплантатор, мъжът ѝ минаваше за специалист номер едно по сърдечносъдовите заболявания в северната част на щата Ню Джърси. Работеше в болницата „Вали“ в Риджууд.

Отпи глътка кафе. Зачете се във вестника. Толкова рядко ѝ оставаше време за простите житейски удоволствия. Хършел, който все още не беше станал, бе такъв хубавец, когато се запознаха в Медицинския институт. Успяха да оцелеят след ненормалното учене по цели нощи в института, после по време на стажа, на участъковите дежурства, на специализацията и на работата. Даваше си сметка, че чувствата ѝ към него се бяха поуталожили през годините и се бяха превърнали в някаква даденост, на която разчиташе; как наскоро Хършел я бе накарал да седне и ѝ бе предложил „пробна раздяла“; как Хил се готви да напусне семейното гнездо.

— Какво ни е останало? — запита я Хършел с разперени ръце. — Като си помислиш за нас като двойка, какво ни е останало, Айлийн.

Сега седеше сама в кухнята, на една-две крачки от мястото, от което съпругът ѝ през последните двайсет и четири години ѝ бе задал своя въпрос, а думите му все още отекваха в ушите ѝ.

Толкова труд бе хвърлила, за нищо не жалеше сили и във всичко бе успяла: невероятната кариера, прекрасното семейство, големият дом, уважението от колеги и приятели. А сега съпругът ѝ питаше какво

им е останало. Какво наистина? Уталожването бе протекло тъй бавно и постепенно, че тя изобщо не го бе усетила. Или не беше искала да го усети. Или бе искала още. Кой, по дяволите, можеше да каже?

Погледна към стълбите. Изкушаваше се да се качи горе, да се пъхне в леглото с Хършел и да правят любов часове наред, както преди много години, та да избие от главата му всички мисли за онова, което им било „останало“. Но не можеше да накара себе си да стане. Просто нямаше сили. Затова обърса очи и продължи да чете вестника и да пие кафе.

— Здравей, мамо.

Хал отвори хладилника и надигна кутията с портокалов сок. Едно време — години наред — се бе мъчила да го отучи от този му навик, но в семейството никой друг не пиеше портокалов сок, а и нямаше желание да губи цели часове за такива дреболии. Сега щеше да замине да следва. Малко време им оставаше да са заедно. Имаше ли смисъл да го запълват с подобни глупости.

— Здравей, скъпи? До късно ли стоя?

Той отпи още няколко глътки. Сви рамене. Бе по шорти и сива тениска. Под мишница стискаше баскетболна топка.

— В салона на гимназията ли ще играете?

— Не, в „Херитидж“. — Пак пи, после я попита: — Добре ли си?

— Аз ли? Разбира се. Защо да не съм?

— Очите ти са зачервени.

— Нищо ми няма.

— А и видях като дойдоха онези.

Имаше предвид агентите от ФБР. Задаваха ѝ въпроси за клиниката, за Майк, за неща, които нищо не значеха за нея. При нормални обстоятелства щеше да го обсъди с Хършел, но той в момента май бе зает да планира как ще прекара живота си без нея.

— Мислех, че вече си излязъл — каза.

— Отбих се да взема Рики, а на връщане ги видях. Имаха вид на ченгета.

Айлийн Голдфарб не отговори.

— Ченгета ли бяха?

— Няма значение. Не се притеснявай.

Той прекрати темата, тупна топката и изскочи навън. След двадесетина минути телефонът иззвъня. Погледна часовника. Осем. По

това време можеха да я търсят само от спешното. Макар да не бе на повикване, операторите понякога грешаха и се обаждаха не на когото трябва.

Погледна екранчето и видя името на повиквателя: ЛОРИМЪН.

Вдигна слушалката и каза „ало“.

— Сюзън Лоримън на телефона — долетя гласът от отсрещната страна.

— Добро утро.

— Обаждам ви се, защото не желая да обсъждам с Майк това...

— Сюзън Лоримън спря, сякаш търсеше подходящата дума — ... това положение. За търсенето на донор за Лукас.

— Разбирам — отвърна Айлийн. — Имам приеман час във вторник, ако ви е удобно.

— Не може ли днес да се видим?

Айлийн се канеше да възрази. Най-малко днес ѝ бе до това да помага на някоя, която сама си е навлякла подобни неприятности. Но не става дума за Сюзън Лоримън, напомни си тя. Става дума за сина ѝ Лукас — нейният пациент.

— Предполагам, че ще може. Елате.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тиа отвори още преди Бетси Хил да бе успяла да почука и направо я запита:

— Знаеш ли къде е Адам?

Въпросът ѝ изненада Бетси Хил. Очите ѝ се разтвориха широко и тя замръзна на място. Видя лицето на Тиа и поклати глава:

— Никаква представа нямам.

— За какво си дошла тогава?

Бетси Хил недоумяваше.

— Да не би Адам да е изчезнал?

— Да.

Кръвта се смъкна от лицето на Бетси. Кой знае какви ужасни спомени отключва разговорът им — мина през ума на Тиа. Нима самата тя не си бе давала сметка колко сходен бе случаят с онзи на Спенсър?

— Тиа?

— Кажете.

— Проверихте ли на покрива на прогимназията? Там, където бяха намерили Спенсър.

Спорът, разговорът, всичко приключи. Тиа извика на Джил, че след малко се връща — няма как, Джил скоро щеше да е достатъчно голяма, за да я оставят сама за кратко време — и двете жени се втурнаха към колата на Бетси Хил.

Шофираше Бетси, а Тиа седеше като истукана на предната седалка до нея. Чак след две преки Бетси наруши мълчанието:

— Вчера говорих с Адам.

Тиа регистрира думите ѝ, но не и смисъла им.

— Какво казваш?

— Нали знаеш за страницата на Майспейс, която създадох в памет на Спенсър?

Тиа се бореше с мъглата в мозъка си. Мъчеше се да се съсредоточи. Страница на Майспейс. Сети се, че е станало дума преди

няколко месеца.

— Знам.

— Там се появи нова снимка.

— Не те разбирам.

— Направена е малко преди Спенсър да умре.

— Но той не е ли бил сам през онази нощ? — попита Тиа.

— И аз така си мислех.

— Все още нищо не разбирам.

— Според мен — каза Бетси Хил — Адам е бил заедно със Спенсър тогава.

Тиа се извърна към нея. Бетси Хил не откъсваше очи от пътя.

— И ти си разговаряла с него за това вчера?

— Да.

— Къде?

— На паркинга след часовете.

Тиа се сети за разменените реплики със Сиджей8115:

Какво има?

Майка му ме причака след училище.

— Защо не дойде да говориш с мен? — попита Тиа.

— Защото не желяех да слушам обясненията ти — отвърна Бетси наострено. — Искях да чуя какво ще каже Адам.

В далечината се появи гимназията — ниска, нашироко разпростряла се, невзрачна тухлена постройка. Тиа скочи от колата почти в движение и хукна към сградата. Помнеше, че бяха намерили тялото на Спенсър върху единия от по-ниските плоски покриви, които открай време приютяваха пушачите. Стъпваха на един ъглов перваз и се покатерваха по улука.

— Чакай — извика ѝ Бетси Хил.

Но Тиа вече беше почти там. Макар да бе събота, на паркинга се виждаха доста автомобили — джипове и микробуси. Децата тренираха бейзбол и футбол. Родителите стояха покрай страничните линии, пиеха кафе от картонени чаши, бърбяха по мобифоните, щракаха снимки с телефото обективи или човъркаха блакбъритата си. Тя открай време не обичаше да ходи на мачовете на Адам — колкото и да се мъчеше, не успяваше да овладее страховете си. Ненавиждаше онези агресивни родители, за които нямаше нищо по-ценно от спортните постижения на отрочетата им — струваха ѝ се жалки и дребнави — и нямаше

намерение да става като тях. Видеше ли сина си на леда, започваше да се вайка вътрешно дали е щастлив, а приливите и отливите в настроението му я съсипваха напълно.

Примига, за да прогони сълзите, и продължи да тича. Стигна до ъгъла и се вцепени.

Первазът го нямаше.

— Махнаха го след смъртта на Спенсър — каза зад гърба ѝ настигналата я Бетси. — Да не се качват децата повече. Извинявай, забравих да ти кажа.

Тиа я погледна изкосо.

— Децата винаги намират начин.

— Знам.

Огледаха се, но не откриха друг път към покрива. Изтичаха до главния вход. Заблъскаха по заключената врата, докато не се появи някакъв разсилен, чието име КАРЛ бе изписано върху униформата.

— Затворено е — съобщи Карл през стъклената врата.

— Трябва ни да се качим на покрива — извика Тиа.

— Покрива ли? — смръщи вежди Карл. — За какво ви е потрябвал?

— Пуснете ни, моля ви — замоли го Тиа.

Разсилният премести поглед надясно, видя Бетси Хил и усети как го побиха тръпки. Явно я позна. Без да каже и дума повече, Карл извади ключовете и отвори.

— Насам — каза им.

И той се затича с тях. Сърцето на Тиа направо щеше да изскочи от гърдите ѝ. Очите ѝ продължаваха да са пълни със сълзи. Карл отвори някаква врата и посочи към ъгъла. В стената имаше вградена метална стълба — от онези, дето ги има по подводниците. Тиа не се поколеба дори за миг, а тръгна да се катери. Бетси Хил я следваше по петите.

Стигнаха до покрива, но от противоположната му страна. Училището бе на повече от сто години и имаше почти две хиляди ученици. С течение на времето го бяха разширявали неколкократно и съответно се бяха прибавили и нови покриви. Намираха се върху допълнение към началната сграда, строено преди цели осемдесет години. А Спенсър го бяха открили върху една ниска пристройка от шейсетте.

Тиа се втурна по настилката от катран и фини камъчета, следвана от Бетси. Покривите бяха на различни нива. На едно място им се наложи да скочат от височина горе-долу колкото един етаж. Направиха го, без да се замислят.

— Натам — викна Бетси и посочи ъгъла.

Свиха към покрива, който им трябваше, и спряха. Тяло нямаше.

Това бе най-важното. Адам не беше там. Но други бяха идвали.

Наоколо бе пълно със счупени бирени бутилки, фасове и нещо като останки от марихуана. Как им викаха? Козчета?

Но не това бе накарало Тиа да замръзне на място. Имаше и свещи.

Десетки свещи. Повечето изгорели до восъчни петна. Приблужи се и докосна една от тях. Бяха се втвърдили, но имаше и една-две все още меки, явно догорели наскоро.

Тиа се извърна. Бетси Хил не бе помръднала от мястото си. Не плачеше. Само стоеше втрещена в свещите.

— Бетси?

— Точно тук намериха Спенсър.

Тиа се приведе, заразглежда свещите и нещо в тях ѝ се стори познато.

— Точно където са свещите. Качих се тук преди да преместят Спенсър. Те искаха първо да го свалят, но аз казах „не“. Искан първо да го видя. Да видя къде е умряло детето ми.

Бетси направи крачка напред. Тиа не помръдна.

— Качих се по перваза — онзи, дето после го махнаха. Един от полицаите се опита да ме повдигне. Казах му да върви на майната си. Накарах ги всички да се отдръпнат. Рон мислеше, че съм превъртяла. Опита се да ме разубеди. Но аз се покатерих. И видях Спенсър точно на това място. Където си ти сега. Легнал бе на хълбок. Свил се бе като зародиш. Той така и спеше. С опрени в гърдите колене. Престана да смуче палеца си докато спи, чак когато стана на десет. Ти гледала ли си как спят децата ти, Тиа?

Тиа кимна.

— Мисля, че няма родител, който да не го прави.

— А защо мислиш, че го правят?

— Защото в съня си изглеждат абсолютно невинни.

— Може и да си права — каза Бетси и леко се усмихна. — Но аз все пак си мисля, че това е единствената ни възможност да се вгледаме на спокойствие в тях, да им се порадваме. Ако ги загледаш по този начин, докато са будни, ще решат, че си изкукуригала. Но докато спят...

Гласът ѝ замлъкна. Огледа се около себе си и добави:

— Този покрив е доста голям.

Смяната на темата изненада Тиа.

— Така е.

— Покривът е голям — повтори Бетси. — Навсякъде има счупени стъкла.

Погледна Тиа, а тя не знаеше какво да отговори, та само каза:

— Вярно.

— А свещите са палени точно там, където намериха Спенсър — продължи Бетси. — Във вестниците не писаха къде точно е намерен. Откъде знаят тогава? Ако Спенсър е бил сам през онази нощ, защо ги палят точно там, където е умрял?

* * *

Майк почука на вратата. Зачака на верандата. Моу бе останал в колата. Бяха само на километър от мястото, където предната вечер бяха нападнали Майк. Щеше му се да се върне на онази уличка, да види дали няма да се сети за още нещо, или да открие нещо ново. Нямахше никаква представа какво всъщност търси. Шареше като сляп с ръце около себе си с надеждата, че нещо ще го отведе при сина му.

Тук, както му се струваше, шансът му бе най-голям.

Беше се обадил на Тиа да ѝ каже, че с Хъф е ударил на камък. Тиа му разказа как са ходили с Бетси Хил до училището. Бетси всъщност била още у тях.

— След самоубийството Адам сякаш се затвори в себе си — каза Тиа.

— Знам.

— Та може би около снощния случай има още много неизвестни.

— Като например?

Мълчание.

— Ние с Бетси трябва още да си поговорим — каза Тиа.

— Внимавай, моля те.

— В какъв смисъл?

Майк не отговори, но и двамата знаеха много добре за какво става дума. Колкото и ужасно да звучеше, интересите им вероятно вече не съвпадаха с тези на семейство Хил. И на двамата не им се искаше да го признаят на глас, но много добре го съзнаваха.

— Нека първо го намерим — каза Тиа.

— Нали точно това правя. Ти работи от твоята страна, аз — от моята.

— Обичам те, Майк.

— И аз те обичам.

Майк почука втори път. Пак никой. Вдигна ръка да по-трети, но вратата се разтвори. Гардът Антъни изпълваше цялата рамката. Скръсти огромните си ръце и рече:

— Добре си се подредил.

— Благодаря за съчувствието.

— Как ме откри?

— В интернет. Потърсих скорошни снимки на дартмътския футболен отбор. Та ти едва миналата година си завършил. Адресът ти още е там.

— Умно, подсмихна се Антъни. — Ние, дартмътци, сме умни мъже.

— В оная уличка ме пребиха.

— Знам. Кой, мислиш, повика полицията?

— Ти ли беше?

Онзи сви рамене.

— Дай да се поразходим.

Антъни затвори вратата зад себе си. Облечен бе като за тренировка — шорти и една от онези впити тениски без ръкави, които бяха последният писък на модата и се носеха не само от нему подобните, на които им отиваха, но и от хора на възрастта на Майк, които просто бяха закъснели.

— Тая работа в клуба е само за през лятото — каза Антъни. — Не че не ми харесва. Но есента постъпвам в Правния факултет на Колумбийския университет.

— Жена ми е юрист.

— Знам. А ти си лекар.

— Откъде разбра?

— Само ти ли имаш връзки в университета? — захили се Антъни.

— В интернет ли ме откри?

— Ами. Обадох се на сегашния им треньор по хокей, Кен Карл. Доскоро той по съвместителство тренираше и защитниците във футбола. Описах те, казах му, че според теб си бил избран в символичния отбор по студентски хокей на САЩ. А той веднага се сети: „Майк Бай“. Бил си сред най-добрите играчи в историята на колежа. Някакъв твой рекорд дори още не бил подобрен.

— Това значи ли, че нещо ни свързва, Антъни?

Големият не отговори.

Слязоха от верандата и Антъни сви надясно. Насреща се появи друг човек и се провикна:

— Хей, Ант!

Двамата изпълниха сложно ритуално ръкостискане преди да се разделят.

— Какво точно стана снощи? — попита Майк.

— Трима мъже, а може и четирима да са били, са ти скочили и са те пребили. Чух суматохата. Докато стигна, те вече бяха побягнали. Единият имаше нож. Бях те отписал.

— Ти ли ги подплаши?

Антъни сви рамене.

— Благодаря ти.

Ново вдигане на рамене.

— Успя ли да ги огледаш?

— Лицата им — не. Но бяха бели. Целите изпонататуирани. С черни дрехи. Високи, кльошави и сигурно надрусани до козирката. И бесни. Единият се държеше за носа и псуваше. Сигурно си му го счупил — засмя се Антъни.

— И ти ли извика полицията?

— Ами да. Не мога да повярвам, че вече си на крака. Очаквах, че поне една седмица няма да те има.

Продължиха да вървят.

— Онова момче снощи, с гимназиалното яке. Виждал ли си го друг път?

Антъни замълча.

— И сина ми го позна на снимката.

Антъни спря. Откачи черните очила, дето висяха на врата на тениската му, и си ги сложи. Така не се виждаха очите му. Майк зачака.

— Връзката ни с голямото зелено „Д“ стига дотук, Майк.

— Ти каза, че не си очаквал да ме видиш толкова скоро на крака.

— Казах го.

— А знаеш ли защо ме виждаш?

Онзи сви рамене.

— Защото синът ми го няма още. Казва се Адам. На шестнайсет е и според мен го заплашва голяма опасност.

— За което съжалявам — каза Антъни и продължи да крачи.

— Трябва ми определена информация.

— Приличам ли ти на указател? Аз живея тук. И не говоря за това какво съм видял.

— Стига с тези глупости за „уличен кодекс на честта“.

— А ти престани с твоите глупости, че „дармътци винаги се подкрепят един друг“.

Майк положи длан върху ръката му:

— Имам нужда от твоята помощ.

Антъни се отдръпна и ускори крачка. Майк го застигна.

— Няма да мръдна оттук, Антъни.

— Така си и мислех. — Спря. — Как се чувстваше там?

— Къде?

— В „Дартмът“.

— А, много гот ми беше — отвърна Майк.

— И на мен. Беше някакъв друг свят. Нали ме разбираш?

— Разбирам те.

— Никой тук в махалата не бе и чувал за този колеж.

— А ти как влезе?

Антъни се засмя и намести очилата си:

— Питаш ме как са приели един голям черен брат от улицата в снежнобелия „Дартмът“?

— Да — каза Майк, — точно това те питам.

— Бях добър футболист, може би велик. Искаха ме университети с отбори в дивизия 1А. Можех да играя и в някой отбор от Голямата десетка.

— Обаче?

— Обаче знаех колко всъщност струвам. За професионалната лига не ставах. Тогава какъв смисъл щеше да има? Нула образование, диплома само за украшение. Точно затова избрах „Дартмът“. Пълна стипендия и бакалавърска степен в хуманитарните науки. Каквото и друго да ми се случи оттук нататък, винаги ще си остана дипломант на колеж от Айви лиг.

— И сега постъпваш в правния на Колумбийския.

— Точно така.

— А после? Имам предвид, като го завършиш и него?

— Ще се върна в махалата. Не го правя, за да се махна оттук. Тук ми е добре. Искам и махалата да стане по-добра.

— Хубаво е да си човек с принципи.

— Да, но не и доносник.

— Не бива да ми обръщаш гръб, Антъни.

— Знам.

— При други обстоятелства с удоволствие бих си говорил и по-дълго за нашата алма матер.

— Но трябва да вървиш да спасяваш сина си.

— Точно така.

— Струва ми се, че съм го виждал преди. Но, от друга страна, те толкова си приличат с тези черни дрехи и намусени физиономии заради това, че светът им е дал всичко и това ги мъчи. Трудно ми е да им съчувствам. Тук, в махалата, ако искаш да изключиш, надрусваш се яко. А те от какво да изключат — от уютния дом и любящите ги родители ли?

— Не е толкова просто — каза Майк.

— Сигурно.

— И аз тръгнах от нулата. Понякога ми се струва, че така е дори по-лесно. Когато нямаш нищо, амбицията ти идва по естествен път. Знаеш за какво се бориш.

Антъни не отговори.

— Синът ми е добро момче. В момента изживява някаква криза. Мое задължение е да го опазя, та да излезе здрав и читав от нея.

— Твое, но не и мое.

— Видя ли го снощи, Антъни?

— Може и да съм. Де да знам? Малко неща знам поначало.

Майк само го изгледа.

— Има там един клуб за непълнолетни. Уж бил безопасно място специално за тийнейджъри, с всичките му там съветници и психотерапевти. Но комай е само за прикритие на купона.

— Къде се намира?

— На две-три преки от моя клуб.

— А какво точно имаш предвид, като казваш „прикритие на купона“?

— А ти какво мислиш? Наркотици, алкохол и тям подобни. Носят се слухове, че и мозъците им промивали. Ама аз не вярвам. Знам едно обаче. Не си ли един от тях, по-добре стой надалече.

— В смисъл?

— В смисъл, че разправят, че били много опасни. Като сган, може би. Но хората гледат да не ги закачат много. Само това мога да ти кажа.

— И ти смяташ, че синът ми е бил точно там?

— Ако е бил тъдява и е на шестнайсет — да. Най-вероятно е бил там.

— Как се казва това място?

— Клуб „Джагуар“ май беше. Имам им адреса. Даде го на Майк, а той му подаде визитката си.

— Тук са всичките ми телефони.

— Ъхъ.

— Ако случайно видиш сина ми...

— Аз не съм бавачка, Майк.

— Няма значение. И синът ми не е бебе.

* * *

Тиа държеше снимката на Спесър Хил.

— Не разбирам защо си сигурна, че този в дъното е Адам.

— В началото не бях — отвърна Бетси Хил. — Но после му поставих ребром въпроса.

— Може той просто да е превъртял, като е видял снимката на умрелия си приятел.

— Напълно е възможно — съгласи се Бетси с тон, който гласеше: Няма начин.

— И ти си сигурна, че снимката е направена през онази нощ?

— Да.

Тиа кимна. Замълчаха. Все още бяха у Тиа. Джил гледаше телевизия на горния етаж. „Хана Монтана“ се носеше оттам на приливи.

— И какво означава това според теб, Бетси?

— Всички отричаха да са виждали Спенсър през онази нощ. Твърдяха, че бил сам.

— И това те кара да смяташ, че не е било така?

— Да.

— А ако не е бил сам, какво значи това?

Бетси се замисли.

— Не знам.

— Нали сте получили прощалното му писмо?

— Само като текст. Всеки може да прати SMS.

Тиа пак се усети. В определен смисъл двете майки си противостояха. Ако Бетси Хил се окажеше права за снимката, значи Адам е лъгал. А щом Адам е лъгал, един господ знае какво точно е станало през онази нощ.

Тиа реши, че е по-добре да не казва на Бетси за разменените в чата реплики между Адам и Сиджей. Поне засега. Докато не узнаеше още.

— Не обърнах внимание на някои признаци — каза Бетси.

— Какви?

Бетси Хил затвори очи.

— Бетси?

— Веднъж го изшпионирах. Е, не точно, но... Беше станал току-що от компютъра и щом излезе от стаята, аз се шмугнах вътре. Да видя с какво се занимава. Не биваше да го правя, нали ме разбираш? Нямах право да се пъхам в личния му живот.

Тиа премълча.

— И все пак клигнах върху оная стрелка НАЗАД, дето е отгоре на брауъра. Нали я знаеш?

Тиа кимна.

— А той... бе гледал сайтове за самоубийства — разни истории за деца, които се самоубили, неща от този род. Нямах много време за гледане. И не направих нищо по въпроса. Просто го блокирах в мисълта си.

Тиа продължи да разглежда Спенсър на снимката. Търсеше признаци, че момчето ще е мъртво след няколко часа, сякаш щеше да му е изписано на челото. Нищо не откри, но какво значение имаше?

— Показа ли тази снимка на Рон? — попита.

— Да.

— И какво?

— Чуди ми се за какво се ровя. Синът ни се самоуби, така че не разбирам към какво се стремиш, Бетси, вика ми. Смята, че го правя, за да постигна примирение.

— А не е ли така?

— Примирение — изплю думата Бетси, сякаш й горчеше в устата. — Какво изобщо означава това? Представи си, все едно, че минавам през някаква врата и я затварям след себе си, а Спенсър остава от другата страна. Не ми трябва подобно нещо, Тиа. Надали има нещо по-цинично от примирението.

Пак се умълчаха. Чуваше се единствено досадният смях на запис от шоуто на Джил.

— Полицията смята, че синът ти е избягал — каза Бетси, — а моят се е самоубил.

Тиа кимна.

— Ами ако грешат? Ако не са прави и в двата случая?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Наш седеше в микробуса и обмисляше следващия си ход.

Имал бе нормално детство. Пределно ясно му бе, че ония типове, психиатрите, ще се ровят из ранните му години, дано намерят, че е бил жертва я на педофилия, я на консервативни свещеници. Нищо нямаше да намерят, ако питаха Наш. Родителите, братята и сестрите му бяха добри. Прекалено добри, може би. Като всяко нормално семейство, и те все го прикриваха. На някой сега това може да му се стори голяма грешка, но доста трудно е за едно семейство да приеме истината.

Наш бе природно интелигентен, затова отрано бе наясно, че е „повреден“, както биха се изразили някои. Хората вярват в онази мъдрост в стил „Параграф 22“, че поради заболяването си едно умствено нестабилно лице не може да осъзнава тази своя нестабилност. Но това не е вярно. Можеш да притежаваш, а и наистина притежаваш достатъчно самопознание, че да осъзнаеш лудото в себе си. Наш усещаше, че не всичките му жички са свързани и че може някъде в системата да има някой „бръмбар“. Съзнаваше, че е различен, че не е представител на нормалното. От което не следваше, че е помалоценен — нито пък по-пълноценен. Знаеше, че умът му посещава някои особено мрачни места, където му харесваше. Но не усещаше нещата така, както другите ги усещаха; не съчувстваше на човешката болка така, както другите уж ѝ съчувстваха.

Ключовата дума: уж.

На съседната седалка седеше Пиетра.

— Защо му е на човек да се изкарва толкова специален? — попита я той.

Тя не отвърна.

— Остави настрана факта, че нашата планета — дори нашата слънчева система — е толкова незначителна, колкото не можем да си представим. Представи си следното. Че си на един огромен плаж. И вземаш в ръката си едно-единствено зрънце пясък. Как смяташ: дали

слънчевата ни система е толкова малка спрямо вселената, колкото зрънцето пясък е спрямо плажа?

— Отде да знам.

— Ако отговорът ти е „да“, значи бъркаш. Тя е далеч, далеч по-малка. Представи си друго. Онуй зрънце ти е все още в ръката. А около теб не е само онзи плаж, а всички плажове на земята — целият Калифорнийски бряг, плюс източният бряг от Мейн до Флорида, плюс Индийският океан и крайбрежието на Африка. Представи си всички този пясък от всички плажове на света и дори тогава цялата ни Слънчева система — не говорим за каквато ни планета, — цялата Слънчева система е по-малка от туй зрънце в сравнение с останалата вселена. Можеш ли изобщо да проумееш колко, ама колко сме незначителни?

Пиетра продължаваше да мълчи.

— Но да не говорим за това — продължи Наш, — тъй като човекът е незначителен дори тук, на самата своя планета. Дай да слезем за малко на земно ниво, Окей?

Тя кимна.

— Даваш ли си сметка, че динозаврите са живели на тази земя по-дълго, отколкото хората?

— Знам.

— Но това не е всичко. Има още едно нещо, което показва, че човекът не е нищо специално — фактът, че на тази неописуемо малка планета, дори през малкото време, откакто сме на нея, невинаги сме били царете на положението? Но да се върнем на въпроса: даваш ли си сметка колко по-дълго са владеели този свят динозаврите? Два пъти? Пет? Десет пъти?

Тя го погледна:

— Не знам.

— Четирийсет и четири хиляди пъти по-дълго. — Жестикулираше необуздано, изпаднал в транс от аргумента, който цитираше. — Помисли си само: четирийсет и четири хиляди пъти по-дълго. Това се равнява на сто и двамайсет години за всеки наш един ден. Можеш ли изобщо да си го представиш? Мислиш ли, че ще оцелеем, та да живеем четирийсет и четири хиляди пъти по-дълго, отколкото сме изкарвали досега?

— Не — рече тя.

Наш се облегна.

— Ние, хората, сме едно нищо. Абсолютно. Мислим се за нещо кой знае какво. Смятаме, че имаме някакво значение и че сме любимците на Всевишния. Егати майтапа.

В университета бе чел писаното от Джон Лок за природното състояние — идеята, че най-доброто управление е най-малкото, тъй като, казано с най-прости думи, то е най-близо до природното състояние, до намерението на Всевишния. В това състояние обаче ние се превръщаме в животни. Глупост е да мислим, че сме нещо повече. Колко наивен е онзи, който смята, че човекът е над всичко и че любовта и дружбата са нещо повече от несвързани категории, продукт на един по-интелигентен ум — ум, който е прозрял безсмислието, поради което му се налага да се залъгва и утешава с тях.

Бе ли Наш единственият не луд, та бе пробил тъмата — или просто хората бяха склонни към самозаблуда? И въпреки това.

Въпреки това, от много години Наш жадуваше да е нормален.

Гледаше безгрижните и искаше да е като тях. Съзнаваше, че по отношение на интелигентността бе далеч над средното ниво. В гимназията бе пълен отличник, а на изпитите SAT резултатите му бяха близки до идеалните. После завърши философия в „Уилямс колидж“, като през цялото време се мъчеше да държи лудото настрана от себе си. Но лудото се натискаше да излезе.

Колко му беше да го пусне?

В него съществуваше някакъв примитивен инстинкт да опази своите родители, братя и сестри. Останалите обитатели на света обаче му бяха безразлични — фон, декор, нищо повече. Истината — която бе осъзнал отрано — бе, че изпитваше огромно удоволствие да причинява зло на хората. Открай време. Неизвестно защо. За някои удоволствието е да почувстваш топъл бриз или нежна прегръдка, или да вкараш победния кош в баскетболен мач. За Наш удоволствието бе да премахне още един жител на планетата. Не търсеше това удоволствие умишлено, но го изпитваше, та понякога можеше да се пребори с него, понякога — не.

И точно тогава срещна Касандра.

Стана като при научен експеримент: започваш с бистра течност, но после добавяш капчица катализатор и всичко се променя — и цвят,

и плътност, и повърхност. Колкото и глупаво да звучеше, Касандра бе неговият катализатор.

Той я срещна, а тя го докосна и го преобрази.

Изведнъж го сполетя. Любовта. Надеждата, мечтата да се събудиш един ден и да прекараш целия си живот съвместно с друг. Запознаха се във втори курс в „Уилямс“. Касандра бе красавица, но у нея имаше и още нещо — неуловимо. Състудентите му до един бяха влюбени в нея, макар и не като в някакъв сексуален блян, както бе типично за възрастта им. С тромавата си походка и замислена усмивка Касандра беше онзи тип момиче, за каквото всеки би се оженил. Само като я видиш, ти идваше да купиш свой дом, да косиш тревата, да оборудваш градинско барбекю и да попиваш потта от челото ѝ, докато тя ти ражда дете. Пленяваше те и красотата ѝ, но най-вече излъчваната от нея доброта. Човек инстинктивно усещаше, че е специална, че не е способна да стори никому зло.

Стори му се, че и Реба Кордоба има поне мъничко от същото излъчване, та някакво дребно угризение го бе споходило, докато я убиваше. Дребно, но все пак угризение. Помисли си за съпруга ѝ и какво тепърва му предстоеше да изживее. Не че му пукаше, но Наш поне знаеше за какво става дума.

Касандра.

Имаше пет братя, които заедно с родителите им я обожаваха. Усмихнеше ли ти се, докато минаваше край теб, и непознат да беше, пак усещаше как нежно тегли струните на сърцето ти. У дома ѝ викаха Каси. На Наш му бе неприятно. За него тя си остана онази Касандра, която обичаше, а в деня на сватбата им наистина осъзна смисъла на думичката „благословен“.

Връщаха се неколkokратно в „Уилямс“ за сбирките на випуска и неизменно отсядаха в хотела „Порчисин“ в Норт Адамс. Все още си я представяше в онази сива сграда на хотела: с положена на корема му глава, както се пееше в една песен, която наскоро чу, с очи, вперени в тавана, докато той галеше косите ѝ и си говореха за всичко и за нищо. Точно така си я спомняше сега — каквато бе преди да се разболе, преди да я диагностицират с рак и да я срежат и преди да умре подобно на всяко друго незначително същество на дребната ни и безкрайно нищожна планета.

Касандра умря, а той окончателно се убеди, че всичко е само една пълна глупост, една шега, а щом вече я нямаше, нямаше смисъл да хаби сили, за да възпира лудото у себе си. Затова го пусна да придойде на воля, като бурен воден масив. А веднъж изпуснато, нямаше начин да го прибере обратно.

Семейството ѝ се мъчеше да го утеши. Те имаха своята „вяра“ и отново му обясниха колко „благословен“ бил да я притежава и как тя щяла да го чака на някакво място, за да останат там заедно за цяла вечност. За тях всичко това бе необходимост, предполагаше Наш. Семейството току-що бе успяло да се съвземе след друга трагедия — три години по-рано най-големият ѝ брат Къртис бе убит по време на някакъв неуспял опит за грабеж, — но той поне си го беше търсил със своя начин на живот. Смъртта на брат ѝ бе съсипала Касандра. Плачеше по цели дни, а на Наш му идваше да пусне лудото на воля, дано намери някакъв начин да облекчи болката ѝ, но в крайна сметка онези, които имаха вяра, успяха да намерят някаква логика в смъртта на Къртис. Вярата им им позволяваше да я включат в някакъв велик общ замисъл.

Но как да си обясниш загубата на такъв любим и любящ човек като Касандра?

Няма начин. Родителите ѝ говореха за отвъдното, но всъщност и сами не си вярваха. Не вярваше и никой друг. Защо ти е да ревеш при нечия смърт, ако ще прекарваш с него вечност в безбрежно щастие? За какво ти е да страдаш за загубата на някой, който уж вече бил на по-добро място? Нима не е изключителна проява на егоизъм това да искаш любимото ти същество да не отиде на по-добро място? А щом повярваш, че ще прекараш вечност в рая с любимата, тогава не остава друго, от което да се боиш — животът не се равнява дори на един-единствен дъх в сравнение с вечността.

Плачеш и страдаш, убеден бе Наш, защото вътре в себе си знаеш, че това е пълна глупост.

Касандра изобщо не беше редом с брат си Къртис и двамата не се къпеха в бяла светлина. Онова, което бе останало от нея след рака и химиотерапията, сега гниеше в земята.

На погребението близките ѝ говориха за съдба, за замисъл и всички останали глупости. Такава била съдбата на любимата му — да живее кратко, да остави силен спомен у всеки, който я е видял, да го

издигне до невероятна висота, след което да го пусне да плъосне на земята. Каквато бе неговата съдба. И за нея се замисли. Дори докато бяха заедно, имаше мигове, в които му бе трудно да удържи своята истинска природа — откровеното си, най-близкото до Бога естествено състояние. Щеше ли да успее да поддържа своя вътрешен мир? Или от самото начало бе програмиран да се върне в тъмното място и щеше да твори разруха, дори и ако Касандра бе останала жива?

Никога нямаше да разбере. Но така или иначе, това бе съдбата му.

— Тя нямаше да ни издаде — каза Пиетра.

Осъзна, че му говори за Реба.

— Не можем да рискуваме.

Пиетра погледна през страничното стъкло.

— Рано или късно полицията ще идентифицира Мариан — каза той. — Или някой ще се усети, че е изчезнала. Полицията ще се заеме със случая. Ще разговарят с приятелите ѝ. Реба със сигурност щеше да им каже.

— Прекалено много човешки животи жертваш.

— Само два дотук.

— А останалите живи? Животът им също се променя.

— Така е.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Да не искаш да кажеш, че началото бе поставено от Мариан?

— „Началото“ не е точната дума. Тя промени динамиката.

— И затова умря?

— Тя взе решение, способно да промени, а евентуално и да отнеме живота на ред хора.

— И затова умря? — повтори Пиетра.

— Няма лесни решения, Пиетра. Всеки ден играем ролята на Господ. Някоя жена си купува нов чифт скъпи обувки, а е можела да похарчи тези пари за изхранването на някой умиращ от глад. В такъв смисъл обувките ѝ имат по-голямо значение за нея от един човешки живот. На всички ни се налага да убиваме, за да живеем в по-голямо удобство. Не го отчитаме с точно тези думи. Но го вършим.

Тя се отказа да спори.

— Какво ти става, Пиетра?

— Нищо. Няма значение.
— Обещах на Касандра.
— Знам. Каза ми вече.
— Трябва да го ограничим, Пиетра.
— А смяташ ли, че сме в състояние да го направим?
— Смятам.
— И колко души още ще убием?
Въпросът ѝ го озадачи.
— Какво ти пука? Да не ти е писнало?
— Питам само за сега. За днес. За това. Още колко ще убием?

Наш се замисли. Започва да му просветва, че може би Мариан му е казвала истината от самото начало. В такъв случай ще трябва да се върне на квадратче номер едно и да ликвидира проблема в самия източник.

— Ако ни провърви — само един — каза.

* * *

— Уау! — възкликна Лорън Мюз. — По-скупна жена не съм срещала.

Кларънс се усмихна. Преглеждаха плащанията по кредитната карта на Реба Кордоба. Абсолютно нищо изненадващо. Храна, училищни пособия и детски дрешки. Прахосмукачка от „Сийрс“, впоследствие върната. Микровълнова фурна от „ПС Ричард“. Данни за картата ѝ държаха и в китайския ресторант „Баумгартс“, откъдето ѝ доставяха ястия у дома всеки вторник вечер.

Не по-малко скучни бяха имейлите ѝ. Писма до други родители кога да съберат децата си да си играят. Съобщения от училището „Уилърд“. Графици на групата, с която играеше тенис и в която запълваше бройката, когато някой отсъстваше. Абонирана бе за електронните бюлетини на „Уилямс-Сонома“, „Потъри Барн“ и „ПетСмарт“. Писала бе на сестра си да ѝ препоръча частен учител по четене, тъй като дъщеря ѝ Сара имала проблеми.

— Не съм и подозирала, че подобни хора наистина съществуват — каза Мюз.

Което не беше вярно. Срещаше ги в „Старбъкс“ — притеснени жени с очи на сърна, за които кафенето е най-идеалното място за „мама и аз“, повели със себе си и Бритни, и Мадисън, и Кайл, които сега търчат наоколо, докато майките им — до една завършили някакъв университет, бивши интелектуалки — говорят неспирно за отрочетата си, сякаш преди тях друго дете не се е раждало на този свят. Кое как се било изакало, коя била първата му думичка, колко общително било, колко добри били училищата „Монтесори“, каква гимнастика правели, какви „Бейби Айнщайн“ дивидита гледали — и всички имаха по лицата си онази безмозъчна усмивка, сякаш някое извънземно им е изсмукало мозъците, а Мюз, от една страна, ги презираше, от друга — съжаляваше, а от трета — направо се мъчеше да не им завижда.

Лорън Мюз, естествено, се кълнеше, че ако някой ден роди, в никакъв случай няма да стане като тях. Но кой знаеше? Подобни декларации на ангро ѝ напомняха за всички онези, които се кълнат, че предпочитат да умрат, отколкото да прекарат старините си в някой старчески дом или в тежест на децата си — а сега почти нямаше познат, чиито родители да не са в старчески дом, или да висят на ръцете им, и никой от тези старци не желаше да мре.

Много лесно се правят обобщаващи и осъдителни декларации, докато гледаш нещата отстрани.

— Какво става с алибито на съпруга? — попита.

— От ливингстънската полиция са го разпитали. Доста солидно е засега.

— И той ли е толкова скучен, колкото жена си? — посочи Мюз с брада към бумагите.

— Не съм приключил с всичките му имейли, телефонни сметки и движението по кредитните му карти, но засега така изглежда.

— Нещо друго?

— Ами, след като работим по версията, че едно и също лице или лица са убили както Реба Кордоба, така и Джейн Доу, патрулните двойки проверяват местата, където се навъртат проститутки, да видят дали няма да изскочи още някой труп.

Самата Мюз не смяташе, че подобно нещо е вероятно, но си заслужаваше да държат очите си отворени. Един от възможните сценарии изискваше наличието на сериен убиец с жена, помагача му доброволно или насила, който отвлича жени от предградията, убива ги

и прави така, че да изглеждат като проститутки. В момента претърсваха базите данни дали в някой близък град няма жертва, която да отговаря на описанието. Засега — грънци.

Не че Мюз поддържаше точно тази теория. Разните психолози и майстори на профили на престъпници сигурно получаваха квазиоргазъм само от мисълта как някакъв сериен убиец обработва мамите от предградията и ги прави на проститутки. Щяха да разсъждават дълбокомислено върху учебийната връзка „майка-курва“, но Мюз не се връзваше. Оставаше един въпрос, който не се вписваше в този сценарий и който не й даваше мира от мига, когато осъзна, че Джейн Доу не е уличница: защо никой досега не е подал оплакване за изчезването й?

Лично тя виждаше две възможни причини. Първата: никой да не знае, че е изчезнала. Предполагат, че е в отпуск, или командировка, или нещо от този сорт. Втората: да е била убита е от свой познат. И същият този не желае да я обяви за изчезнала.

— Къде е съпругът в момента?

— Кордоба ли? Още го разпитват ливингстънските полицаи. Ще отидат и от врата на врата из махалата да питат някой не е ли виждал бял микробус — знаеш каква е процедурата.

Мюз взе молив. Пъхна края с гумата в устата си и я задъвка.

Някой почука на вратата. После рамката й се изпълни от бъдещия пенсионер Франк Тремънт.

Същият костюм за трети ден поред, мина й през ума. Страхотно.

Той я гледаше и чакаше. Не й беше до Франк, но колкото по-рано приключеше с него, толкова по-добре.

— Кларънс, би ли ни оставил за малко?

— Няма проблем, шефе.

На излизане кимна леко на Франк Тремънт, но онзи не му отвърна.

В момента, в който останаха сами, той поклати глава и запита:

— „Шефе“ ли те нарече?

— Много ми е кът времето, Франк.

— Получи ли писмото ми? Оставката.

— Получих го.

Мълчание.

— Имам нещо за теб — каза Тремънт.

— Моля?

— Не мога да напусна преди края на следващия месец. Така че трябва да продължа да работя, нали така?

— Нали.

— Така че попаднах на нещо.

Мюз се облегна назад, дано онзи свърши по-бързо.

— Захванах се с белия бус. Онзи, дето го има и на двете местопроизшествия.

— Добре.

— И не смятам, че е бил откраднат, освен ако не са го откраднали извън района. Но в бюлетините няма нищо от този род. Затова се захванах с рента-кар фирмите, дали някой пък не е наел бус като този.

— И?

— Има няколко, но повечето, които успях да открия, са напълно законни.

— Задънена улица, значи.

Франк Тремънт се усмихна:

— Мога ли да седна за секунда?

Посочи му стола.

— Опитах едно нещо — каза той. — Този тип е доста хитър. Както и ти самата го каза. Първо прави така, че тя да изглежда като проститутка. После оставя колата на втората жертва на хотелски паркинг. Сменя регистрационни номера. Като метод всичко това е нетипично. Та седнах и се замислих: какво може да е по-добро и по-труднооткриваемо от открадната или взета под наем кола?

— Слушам те.

— И то е да си купиш кола онлайн. Нали си виждала такива сайтове?

— Всъщност не съм.

— Продават милиони коли. Самият аз си купих една миналата година. Някои от тях направо са без пари, а и понеже са от частно лице на частно лице, бумащината невинаги е на ниво. Вярно, дилърите ги проверяваме редовно, но кой ще ти търси купена онлайн кола?

— Е, и?

— Ами обадох се на двете най-големи онлайн фирми. Поисках им да се върнат с месец назад и да ми кажат кой от нашия район е

продал бял микробус шевролет. Показаха се шест. Обадох се на всички продавачи. На четирима им платили с чек, така че се сдобих с адресите на купувачите. На двама обаче им платили в брой.

Гумата на молива не бе излязла от устата на облегалата се назад Мюз:

— Доста хитро, всъщност. Купуваш кола на старо. Плащаш кеш. Ако изобщо ти искат име, измисляш си някакво. Ставаш собственик, но нито я пререгистрираш, нито плащаш застраховка. Открадваш регистрационен номер от сходен автомобил и си готов.

— Точно така — усмихна се Тремънт, — с изключение на една подробност.

— И каква е тя?

— Онзи, който им продал колата...

— „Им“?

— Точно така. Били са мъж и жена. Според него, на около трийсет и пет. Разпитвам го аз за по-подробно описание, но има вероятност съвсем да сполучим. Продавачът, Скот Парсънс от Каселтън, работи в магазин от веригата за електроника „Бест Бай“. А те имат доста добра система за сигурност — сто процента дигитална. Пазят всичко. Та той смята, че някъде може да е останал и кадър с тях двамата. Единият от техниците сега проверявал. Изпратих кола да го докарат да погледне някои от нашите снимки, може да попаднем на нещо.

— Имаме ли художник, с който да работи?

— И за това съм се погрижил — кимна Тремънт.

Следата си беше сериозна — най-добрата до момента всъщност. Мюз не знаеше какво точно да каже.

— С какво друго разполагаме? — попита Тремънт.

Тя му описа неизползваемостта на сметките по кредитните карти, разпечатките на телефонните разговори, имейлите.

Тремънт седеше облегал назад, с ръце върху гърбуха си.

— Когато влязох, заварих те да дъвчеш този молив — каза Тремънт. — Каква мисъл те мъчи?

— Засега работим по версията, че имаме работа със сериен убиец.

— Но ти не си убедена.

— Никак.

— И аз не съм — рече Тремънт, — така че дай да прегледаме какво имаме в наличност.

Мюз стана и закрачи напред-назад:

— Две жертви. Сега-засега. Поне в това отношение. Извършваме проверки, но да приемем засега, че други няма да има. Да кажем — толкова ще са, тоест само Реба Кордоба, която може да се окаже, че е все още жива — и Джейн Доу.

— Окей.

— Да направим и още една крачка. Да приемем, че има някаква причина именно тези две жени да са жертвите.

— Като например?

— И аз не знам засега, но просто го приеми. Ако има някаква причина... всъщност, забрави за това. Дори да няма причина и да приемем, че това не е дело на сериен убиец, между нашите две жертви задължително трябва да съществува някаква връзка.

Тремънт усети накъде бие тя и одобрително кимна:

— А щом има връзка, значи много вероятно е да са се познавали.

Мюз се смрази:

— Точно така.

— И щом Реба Кордоба е познавала Джейн Доу... — усмихна й се Тремънт.

— Значи има вероятност и Нийл Кордоба да познава Джейн Доу. Обади се в полицията в Ливингстън да ни докарат Кордоба. Можа и да успее да ни я идентифицира.

— Действам.

— Франк?

Той се обърна отново към нея.

— Добра работа — каза му.

— Добър полицай съм — отвърна той. Тя предпочете да не отговори. — И ти си добър полицай, Мюз. Бих казал — великолепен. Но не си добър началник. Един добър началник щеше да изстиска най-доброто от своите полицаи, нали ме разбираш? Но не и ти. Още има да се учиш как се ръководят хора.

— Да, Франк — поклати глава Мюз. — Точно моите мениджърски похвати те накараха да се осереш и да решиш, че Джейн Доу е улиčníца. Моля за извинение.

— Случаят бе мой — ухили се той.

— И ти го осра.

— Може от началото да е било така, но аз съм все още тук. Какво мисля за теб, е без значение. Както и какво мислиш ти за мен. Единственото, което има значение, е да намерим правосъдие за моята жертва.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

С колата на Моу стигнаха до адреса в Бронкс, който Антъни му бе дал. Паркираха отпред.

— Невероятно — каза Моу.

— Кое?

— Ами някой ни следи.

Майк знаеше, че не бива да се обръща назад. Зачака да види какво ще стане.

— Син седан шевролет с четири врати, паркиран на втори ред малко след пряката. Двамата вътре са мъже с бейзболни шапки и черни очила.

Предната нощ едва се разминаваше от народ. Сега нямаше почти никой. А тези, които се виждаха, или спяха на някое външно стълбище, или се движеха с една подчертана летаргия — слепени заедно крака, ръце, приковани към тялото. Остава само вятърът да затъркаля трънлив храст по средата на улицата, като в уестърните, мина му на Майк през ума.

— Ти влизай — рече Моу. — Имам един приятел. Ще му издиктувам номера, да видя какво ще открие.

Майк кимна. Излезе от колата и хвърли едва забележим поглед към другата. Само бегло я мерна, но не му се щеше да прояви явен интерес. Запъти се към сивата метална врата, на която пишеше КЛУБ ДЖАГУАР. Натисна звънеца. Вратата избръмча и го пропусна да влезе.

Стените бяха в оня яркожълт цвят, познат ни от „Мақдонълдс“ или от детското отделение на престараваща се клиника. Отдясно имаше табло за обяви, отрупано със списъци за записване при психотерапевти, за уроци по музика, за групи по литературна дискусия, терапия за наркомани, алкохолици, за физически и душевно малтретирани. Няколко души търсеха сънаематели. Можеше да си откъснеш телефонния им номер отдолу, ако се интересуващ. Друг продаваше диван за сто долара. Трети разпродаваше китарни усилватели.

Отмина и стигна до рецепцията.

— Мога ли с нещо да ви помогна? — попита младата жена с халка на носа.

Снимката на Адам бе в ръката му.

— Виждали ли сте този младеж? — Постави я отпреде ѝ.

— Аз съм рецепционистка.

— И вие имате очи. Питам ви дали сте го виждала.

— Не мога да говоря за клиентите ни.

— Не ви карам да говорите за него. Питам ви дали сте го виждала.

Устните ѝ изтъняха. Сега забеляза, че има пиърсинги и около устата. Тя не мръдна, а само вдигна поглед към лицето му. Така доникъде нямаше да стигне.

— Мога ли да разговарям с някой от ръководството тогава?

— Розмари е тук.

— Прекрасно. Мога ли да говоря с нея?

Окичената рецепционистка вдигна слушалка. Прикри устата си с длан и промърмори нещо. След десетина секунди му се усмихна и съобщи:

— Мис МакДевит ще ви приеме. Третата врата вдясно.

Майк нямаше представа що за човек ще срещне, но видът на Розмари МакДевит го изненада. Беше млада, дребничка и излъчваше естествената чувственост на пума. Тъмната ѝ коса имаше един лилав кичур, а иззад рамото ѝ към врата се прокрадваше татуировка. Черно кожено бюстие, тренирани ръце и нещо като кожени ленти около бицепсите ѝ.

Тя стана, усмихна се и му протегна ръка:

— Добре дошъл.

Здрависа се с нея.

— С какво мога да помогна?

— Казвам се Майк Бай.

— Здравей, Майк.

— Ъ-ъ, здрасти. Търся сина си.

Застанал бе съвсем близо до нея. Майк беше метър и седемдесет и осем и стърчеше с петнайсетина сантиметра над нея. Розмари МакДевит погледна снимката на Адам. Лицето ѝ остана безизразно.

— Познаваш ли го?

— Знаеш, че не мога да ти отговоря.

Опита се да му върне снимката, но Майк отказа да я вземе. Дотук агресивната тактика не му бе донесла нищо, затова се взе в ръце и пое дълбоко въздух.

— Не искам да ми издаваш ничии тайни...

— Всъщност точно това искаш, Майк — усмихна му се мило тя.
— Точно това.

— Търся сина си. Нищо друго не ме интересува.

— А това прилича ли ти на бюро за намерени вещи? — разпери ръце тя.

— Не мога да го откроя.

— Намираме се в убежище, Майк. Не знам дали ме разбираш. Децата идват тук, за да се отърват от родителите си.

— Страх ме е да не е в опасност. Излезе без да се обади. Дошъл е тук снощи...

— Ча-а-а-кай малко — вдигна тя ръка да го възпре.

— Моля?

— Ти току-що каза че е бил тук снощи, нали така, Майк?

— Казах.

— А откъде си сигурен, Майк? — присви очи тя. Постоянното повтаряне на името му го дразнеше.

— Моля?

— Откъде знаеш, че синът ти е бил тук?

— Това няма никакво значение.

— За нас има — усмихна се тя и направи крачка назад.

Трябваше му да смени темата. Огледа стаята.

— Що за място е това тук?

— Нещо като хибрид. — От погледа на Розмари следваше да му стане ясно, че е усетила какво цели с въпроса си. — Център за тийнейджъри, но с модерен привкус.

— А именно?

— Спомняш ли си онези среднощни програми за баскетбола?

— През деветдесетте години ли? Дето целяха да задържат младежите у дома?

— Точно те. Няма да обсъждаме доколко са успели, но основното бе, че бяха насочени към бедните младежи от градските гета, което

придаваше на някои от тях и леко расистки обертонове. Баскетбол наред гетото? Хайде стига, бе.

— А вие сте по-различни, така ли?

— Първо на първо, не се занимаваме единствено с бедни.

— Може да прозвучи и като изказване на някой от десницата, но аз никак не съм сигурна, че именно ние оказваме най-добрата помощ на афроамериканците и другите от гетата. Помощта за тях трябва да идва от самата им общност. А и не съм убедена, че в дългосрочен план изкушението може да се спре от нещо като нас. Те самите трябва да се убедят, че оръжието и наркотиците не са ключ към живота. А това с баскетбол не се постига.

Покрай офиса ѝ провлачи крак група полумомчета-полумъже, до един облечени в черно и окичени с разни вериги и капси. Маншетите на панталоните им бяха толкова широки, че обувките им не се виждаха.

— Здравсти, Розмари.

— Здравейте, момчета.

Отминаха. Розмари се обърна отново към Майк:

— Къде живееш?

— В Ню Джърси.

— В някое предградие, нали?

— Да.

— Младежите от района ви как закъсват?

— Отде да знам? Наркотици и алкохол, предполагам.

— Точно така. Искат купонът да тече. Мислят си, че им е писнало от всичко — може и така да е, кой знае? Затова им се ще да излязат, да се надрусат, да отидат в някой клуб, да пофлиртуват и тъй нататък. Но не искат да играят баскетбол. Именно затова сме ние тук.

— Вие им създавате необходимите им емоции?

— Но не по начина, който си представяш. Ела да ти покажа.

Запъти се по яркожълтия коридор, а той я последва. Тя вървеше с високо вдигната глава. В ръката си държеше ключ. Отвори някаква врата и заслиза по стълбите.

Влязоха в нещо като клуб или дискотека, или каквото му викат там днешните младежи. Сепаретата бяха тапицирани, а пред тях се виждаха маси с вградено осветление и ниски табуретки. Имаше будка за дисководещия и дървен дансинг; нямаше топка с огледалца, но за

сметка на това имаше цветомузика — няколко цветни прожектора, които се въртяха в ритъм. На задната страна в стил графити бе изпръскано КЛУБ ДЖАГУАР.

— Това им трябва на младежите — рече Розмари МакДевит. — Място, където да изпуснат парата. Да се кефят заедно с приятелите си. Алкохол не сервираме. Сервираме безалкохолни коктейли, които изглеждат като алкохолните. Имаме красиви бармани и сервитьорки. Така е във всички водещи клубове. Но най-важното е, че при нас младежите са в безопасност. Разбираш ли ме? Младежи като сина ти пристигат с коли и започват да търсят фалшиви карти за самоличност. Искат да си купят наркотици или да се напият, макар да са непълнолетни. Нашата цел е да ги спрем, като канализираме желанията им по по-безопасен начин.

— С този клуб ли?

— Отчасти с него. Но при нужда прикачаваме към тях и психотерапевти. Предлагаме им читателски групи и групи за терапия. Имаме и помещение с ексбокс, плейстейшън-3 и всичко останало, което може да очаквате да намерите в един младежки център. Но тази зала тук е основното. Именно благодарение на нея сме смятани за куул, както казват младежите.

— Според слуховете и вие сервирате алкохол.

— Слуховете са измислени. Повечето ги пускат съседните заведения, тъй като им отнемаме клиентела.

Майк предпочете да замълчи.

— Виж какво. Да приемем, че синът ти е дошъл в града да купонясва. Може да слезе по Трето авеню ей там и от първата странична уличка да се сдобие с кокаин. Има един, който продава хероин под едно стълбище само на петдесет метра оттук. Няма нещо, което да не се продава. Другият вариант е да се промъкнат в някой клуб и там да се надрусат до ушите, че и по-лошо. А тук ние ги пазим. Изпускат пара при безопасни обстоятелства.

— Приемате ли младежи от улицата?

— Не ги връщаме, макар да има организации, които са по-добре подготвени от нас. Не се мъчим да променим живота им в това отношение, тъй като, честно казано, не се получава. Ако някой младеж вече е тръгнал по лош път или е от разбито семейство, нужно му е много повече от онова, което ние предлагаме. Нашата основна задача е

да опазим от подхлъзване онези младежи, които в основата си са добри. Проблемът при нас е точно обратният — прекален родителски контрол. Родителите стоят на главите на децата си двамайт и четири часа в денонощието седем дни в седмицата. На днешните младежи не им остава място или време за бунтарство.

Същия аргумент и той бе изтъквал многократно на Тиа. Прекалено сме ги награчили. Едно време Майк го пускаха сам по улиците. В събота играеше от сутринта в парка „Бранч брук“ и се прибираше едва на смрачаване. А сега? Децата им не пресичаха улицата, ако Тиа или той не ги гледаха, от страх да не би... — да не би какво?

— И вие им го осигурявате?

— Именно.

Той кимна.

— Кой е собственикът?

— Аз. Отворих преди три години, след като брат ми Грег умря от свръхдоза. А беше добро момче. На шестнайсет години. Не спортуваше, така че не беше известен или нещо такова. Но родителите ни и обществото като цяло ни контролираха прекалено изкъсо. И това стана още на втория път, когато опита наркотик.

— Моите съболезнования.

Тя сви рамене и тръгна нагоре по стълбите. Той безмълвно я последва.

— Мис МакДевит?

— Розмари.

— Розмари. Не желая синът ми да стане просто една статистическа данна. Той е бил тук снощи. Не знам къде е сега.

— Не мога да ти помогна.

— Виждала ли си го друг път?

— Моята задача тук е много по-важна, Майк — каза тя, все още с гръб към него.

— И моят син може да бъде пожертван в нейно име, така ли?

— Не съм казала подобно нещо. Но ние не говорим с родители. Никога. Това място е за тийнейджъри. Ако се разчуе...

— На никого няма да кажа.

— Записано е в нашата принципна декларация.

— Ами ако Адам го заплашва опасност?

— Тогава ще помогна, ако мога. Но в случая не се налага. Майк бе готов да спори с нея, но видя на долния край на коридора група готици.

— И тези ли са твои клиенти? — попита я на влизане в кабинета ѝ.

— И клиенти, и помощници.

— В смисъл?

— Ами, вършат всякаква работа. Чистят. Нощем купонясват. Охраняват клуба.

— Като гардове?

Тя поклати глава:

— Малко силно казано. Просто помагат на новодошлите да намерят своето място. Помагат за контролиране на обстановката. Наблюдават някой да не запали или да не се друсва в тоалетните, такива работи.

— Затворнически контрол над затворниците — направи гримаса Майк.

— Добри момчета са.

Майк ги огледа. После пак спря поглед върху Розмари. Доста ловеше око. Имаше лице на манекенка, с високи скули. Отново се вгледа в готиците — четирима-петима — мъглявина от черно и сребро. Мъчеха се да изглеждат яки, но никак не им се удаваше.

— Розмари?

— Кажи.

— Нещо в приказките ти не ми се връзва — рече Майк.

— Моите приказки?

— Рекламното ти слово. От една страна, всичко му е наред.

— Но от друга?

Той я погледна право в очите:

— Мисля, че лъжеш. Къде е синът ми?

— Налага се да си вървиш.

— Ако го криеш тук, ще разглобя това място тухла по тухла.

— Присъствието ти е нежелателно, доктор Бай. — Погледна към готиците в дъното на коридора и леко кимна с глава. Те се довлякоха и заобиколиха Майк. — Махай се.

— Да не се каниш да заповядаш на своите помощници — направи знак за кавички с пръстите — да ме изхвърлят?

Най-високият от тях се изхили:

— Теб вече май доста са те поизхвърляли, дядка.

И останалите се разхилиха. Представляваха някаква смес от черно и бледо, маскара и метал. Щеше им се да са закоравели, а не бяха и може би именно това ги правеше да изглеждат още по-страшни. Отчаянието им. Копнежът им да са нещо, което не са.

Майк обмисли следващия си ход. Дългучът бе на двацет и нещо, слаб, с голяма адамова ябълка. Нещо му подсказваше да опита с внезапен удар — свали го копелето, премахни водача, покажи им, че с теб игра не бива. Нещо го подтикваше да нанесе саблен удар по адамовата ябълка, та готикът да не може дума да обели през следващите две седмици. Но отгоре му щяха да наскачат останалите. Хайде, още един-двама щеше да оправи, ама толкова много...

Все още разсъждаваше, когато нещо привлече окото му. Тежката метална врата избръмча и се отвори. Влезе още един готик. Но не черните му дрехи възпряха Майк.

А черните кръгове около очите му.

И лепенката напъряко през носа.

Прясно счупеният му нос, мина през ума на Майк.

Част от готиците се обърнаха към новодошлия и вдигнаха мързеливо длани за хайфайв. Движеха се бавно, сякаш плуваха в сироп за палачинки. И думите им се точеха летаргично, едва ли не като от упоени с антидепресант пациенти. „Здрасти, Карсън“ — едва промълви един. „Как си бе, пич?“ — изкряка друг. Вдигането на ръцете сякаш им костваше неимоверно усилие. Карсън прие вниманието им като нещо, което му се полага по закон.

— Розмари? — каза Майк.

— Да.

— Ти познаваш не само сина ми, но и самия мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Нарече ме „доктор Бай“. — Не отделяше очи от готика със счупения нос. — Откъде знаеш, че съм лекар.

Дори не я изчака да отговори. Нямаше смисъл. Отправи се забързано към вратата, като пътьом се блъсна нарочно в дългуча. Онзи със счупения нос — Карсън — го видя да се приближава. Черните очи се разшириха докрай. Карсън направи две крачки назад и излезе

отново навън. Майк забърза ход и успя да сграбчи металната врата преди да се е затворила докрай.

Карсън със счупения нос бе на два-три метра пред него.

— Хей! — провикна се Майк.

Пънкът се извърна. Катраненочерната му коса се спусна като завеса пред едното му око.

— Какво ти е на носа?

Карсън се опита да се измъкне с контравъпрос:

— А на теб какво ти е на физиономията?

Майк съкрати разстоянието помежду им. И другите готици изскочиха от вратата. Сега бяха шест на един. С периферното си зрение видя, че Моу излиза от колата и се запътва към тях. Шестима на двама — но единият от двамата беше Моу. При подобно съотношение на силите Майк нямаше нищо против да опита късмета си.

Навря лицето си в счупения нос на Карсън и каза:

— Някакви шубелии с меки пишки ми скочиха, докато бях с гръб към тях. Оттам ми е физиономията.

Карсън се мъчеше да запази смелия си тон.

— Кофти.

— Ама знаеш ли кое е най-смешното? Можеш ли да си представиш да си бил един от тия нещастници и да са ти счупили точно на теб носа?

— Всеки може да нанесе случайно сполучлив удар.

— Вярно. И може би сега нещастникът с меката пишка иска да опита пак. Един на един. Лице в лице.

Водачът на готиците се огледа да провери дали подкреплението си е по местата. Онези му кимнаха, наместиха боксовете, свиха и разпуснаха пръсти и изобщо се постаряха да демонстрират готовност.

Преди някой да успее да мръдне обаче, Моу сграбчи високия готик отзад през гърлото. Дългучът се опита да издаде звук, но не и през хватката на Моу.

— Мръдне ли някой и крачка напред — каза му Моу, — и ти ще пострадаш. Не онзи, който е направил крачката. Не онзи, който се намеси. А ти. И ще пострадаш много зле, разбра ли?

Дългучът направи опит да кимне.

Майк изгледа Карсън:

— Да почваме ли?

— Ей, аз нямам какво да деля с теб.

— Но аз имам.

Майк го блъсна. Предизвикателно. Все едно бяха в училищния двор. Останалите готици гледаха объркано и не знаеха какво да предприемат. Майк втори път блъсна Карсън.

— Ей!

— Какво направихте на сина ми?

— Ъ! На кого?

— На сина ми. Адам Бай. Къде е?

— Що мислиш, че знам?

— Нали и ти ми скочи снощи. Ако не искаш да ядеш най-големия бой в живота си, говори!

В този миг се намеси чужд глас:

— Стой! Не мърдай. Федерална полиция!

Майк се извърна. Бяха двамата с бейзболните шапки, онези, дето ги бяха проследили. В едната си ръка държаха пистолети, в другата — значки.

— Майкъл Бай? — запита единият от служителите. — Да?

— Дарил ЛаКру от ФБР. Ще трябва да дойдете с нас.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тиа изпрати Бетси Хил, после затвори входната врата и се качи горе. Промъкна се на пръсти по коридора, покрай стаята на Джил, и влезе в стаята на сина си. Отвори чекмеджето на бюрото му и започна да рови. Когато качваха онзи шпионски софтуер на компютъра му, всичко ѝ се видя най-нормално. А сега не. Защо? В гърдите ѝ се надигна някаква себепомраза. Сега цялото това нарушаване на личната му неприкосновеност ѝ се стори ужасно.

Но не я спря да търси.

Адам беше дете. Все още. Чекмеджето си не бе почиствал открай време, та сега намираше останки от най-различни „епохи“ в живота му, сякаш правеше археологически разкопки. Картички с бейзболисти, с Покемон и Югио, едно тамагучи с отдавна изтощена батерия, крейзибоунс — всички „задължителни“ играчки, каквито едно дете събираше, после зарязваше. В това отношение Адам бе малко по-добър от повечето деца. Не настояваше за още, а и старите не изхвърляше толкова бързо.

Поклати глава. Та те все още бяха в чекмеджето му.

Химикалки и моливи, дори старата кутия за зъбните му шини. (Тиа все му правеше забележки, че не ги носи), значки от посещението им в „Дисниуърлд“ преди четири години, билети от десетина стари мача на „Рейнджърс“. Спомни си как Адам и баща му отпразнуваха всеки гол на „Рейнджърс“ — изправяха се, правеха хайфайв и пееха оная тъпа песен, чийто текст общо взето гласеше „О-о-о“, придружено с ръкопляскания.

Разплака се.

Стегни се, Тиа.

Погледна към компютъра. Бе влязла в света на Адам. В една младежка стая всичко се въртеше около компютъра. На екрана му Адам играеше на последната версия на Хей-ло онлайн. Чатваше с непознати и с приятели. Свързваше се с истински и кибернетични познати чрез Фейсбук и Майспейс. Известно време бе опитал дори и

покер онлайн, но, за радост на Майк и Тиа, бързо му омръзна. На Ютюб гледаше кратки видеофилмчета, откъси от игрални филми, музикални клипове — да, дори и леко порно. Имаше и приключенски игри, и симулатори на реалността или каквото им викаха там — светове, в които можеше да се потопи, така както Тиа се потапяше в някоя книга — и никой не можеше да знае това за добро ли е, или за лошо.

Всичкия този секс направо я влудяваше. Искаш да подходиш правилно и да контролираш притока на информация към децата си, но се оказва невъзможно. Пускаш радиото и от сутринта диджеите започват да се превъзнасят за цици, изневери и оргазми. Отваряш списание или включваш телевизора и установяваш, че ако се оплакваш от постоянната голотия — значи си демоде. И какво правиш? Как да обясниш на детето си, че не е хубаво? А и какво точно значи „хубаво“?

Нищо чудно, че хората намираха утеха в черно-бели отговори от рода на пълното въздържание, но няма смисъл да се заблуждаваме — и те не помагат, пък и не бива да създаваме у децата впечатлението, че сексът е нещо лошо, сатанинско или дори табу, — а същевременно не бива и да ги насърчаваме да го правят. Всъщност предполага се да им обясниш, че сексът е хубаво и здравословно нещо, но не бива да се прави. Е, и как да постигне това равновесие един родител? Най-странното е, че искаме децата ни да имат точно нашите възгледи, сякаш, въпреки всички допуснати от собствените ни родители грешки, те си остават най-верни и най-здравословни. Как така? Нас ли са ни отгледали по най-добрия възможен начин, или сме успели сами да намерим въпросното равновесие? А те ще успеят ли на свой ред да го намерят?

— Здравей, мамо.

На вратата се показва Джил. Погледна майка си озадачено. Не може да проумее какво търся в стаята на Адам, мина през ума на Тиа. Настъпи мълчание, макар и само за миг, и Тиа усети как някакъв студен вятър прониза гърдите ѝ.

— Здравей, миличко.

Джил държеше в ръката си блакбърито на Тиа.

— Мога ли да си поиграя на „брикбрейкър“? Умираще да играе на игрите, които идваха с мобифона на майка ѝ. Поначало на този етап Тиа щеше да ѝ направи забележка, че е взела телефона ѝ, без да я пита.

А Джил ѝ го вземаше редовно, както правят повечето деца. Или ѝ вземаше балкбърито, или айпода, или използваше компютъра в спалнята, понеже бил по-могъщ от нейния, или оставяше безкабелния телефон в стаята си и на Тиа ѝ се налагаше да го търси.

Сега обаче моментът май не бе подходящ за стандартната лекция за отговорността.

— Добре, но ако някой звъне, веднага ми го даваш.

— Окей — съгласи се Джил и огледа стаята. — А ти какво правиш тук?

— Гледам.

— Какво?

— И аз не знам. Търся нещо, което да ми подсказва къде може да е брат ти.

— На него нищо лошо не му се е случило, нали?

— Разбира се. Не се притеснявай. — Жадувайки за някаква нормалност, Тиа попита: — Нямах ли домашни?

— Направих ги.

— Браво. Всичко друго Окей ли е?

Джил сви рамене.

— Искаш за нещо да си поговорим ли?

— Нищо няма. Само ми е притеснено за Адам.

— Знаем, миличко. Какво ново из училище?

Ново свиване на рамене. Тъп въпрос. През годините Тиа сигурно го бе задавала на децата си поне няколко хиляди пъти и никога, ама никога, отговорът не се простираше по-далеч от „нищо“, „окей е“ или „училище като училище“.

Тиа излезе от стаята на сина си. Нищо нямаше да открие там. Чакаше я разпечатката от „Е-СпайРайт“. Затвори вратата и прегледа сводката. Имаше имейли от сутринта от приятелите на Адам — Кларк и Оливия, но текстовете им бяха съвсем кратки и неясни. И двамата питаха къде е и споменаваха, че майка му е звъняла у тях да го търси.

От ДиДжей Хъф нямаше нищо.

Хм. ДиДжей и Адам редовно обменяха мейли. И изведнъж — нищо. Сякаш ДиДжей знае, че Адам няма да си е у дома да му отговори.

На вратата се почука леко.

— Мамо?

— Можеш да отвориш.

Джил натисна дръжката.

— Забравих да ти кажа. Обадиха се от кабинета на доктор Форте. Имала съм час за зъболекар във вторник.

— Добре.

— Но защо пак трябва да ходя при доктор Форте? Миналата седмица ми почисти зъбите.

Ежедневие. Пак добре дошло за Тиа.

— Може скоро да ти сложим скоби.

— Отсега ли?

— Да. Адам бе на твоите... — Спря изведнъж.

— Моите какво?

Тиа впери поглед в доклада на „Е-СпайРайт“ върху леглото, най-новия, но и той не помогна. Трябваше и онзи с оригиналния имейл, за партито в дома на Хъф.

— Мамо, какво става?

Тиа и Майк най-грижовно пускаха всички сводки през шредера, но онзи специално го бе запазила, за да го покаже на Майк. Къде ли го бе сложила? Погледна купа бумаги до леглото си и започна да проверява дали не е сред тях.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Джил.

— Няма нужда, миличко.

Нямаше го. Изправи се. Няма значение.

Влезе отново в интернет. Сайтът на „Е-СпайРайт“ бе маркиран. Влезе и кликна на АРХИВ. Поиска доклада от съответната дата.

Нямаше смисъл да го разпечатва отново. Щом се появи на екрана, Тиа скролна до имейла за партито в Хъф. Не й трябваше самият мейл — за отсъствието на родителите на ДиДжей, за партито и наливането, макар че, като се замисли, какво всъщност стана с цялата тази история? Майк не бе заварил никакво парти у тях, а само бащата Даниел Хъф.

Беше ли станала промяна в плановете на семейството им?

Но и това в момента бе без значение. Тиа премести курсора върху нещо, на което обикновено не се обръщаше никакво внимание.

Колонката с часа и датата на мейла.

„Е-СпайРайт“ посочваше не само кога е бил изпратен, но и кога Адам го е отворил.

— Какво правиш, мамо?

— Изчакай за секунда, миличко.

Тиа вдигна телефона и позвъни на доктор Форте. Бе събота, но знаеше, че някои зъболекари работят по това време заради многото детски тренировки и мачове през деня. Погледна колко е часът, след това изчака третото позвъняване, после четвъртото. Когато чу и петото, направо се отчая, но в този миг някой вдигна.

— Кабинетът на доктор Форте.

— Добро утро. Обажда се Тиа Бай, майката на Адам и Джил.

— Здравейте, мисис Бай. С какво мога да ви помогна?

Тиа се напъна да се сети за името на рецепционистката. От години беше с доктор Форте, познаваше всичките му пациенти и на практика въртеше цялата клиника. Най-накрая ѝ дойде:

— Каролин ли е на телефона?

— Аз съм.

— Здравейте, Каролин. Молбата ми е малко необичайна, но спешно ми трябва една услуга от вас.

— Ще видя какво мога да направя. Идната седмица ни е доста плътно заета.

— За друго става дума. Адам трябваше да ви посети в 3:45 на осемнайсети, след училище.

Мълчание от другата страна.

— Искам да знам дали е идвал.

— Искате да кажете, дали не е пропуснал да се яви?

— Да.

— В такъв случай щях задължително да ви се обадя. Адам твърдо бе тук.

— Знаете ли дали се е явил навреме?

— Мога да ви кажа точния час, ако това е от значение за вас. Записано е в регистъра.

— Това би било чудесно.

Още чакане. Тиа чу почукването на пръсти върху клавиатура. Някакви хартии се разместиха.

— Адам е дошъл по-рано, мисис Бай. Разписал се е в 3:20.

Нищо особено в това, помисли си Тиа. Обикновено ходеше там направо от училището.

— Докторът го е приел навреме — точно в 3:45. Това ли искате да знаете?

Тиа насмалко не изтърва телефона. Нещо никак не ѝ се харесваше. Пак погледна датата и часа на екрана.

Имейлът за партито у Хъф е бил изпратен в 3:32. А писмото е било прочетено в 3:37.

По това време Адам не е бил у дома.

В цялата работа нямаше никаква логика, освен ако...

— Благодаря ви, Каролин.

Незабавно позвъни на Брет, компютърния спец.

— Ало — обади се той.

Тиа реши да го постави в защитна позиция.

— Благодаря, че ме издаде на Хестър.

— Ти ли си, Тиа? Виж какво, адски съжалявам.

— Да, бе, да.

— Сериозно ти казвам. Хестър е в течение на всичко, което става в службата. Знаеш ли, че тя следи всеки един компютър в офиса? Понякога за кеф четете личните имейли на хората. Според нея, щом си на нейна територия...

— Но аз не бях на нейна територия тогава...

— Знам. Много съжалявам. Време да смени темата.

— Според доклада на „Е-СпайРайт“ синът ми е прочел един имейл в 3:37 следобед.

— Е и?

— По това време не си е бил у дома. Възможно ли е да го е прочел от другаде?

— Часът от „Е-СпайРайт“ ли ти е известен?

— Да.

— В такъв случай отговорът е „не“. „Е-СпайРайт“ следи дейността му само на този конкретен компютър. Ако е влязъл в пощата си и е прочел мейла си от другаде, нямаше да е отразено в доклада.

— Как е възможно тогава?

— Хм. Ами, първо на първо, сигурна ли си, че не си е бил у дома?

— Абсолютно.

— Значи някой друг е бил. И е ползвал компютъра му. Тиа хвърли нов поглед на екрана.

— Пише, че писмото е изтрито в 3:38.

— Значи някой е влязъл от компютъра на сина ти, прочел е мейла, а след това го е изтрил.

— Тогава няма начин Адам да го е видял, така ли излиза?

— Най-вероятно.

Тя набързо отся най-явните заподозрени: и тя, и Майк бяха на работа този ден, а Джил бе отишла пеш с Ясмин до дома ѝ да си играят.

Никой от семейството не е бил у дома.

Как може да е влязъл някой, без да остави следа? Сети се за резервния ключ — онзи под фалшивата скала до кола на оградата.

Избръмча сигналът, че я търсят. Погледна номера и установи, че е на Моу.

— Ще ти се обадя пак след малко, Брет. — Превключи разговора.

— Моу?

— Няма да ми повярваш — каза той, но от ФБР току-що прибраха Майк.

* * *

Седнала в импровизираната стая за разпити, Лорън Мюз изгледа продължително Нийл Кордоба.

По-скоро нисък, с фина костна структура, набит и почти безупречно красив. Видимо приличаше на съпругата си. Мюз знаеше това, тъй като Кордоба бе донесъл със себе си куп съвместни снимки на двамата, правени по време на круизи, на плажове, на официални мероприятия, на партита, в задния им двор. Нийл и Реба Кордоба бяха фотогенична двойка и обичаха да се снимат буза до буза. Нямаше снимка, на която да не изглеждат щастливи.

— Намерете я, моля ви — каза Нийл Кордоба за трети път, откакто беше влязъл в стаята.

Тя вече му бе отговорила два пъти: „Правим всичко, което ни е по силите“, така че реши да не се хаби. А той добави:

— Готов съм да ви помогна с всичко, което поискате.

Бе късо подстриган, облечен бе в блейзър с вратовръзка, сякаш дрехата му помагаше да не се разпадне. Обувките му бяха старателно

лъснати. Мюз се сети за баща си — той беше маниак на тема лъснати обувки. „Човек можеш да го прецениш по обувките му“ — втълпяваше той на малката си дъщеря. Много полезна информация. Когато четиринайсетгодишната Лорън Мюз откри тялото на баща си в гаража — където бе отишъл, за да пръсне черепа си, — обувките му бяха безупречно лъснати.

Добър съвет, татко. Благодаря за урока по протокола на самоубийството.

— Знам какво става обикновено — продължи Кордоба.

— Съпругът е първият заподозрян, нали така?

Мюз пак не отговори.

— Знам освен това, че според вас Реба е имала някаква любовна афера, след като колата ѝ е била паркирана до мотела, но ви гарантирам, че няма такова нещо. Трябва да ми повярвате.

— Нищо не изключваме засега — отвърна Мюз с умишлено безизразно лице.

— Съгласен съм да се подложа на детектор на лъжата, да се откажа от адвокат, каквото поискате — само и само да не си хабите времето. Реба не е избягала, в това съм стопроцентово сигурен. Както и че аз нямам нищо общо с изчезването ѝ.

Никога никому не вярвай — помисли си Мюз. Основно правило. Разпитвала бе заподозрени, чието актьорско майсторство можеше направо да остави Де Ниро безработен. Но засега уликите подкрепяха думите му, а и цялото ѝ вътрешно чувство ѝ подсказваше, че Нийл Кордоба говори истината. Пък и засега това нямаше никакво значение.

Мюз бе поискала да ѝ докарат Кордоба единствено, за да идентифицира трупа на нейната Джейн Доу. Независимо дали щеше да се окаже враг, или съюзник, засега не искаше от него нищо друго — само съдействие. Затова си позволи да каже:

— Не смятам, че сте сторили нещо лошо на жена си, мистър Кордоба.

Облекчението му се прояви за миг, но моментално се изпари. Не се тревожи за себе си, мина ѝ през ума. Мъчи го единствено мисълта за онази красавица от снимките им.

— Жена ви да се е притеснявала за нещо напоследък?

— Не бих казал. Сара, осемгодишната ни дъщеря имам предвид... — Спря, затвори очи и ухапа кокалчетата на единия си

юмрук. — Сара има проблем с четенето. И на ливингстънската полиция казах, когато ми зададоха същия въпрос. Реба много се притесняваше от това.

Информацията бе безполезна, но поне не мълчеше.

— Мога ли да ви задам един малко необичаен въпрос? — попита Мюз.

Той кимна и застана нащрек, готов в отчаянието си на всичко.

— Да ви е споменавала Реба за някоя приятелка, която си има неприятности?

— А вие какво имате предвид под „неприятности“?

— Добре, нека започнем отгук. Предполагам, че никой от познатите ви не липсва.

— Както жена ми например, така ли?

— Просто да липсва. По-конкретно: някои от приятелите ви да ги няма. Например — да са на почивка.

— Фридман и жена му заминаха за една седмица в Буенос Айрес. Тя е много близка с Реба.

— Така. Много добре. — Знаеше, че Кларънс записва всякак негова дума. Щеше да провери дали мисис Фридман е там, където се предполага да е. — Някой друг?

Нийл предъвка въпроса, а с него и вътрешната страна на бузата си.

— Мъча се да се сетя — каза.

— Няма нищо страшно. Отпуснете се. Нещо необичайно във връзка с вашите приятели, някакви неприятности... Каквото и да ви идва на ума.

— Реба спомена, че Колдър и жена му си имали брачни проблеми.

— И това е добре. Друго.

— Мамографията на Тоня Истмън наскоро бе излязла положителна, но тя още не е казала на мъжа си. Страх я е той да не я напусне. Така каза Реба. Това ли е, което ви трябва?

— Да. Продължавайте.

Той изреди още няколко имена. Кларънс записваше. Когато Нийл Кордоба се изчерпа, Мюз стигна до същината на въпроса.

— Мистър Кордоба?

Срещна погледа му и го задържа.

— Нужна ми е вашата помощ. Не желая да се впускам в дълги обяснения, нито да ви казвам за какво ми е...

— Инспектор Мюз? — прекъсна я той.

— Да?

— Не ме третирайте като дете, моля ви. Кажете направо за какво става дума.

— Тук при нас има един труп. Категорично не е на съпругата ви. Разбирате ли ме? Не е жена ви. Убитата бе намерена предишната вечер. Но не знаем коя е.

— А защо смятате, че аз ще я позная?

— Искам просто да я видите.

Той отпусна ръце в скута си и изпружи тяло.

— Окей — каза. — Да вървим.

Мюз в началото мислеше да му покаже само снимки, да му спести ужаса на прекия оглед на трупа. Но понякога снимките просто не вършат работа. Ако имаше, да кажем, снимка с ясните очертания на лицето — добре, можеше да опита. В случая обаче лицето сякаш бе престояло сума ти време под сенокосачка. Виждаха се само парчета от кости и разкъсани мускули. Или можеше да му покаже фотографии на тялото с данни за височината и теглото ѝ, но от опит знаеше, че човек не може да придобие по този начин реална представа.

На Нийл Кордоба не му се бе сторило необичайно, че именно тук провеждат разпита — в окръжната морга на Норфолк стрийт в Нюарк. Мюз бе избрала мястото, за да спести и на двамата излишно разкарване. Тя отвори вратата. Кордоба се мъчеше да държи главата си вдигната високо. Походката му бе равномерна, но раменете му издаваха истинското му състояние. Дори през блейзъра личеше, че раменете му са се стегнали на буци.

Трупът бе изваден за оглед. Съдебният лекар Тара О'Нийл бе бинтовала лицето. Кордоба се изненада — все едно гледаше някаква мумия от филм. Попита защо е било необходимо.

— Претърпяла е сериозна лицева травма — обясни Мюз.

— А аз как да я позная?

— Надявахме се, че ще я разпознаете по тялото, по ръста например, или нещо друго.

— Ще ме улесните, ако ми дадете да видя лицето ѝ.

— Няма смисъл, мистър Кордоба.

Той преглътна шумно, после погледна пак.

— Какво ѝ се е случило?

— Бита е много.

Обърна се към Мюз:

— Смятате ли, че и на жена ми ѝ се е случило нещо подобно?

— Не знам.

Кордоба затвори за миг очи, насили се да запази самообладание, отвори ги и кимна:

— Окей. — Кимна още няколко пъти. — Окей, разбирам ви.

— Знам, че никак не ви е лесно.

— Нищо ми няма.

Тя видя сълзите в очите му. Той ги обърса с ръкав. Толкова ѝ заприлича на детенце, че насмалко не го прегърна. Той пак се обърна към трупа.

— Познавате ли я?

— Мисля, че не.

— Не бързайте.

— Лошото е, че е гола. — Погледът му не се откъсваше от бинтованото лице, сякаш да не наруши благоприличието. — Искам да кажа, ако е жена, която познавам, не съм я виждал по този начин, нали ме разбирате?

— Напълно. Да ѝ облечем нещо, ако това ще ви помогне?

— Не, няма нужда. Просто... — И той смръщи вежди.

— Какво има?

Нийл Кордоба бе спрял поглед на врата на жертвата. После го премести надолу по краката ѝ.

— Може ли да я обърнете?

— По корем?

— Да. Искам да видя прасеца ѝ. Ако обичате.

Мюз погледна към Тара О'Нийл, която веднага извика един санитар. Внимателно обърнаха Джейн Доу по корем. Кордоба направи крачка напред. Мюз не помръдна. Не искаше да наруши концентрацията му. Тара О'Нийл и санитарят се отдръпнаха назад. Погледът на Нийл Кордоба мина по протежение на крака ѝ и се спря на ахилесовото сухожилие на десния глезен.

Върху белега ѝ по рождение.

Минаха няколко секунди. Накрая Мюз се обади:

— Мистър Кордоба?

— Познавам я.

Мюз чакаше. Той се разтрепери. Ръката му се вдигна полека към устата. Затвори очи.

— Мистър Кордоба?

— Това е Мариан — каза той най-сетне. — О, Божичко, та това е Мариан.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Доктор Айлийн Голдфарб седна срещу Сюзън Лоримън в сепарето на закусвалнята.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем — каза Сюзън.

Отначало бе предложила да се видят някъде извън града, но Айлийн отхвърли идеята. Дори да ги видеше някой, щеше да ги възприеме просто като две дами, седнали на обяд — дейност, за която Айлийн нямаше нито време, нито желание поради голямата си заетост в болницата, а и от страх да не стане и тя... как да го каже... една от онези дами, които все са по обеди.

Дори докато децата ѝ бяха малки, никога не изпита желание да се отдаде на традиционния вид майчинство. И през ум не ѝ минаваше да се откаже от кариерата си в медицината, та да си седи у дома и да играе една по-обичайна роля в отглеждането на поколението. Напротив — едва изчака да ѝ изтече отпускът след раждане, че да не изглежда връщането ѝ на работа неприлично бързо. Това никак не се бе отразило зле на децата ѝ. Невинаги бе над главите им, но според нея именно това ги беше направило по-независими и с по-здравословно отношение към живота.

Така поне се утешаваше.

Миналата година обаче в болницата се бе състояло тържество в нейна чест. Мнозина от бившите ѝ подчинени и стажанти в отделението дойдоха да засвидетелстват уважението си към своята любима учителка. Подочу как един от най-добрите ѝ ученици се пенеше пред Келси колко самоотвержена била като преподавател и колко Келси трябвало да се гордее, че ѝ е дъщеря. А Келси, вече пийнала едно-две, бе отговорила: „Тя толкова време прекарваше тук, че за мен не ѝ остана самоотверженост.“

Точно така. Кариерата, майчинството, щастливият брак — жонглирала бе с трите с невероятна лекота, нали?

Само че сега топките почваха да падат по пода. Дори и кариерата ѝ бе в опасност, ако можеше да се вярва на онези агенти от ФБР.

— Има ли някакви новини от банките за донори? — попита Сюзън Лоримън.

— Още не.

— Ние с Данте обсъждаме разни варианти. Да разгласим, че търсим донор. Ходих до училището на Лукас. Дъщерята на Майк, Джил, също учи там. Поговорих с някои от учителите. Идеята им се видя страхотна. Ще проведем кампанията идната събота. Ще призовем всички да се регистрират в банката за донори.

— Може да е от полза — кимна Айлийн.

— Но и вие ще продължите да търсите, нали? Искам да кажа, нали положението не е безнадеждно?

Айлийн просто не бе в настроение за подобен разговор.

— Но не е и обнадеждаващо.

Сюзън Лоримън прехапа долната си устна. Толкова лесно ѝ бе да изглежда красива, че чак можеше да ѝ се завиди. Имаше страхотно въздействие върху мъжете. Айлийн бе забелязала, че и Майк придобиваше една особена нотка в гласа си в присъствието на Сюзън Лоримън.

Сервитьорката се приближи с каната с кафето. Айлийн ѝ кимна да им сипе, но Сюзън попита какъв билков чай предлагат. Сервитьорката я изгледа така, сякаш онази искаше да ѝ направят клизма. Тогава Сюзън помоли да ѝ донесе какъвто чай имат. Сервитьорката се върна с торбичка „Липтън“ и я заля с гореща вода.

Сюзън Лоримън се втренчи в чашата, сякаш в нея се съдържаше някакво божествено откровение.

— Много трудно родих Лукас. Седмица преди да се роди хванах пневмония и тъй силно кашлях, че чак спухах ребро. Взеха ме в болница. Болката бе непоносима. Данте не се отдели от леглото ми. Отказваше да мръдне.

Сюзън поднесе бавно чая към устните си с две ръце, сякаш държеше ранено птиче в дланите си.

— Когато разбрахме, че Лукас е болен, проведохме семеен съвет. Данте се държеше като мъжкар, разправяше как като единно семейство ще надделеem над болестта — ние сме от рода Лоримън, повтаряше през цялото време, — но през нощта излезе навън и така рида, че се уплаших да не направи нещо със себе си.

— Мисис Лоримън?

— Наричайте ме Сюзън за по-лесно.

— Разбирам ви, Сюзън. Той е като онези бащи на поздравителните картички „Холмарк“. Къпал е бебето. Сменял е пелените. Тренирал е детския отбор по футбол и вестта, че не е баща на детето, направо ще го довърши. В общи линии познах, нали?

Сюзън Лоримън отпи нова глътка чай. А Айлийн си мислеше за Хършел, за това, че не им е останало нищо. Дали пък Хършел няма някоя връзка, мина ѝ през ума — с оная сладникавата разведена нова рецепционистка, дето все се смее на шегите му — и реши, че отговорът най-вероятно е „да“.

„Какво ни е останало, Айлийн...?“

Мъж, който задава подобен въпрос, отдавна е отписал брака си. Просто Айлийн бе осъзнала прекалено късно, че той вече си е отишъл.

— Не ме разбирате — каза Сюзън Лоримън.

— А и надали ми трябва. Вие не искате той да научи. Това е пределно ясно. Знам и че Данте ще бъде покрусен от мисълта. Семейството ви като цяло ще пострада. И това ми е ясно. Но не ме занимавайте с тези неща, ако обичате. Нямам никакво време, честно казано. Мога цяла лекция да ви прочета как всичко това е трябвало да ви мине през ума девет месеца преди да се роди Лукас, но сега е уикенд, мое лично време, а и аз си имам своите проблеми. А и, честно казано, не се интересувам от моралните ви недостатъци, мисис Лоримън. Интересувам се единствено от здравето на сина ви. Точка. Край на историята. И ако мога да го излекувам с цената на брака ви, съгласна съм да се подпиша под молбата за развод. Ясно ли се изразявам?

— Напълно.

Сюзън сведе поглед. С престорена свенливост — израз, който Айлийн и преди бе чувала, но чак сега разбра истинския му смисъл. А именно това наблюдаваше в момента. Колко ли мъже биха отстъпили — бяха отстъпили — пред подобен ход?

Не биваше да поставя всичко това на лична основа. Айлийн пое дъх и се опита да се абстрахира от собствените си проблеми — отвращението ѝ от прелюбодеянието, страховете ѝ за бъдещето без мъжа, с който се бе събрала за цял живот, притесненията ѝ около клиниката и въпросите, които федералните агенти ѝ бяха задали.

— Не разбирам защо всъщност той трябва да знае — каза Айлийн.

Сюзън вдигна поглед и в очите ѝ се появи някаква искрица надежда.

— Можем по съвсем дискретен начин да се обърнем към биологичния му баща — продължи Айлийн. — Да го помолим за кръвна проба.

Искрицата угасна.

— Изключено!

— Защо?

— Просто няма начин.

— Както желаете, Сюзън. Но той представлява най-големият ви шанс. — Тонът ѝ се бе изострил. — Опитвам се да ви помогна, но така или иначе, не съм тук да слушам приказките ви за чудото-рогоносец Данте. Състоянието на семейството ви ме интересува, но само до определена степен. Аз съм лекуващият лекар на сина ви, а не някакъв психоаналитик или свещеник. Ако търсите разбиране или индулгенция, сбъркали сте адреса. Кой е бащата?

Сюзън затвори очи.

— Не можете да ме разберете.

— Ако не ми кажете името, ще уведомя съпруга ви. — Изтърва думите. Гневът я бе обзел напълно. — Поставете изневярата си над здравето на детето ви. Жалка сте. Няма да ви го позволя.

— Моля ви.

— Кой е бащата, Сюзън?

Сюзън обърна глава настрана, задъвкала долната си устна.

— Попитах кой е бащата.

Най-после Сюзън отговори:

— Не знам.

Айлийн Голдфарб запримига на ситно. Отговорът застана помежду им като някаква пропаст, която Айлийн не знаеше как да прескочи.

— Разбирам.

— Нищо не разбирате.

— Имала сте повече от един любовник. Знам, че ви е неудобно да го признаете. Но все се надяваме, че поредният ще е последният, нали така?

— Не съм имала повече от един любовник. Изобщо нямах любовник.

Айлийн не отвърна. Не беше сигурна в каква посока поема разговорът им.

— Изнасилиха ме.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Майк седеше в стаята за разпити и се мъчеше да запази спокойствие. Отпред на стената висеше голямо правоъгълно огледало — най-вероятно едностранен прозорец за наблюдение от съседната стая. Останалите стени бяха в зеления цвят на училищни тоалетни. Подът бе застлан със сив линолеум.

В стаята с него бяха двама. Единият седеше в ъгъла като наказано дете. Държеше химикалка и бележник и не вдигаше поглед. Другият — онзи, който бе извадил значка и пистолет пред клуба „Джагуар“ — бе черен, с диамантче на обичката на лявото ухо. Крачеше напред-назад с незапалена цигара в ръка.

— Аз съм специален агент Дарил ЛаКру — обяви разхождащият се. — А този е Скот Данкън — офицерът за свръзка между Агенцията за борба с наркотиците и Федералната прокуратура. Уведомиха ли ви за правата ви?

— Да.

ЛаКру кимна.

— И нямате нищо против да разговаряме?

— Нямам.

— Моля да подпишете декларацията пред нас.

Майк се подписа. При нормални обстоятелства нямаше да го направи. Последствията му бяха известни. Мою вече се е обадил на Тиа. Тя сигурно вече е на път. Или ще го представлява, или му е уредила друг адвокат. Дотогава трябваше да мълчи. В момента обаче всичко това не го вълнуваше.

ЛаКру продължаваше да крачи напред-назад.

— Знаете ли защо ви задържахме? — попита.

— Не знам — отвърна Майк.

— Ни най-малка представа ли нямате?

— Въобще.

— Какво търсехте днес в клуб „Джагуар“?

— А вие защо ме следяхте?

— Доктор Бай?

— Слушам ви.

— Аз съм пушач. Известно ли ви е това?

Майк бе озадачен от въпроса.

— Виждам цигарата.

— Запалена ли е?

— Не е.

— И мислите ли, че това ми доставя удоволствие?

— Откъде да знам.

— Точно така. Навремето пуших в тази стая. Не защото исках да плаша заподозрените или да им духам дим в лицето, макар че и това съм правил. Не. Пуших, защото ми харесваше. Позволяваше ми да се отпусна. Сега, след всичките нови закони, не ми разрешават да паля. Слушате ли какво ви говоря?

— Предполагам.

— С други думи, законът не разрешава на човек да релаксира. Това ми е неприятно. Имам нужда да пуша. По тази причина, когато съм тук, съм вкиснат. Държа цигарата между пръстите си и жадувам да я запаля. Но не мога. Все едно да заведеш коня си до реката, но да не му даваш да пие. В случая не търся съчувствие от вас, но искам да сте наясно как стоят нещата, защото вече почна да ми писва от вас. — Трясна с длан по масата, но запази равномерния си тон. — Нямам намерение да отговарям на въпросите ви. Вие ще отговаряте на моите. Наясно ли сме?

— Може би ще трябва да изчакам адвоката си — каза Майк.

— Чудесно. — Обърна се към Данкън в ъгъла. — Скот, имаме ли достатъчно улики, за да го задържим?

— Имаме.

— Прекрасно. Дай да го направим. Вкарай го в системата за уикенда. Кога смяташ, че ще влезе в съда, за да му определят гаранция?

Данкън сви рамене.

— До няколко часа. Но може да му се наложи да изчака и до сутринта.

Майк се мъчеше паниката му да не проличи.

— В какво ме обвинявате?

ЛаКру сви рамене.

— Все ще измислим нещо, нали, Скот?

— Неминуемо.

— Така че всичко зависи от вас, доктор Бай. Преди малко давахте зор да си ходите. Хайде да почнем отначало и да видим докъде ще стигнем. Какво търсехте в клуба „Джагуар“?

Можеше още да им се опъне, но усети, че няма смисъл. Нито пък да чака Тиа. Искаше да се махне оттам. Трябваше да продължи да търси Адам.

— Търсех сина си.

Очакваше ЛаКру да продължи разпита в тази насока, но онзи само кимна и попита:

— И се канехте да се биете, нали така?

— Да.

— И това щеше да ви помогне да намерите сина си?

— Хранех известни надежди в този смисъл.

— Бихте ли пояснили?

— Бях в квартала предната вечер — започна Майк.

— Знаем за това.

Майк преглътна.

— Значи оттогава ме следите?

ЛаКру се подсмихна, вдигна напомнимото цигарата пред очите му и изви едната си вежда.

— Разкажете ни за сина си — каза ЛаКру.

В главата на Майк зазвъняха предупредителни сигнали. Никак не му харесваше този разговор. И това, че го заплашваха, или че бяха го следили, но най-вече начинът, по който ЛаКру го запита за сина му. Имаше ли избор обаче?

— Изчезна. Мислех, че ще го намеря в „Джагуар“.

— И затова отидохте там снощи?

— Да.

— Смятахте, че е там?

— Да.

Майк направи доста подробно описание на обстоятелствата. Нямаше смисъл да ги крие — вече ги беше разказал в болницата и в полицейския участък.

— Кое ви накара да се притесните за сина си?

— Трябваше да сме на мач на „Рейнджърс“ снощи.

— За хоккейния отбор ли става дума?

— Да.

— Нали знаете, че паднаха?

— Нямах представа.

— Хубав мач стана, все пак. С много бой. — ЛаКру пак се усмихна. — Аз съм сред малцината от братството, които се интересуват от хоккей. Навремето гледах и баскетбол, но НБА сега е пълна скука. Прекалено много фалове свирят, нали ме разбирате?

Майк усети, че вероятно му прилагат някаква техника да го разсеят.

— Ъхъ — отвърна.

— Та синът ви не се яви, значи, и вие отидохте да го търсите в Бронкс?

— Да.

— И ви нападнаха.

— Да. А вие като ме гледахте, защо не ми помогнахте?

ЛаКру сви рамене:

— Кой казва, че сме гледали?

А Скот Данкън вдигна глава и добави:

— И кой казва, че не сме помогнали?

Мълчание.

— Били ли сте там друг път?

— В „Джагуар“ ли? Не.

— Никога?

— Никога.

— Дайте да уточним: казвате, че до снощи никога не сте ходили в клуб „Джагуар“, така ли?

— Дори и снощи не бях. Нападнаха ме преди да стигна до него.

— Какво изобщо търсехте в онази уличка?

— Следях един човек.

— Кой?

— Казва се ДиДжей Хъф. Съученик е на сина ми.

— Значи твърдите, че преди днешното си посещение не сте стъпвали в клуб „Джагуар“?

Майк направи усилие гласът му да не издаде обземащото го отчаяние:

— Точно така. Вижте какво, агент ЛаКру. Можем ли малко да позабързаме разговора си. Синът ми го няма. Това ме тревожи.

— Естествено е да ви тревожи. Добре, да продължим нататък. Какво ще кажете за Розмари МакДевит, управител и основател на клуб „Джагуар“?

— Какво да ви кажа?

— Кога за пръв път я срещнахте?

— Днес.

— Вярваш ли му, Скот? — обърна се ЛаКру към Данкън. С дланта си Скот Данкън направи жест: „горе-долу“.

— И на мен ми е трудно да го приема.

— Чуйте ме, моля ви — каза Майк, полагайки усилие да не прозвучи умолително. — Незабавно трябва да изляза оттук и да продължа да търся сина си.

— Нямате доверие на силите на обществения ред?

— Вярвам им. Просто ми се струва, че синът ми не е сред приоритетите им.

— Да приемем, че сте прав. Да ви попитам още нещо. Говори ли ви нещо изразът „фарм парти“?

Майк се замисли.

— Май съм го чувал, но в момента не се сещам.

— Ще се опитам да ви помогна, доктор Бай. Вие сте доктор по медицина, нали?

— Точно така.

— Така че да се обръщам към вас с титлата „доктор“ е в реда на нещата. Мразя всички останали тъпаци с „докторски“ дипломи — доктори по философия, масажисти, дори оня, дето ми изписва контактните лещи от „Пърл експрес“. Нали ме разбирате?

— Та какво за „фарм партитата“? — опита се да го върне в руслото Майк.

— Пардон. Вие бързате, а аз се разприказвах. Да се върнем на въпроса. Като доктор сте наясно колко безбожно скъпи са лекарствата на пазара, нали?

— Така е.

— Нека тогава ви обясня какво значи „фарм парти“. Казано най-просто, тийнейджърите отварят нощните шкафчета на родителите си и крадат оттам лекарствата. В днешно време всяко семейство държи

медикаменти, отпускани само с рецепта — викодин, адерал, риталин, ксанакс, прозак, окси-контин, перкосет, демерол, валиум — нали ме разбирате? Та тийнейджърите, значи, ги задигат, изсипват ги в една голяма купа, или смесват прахчета за смъркане и прочее. Това е бонбоньерата им. След това се надрусват.

ЛаКру млъкна. За пръв път, откакто бяха почнали, грабна един стол, завъртя го с облегалката напред и го обкрачи. Впери поглед в Майк. Майк дори не примигна, само каза след известно време:

— Добре, вече знам какво е „фарм парти“.

— Точно така. Та оттам се започва. Събират се няколко младежи и си казват: „Ей, за разлика от хероина и кокаина, тия лекарства са разрешени от закона.“ Може на малкото братче да са му изписали риталин заради буйния му характер. Или таткото взема оксиконтин против болките след операцията на коляното. Нещо от този род. Сигурно са доста безопасни.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Да.

— Съзнавате ли колко лесно става? У дома си държите ли незаклучени лекарства, давани само по лекарско предписание?

Майк се сети за собственото си коляно, за рецептата за оксиконтин, за упоритите тренировки, та да не му се налага да взема много от таблетките. И наистина бяха в шкафчето му за лекарства. Щеше ли да забележи липсата на няколко таблетки? Какво да кажем за онези родители, които изобщо не разбират от лекарства? Те щяха ли да забележат подобна липса?

— Има ги във всеки дом, както казахте.

— Така. Да поогледаме още малко този въпрос. Наясно сте със стойността на таблетките. Знаете и че подобни партита стават. Да приемем за миг, че сте и находчив човек. Какво правите тогава? Качвате се на следващото ниво. Опитвате се да спечелите от това пари. Да приемем, че сте си у дома и получавате процент от печалбата. Може дори да насърчавате младежите да крадат още повече лекарства от шкафчетата. Дори сте в състояние да им доставяте заместители.

— Заместители?

— Защо не? Ако таблетките са бели, заменят ги с най-обикновен аспириин. Кой ще забележи? Може дори да сложите захарни

таблетки, които просто имат вид на медикаменти. Нали ме разбирате? Кой ще ти обърне внимание? Черният пазар за контролирани медикаменти е огромен. Истинска печатница на пари. Но предприемаческият ви дух не стои мирен. Не ви стигат разни там дребни партита със седем-осем младежа. Мащабите ви са далеч по-големи. Ще ви се да зарибите стотици, а защо не и хиляди? Като някой нощен клуб, например.

Майк започна да схваща за какво става дума.

— И вие смятате, че клуб „Джагуар“ се занимава точно с това?

Изведнъж Майк се сети, че Спенсър Хил се бе самоубил с взети от дома им лекарства. Поне така разправяха. Взел лекарствата на родителите си и ги изгълтал.

ЛаКру кимна, после продължи:

— А ако наистина ви е обзел предприемаческият дух, можете да се изкачите и на следващото ниво. На черния пазар няма лекарство без стойност. Някой не си е допил стария амоксицилин. Или из къщата има от виаграта на дядото. Никой не знае колко точно са таблетките в един дом, нали, докторе?

— Много рядко се случва.

— Именно. И ако все пак някой се усъмни, решава, че или в аптеката са го метнали, или че е обърнал датите, или че е взел повече, отколкото си спомня. Никому не идва наум да се усъмни в тийнейджъра си. Усещате ли колко великолепно е всичко това?

Майк го сърбеше езикът да попита какво общо има то с него или Адам, но реши да си затрае.

ЛаКру се надвеси над него и пошепна:

— Ей, докторе. Майк чакаше.

— Знаете ли кое е следващото стъпало по стълбата на предприемачеството?

— ЛаКру? — прекъсна го Данкън.

ЛаКру се извърна назад.

— Кажи, Скот?

— Много ти харесва тая дума „предприемачество“.

— Вярно е. — Обърна се отново към Майк. — А на вас харесва ли ви, докторе?

— Прекрасна е.

ЛаКру се засмя на глас, сякаш бе разменил шега със стар приятел.

— Както и да е, един умен и предприемчив младеж е в състояние да изнамери още куп други начини за измъкване на лекарства от къщи. Как ли? Ами например, като иска преждевременно да повторят изпълнението на рецептата. Ако и двамата ти родители са на работа, а аптеката има куриерска служба, успяваш да приемеш пратката веднага след училище, преди да са се прибрали. И ако случайно родителят поиска да повторят рецептата и му откажат, пак решава, че аптеката за кой ли път е сбъркала, или че самият той е объркал нещо. Тръгнеш ли веднъж по този път, има куп начини за печелене на прекрасни долари. Почти безпогрешен, при това.

В главата на Майк отекна очебийният въпрос: възможно ли е Адам да е сторил нещо подобно?

— А и ние кого да приберем? Помислете си само. Това са богати непълнолетни младежи, които могат да си наемат най-добрите адвокати и които какво толкова са направили? Взел си законно изписани с рецепта лекарства от дома си. Кой го е еня? Нали разбирате отново за какви лесни пари става дума?

— Предполагам.

— Само предполагате ли, доктор Бай? Дайте да не си играем на игрички. Не предполагате. Много добре знаете. Схемата е почти безупречна. Известно ви е и как действат при нормални обстоятелства. Нямаме намерение да се занимаваме с шепа тъпи тийнейджъри, които се друсат. На нас ни е нужна едрата риба. Но ако голямата риба в случая е умна, тя оставя непълнолетни дечурлига да разнасят наркотиците ѝ. Тъпите готици, на които им трябва да се изкачат с поне още едно стъпало по хранителната верига, че да заслужат названието „неудачници“. От това те ще се чувстват важни, а ако тя самата случайно е и малка с излежана присъда за углавно престъпление, те ще са като пластилин в ръцете ѝ. Нали ме разбирате?

— Напълно — каза Майк. — Според вас Розмари МакДевит се занимава точно с това в „Джагуар“. Има и клуба, има и непълнолетните, които да ѝ вършат работата в рамките на закона. До известна степен звучи логично.

— А какво точно ви притеснява?

— Говорим за жена, чийто брат е умрял от свръхдоза наркотици.

ЛаКру не можа да сдържи усмивката си:

— Значи и на вас е успяла да разкаже своята малка шекспировска трагедия. За братчето, което нямало отдушник, та се друсало яко и от това навирило петалата.

— Не е ли вярно?

— Пълна измишльотина, доколкото ни е известно. Тя твърди, че е от Бремън, Индиана, но според архивите ни в района не е имало подобен смъртен случай.

Майк нищо не каза.

Скот Данкън вдигна глава от бележника.

— Ама е мацка, та дрънка.

— Няма спор, съгласи се ЛаКру. — Парче и половина.

— Завърта мъжките глави от раз.

— Абсолютно си прав, Скот. Точно това е и методът ѝ. Привързва някого към себе си по сексуален път. Не че имам нещо против и мен да ме обвърже за малко, нали ме разбирате, докторе?

— Съжалявам, но не.

— Гей ли сте?

Майк едва се сдържа да не извърти очите си от отчаяние:

— Добре де, щом настоявате, нека да съм гей. Давайте нататък, ако може.

— Тя използва мъже, докторе. Не само тъпите тийнейджъри. Поумни мъже. Зрели мъже.

— Млъкна и зачака.

Майк погледна първо Данкън, после ЛаКру.

— Сега ли е моментът да хлъцна и да осъзная, че вие всъщност имате мен предвид?

— Това пък защо изобщо е трябвало да ни минава през ума?

— Предположих, че точно това ще кажете.

— Аз само имах предвид — и ЛаКру разпери ръце, все едно бе първокурсник в театрално училище, — че според вас до днес не сте я виждали. Нали така казахте?

— Точно така.

— При което ние безрезервно ви вярваме. Така че нека ви попитам нещо съвсем друго. Как върви работата? В болницата, имам предвид.

Майк въздъхна:

— Да предположим, че сте ме сащисали с внезапната смяна на темата. Вижте какво: нямам и най-малката представа какво смятате, че съм направил. Предполагам, че е свързано с клуб „Джагуар“ не защото наистина съм извършил нещо, а защото трябва да си идиот, за да не ти е ясно, че е така. При нормални обстоятелства щях да изчакам появата на адвокатата ми или на съпругата ми, адвокатката. Но както вече ви казах неколкократно, синът ми изчезна. Така че дайте да прекратим с тия глупости. Кажете ми какво ви интересува, за да мога да подновя търсенето му.

ЛаКру вдигна вежда:

— Много се възбуждам, когато някой заподозрян се държи така, като пич. А ти, Скот?

— Зърната на гърдите ми се втвърдяват дори в момента — кимна в отговор Скот.

— Та докато не сме се размазали съвсем, да ви питам още няколко неща, че да приключваме. Имате ли пациент на име Уилям Бранъм?

Майк пак не бе сигурен как да постъпи, но направи избор в полза на сътрудничеството.

— Нямам спомен за такова име.

— Тоест не помните имената на всичките си пациенти?

— Името нищо не ми говори, но е възможно да е пациент на партньорката ми по клиника.

— Говорите за Айлийн Голдфарб, нали така? Написали са си домашното, мина през ума на Майк.

— Правилно.

— Вече я питахме. И тя не си спомня.

Майк насмалко да изтърве очевидното: Ама вие вече сте говорили с нея! Успя все пак да се овладее. Значи вече са били при Айлийн. Какво, по дяволите, става?

Лицето на ЛаКру си бе възвърнало усмивката.

— Готови ли сте да се качим на следващото предприемаческо ниво, доктор Бай?

— Разбира се.

— Добре. Ще ви покажа нещо.

Обърна се към Данкън, който му подаде тънка кафява папка. ЛаКру пъкна незапалената цигара в устата си и започна да прелиства с

пожълтели от никотина пръсти. Извади един лист и го плъзна по масата към Майк.

— Това познато ли ви е?

Майк погледна. Фотокопие от рецепта. Отгоре бяха неговото име и това на Айлийн, както и адресът им „Ню Йорк презвитерийн“, номерът на разрешителното им и полето за заверка от ДЕА. Предписан бе оксиконтин на името на Уилям Бранъм.

Подписана бе от доктор Майкъл Бай.

— Познато ли ви е?

Майк се насили да не проговори.

— Понеже доктор Голдфарб твърди, че не е от нея и че не познава такъв пациент.

Плъзна още един лист. Друга рецепта, този път за ксанакс. Пак с подписа на доктор Майкъл Бай. След нея и трета.

— Нещо да ви говори което и да е от тези имена? Майк продължи да мълчи.

— А, тази тук е страшно любопитна. Интересува ли ви защо?

Майк вдигна поглед.

— Понеже е на името на Карсън Бледсоу. Познавате ли го?

На Майк нещо му се стори мъгляво познато, но все пак предпочете да каже:

— Трябва ли да го познавам?

— Това е младежът със счупения нос, на когото се репчехте, когато ви задържахме.

Поредното предприемаческо стъпало, мина през ума на Майк. Вкарай куките си в някое докторско дете. Открадни кочани с рецепти и си ги пиши сам.

— В най-добрия случай — ако приемем, че всичко тръгне във ваша полза и боговете ви се усмихват — ще загубите единствено лекарската си правоспособност. Но това е най-оптимистичният сценарий. Край на медицината.

Майк вече бе решен да не отваря повече уста.

— Ние отдавна работим по този случай, нали ме разбирате? Наблюдаваме клуба „Джагуар“. Знаем какво става вътре. И какво? Да арестуваме една шепа богати хлапаци? Но какъв е смисълът, ако не отрежем главата? Имахме информация, че за снощи се готви някаква важна среща. На това предприемаческо стъпало съществува обаче

конкретен проблем: трябва ти посредници. В този пазар започва да навлиза сериозно и организираната престъпност. Печалбата от оксикотина е не по-малка, отколкото от кокаина, ако не и по-голяма. Така че заложихме своя наблюдателен пост. Но за беля, нещо снощи се обърка. Явяват се вие, докторът, чието име се използва. Нападат ви. Но днес вие се връщате и се развихряте. Тогава ние — ДЕА и прокуратурата — решаваме, че клуб „Джагуар“ може да пусне кепенците и ние да останем с пръст в уста. Затова решаваме да предприемем решителния ход.

— Нямам какво да ви кажа.

— Напълно естествено.

— Чакам адвокатата си.

— Не е нужно да действате по този начин, тъй като според нас не сте вие човекът, написал тези рецепти. Сравнихме почерка с няколко редовни рецепти, които лично сте написал. Не е вашият. Което означава или че сте давали кочани с рецепти на друго лице — което е изключително сериозно углавно престъпление, — или че някой ви ги е откраднал.

— Нямам какво да ви кажа.

— Невъзможно е да опазите сина си, доктор Бай. Всеки родител си мисли, че може. Но нещата не стоят така. Не познавам лекар, който да не държи кочани у дома. За всеки случай, ако му се наложи да изпише спешно лекарство. Лесно е да откраднеш лекарства от нощното шкафче. Сигурно е още по-лесно да задигнеш кочан с рецепти.

— Аз си тръгвам — изправи се Майк.

— Така си мислите. Синът ви е един от богатите хлапаци, за които стана дума, но в конкретния случай се е издигнал с няколко глави над тях. Можем да го съдим за съучастие в разпространението на наркотици по Списък номер две. Може да излежи до двайсет години във федерален затвор. Но на нас синът ви не ни трябва. Трябва ни Розмари МакДевит. Можем да се договорим.

— Чакам адвокатата си — повтори Майк.

— Чудесно — каза ЛаКру. — Вашият очарователен защитник току-що пристигна.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Изнасилена.

Произнесената от Сюзън Лоримън дума бе последвана не от мълчание, а по-скоро от нещо като въздушна струя, сякаш закусвалнята се устреми стремглаво надолу и ушите ѝ писнаха от внезапното спадане на налягането.

Изнасилена.

Айлийн Голдфарб нямаше думи да реагира. Вярно, получила бе своя пай от лоши вести, самата тя също бе съобщила няколко, но това ѝ дойде като гръм от ясно небе. Накрая все пак промълви обичайното за печелене на време утешение:

— Много съжалявам.

Очите на Сюзън Лоримън не бяха просто затворени. Стиснала ги бе, сякаш беше малко дете. Дланите ѝ все още обвиваха грижовно порцелановата чаша. На Айлийн ѝ се прищя да я докосне, но се въздържа. Сервитьорката понечи да дойде, но Айлийн я възпря с поклащане на глава. Сюзън продължаваше да седи със затворени очи.

— Данте изобщо не знае.

Покрай тях мина сервитьор с отрупана табла. Някой помоли на висок глас за вода. Една жена от съседната маса направи опит да подслушва, но кръвнишкият поглед на Айлийн я накара да извърне очи.

— Никому не съм казала досега. Когато забременях, реших, че вероятно е от Данте. Или поне така се надявах. След това ми показаха бебето и ми стана ясно. Но блокирах мисълта. Продължих да живея. Толкова отдавна беше.

— Не се ли оплакахте в полицията?

Тя поклати глава:

— Такива неща не се говорят. Как да се оплача?

— Окей.

Продължиха да мълчат.

— Сюзън?

Тя вдигна поглед.

— Разбирам, че е било отдавна... — подхвана Айлийн.

— Единайсет години — каза Сюзън.

— Да. Но никога не е късно да подадете оплакване.

— Какво?

— Ами ако го хванат, ще можем да го изследваме. Да не говорим, че може да е изнасилител и други междувременно. Такива като него не спират след първата.

Сюзън поклати глава.

— Захванали сме се с кампанията за донор в училището.

— Давате ли си сметка колко нищожни са шансовете да открием онова, което търсим?

— Трябва да успеем.

— Сюзън, обърнете се към полицията.

— Оставете тази история на мира.

През ума на Айлийн премина любопитна мисъл:

— Познавате ли човека, който ви изнасили?

— Моля? Не, не го познавам.

— Но размислете върху това, което ви казах.

— Няма да го хванат, не разбрахте ли? Трябва да си вървя. — Сюзън се измъкна от сепарето и застана над Айлийн. — Щях да го направя, ако това щеше да даде някакъв шанс на сина ми. Но няма начин. Моля ви, доктор Голдфарб, помогнете ни с кампанията. Помогнете ми да намеря друго решение. Сега поне вече знаете истината. Оставете миналото на мира.

* * *

Джо Луистън изтри дъската с гъбата. Много свързани с учителската професия неща се бяха променили през годините, включително и подмяната на тъмнозелените дъски и тебеширите с днешните бели табла и флумастерите. Но Джо упорито отказваше да се раздели с наследството от миналите поколения. Сякаш тебеширеният прах, потракването на бялото парче, докато пишеше по дъската, и избърсването ѝ с гъбата го свързваха някак си с миналото му и му напомняха кой е и какво върши.

В момента огромната гъба му се стори прогизнала. По дъската потекоха ручейчета. Застигна ги и препречи пътя им с гъбата. Поднови равномерните движения нагоре, после надолу и потърси покой в това елементарно свое действие.

Почти успя.

Наричаше класната стая „територията Луистън“. И децата я обичаха, но далеч не колкото него. До болка му се искаше да е различен от другите, да не стои пред тях и да повтаря заучени уроци по задължителната програма, които никой нямаше да запомни. Искаше неговата територия да е и тяхна. Учениците си водеха дневници, той също. Четеше техните, но им разрешаваше и те да прочетат неговия. Никога не викаше. Ако някое дете направеше нещо хубаво или заслужаващо специално внимание, поставяше до името му отметка. Ако направеше беля, изтриваше отметката. Просто и ясно. Беше против това да се заяжда с някое дете или да го засрамва пред останалите.

Гледаше как другите учители остаряват пред очите му и как ентузиазмът им се изпарява с всяка отминала учебна година. Не и той. Обличаше се в съответствие с периода, за който им преподаваше по история. Организираще им търсене на „съкровища“ чрез математически задачи, чието решение водеше до следващата „награда“. Класът му дори снима свой собствен филм. Толкова много и хубави неща ставаха на територията Луистън, докато в крайна сметка един ден, в който трябваше да си стои у дома заради коремните болки от грипа, климатикът в класната стая се повреди, той почувства нов прилив на треска и...

Защо стана така? Божичко, как можа да каже тези отвратителни думи на едно дете?

Включи компютъра. Ръцете му трепереха. Написа адреса на училищния сайт на жена си. Най-новата парола бе ДжоОбичаДоли.

Нищо й нямаше на имейла.

Доли не бе особено силна по компютрите и интернет. Джо бе влязъл в сайта преди нея и бе сменил паролата. Именно затова имейлът й бе „отказал“. Не приемаше старата й парола.

Сега, сред спокойствието, осигурено му от любимата му класна стая, Джо Луистън провери какви мейли е получила. Надяваше се да не срещне повече адреса на онзи подател.

Обаче го срещна.

Прехапа устна, за да не изкрещи на глас. Не му оставаше много време да шикалкави. Рано или късно тя щеше да разбере какво ѝ има на пощенската кутия. Ден, най-много два. Но един ден надали щеше да му стигне...

* * *

Тиа закара Джил обратно у Ясмин. На Гай Новак може и да му стана неприятно от изненадата, но поне не го показа. А и Тиа нямаше време да го разпитва. Подкара припряно към местното управление на ФБР, помещаващо се на Федерал плаза 26. Почти едновременно с нея пристигна и Хестър Кримстайн. Двете се срещнаха в чакалнята.

— Разпределение на ролите — обяви Хестър. — Ти играеш любящата съпруга. Аз съм позастарялата бивша филмова звезда във второстепенната роля на негов адвокат.

— Разбрано.

— Влез вътре и не казвай нито дума. Остави всичко на мен.

— Нали точно затова ти се обадох.

Хестър Кримстайн се упъти към вратата, следвана по петите от Тиа. Хестър отвори със замах и нахлу в стаята. От едната страна на масата седеше Майк. Вътре имаше още двама души. Единият бе седнал в ъгъла. Другият се беше надвесил над Майк. Когато влязоха, надвесеният се изправи и каза:

— Здравейте. Аз съм специален агент Даръл ЛаКру.

— Това не ме интересува — сръза го Хестър.

— Извинете?

— Никакво намерение нямам да извинявам когото и да било. Клиентът ми арестуван ли е?

— Надявахме се да не...

— Това също не ме интересува. — Хестър огледа Майк. — Доктор Бай, станете, ако обичате, и моментално напуснете тази стая. Съпругата ви ще ви изпрати до фойето, където и двамата може да ме изчакате.

— Един момент, мис Кримстайн — обади се ЛаКру.

— Откъде знаете името ми?

— Знам го — сви рамене той.
— Откъде, питам?
— Виждал съм ви по телевизията.
— Искате ли да ви дам автограф?
— Не.

— Защо не? Няма значение — така или иначе, нямаше да ви го дам. Засега с клиента ми сте приключили. Ако искахте да го задържите, щяхте вече да сте го сторили. Така че той ще излезе оттук, а ние с вас двамата ще си поговорим. Ако намеря за необходимо, мога да го викна обратно да се включи в разговора. Ясно ли е?

ЛаКру хвърли поглед към колегата си в ъгъла.

— Правилният отговор е: „Пределно ясно, мис Кримстайн“ — каза Хестър, след което погледна Майк. — Излизай.

Майк се надигна и напусна помещението заедно с Тиа. Вратата се затвори зад тях. Първият въпрос на Майк беше:

— Къде е Джил?

— У Новак.

Кимна й.

— Би ли ми обяснил какво става? — попита Тиа. Разказа й всичко — за посещението си в „Джагуар“, за срещата с Розмари МакДевит, за боя, който едва се бе разминал, за намесата на федералните агенти, за разпита и за фарм партитата.

— Клуб „Джагуар“ — изрече Майк накрая. — Не ти ли напомня за онези съобщения, разменени по инстант месинджъра?

— От СиДжей8115 — промълви тя.

— Точно така. Инициалите не са на човек, а на самия клуб.

— А какво ще рече 8115?

— Нямам представа. Може би има ред хора, които ползват същите инициали.

— Значи смяташ, че е онази... Розмари, как й беше по-нататък името?

— Точно така.

Тя се напъна да смели получената информация.

— Има някаква логика. Спенсър Хил е задигнал лекарства от шкафчето на баща си. С тях се е самоубил. Може да е било по време на едно от фарм партитата им. Може точно такава парти да са си правили на покрива.

— Значи смяташ, че и Адам е бил там, така ли?

— Ами, натам вървят нещата. Правят си фарм парти. Забъркват сместа от таблетки, смятайки, че няма нищо страшно...

И двамата се вцепениха едновременно.

— Сигурно ли е, че Спенсър се е самоубил? — попита Майк.

— Нали е пратил онези есемеси.

Настана мълчание. Нито един от двамата не искаше дори да си помисли за другия вариант.

— Задължително трябва да намерим Адам — каза Майк.

— Дай върху това да съсредоточим усилията си.

Тиа кимна. Вратата на стаята за разпити се отвори и оттам излезе Хестър. Приблужи се до тях и каза:

— Тук не. Излезте да си поговорим навън.

Продължи към асансьора. Майк и Тиа забързаха след нея. Влязоха в кабинката, но Хестър продължаваше да мълчи. На партера се запъти към въртящата се входа врата и излезе навън.

— Качете се в колата ми — изкомандва им Хестър. Дошла бе със срещ лимузина с телевизор, кристални чаши и гарафа. Отстъпи им да седнат на седалката, която гледа напред. Тя седна насреща им.

— Вече нямам доверие на федералните сгради — каза.

— С всички тия камери за следене. — После се обърна към Майк: — Предполагам, че си успял да разкажеш всичко на жена си?

— Да.

— Така че вероятно и двамата вече сте наясно с положението. Имат на разположение десетки фалшиви рецепти с твоето име. Клуб „Джагуар“ съвсем разумно е използвал доста на брой аптеки. Рецептите са изпълнявани в самия щат, извън щата, по интернет. Същото важи и за повторните изпълнения. Теорията на федералните е повече от ясна.

— Те смятат, че Адам ги е откраднал — каза Майк.

— Точно така. Освен това имат и достатъчно улики.

— Като например?

— Например знаят, че синът ви е посещавал фарм партита. Или поне така твърдят. Освен това и снощи са били пред „Джагуар“. Видели са Адам да влиза, а след това са те видели и теб.

— А това, че бях нападнат?

— Твърдят, че си свърнал в някаква странична уличка и че едва после разбрали какво се е случило там. Тяхната задача била да наблюдават клуба.

— Значи Адам все пак е бил там.

— Така твърдят. Но не искат да кажат нищо повече. Като например, дали са го видели да излиза. Но в едно може да сте сигурни. И те искат да намерят сина ви. Да свидетелства за обвинението срещу клуб „Джагуар“ и собствениците му. Тогава щял да се отърве само с пляскане по ръката, още повече, че е непълнолетен.

— А ти какво им отговори?

— Първо изпълних задължителната програма. Отрекох синът ви да знае каквото и да било за тези партита и за кочаните с рецепти. После попитах какво означава офертата им в смисъл на обвинения и срокове на наказание. Но те не са готови да навлизат в подробности.

— Невъзможно е Адам да е задигнал рецептите на баща си. Той не е толкова глупав.

Хестър само я изглежда безизразно. Тиа си даде сметка колко наивно звучат думите ѝ.

— Знаеш как стоят нещата — каза Хестър. — Това какво ти или аз мислим, е без всякакво значение. Казвам ви каква е теорията им. А освен това имат и средство да окажат натиск. Това си ти, доктор Бай.

— Аз? Как така?

— Правят се, че не са напълно убедени в твоята невинност. Например ти си отивал към „Джагуар“ снощи, когато си попаднал на някакви, които се навъртат из района. Ако не си бил съучастник, как си знаел къде се намира клубът? Защо изобщо си бил там?

— Търсех сина си.

— И откъде си знаел, че синът ти е там? Не се хаби, отговорът ни е известен. Но схващаш накъде бия. Могат като нищо да те изкарат в комбина с онази Розмари МакДевит. Ти си възрастен и при това — лекар. Ще осигуриш тлъсти заглавия на групата за борба с наркотиците и ще излежиш дълга присъда в затвора. И ако си толкова загубен, че решиш да поемеш вината вместо сина си, тогава могат да изкарат, че и двамата сте били в комбината. Адам почнал пръв. Тръгнал по фарм партита. Заедно с дамата от клуб „Джагуар“ открили лесен начин за печелене на пари с участието на законен лекар. Обърнал се към теб.

— Но това е някаква лудост.

— Ни най-малко. Имат рецептите с твоето име. Според тях това е много сериозна улика. Имаш ли представа за какви пари става дума? Само от оксиконтин можеш да направиш цяло състояние. Той вече се е превърнал в епидемия. А пък от теб, доктор Бай, ще стане прекрасен пример за назидание. Ти, доктор Бай, ще напомняш на всички останали лекари колко много трябва да внимават, когато боравят с рецепти. Е, може би ще успея да те отърва. Най-вероятно е да ти се размине. Но на каква цена?

— Добре, какъв е твоят съвет тогава?

— Самата аз ненавиждам мисълта да се сътрудничи с властите. Но в случая имам чувството, че нямаме по-добър избор. Сега засега трябва да открием Адам. Казваме му да седне и научаваме какво точно е ставало. Едва след това можем да вземем някакво разумно решение.

* * *

Лорън Мюз подаде снимката на Нийл Кордоба.

— Реба е — каза той.

— Знам — отвърна Мюз. — Направена е от охранителната камера на „Таргет“, когато е пазарувала вчера.

— Това с какво ни помага? — вдигна той очи.

— Виждате ли онази жена там? — посочи с пръст Мюз.

— Да.

— Познавате ли я?

— Мисля, че не. Имате ли друга снимка, от друг ъгъл?

Мюз му подаде втора снимка. Нийл Кордоба се втренчи в образа, изгарящ от желание да помогне с нещо съществено. Но накрая поклати глава.

— Коя е тя?

— Има свидетел как жена ви се е качила в някакъв микробус, а друга жена е подкарала акурата на Реба. Накарахме този свидетел да изгледа записа на камерата. Той твърди, че става дума именно за тази жена.

Той пак огледа снимката.

— Не я познавам.

— Окей, мистър Кордоба. Много ви благодаря. Връщам се след секунда.

— Мога ли да задържа снимката? В случай че се сетя за нещо?

— Разбира се.

Продължи да гледа втренчено пред себе си, все още под впечатлението от скорошния оглед. Мюз излезе и тръгна по коридора. Рецепционистката ѝ махна да влиза. Почука на вратата на шефа си Пол Коуплънд. „Влез“ — извика той.

Седеше пред маса с видеомонитор. В окръжните служби не ползваха едностранни огледала, а телевизионни камери в стаите за разпити. Коуп ги беше наблюдавал. Погледът му все още беше върху Нийл Кордоба на екрана.

— Преди малко дойде още нещо — каза ѝ Коуп. — Мариан Гилеспи е била отседнала в мотела „Травълodge“ в Ливингстън. Трябвало е да освободи стаята тази сутрин. Един от персонала я е видял да влиза в стаята си с мъж.

— Кога?

— Не беше много сигурен — някъде преди четири-пет дни, малко след като се настанила.

— Много дебела става тази работа — кимна Мюз. Коуп не отлепяше очи от монитора.

— Може би следва да свикаме пресконференция. Да увеличим образа на жената на снимката. Да видим дали някой няма случайно да я познае.

Коуп продължаваше да наблюдава съпруга на екрана. Какво ли си мисли, мина през ума ѝ. Толкова много бе изстрадал самият той, включително и смъртта на първата му жена. Мюз огледа кабинета. На масата имаше пет айпода, чисто нови, неразопаковани.

— Това какво е? — попита Мюз.

— Айподи.

— Това го виждам и аз. За какво са ти?

Очите на Коуп фиксираха Кордоба.

— Почти се надявах, че той го е сторил.

— Кордоба ли? Няма начин.

— Знам. Болката му сякаш струи от него.

Мълчание.

— Айподите са за шаферките — каза Коуп.

— Колко мило!

— Може би трябва и аз да поговоря с него.

— С Кордоба?

Коуп кимна.

— Може да се окаже от полза — каза тя.

— Люси обожава тъжните песни — рече Коуп. — Но ти и това знаеш, нали?

Макар да бе сред шаферките, Мюз не познаваше Люси кой знае откога, нито пък кой знае колко. Все пак кимна, но Коуп не се отлепяше от монитора.

— Всеки месец ѝ правя нов диск. Знам, че е банално, но тя много се радва. Така че всеки месец издирвам възможно най-тъжните песни. Този месец например вече имам „Поздравления“ на Блу Октобър и „Семе“ на Анджи Апаро.

— Не съм ги чувала.

— Ще ги чуеш — усмихна се той. Те са част от подаръка. Всичките тези сърцетрощачки са записани и на айподите ви.

— Прекрасна идея — каза тя и усети как нещо я прободде. Коуп прави специални CD-та за любимата си жена. Направо бе случила с него.

— В началото се чудех какво толкова им харесва Люси на тези песни. Представяш ли си я? Седи на тъмно, слуша ги и плаче. Така ѝ действа музиката. Нищо не разбирах. А пък миналия месец? Бях записал едно изпълнение на Миси Хигинс. Нея слушала ли си я?

— Не съм.

— Страхотна е. И музиката ѝ е убиец. Та в тази песен се говори за бивш любим и как не можела да понесе мисълта за чужда ръка върху неговата, макар да ѝ било ясно, че така трябвало да бъде.

— Трагично.

— Именно. Но сега Люси е щастлива, нали? Искам да кажа, толкова ни е хубаво заедно. Най-сетне се намерихме един друг и сега ще се женим. Защо тогава продължава да слуша тия сърцераздирателни истории?

— Аз ли се предполага да ти отговоря?

— Не, Мюз, аз се мъча на теб нещо да обясня. Дълго време не я разбирах. Сега вече я разбирам. Тъжните песни причиняват една безопасна болка. Отвлечане на вниманието. Контролирано, при това.

Може и да ти помага да си представиш, че и истинската болка ще е такава. Но тя не е. И Люси, естествено, го знае. Човек не може да се подготви за истинската болка. Просто трябва да я оставиш да те разкъса докрай.

Телефонът иззвъня. Коуп най-сетне откъсна поглед от екрана и вдигна слушалката.

— Коуплънд — каза. После погледна към Мюз. — Открили са нещо във връзка с роднините на Мариан Гилеспи. Ще се видим по-късно.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В момента, в който двете момичета останаха сами в спалнята, Ясмин ревна.

— Какво има? — попита Джил.

— Хората са направо отвратителни — посочи Ясмин компютъра.

— Какво е станало?

— Ще ти покажа. Толкова е подло.

Джил придърпа стол и седна до приятелката си. Загриза нокът.

— Ясмин?

— Какво?

— Боя се за брат ми. И нещо ужасно е станало с тати. Мама затова пак ме докара тук.

— Ти не я ли попита какво става?

— Не ще да ми каже.

Ясмин обърса сълзите си и продължи да чука по клавиатурата:

— Те все гледат да ни пазят, нали?

Джил не разбра дали Ясмин говори със сарказъм, или сериозно, или по малко и от двете. Очите на Ясмин бяха вперени в монитора. Посочи с пръст:

— Ето го. Виж!

Беше на страница в Майспейс, озаглавена: Мъж или жена? — Историята на ХУ. Уолпейпърът представляваше куп горили и маймуни. Под рубриката „Любими филми“ имаше само два: „Планетата на маймуните“ и „Коса“. Песента, която звучеше, бе „Шокирай маймуната“ на Питър Гейбриъл. Имаше и видеоклипове на „Нашънъл джиографик“, все за примати. Един от клиповете, озаглавен „Танцуващата горила“, бе взет от Ютюб.

Най-лошото обаче бе портретът в горния ляв ъгъл — училищна снимка на Ясмин с дорисувана брада.

— Не мога да повярвам — прошепна Джил.

Ясмин пак ревна.

— Как попадна на тази страница?

— Онази кучка Мари Александра ми изпрати линка. Разпратила го е и на половината клас.

— Кой я е направил?

— Не знам. Сигурно самата тя. Изпрати ми го уж защото била възмутена, но направо усетих как се подсмивва тихичко, нали разбираш?

— И го е пратила и на други?

— Да. На Хайди, на Ани, на...

— Адски съжалявам — поклати Джил глава.

— Съжаляваш?

Джил замълча.

Лицето на Ясмин почервенея.

— Някой ще си плати за това.

Джил изгледа приятелката си. Ясмин беше толкова добро момиче преди. Обичаше да свири на пианото, да танцува и да се смее на тъпи комедии. Сега излъчваше единствено ярост и Джил се плашеше. Толкова много лоши неща се бяха случили през последните няколко дни. Брат ѝ избяга, баща ѝ си имаше някакви ужасни проблеми, а сега и Ясмин бе направо побесняла.

— Момичета! — провикна се мистър Новак от долния етаж. Ясмин обърса сълзите си. Отвори вратата и се обади:

— Кажи, тати.

— Направих ви пуканки.

— Слизаме след минутка.

— С Бет си мислехме да ви заведем до мола. Да изгледаме някой филм, или да си поиграете на електронните игри. Какво ще кажете?

— Слизаме след секунда.

Ясмин затвори вратата.

— Баща ми иска да се махне от къщи. Вече започва да откача.

— Защо?

— Стана нещо гадно. Дойде жената на мистър Луистън.

— У вас? Изключено!

Ясмин кимна, а очите ѝ се разшириха.

— Поне на мен ми се стори, че е тя. Никога не съм я виждала, но караше смотаната му кола.

— И какво стана?

— Скараха се.

— О, божичко.

— Не чух какво точно си казаха. Но тя беше направо бясна.

— Хайде на пуканките! — се чу отдолу.

Двете момичета слязоха. Гай Новак ги очакваше. Усмивката му бе доста пресилена.

— В аймакса дават новия филм за Спайдърмен — съобщи той. На вратата се позвъни. Гай Новак се извърна с напрегнато тяло.

— Тати?

— Аз ще отворя — каза той.

Запъти се към входната врата. Момичетата го последваха на известно разстояние. Зад тях бе и Бет. Мистър Новак погледна през малкото прозорче, смръщи се и отвори. На прага стоеше жена. Джил погледна към Ясмин. Ясмин поклати глава. Не беше жената на мистър Луистън.

— С какво мога да ви помогна? — попита мистър Новак. Жената надникна над рамото му, видя двете момичета, след това върна погледа си върху таткото на Ясмин.

— Вие ли сте Гай Новак? — попита.

— Аз съм.

— Казвам се Лорън Мюз. Може ли да поговорим за малко насаме?

* * *

Лорън Мюз стоеше на прага.

Мярна двете момиченца зад Гай Новак. Едната вероятно бе дъщеря му, другата може би бе на жената, застанала най-отзад. Не беше Реба Кордоба, забеляза Мюз. Беше хубава и нямаше напрегнат вид, ама откъде да знае човек. Мюз я държеше под око, току-виж се издала с нещо, че е под напрежение.

Във фойето нямаше следи от кръв или насилие. Момиченцата изглеждаха леко плахи, но нищо иначе им нямаше. Преди да позвъни, Мюз притисна ухо към вратата. Не чу нищо особено, само как Гай Новак извика нещо за някакви пуканки и за филм.

— За какво става дума? — попита Гай Новак.

— Струва ми се, че ще е по-добре да поговорим сами. Наблегна на „сами“ с надеждата, че той ще схване намека ѝ. Не се получи.

— Коя сте вие? — попита той.

Мюз не желаше да се легитимира пред момичетата като полицейски служител, поради което надникна, погледна момиченцата, а след това го изгледа право в очите:

— По-добре да е насаме, мистър Новак.

Той най-сетне се усети. Извърна се към жената и рече:

— Бет, заведи момичетата в кухнята, ако обичаш, и им дай пуканките.

— Разбира се.

Мюз ги видя да излизат от стаята. Мъчеше се да разбере що за птица е този Новак. Беше леко на тръни, но нещо ѝ подсказваше, че появата ѝ по-скоро го е подразнила, отколкото уплашила.

Наблизо бяха Кларънс Мороу и Франк Тремънт с още неколцина полицаи. Мъчеха се да направят незабележим оглед на мястото. Все още съществуваше искрица надежда, че Гай Новак е отвлякъл Реба Кордоба и я държи у дома си, но с всяка измината секунда тя ѝ се струваше все по-слаба и по-слаба.

Гай Новак я остави да стои на вратата.

— Кажете.

Мюз му показва значката си.

— Вие си правите майтап с мен — каза той. — Луистънови ли ви изпращат?

Мюз нямаше и най-малка представа кои са Луистънови, но реши засега да не се обвързва. Килна леко глава настрани, нещо средно между „да“ и „не“.

— Просто не мога да повярвам. Аз само минавах покрай тях. Нищо повече. Откога това е престъпление?

— Зависи — отвърна Мюз.

— От какво?

— От намеренията ви.

Гай Новак бутна очилата нагоре по носа си.

— А вие знаете ли той какво направи на дъщеря ми? Нямаше представа, но явно то много ядосваше Новак. За нея това бе добре. Можеше да се окаже полезно.

— Готова съм да изслушам вашата страна — каза му.

А той започна надълго и нашироко да ѝ разправя какво бил казал някакъв учител на дъщеря му. Мюз наблюдаваше лицето му. Както и с Нийл Кордоба, не остана с впечатление, че това е нагласена специално за нея сценка. Той се пенеше каква несправедливост била извършена спрямо дъщеря му Ясмин и как на учителя абсолютно нищо не му направили.

Когато спря да си поеме дъх, Мюз го запита:

— А какво е мнението на жена ви по въпроса?

— Не съм женен.

На Мюз и това ѝ бе известно.

— О, помислих си, че жената, която беше с момичетата...

— Бет ли? Тя ми е приятелка.

Тя отново замълча, да види какво още ще каже той. А той пое няколко пъти дълбоко въздух и накрая каза:

— Окей. Приех съобщението.

— Съобщението ли?

— Предполагам, че Луистънови са подали оплакване. Съобщението е прието. Ще обсъдя възможните варианти с адвоката си.

По този път доникъде няма да стигнем, помисли си Мюз. Време е да превключим на друга скорост.

— Мога ли да ви попитам нещо?

— Предполагам.

— Как реагира майката на Ясмин на всичко това?

Той присви очи.

— Това пък що за въпрос е?

— Най-обикновен въпрос.

— Майка ѝ не участва кой знае колко в живота ѝ.

— Все пак става дума за нещо много сериозно.

— Мариан ни заряза още докато Ясмин бе съвсем малка. Живее във Флорида и вижда дъщеря си само четири-пет пъти в годината.

— Кога за последен път бе тук?

Той се намръщи.

— Какво общо има това с... Един момент, може ли пак да видя значката ви?

Мюз я извади. Този път той я разгледа обстойно.

— От окръжното сте.

— Да.

— Ще имате ли нещо против да се обадя в службата ви, за да потвърдят легитимността ви?

— Както желаете.

Мюз бръкна в джоба си и му подаде визитка.

— Лорън Мюз, главен следовател — прочете той на глас.

— Точно така.

— Главен — повтори той. — И вие какво, лична приятелка на Луистънови ли сте?

Мюз пак се запита този Гай Новак сценка ли ѝ играе, или е на сериозно?

— Кога за последен път видяхте бившата си съпруга?

Той потри брада.

— Стори ми се, че ставаше дума за Луистънови.

— Моля ви да отговорите на въпроса ми. Кога за последен път видяхте бившата си съпруга?

— Преди три седмици.

— За какво беше дошла?

— Да види Ясмин.

— Разговаряхте ли с нея?

— Не съвсем. Взе Ясмин. Обеща да я върне в определен час. Както винаги го спази. Не обича да прекарва много време с дъщеря си.

— Оттогава говорил ли сте с нея?

— Не съм.

— Тъхъ. А знаете ли къде отсяда тя по време на посещенията си?

— В „Травълдж“, близо до мола.

— Известно ли ви е, че е била там през последните четири нощи?

Той се изненада.

— Каза, че щяла да ходи в Лос Анджелис.

— Кога ви го каза?

— Ами, получих имейл от нея... Не си спомням кога точно беше.

Преди два дни, общо взето.

— Мога ли да го видя?

— Имейла ли? Изтрих го.

— Знаете ли дали съпругата ви си има гадже?

По лицето му мина нещо като презрителна гримаса.

— Сигурен съм, че е имала поне няколко, но не знам подробности.

— Някой от този район?

— Имаше мъже във всички райони.

— Някое име да ми кажете?

Гай Новак поклати глава.

— Нито ги знам, нито искам да ги знам.

— Защо говорите с такава злоба за нея, мистър Новак?

— Не знам дали „злоба“ е все още правилната дума. — Свали очилата си, намръщи се на някаква прашинка, опита се да ги отрие в ризата си. — Обичах Мариан, но тя ни най-малко не го заслужи. Най-мекото казано, бе склонна към самоунищожение. Градът ѝ бе писнал. Аз ѝ бях писнал. Животът ѝ бе писнал. Изневеряваше ми като за световно. Заряза дъщеря ни и се превърна в източник единствено на разочарования. Преди две години обеща на Ясмин да я заведе в „Дисниуърдс“. В последния ден преди тръгването се обади, че няма да ходят. Ей така, без причина.

— Плащате ли някаква издръжка — на нея или на детето?

— Не. Имам изключителни права върху дъщеря си.

— Бившата ви жена все още ли има приятели в този район?

— Не мога да знам, но не вярвам.

— Какво ще кажете за Реба Кордоба?

Гай Новак се замисли.

— Бяха добри приятелки докато Мариан живееше тук. Много близки. Така и не разбрах какво ги свързва. Не можеше да са различни една от друга. Но все пак, ако Мариан е поддържала връзка с някого наоколо, най-вероятно е да е било с Реба.

— Кога за последен път видяхте Реба Кордоба? Погледът му се вдигна и извърна надясно.

— Доста отдавна. Не си спомням точно, на някаква родителска среща или нещо подобно ще да е било.

Доста е печен, ако знае, че бившата му жена е била убита, мина ѝ през ума на Мюз.

— Реба Кордоба е изчезнала.

Гай Новак отвори уста, после я затвори.

— И според вас Мариан има нещо общо с това?

— А вие как смятате?

— Тя е склонна към самоунищожение. Ключовата думичка тук е „само“. Не вярвам да е способна да стори зло другиму, освен на някой от собственото си семейство.

— Може ли да поговоря с дъщеря ви, мистър Новак?

— Защо?

— Защото смятаме, че бившата ви жена е убита. Изтърси го просто ей така, между другото, и зачака реакцията му. Тя дойде бавно. Сякаш думите се носеха към него едва-едва, една по една, та му трябваше сума ти време да ги чуе и да ги смели. Не каза нищо в продължение на няколко секунди. Стоеше и гледаше с празен поглед. После направи физиономия, сякаш му се е счуло.

— Не... Смятате, че е убита ли?

Мюз леко се извърна и кимна. Кларънс се запъти към отворената врата.

— Намерихме труп, облечен като проститутка в една уличка. Нийл Кордоба смята, че това е бившата ви съпруга, Мариан Гилеспи. От вас, мистър Новак, искаме да придружите моя колега, следователя Мороу, до службата на съдебния лекар, за оглед на тялото. Разбирате ли?

— Мариан убита? — промълви той глухо.

— Така поне смятаме, но за това ни е нужна вашата помощ. Следователят Мороу ще ви закара дотам и ще ви зададе няколко въпроса. Приятелката ви Бет може да остане при децата. И аз ще остана. Искам да си поговоря с дъщеря ви за майка ѝ, ако не възразявате.

— Добре — каза той. И това сякаш смъкна голяма част от подозренията ѝ. Ако беше започнал да хъмка и да мънка, бившият съпруг моментално щеше да отиде на челно място в списъка на кандидатите. Не че се бе убедила сто процента в невинността му. Можеше просто да е попаднала на още един актьор на нивото на Де Ниро или Кордоба. Но и този път се съмняваше. Както и да е, Кларънс тепърва щеше да го разпита.

— Готов ли сте, мистър Новак? — попита Кларънс.

— Трябва да се обадя на дъщеря си.

— Предпочитам да не го правите — рече Мюз.

— Моля?

— Вече ви казах, че още не сме напълно сигурни. Аз ще ѝ задавам въпроси, но нищо няма да ѝ кажа. Ако изобщо се наложи, ще оставя това на вас.

Гай Новак кимна замаяно:

— Окей.

Кларънс го подхвана под лакътя и каза грижовно:

— Да вървим, мистър Новак. Насам.

Мюз изобщо не ги изглежда, докато вървяха по пътеката. Влезе в къщата и се отправи към кухнята. Двете момичета седяха с широко разтворени очи и се правеха, че ядат пуканки.

Мюз успя да докара някаква усмивка на лицето си.

— Казвам се Лорън Мюз. Работя към окръжната управа.

— Къде е баща ми?

— Ти ли си Ясмин?

— Аз съм.

— Татко ти отиде да помогне с нещо на един от моите служители. Ще се върне. Но засега искам да ти задам няколко въпроса, ако не възразяваш.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Бетси Хил седеше на пода в стаята на сина си. В ръката ѝ беше старият мобифон на Спенсър. Батерията отдавна бе свършила. Тя просто го държеше, гледаше го и не знаеше какво да направи.

В деня, в който го откриха, бе заварила Рон да изнася мебелите от стаята му — така, както по-рано бе изнесъл стола му от кухнята. Бетси най-категорично се възпротиви. Между огъването и пречупването имаше такава огромна разлика, че дори и Рон можеше да я съзре.

В продължение на цели дни след самоубийството тя лягаше тук на пода, свита като зародиш в утробата, и ридаеше. Болката направо разкъсваше корема ѝ. Искеше едно-единствено нещо — да умре; да се остави на агонията да я победи и да я погълне. Но не стана. Положи длани върху леглото и опъна чаршафите. Завря лице във възглавницата, но тя вече на нищо не миришеше. Кога бе станало това?

Сети се за разговора си с Тиа Бай и какво можеше да означава — сега и в крайна сметка. Нищо всъщност. В крайна сметка Спенсър вече не бе между живите. Поне в това отношение Рон имаше право. Истината, ако я научеше, нямаше да промени нищо, нямаше дори да помогне раната да зарасне. Нито пък щеше да ѝ даде проклетото „примирение“, тъй като, честно казано, то не ѝ бе нужно. Коя майка — майка, изневерила толкова много на детето си — би да продължи да живее, да забрави болката, да получи някакъв покой?

— Здравсти.

Вдигна очи. На вратата стоеше Рон. Направи опит да ѝ се усмихне. Тя пъкна мобифона обратно в джоба си.

— Добре ли си? — попита я.

— Рон?

Зачака въпроса ѝ.

— Трябва да разбере какво всъщност е станало през онази нощ.

— Знам — отвърна Рон.

— То няма да ни го върне. Съзнавам го. Дори няма да ни помогне да се почувстваме по-нормално. Но все пак смятам, че сме длъжни.

— Защо? — попита я той.

— И аз не знам.

Рон кимна. Влезе и се приведе над нея. За миг ѝ се стори, че се кани да я прегърне и тялото ѝ се вдърви. Той я усети, примига, после се изправи.

— Излизам — каза.

Обърна се и излезе. Бетси пак извади телефона от джоба си. Включи зареждащото устройство, после включи и телефона. Сви се пак като в утроба и отново заплака. Спомни си как и синът ѝ лежеше в тази поза — и това ли беше по наследство? — на онзи студен, твърд покрив.

Провери списъка на последните му разговори. Нямахше нищо ново. И преди го беше правила, но не и през последните няколко седмици. През онази нощ Спенсър бе звънял три пъти на Адам Бай. Бе разговарял с него само час преди да пусне прощалния си текст. Този разговор бе траял само една минута. Адам бе казал, че линията била лоша и нищо не разбрал от думите на Спенсър. Дали пък не ме излъга? — помисли си тя сега.

Полицайте бяха намерили мобифона на покрива до тялото на Спенсър.

Сега тя го държеше. Затвори очи. Бе полузаспала, в онази пресечна точка между съня и будното състояние, когато чу звън. Първата ѝ мисъл бе, че е мобифонът на Спенсър, но после осъзна, че е домашният им телефон.

Бетси искаше да го остави да включи на гласова поща, но после ѝ мина през ум, че може да е Тиа Бай. Успя да се отлепи от пода. В стаята на Спенсър имаше дериват. Погледна номера на повиквателя. Не ѝ беше познат.

— Ало?

Мълчание.

— Ало?

А от другата страна момчешки глас през сълзи изрече:

— Видях те с мама на покрива.

Бетси се стресна.

— Адам?

— Страшно ми е мъчно, мисис Хил.
— Откъде се обаждаш?
— От уличен автомат.
— Къде?
Още хлипове.
— Адам?
— Ние със Спенсър се срещрахме във вашия заден двор. В онази горичка, където бяха двете люлки. Знаете ли ги?
— Да.
— Мога да те чакам там.
— Окей. Кога?
— Ние със Спенсър харесвахме това място, защото оттам се виждаше кой идва и кой си отива. Така че, ако кажеш някому, ще го видя. Обещай ми, че няма да кажеш.
— Обещавам. Кога?
— След един час.
— Окей.
— Мисис Хил?
— Кажи.
— Онова, което стана със Спенсър — рече Адам. — Аз бях виновен.

* * *

Още щом минаха последната пряка, Майк и Тиа съзряха мъжа с дългата коса и мръсните нокти да крачи по тревата пред дома им.
— Това не е ли Брет от твоята служба?
Тиа кимна.
— Помолих го да провери оня имейл, за партито у Хъф.
Свърнаха в алеята към гаража. Сюзън и Данте Лоримън също бяха навън. Данте им махна. Майк му отвърна. Погледна към Сюзън. Тя вдигна насила ръка, после тръгна да се прибира. Майк пак махна, — след което извърна поглед. Сега не му беше до любезности.
Мобифонът му иззвъня, Погледна номера и се намръщи.
— Кой е? — попита Тиа.

— Айлийн. Федералните и нея са разпитвали. Трябва да се обадя.

Тиа кимна:

— Аз отивам да говоря с Брет.

Излезе от колата. Брет продължаваше да крачи напред-назад и да води развълнуван разговор със себе си. Тя му викна и спря.

— Някой е решил да те побърка, Тиа — каза Брет.

— Как така?

— За да съм сигурен, трябва първо да видя компютъра на Адам.

На Тиа ѝ идваше да му зададе още куп въпроси, но така щеше само да изгуби време. Отвори и пусна Брет да влезе. Знаеше откъде да мине.

— Казала ли си някому за програмата, която ви инсталирах?

— За програмата за следене? Не. До снощи, имам предвид. Тогава се наложи да обясняваме на полицията и прочее.

— А преди това? Някой друг знаеше ли за нея?

— Не. Ние с Майк не се гордеем особено с това, което направихме. Чакай, и приятелят ни Моу знае всъщност.

— Кой?

— Ами той е почти кръстник на Адам. Но Моу никога не би сторил зло на сина ни.

Брет сви рамене. Влезли бяха в стаята на Адам. Компютърът си стоеше включен. Брет седна и зачука по клавиатурата. Отвори пощенската кутия на Адам и пусна някаква програма. По екрана минаваха разни символи. Тиа гледаше без нищо да разбира.

— Какво търсиш?

Той затъкна провисналата си коса зад ушите и се загледа в екрана.

— Чакай. Онзи имейл, за който ме пита, нали каза, че бил изтрит? Чудех се дали пък няма някъде някоя функция за изпращане на съобщението след определено време, но не открих и тогава... — Спря напред думата. — Чакай... Окей, ето го.

— Ето го кое?

— Нещо крайно необичайно, само това мога да кажа. Ти твърдиш, че Адам не си е бил у дома, когато се е получил имейлът. От друга страна, знаем, че имейлът е бил прочетен на неговия компютър, нали така?

— Да.

— Имаш ли представа кой е можел да бъде?

— Ни най-малко. И двамата с Майк бяхме на работа.

— Щото има и нещо още по-интересно: съобщението не само е било прочетено на компютъра на Адам. Изпратено е било от същия компютър.

Тиа направи гримаса.

— Значи някой е успял да влезе, включил е компютъра му, изпратил му е имейл от собствения му компютър за партито у Хъф, после е отворил имейла, след което го е изтрил. Така ли излиза?

— Горе-долу това искам да кажа.

— Защо ще му е притрябвало на някой да направи всичко това?

Брет вдигна рамене.

— За да те побърка. Друга причина не виждам.

— Но никой не знаеше за „Е-СпайРайт“. Освен Майк, аз и Мой и... — опита се да улови погледа му, но той извърна очи — и ти.

— Ей, не ме гледай така.

— Казал си и на Хестър Кримстайн!

— Само на нея. Повярвай ми.

Тиа се замисли. После пак огледа Брет с мръсните му нокти, наболата брада и модерната му, макар и силно износена тениска и се запита как е могла да има доверие на човек, когото не познава чак толкова много — каква глупост бе извършила всъщност?

Как изобщо вярваше, че всичките му думи са истина?

Беше ѝ показал как може да влезе в интернет и чак от Бостън да провери сводките. Тогава нима бе толкова трудно да се предположи, че и той си е създал парола, с която да влиза в програмата и да ги чете. Тя как щеше да разбере? Как изобщо можеше да разбере човек какво всъщност има на компютъра си? Всякакви фирми инсталираха спайуер, за да следят какви сайтове посещаваш. Магазини ти дават карти за отстъпка, та да следят какво купуваш. Един господ знае фирмите-производителки на компютри какъв софтуер залагат фабрично на твърдия ти диск. Търсачките помнят точно какво те интересува и благодарение на нищожните разходи за памет никога не го изтриват.

Толкова ли беше трудно да се предположи, че Брет може да знае повече, отколкото си признава?

* * *

— Ало?

— Майк? — каза Айлийн Голдфарб.

Майк видя Тиа и Брет да влизат в къщата. Притисна телефона към ухото си.

— Какво става? — попита съдружничката си.

— Имах разговор със Сюзън Лоримън за биологичния баща на Лукас.

— Кога? — изненада се Майк.

— Днес. Тя ми се обади. Срегнахме се в закусвалнята.

— Е, и?

— Задънена улица.

— Истинският баща ли?

— Да.

— В какъв смисъл?

— Желаете да го запази в тайна.

— Името на бащата ли? Жалко.

— Не името.

— А какво?

— Обясни ми защо няма смисъл да дълбаем в тази посока.

— Не те разбирам — рече Майк.

— Просто ми повярвай. Описа ми ситуацията. Задънена улица е.

— Не разбирам защо.

— И аз не разбирах, докато тя не ми обясни.

— И тя иска и причината ли да остане в тайна?

— Точно така.

— Предполагам, че става дума за нещо неудобно. Затова е разговаряла с теб, а не с мен.

— Не бих го нарекла неудобно.

— А как би го нарекла?

— Звучиш така, сякаш ми нямаш доверие.

Майк прехвърли телефона на другото ухо:

— При нормални обстоятелства, Айлийн, бих ти доверил и живота си.

— Но?

— Току-що бях разпитан от съвместен екип на ДЕА и федералната прокуратура.

Мълчание.

— И с теб са разговаряли, доколкото разбрах.

— Вярно е.

— А защо не ми каза?

— Бяха съвсем конкретни. Казаха, че ако ти съобщи, ще компрометирам важно федерално разследване. Заплашиха ме, че ще ме съдят за възпрепятстване на правосъдието и ще ме лишат от лекарските ми права, ако само дума обеля пред теб.

Майк нищо не каза.

— Имай предвид — отбеляза Айлийн с леко ледена нотка в гласа, — че и моето име е там, на рецептите.

— Знам.

— Какво, по дяволите, става, Майк?

— Дълга история.

— Знаеш ли какво ми казаха?

— Ти сериозно ли ми задаваш този въпрос?

— Показаха ми кочаните с наши рецепти. Дадох ми и списъка на изписаните лекарства. Нито един от хората не е наш пациент. Да не говорим, че никога не ползваме поне половината от описаните там лекарства.

— Знам.

— И моята кариера виси на косъм — рече тя. — Аз положих основите на тази клиника. Знаеш какво значи тя за мен.

В гласа ѝ имаше нещо непознато, нотка на някаква скрита обида.

— Съжалявам, Айлийн. Мъча се да разбера какво всъщност става.

— Смятам, че ми дължиш много по-подробно обяснение от това „дълга история“.

— Истината е, че не знам точно какво става. Адам изчезна. Трябва да го откроя.

— Какво значи „изчезна“?

Той накратко ѝ разказа. Когато свърши, Айлийн рече:

— Нямам никакво желание да задам обичайния въпрос.

— Тогава недей.

— Но не искам да загубя клиниката си, Майк.

— Нашата клиника, Айлийн.

— Прав си. Та ако има как да ти помогна да намериш Адам... — започна тя.

— Ще ти се обадя.

* * *

Наш спря микробуса пред апартамента на Пиетра в Хотърн.

Трябва да се разделят за известно време. Усещаше го. Пукнатините в отношенията им вече личаха. Не че нямаше да останат някак си свързани завинаги — но не както беше с Касандра. Изобщо не можеше да става сравнение. И все пак нещо оставаше, нещо, което все ги връщаше един към друг. В началото вероятно ставаше дума за отплата, за благодарност, че я е спасил от онова ужасно място, но пък може и да не е искала да бъде спасена. Спасяването ѝ може би се бе превърнало в проклятие и сега тя носеше отговорност за него, а не обратното.

Пиетра погледна през стъклото.

— Наш?

— Кажи.

Тя докосна шията си.

— Онези войници, дето заклаха семейството ми. Всички онези гадости, които им причиниха. И на мен... — Млъкна.

— Слушам те.

— Смяташ ли, че те всички са били убийци, изнасилвачи и инквизитори? Ако нямаше война, пак ли са щели да вършат същото?

Наш не отвърна.

— Единият, когото намерихме, беше хлебар — каза тя. — Навремето ходехме в магазина му. Цялото ни семейство. Той беше много мил с нас. Даваше на децата близалки.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако нямаше война — продължи Пиетра, — те просто щяха да живеят както преди. Щяха да са си хлебари, ковачи, дърводелци. Нямаше да се превърнат в убийци.

— И ти мислиш, че и с теб щеше да е същото, така ли? — попита я. — Че и ти щеше да си останеш актриса?

— Не говоря за себе си — каза Пиетра. — Говоря за онези войници.

— Добре, де, добре. Доколкото схващам логиката ти, ти смяташ, че поведението им се е определило от войната.

— Не си ли съгласен?

— Не съм.

Тя бавно извърна глава към него.

— А защо не си?

— Ти твърдиш, че войната ги е принудила да действат по неестествен за тях начин.

— Точно така.

— А не е ли било точно обратното? Войната да ги е освободила да покажат истинската си същност? Не смяташ ли, че не войната, а самото общество принуждава хората да действат срещу истинската си природа?

Пиетра отвори вратата и слезе. Той я изчака да влезе в сградата. Превключи на скорост и потегли. Трийсет минути по-късно паркира в една пряка между две необитавани на вид къщи. Не му трябваше микробусът да е на видно място на някой паркинг.

Залепи фалшивия мустак и нахлупи бейзболна шапка. Прекоси пеша трите преки до голямата тухлена сграда. И тя имаше запустял вид. Предната врата щеше да е заключена, убеден бе Наш. Но в една от страничните врати бе пъхнал достатъчно дебело парче картон. Отвори я и заслиза по стълбите.

По стените на коридора висяха детски рисунки. На една дъска за обяви бяха окачени съчинения. Наш спря и прочете няколко — всичките от третокласници, и все за тях си. Така учат децата в днешно време. Все „аз“, „аз“. Ти си страхотен. Ти си уникален, специален и никой, ама никой, не е обикновен — което, като се замислиш, приравнява всички ни към обикновеното.

Сви към една от класните стаи на долния етаж. На пода с кръстосани крака седеше Джо Луистън. В ръцете си държеше листове, а очите му бяха пълни със сълзи. Вдигна очи, когато чу Наш да влиза.

— Не става — каза Джо Луистън. — Тя продължава да праща имейлите.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мюз старателно разпита дъщерята на Мариан Гилеспи, но Ясмин не можа да ѝ каже нищо ново.

Не била виждала майка си оттогава. Дори не знаела, че се е върнала в града.

— Мислех, че е в Лос Анджелис — каза Ясмин.

— Тя ли ти каза, че ще ходи? — попита Мюз.

— Да. — После се сети. — Всъщност, изпрати ми имейл. Мюз си спомни, че бе чула същото и от Гай Новак.

— Пазиш ли го?

— Трябва да проверя. Мариан Окей ли е?

— Ти на малко име ли наричаш майка си?

— Тя май нямаше желание да е майка — сви рамене Ясмин. — Та си рекох, защо да ѝ го натяквам? И започнах да ѝ викам Мариан.

Колко бързо растат, помисли си Мюз. И повтори въпроса си:

— Пазиш ли още имейла?

— Сигурно. Трябва да е в компютъра.

— Би ли ми разпечатала един екземпляр, ако обичаш?

Ясмин сбърчи вежди.

— Но ти не ми казваш за какво става дума — каза го без въпросителна нотка.

— Засега няма нищо, за което да се тревожиш.

— Ясно. Дечицата не бива да се тревожат излишно. А ако ставаше дума за собствената ти майка, а ти беше на моите години, щеше ли да искаш да знаеш?

— Напълно резонно. Но ние все още не знаем нищо конкретно. Татко ти скоро ще се върне. А на мен този имейл наистина ми е необходим.

Ясмин тръгна нагоре по стълбите. Приятелката ѝ остана в стаята. Мюз по принцип би предпочела да разпита Ясмин насаме, но приятелката ѝ сякаш ѝ действаше успокояващо.

— Как каза, че се казваш? — попита Мюз.

— Джил Бай.

— А виждала ли си някога майката на Ясмин?

— Да, един-два пъти.

— Струваш ми се разтревожена.

Джил направи кисела физиономия.

— Защо да не съм? Ти си от полицията и питаш за майката на приятелката ми.

Деца.

Ясмин изприпка надолу по стълбите с лист в ръка.

— Заповядай.

Здрасти. Заминавам за няколко седмици за Лос Анджелис. Ще се обадя щом се върна.

Ясно, каза си наум Мюз. Нищо чудно, че никой не се е оплакал от липсата на Джейн Доу. Колко просто е само. Живее сама във Флорида. При нейния стил на живот и при наличието на подобен мейл могат да минат месеци, ако не и повече, докато някому му хрумне, че може да ѝ се е случило нещо лошо.

— Върши ли работа? — попита Ясмин.

— Да. Много съм ти благодарна.

Сълзи напряха в очите на Ясмин.

— Тя си е моята майка, нали разбираш?

— Напълно.

— Тя си ме обича. — Ясмин се разрида. Мюз понечи да я прегърне, но момичето я възпря с вдигната ръка. — Тя просто не знае как да е майка. Но се стареа. И все не ѝ се удава.

— Разбирам те. Нищо лошо не искам да кажа за нея.

— Каж ми какво е станало, тогава? Моля ти се.

— Не мога — отвърна Мюз.

— Но е нещо лошо, нали? Поне това можеш да ми кажеш. Лошо ли е?

На Мюз ѝ се щеше да е откровена с момичето, но нито времето, нито мястото бе подходящо.

— Татко ти скоро ще е тук. А аз трябва да се връщам на работа.

* * *

— Успокой се — каза Наш.

Джо Луистън се изправи без видимо усилие. Учителите сигурно владеят това движение — помисли си Наш.

— Съжалявам. Не биваше да те замесвам.

— Правилно постъпи, като ми се обади.

Наш огледа едновременния си шурей. Мислеше за него като за „едновременшен“, а не „бивш“ — „бивш“ се казваше при развод. Касандра Луистън, обожаваната от него Касандра, бе израснала с петима братя. Джо Луистън бе най-малкият и най-любимият ѝ от всички. Касандра бе преживяла особено тежко убийството на най-големия, Къртис, преди малко повече от десет години. Плакала бе с дни наред, отказваше да стане от леглото, та макар Наш да съзнаваше липсата на логика в подобни мисли, понякога се питаше дали пък точно тази мъка не ѝ бе докарала болестта? Възможно ли бе имунната ѝ система да е отслабнала заради скръбта? А ако животоизсмукващите клетки на рака са у всеки от нас и само да чакат да смъкнем гарда, че да преминат в тотална атака?

— Обещавам ти да намеря онзи, който е убил Къртис — бе казал Наш на любимата си.

Но не бе изпълнил обещанието си, макар това да нямаше никакво значение за Касандра. Тя не търсеше отмъщение. Страдаше единствено от отсъствието на брат си. Затова ѝ се бе заклел още тогава да не позволи на болката, да се върне. Да защитава онези, които тя обичаше. Да е неотлъчно до тях.

Повторил ѝ бе клетвата си до смъртното ѝ легло.

Това сякаш я поуспокои.

— Нали няма да ги зарежеш? — попита го тя.

— Няма.

— И те ще са винаги с теб.

Той бе замълчал.

Джо пристъпи към него. Наш огледа класната стая. Промените от времето, когато самият той бе ученик, не бяха кой знае колко големи. Пак имаше написани на ръка правила за поведение, ръкописни двойки

от букви — главни и малки. Цветни петна накъдето и да се обърнеш. На въже за простор се сушаха наскоро завършени картини.

— Случи се и още нещо — каза Джо.

— Кажи.

— Гай Новак непрестанно минава с колата си покрай нас. Забавя ход и не извърща очи. Сякаш иска да сплаши Доли и Али.

— Откога това?

— Вече ще стане една седмица.

— Защо не си ми казал досега?

— Не му обръщах внимание. Мислех, че ще престане.

Наш затвори очи.

— Сбъркахме още от самото начало.

— Какво искаш да кажеш?

Всъщност нямаше нужда да му се обяснява. Доли Луистън и досега получаваше онези имейли. А това можеше да означава само едно: не ги е пращала Мариан, макар след всичките мъчения да бе признала, че е тя.

Пращал ги е Гай Новак.

Спомни си за обещанието, което бе дал на Касандра. Ясно му бе какво следва да направи при създалата се ситуация.

— Голям глупак съм — каза Джо Луистън.

— Чуй ме, Джо.

Имаше адски уплашен вид. Добре че Касандра не можеше да види малкото си братче в това му състояние, помисли си Наш. Сети се как изглеждаше Касандра към края. Опадала коса. Прежълтяла кожа. Отворени рани по темето и лицето. Не можеше вече да задържа. Понякога болките ѝ ставаха непоносими, но тя бе изкопчила от него обещанието да не се меси. Устните ѝ се свиваха, очите ѝ се изблещваха, а отвътре сякаш я разкъсваха железни орлови нокти. Накрая устата ѝ се разрани отвътре, та не можеше и да приказва. Наш седеше до нея, гледаше я и усещаше нарастващата ярост.

— Всичко ще се оправи, Джо.

— Какво смяташ да предприемеш?

— Ти просто не се тревожи, Окей? Всичко ще е наред. Обещавам ти.

* * *

Бетси Хил чакаше Адам в малката горичка зад дома им.

Обраслото с шубрак място попадеше в имота им, но така и не си бяха направили труда да го почистят. Преди няколко години бе станало дума с Рон да го разчистят и на мястото да направят плувен басейн, но разноските се бяха оказали непосилни, а и близнаците бяха още малки. Така си и останаха нещата. Когато Спенсър стана на девет, Рон му построи тук нещо като крепост. Деца се събираха да си играят. Имаше и една стара люлка, изписана от каталога на „Сиърс“. Всичко това си стоеше занемарено от години, макар Бетси да съзираше тук-там някой ръждасал гвоздей или парче тръба.

След някоя и друга година Спенсър започна да се събира на същото място с приятели. Веднъж Бетси бе намерила празни бутилки от бира. Опитала се бе да повдигне въпроса пред Спенсър, но колчем подемаше този разговор, той се отдръпваше все повече в себе си. Какво толкова — тийнейджър пил бира. Голяма работа!

— Мисис Хил?

Извърна се и видя Адам. Бе дошъл от обратната страна, откъм задния двор на Кадисънови.

— Божичко, какво са ти направили? — възкликна тя.

На мръсното му лице имаше оток. Ръката му бе увита с купища бинт. Ризата му бе съдрана.

— Нищо ми няма.

Бетси бе решила да го послуша и не се беше обадила на родителите му. Страх я бе да не изпусне удалата ѝ се възможност. Дори и да бе сбъркала, какво значение можеше да има след всички грешни решения, които бе вземала през изминалите няколко месеца? Въпреки това първите ѝ думи бяха:

— Родителите ти са страшно разтревожени.

— Знам.

— Какво е станало, Адам? Къде беше досега?

Той поклати глава. Начинът, по който го направи, ѝ напомни за баща му. Колкото повече растат, толкова по-често се наблюдава подобно нещо — не само заприличват на бащите си, но и възприемат

същите маниери. Адам се бе източил по-високо от баща си, беше станал почти мъж.

— Предполагам, че снимката е качена на онзи сайт от доста време — каза Адам. — Аз не го посещавам.

— Наистина ли?

— Никога.

— А защо, ако мога да попитам?

— За мен няма нищо общо със Спенсър. Разбирате ли? Дори не познавам момичетата, които са създали страницата. Достатъчно други неща ми напомнят за него. Затова и не я гледам.

— Знаеш ли кой е направил снимката?

— Мисля, че беше ДиДжей Хъф. Не съм сигурен, много съм далеч. Гледам настрани. Но ДиДжей е качил доста снимки на този сайт. Сигурно ги е качил наведнъж, а аз дори не съзнавах, че е я е направил точно през онази нощ.

— Какво точно се случи, Адам?

Адам се разплака. А само секунди преди това тя го бе възприела като почти мъж. Мъжът изчезна и пред нея отново стоеше момчето.

— Сбихме се.

Бетси стоеше неподвижно. Бяха на около два метра един от друг, но тя направо чувстваше как кръвта шурти по вените му.

— Оттам му е охлузването на лицето — каза Адам.

— Ти ли го удари?

Адам кимна.

— Но вие бяхте приятели? Какво ви накара да се сбиеете?

— Пиехме и се друсрахме. Стана спор за едно момиче. Изгървахме нервите си. Сбутахме се, после той посегна да ме удари с юмрук. Приведох се и го ударих по лицето.

— За някакво момиче?

Адам сведе очи.

— Кой друг беше там? — попита тя.

— Няма значение — поклати глава Адам.

— За мен има.

— Защо? Нали аз се сбих с него.

Бетси се опита да си представи случилото се. Синът ѝ, красавецът, е изживявал последния си ден на тази земя, а най-добрият

му приятел го ударил по лицето. Насили се да запази гласа си спокоен, но не успя.

— Нищо не разбирам. Къде бяхте?

— Трябваше да ходим до Бронкс. Там има едно място, където момчета и момичета на нашата възраст могат да се веселят.

— В Бронкс?

— Но се сбихме със Спенсър преди да тръгнем. Ударих го и го нарекох какво ли не. Бях откачил. После той избяга. Трябваше да тръгна след него. Но не го направих. Оставих го. Трябваше да се сетя какво е намислил.

Бетси Хил стоеше като вкочанена. Сети се за думите на Рон, че никой не е карал сина им да краде хапчета и водка от дома им.

Все си задаваше въпроса: „Кой уби детето ми?“ Но отговорът ѝ бе известен.

Още от самото начало. Мъчила се бе да си обясни необяснимото и сигурно щеше да успее, но обикновено човешкото поведение е далеч по-сложно. Случва се двама братя да бъдат отгледани по един и същ начин и единият да израсте възпитан и добър, а от другия да излезе убиец. Някой може да каже, че природата в крайна сметка е надвила над средата, но и това невинаги е обяснението — животът понякога се променя под влиянието на някое случайно събитие, нещо във вятъра, нещо съвсем незначително, което обърква химията на конкретния човешки мозък, а след трагедията търсим обяснение, донякъде го намираме, но то си остава теоретизиране след събитието.

— Разкажи ми как точно стана, Адам.

— Той после се опита да ми се обади. Но видях, че е той и не отговорих. Оставих телефонът да превключи на гласова поща. Той вече се бе надрусал яко. Беше потиснат и трябваше да се усетя. Трябваше да му простя. Но не го направих. А последното му съобщение до мен гласеше именно това: че съжالياва и че знае изхода. И по-рано беше ставало дума за самоубийство. На всеки му минава подобна мисъл през главата. Но при него бе по-различно. Много по-сериозно. А аз се сбих с него. Нарекох го разни работи и му казах, че никога няма да му простя.

Бетси Хил поклати глава.

— Той беше много добро момче, мисис Хил.

— Той е взел таблетките от нашето шкафче с лекарствата... — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на Адам.

— Знам. Всички го правехме.

Думите му я объркаха. Не можеше да събере мислите си.

— И се сбихте заради момиче?

— Аз съм виновен — каза Адам. — Аз изтървах нервите си. Не го опазих. Когато най-после изслушах съобщенията, бе прекалено късно. Моментално отидох на покрива. Но го заварих мъртъв.

— Ти ли го намери?

Той кимна.

— И никога нищо не каза?

— Беше ме страх. Но вече не ме е. Всичко вече свършва.

— Какво свършва?

— Страшно съжалявам, мисис Хил. Не можах да го опазя. При което Бетси каза:

— И аз не успях, Адам.

Направи крачка напред, но Адам поклати глава.

— Всичко вече свършва.

После отстъпи две крачки, извърна се и избяга.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пол Коуплънд се изправи пред горичката от микрофони и заяви:

— Нуждаем се от вашата помощ да намерим една изчезнала жена на име Реба Кордоба.

Мюз стоеше в края на сцената и го наблюдаваше. На мониторите се появи една до болка красива снимка на Реба. При усмивка като нейната, човек неволно се усмихваше в отговор — или, в ситуация като днешната, усещаше как сърцето му се къса. На дъното на екрана бе изписан телефонен номер.

— Нужна ни е помощ за издирването и на тази жена.

На екраните се появи снимката от охранителната камера на „Таргет“.

— Тази жена ни интересува много. Ако имате някакви сведения, моля, обадете се на долния номер.

Разни хаховци щяха моментално да наградят телефоните, но при създаването се положение просто нямаха друг избор, помисли си Мюз. Съмняваше се някой да е видял Реба Кордоба, но имаше реални шансове да разпознаят жената от охранителната камера. Именно на това и разчиташе Мюз.

До Коуп стоеше Нийл Кордоба. Пред него бяха двете му дъщери. Държеше брадичката си вдигната, но и отдалеч се забелязваше как тя трепери. Дъщерите му бяха красавици с огромни очи, сякаш бяха излезли от военен кинопреглед с кадри на деца, измъкнати се от изгоряло здание. Точно по тертипа на телевизионните мрежи — фотогеничните опечалени близки. Коуп бе казал на Кордоба, че не е задължително да присъства, нито пък да води двете деца. Кордоба бе отказал.

— Длъжни сме да направим всичко възможно за спасяването й — бе казал Кордоба на Коуп, — иначе тези момичета цял живот ще гледат назад и ще се питат защо не са го направили.

— Много травмиращо ще им подейства — бе отвърнал Коуп.

— Те така или иначе ще изживеят един ад, ако майка им е умряла. Искам поне да знаят, че сме сторили всичко, което ни е по силите.

Мюз усети вибрацията мобифон. Погледна екранчето. Кларънс Мороу я търсеше от моргата. Крайно време беше при това.

— Трупът е на Мариан Гилеспи — съобщи Кларънс. — Бившият ѝ съпруг няма никакви съмнения.

Мюз пристъпи леко напред, колкото да я забележи Коуп. Когато я погледна, тя кимна кратко с глава. Коуп се извърна отново към микрофоните:

— Междувременно идентифицирахме и едно тяло, което може да има връзка с изчезването на мисис Кордоба. Жената се казва Мариан Гилеспи...

Мюз продължи разговора си.

— Разпита ли Новак?

— Да. Но не мисля, че е замесен. На теб как ти се струва?

— И аз мисля същото.

— Липсва подбуда. Приятелката му не е онази от охранителната камера, а и той не отговаря на описанието на мъжа с микробуса.

— Закарай го у тях. Остави го на спокойствие да съобщи на дъщеря си.

— Вече сме на път. Новак дори се обади на приятелката си да не дава на момичетата да гледат новините, докато не се върне.

На мониторите се появи и снимка на Мариан Гилеспи. Колкото и необичайно да беше, Гай Новак не пазел никакви фотографии на бившата си съпруга; Реба Кордоба обаче бе ходила на гости на Мариан във Флорида предната пролет и я беше снимала няколко пъти. Снимката бе направена до басейн, Мариан бе по бикини, но за журналистите бяха я орязали да показва само лицето ѝ. Явно навремето си е била сексбомба, мина през ума на Мюз, и сигурно бе живяла доста добре, преди да се устреми към дъното. Не бе тъй стегната както едно време, но още ѝ личеше.

Най-сетне дадоха думата и на Нийл Кордоба. Светкавиците на фотоапаратите го стреснаха, както винаги се случва на застаналите за пръв път пред тях. Кордоба запримигва ситно. Но изглеждаше успокоен, куражлия. Обясни на всички колко е обичал жена си, как тя

била прекрасна майка и ако някой има някаква информация, моля да се обади на изписания отдолу на екрана номер.

— Пс-с-т.

Мюз се извърна. Франк Тремънт ѝ махна да се приближи.

— Вече има резултат — каза.

— Толкова бързо?

— Обади се една вдовица, която навремето била женена за полицай от Хотърн. Твърди, че жената от охранителната камера живеела сама на долния етаж. Била чужденка и се казвала Пиетра.

* * *

На излизане от училище Джо Луистън провери пощата си в канцеларията.

Още една листовка, но този път придружена от лична молба от семейство Лоримън да им помогне да намерят донор за сина им Лукас. Джо не познаваше децата на семейството, но често бе виждал майката в училище. Мъжете учители може и да не си го признават, но и те забелязват хубавите майки. А Сюзън Лоримън бе една от тях.

Листовката — третата, която бе получил досега — съобщаваше, че идния петък училището щяло да бъде посетено от „професионален медик“, който щял да взема кръвни проби.

Молим ви, послушайте сърцето си и ни помогнете да спасим живота на Лукас...

Джо се почувства отвратително. Лоримънови се бореха с всички сили за живота на своето дете. Мисис Лоримън му бе пратила и имейл с подобна молба: „Знам, че не сте преподавали на децата ни, но цялото училище ви възприема като водеща фигура“, та през ума на Джо мина егоистичната мисъл — тъй като всеки човек е и егоист, — че това щеше да му даде възможност да подобри позициите си след разправията с ХУ-Ясмин, или поне щеше да успокои съвестта му. Представи си какво щеше да му е, ако собствената му Али лежеше в някоя болница на системи и страдаше. Тази мисъл следваше да му подскаже от какъв мащаб бяха собствените му проблеми, но не се получи. Винаги има някой, който е по-зле от теб. Но това никога никому не бе донесло утешение.

Докато шофираше, се замисли и за Наш. Джо разчиташе на Наш повече, отколкото на който и да е от тримата си живи братя. Отначало Наш и Каси му се бяха сторили изключително неподходяща двойка, но откакто се събраха, се бяха превърнали в едно цяло. Беше чувал за подобни случаи, но нито преди, нито след това не срещна друг. Бог му бе свидетел, че те с Доли не бяха такава двойка.

Колкото и банално да звучеше, Каси и Наш наистина бяха двама, слели се в едно.

Да се каже, че смъртта на Каси го съсипа, бе слабо. Човек просто не си представя, че подобни неща могат да му се случат. Дори след като диагнозата е поставена. Дори след като е наблюдавал ужасяващите начални прояви на болестта. През цялото време не го напускаше вярата, че Каси все някак си ще оцелее. Когато смъртта настъпи, очакваше да е по-подготвен. И все пак шокът бе страхотен.

Джо забеляза, че Наш се промени повече от всеки друг член на семейството им. Сигурно, когато по принуда от двамата трябва да стане пак едно, нещо неминуемо поддава. И понеже онези, за които на Наш му пукаше, бяха толкова малко, Джо намираше нещо неочаквано успокоително в студенината му. Външно грижовните хора се преструват, че на тях всеки може да разчита, но когато ножът опре до кокала, както сега, човек има нужда да се облегне на силен приятел, който взема присърце единствено неговите интереси и безопасност, без да го е еня за това, кое е правилно и кое — не.

А Наш бе точно такъв приятел.

— Обещах на Касандра да те пазя — бе му казал Наш след погребението.

Ако го беше чул от друг, подобно изказване щеше да го накара да се чувства неловко или неприятно, но когато ставаше дума за Наш, Джо знаеше, че онзи говори истината и ще стори всичко, което е по почти свръхестествените му сили, за да удържи на думата си. Беше страшно, но и ободряващо, а за човек като Джо — неатлетичният син, пренебрегван от вечно недоволния баща — това означаваше много.

Влизайки вкъщи, завари Доли на компютъра. На лицето ѝ имаше странно изражение и Джо усети как нещо го бодна под лъжичката.

— Къде беше досега? — попита Доли.

— В училище.

— Защо?

- Имах да навакзвам малко с работата.
- Имейлът ми още не работи.
- Ще му хвърля един поглед.
- Искаш ли чай? — изправи се Доли.
- Много добре ще ми се отрази. Благодаря ти.

Тя го целуна по бузата. Джо седна пред компютъра. Изчака я да излезе от стаята, после понечи да влезе в пощенската си кутия. Но нещо на началната му страница привлече погледа му.

„Кадри от новините“. Получаваше ги на своя хоум пейдж — световни новини, местни новини, спорт и развлечения. Вниманието му бе привлякла някаква снимка от местните новини, но отмина, преди да бе успял да я разгледа, а сега на екрана имаше друга, от баскетболен мач с „Ню Йорк Никс“.

Кликна върху стрелката НАЗАД и я намери. Мъж с двете си дъщери. Разпозна едната. Не беше от класа му, но посещаваше същото училище. Или поне приличаше на въпросната ученичка. Кликна, за да прочете пълния текст на новината. Заглавието гласеше:

МЕСТНА ЖЕНА ОБЯВЕНА ЗА ИЗЧЕЗНАЛА

Видя името — Реба Кордоба. Познаваше я. По едно време бе член на комисията за училищната библиотека, в която Джо служеше като връзка с администрацията. Беше и вицепрезидент на училищното дружество по здравеопазване и безопасност и бе виждал усмихнатото ѝ лице на задния вход, когато учениците си тръгваха след училище.

Как така е изчезнала?

Зачете се в текста за възможната връзка с друга жертва на убийство, намерена наскоро в Нюарк. Прочете името и на втората жертва и усети как дъхът му спря.

Боже мили, какво беше направил?

Изтича до тоалетната и повърна. После грабна телефона и набра номера на Наш.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Рон първо се убеди, че Бетси и близнаците не са си у дома. После отиде в стаята на мъртвия си син. Не искаше никой да знае.

Облегна се на рамката на вратата. Втренчи се в леглото, сякаш искаше да извика образа на сина си: сякаш, ако наистина се напънеше, на леглото наистина щеше да се появи човек. Щеше да е Спенсър, легнал по гръб, с очи, вперени, както винаги, в тавана, смълчан и с насълзени очи.

Как са могли да не го забележат?

Поглеждаш назад и си даваш сметка, че момчето ти винаги е било малко необщително, винаги малко натъжено, малко еднообразно. Не си искал да му слагаш етикет от рода на „маниакална депресия“. Все пак още е дете и вероятно ще израсте и тази фаза. Но сега, като се замислиш, се сецаш колко пъти си минал покрай стаята му, когато вратата е била затворена, а Рон отваряше, без да чука — та това е собственият му дом, по дяволите, откъде накъде ще чука, — и заварваше Спенсър да лежи със сълзи във вперените в тавана очи, при което Рон го питаше „Всичко ли е Окей?“, а той отговаряше „Разбира се, татко“, а после Рон затваряше вратата след себе си и слагаше край на разговора им.

Егати бащата!

Сам бе виновен. Винеше единствено себе си, че не е усетил какво се крие зад поведението на сина му. За това, че бе оставил таблетките и водката на достъпно за сина му място. Но най-вече за онова, което си бе мислил.

Може и да бе кризата на средната възраст. Но Рон не бе убеден. Прекалено удобно извинение беше. Истината бе, че Рон мразеше живота си. Мразеше работата си. Мразеше да се прибира у дома, където децата не го слушаха, цареше постоянна глъч и все трябваше да претичва до магазина за електрически крушки, да се притеснява как ще плати сметката за газта и колко ще спести за бъдещото следване на децата, та искаше да се махне от всичко това. А и как поначало бе

попаднал в клопката на подобен живот? Защо споделя съдбата на толкова много мъже? Мечтаеше си за къща от неодялани дървета наскред някоя гора, където да е съвсем сам, далеч от всякакви мобифони, само с един отвор сред короните на дърветата, през който да усеща ласките на слънцето по лицето си.

Така прекарваше живота си в мечти за избавление, докато един ден — бум! — господ се отзова на молитвите му като му отне сина.

Изпитваше ужас от тази къща, този ковчег. Бетси така и нямаше да се нагани да се преместят. Между него и близнаците нямаше никаква сериозна връзка. Мъжът остава в семейното огнище по задължение, но защо? Какъв смисъл има? Жертваш собственото си щастие в името на някаква смътна надежда, че това ще осигури щастиято на следващото поколение. Но къде е гаранцията, че ако аз си остана нещастен, децата ми ще са много по-добре? Що за глупост. Нима Спенсър бе имал полза от саможертвата му?

Спомни си за дните след смъртта на Спенсър. Бе влязъл в стаята му не толкова за да извади вещите му, колкото за да ги прегледа. Помагаше му, неизвестно защо. Ровенето във вещите на сина му го привличаше. Сякаш ако го опознаеше тепърва, нещо щеше да се промени. Бетси го бе сварила веднъж и бе изпаднала в истерия. Тогава престана да ходи там и никога не спомена какво беше открил — и макар да се опитваше да възстанови връзката им с Бетси, макар да дебнеше за всеки удобен момент да я привлече към себе си, жената, в която навремето се беше влюбил, вече я нямаше. Нищо чудно отдавна да си бе отишла — вече в нищо не можеше да е сигурен, — но и малкото останало от нея заровиха в оня проклет сандък заедно със Спенсър.

Стресна го захлопването на задната врата. Не бе чул пристигането на колата ѝ. Забърза надолу по стълбите и видя Бетси. После забеляза изражението на лицето ѝ и попита:

— Какво е станало?

— Спенсър се е самоубил — отвърна тя.

Рон остана безмълвен, несигурен как да реагира.

— Надявах се на нещо повече — продължи тя.

— Знам — кимна той.

— Вечно ще се терзаем какво е трябвало да направим, за да го опазим. Но може би... Не знам, може и да не е имало нищо. Може да

не сме обърнали внимание на някои неща, но и да бяхме ги видели, може би нямаше да има значение. И се мразя за това, че все за тези работи си мисля, понеже не искам да намерим покой — а после си казвам, че всъщност вече не ме вълнува нито покоят, нито вината, нито нищо. Просто искам да се върна назад към някой друг ден. Разбираш ли? Ден, в който, ако бяхме променили и най-малкото нещо — ако бяхме свърнали наляво по улицата, а не надясно, или ако бяхме боядисали къщата в жълто, вместо в синьо, нещо такова, всичко е щяло да се развие по съвсем различен начин.

Той остана в очакване да чуе още. Когато тя се умълча, той попита:

— Какво е станало, Бетси?

— Идвам от среща с Адам Бай.

— Къде го видя?

— В задния двор. Където едно време си играеха.

— И какво рече той?

Разказа му за сбиването, за обажданията, за чувството му за вина. Рон се опита да смели новините.

— За момиче ли са се сбили?

— Да — отвърна тя.

Но Рон си даваше сметка, че нещата са далеч по-сложни. Бетси се извърна.

— Къде отиваш? — попита я.

— Трябва да кажа на Тиа.

* * *

Тиа и Майк решиха да си разделят задачите.

Моу ги чакаше у тях. Двамата с Майк тръгнаха обратно за Бронкс, а Тиа се настани пред компютъра. Майк разказа на Моу какво се бе случило междуременно. Моу шофираше и слушаше, без да го прекъсва. Когато Майк свърши, Моу само каза:

— Онова съобщение по инстант месинджъра. От СиДжей8115.

— Какво за това съобщение?

Моу гледаше пътя.

— Моу?

— Не знам. Но няма начин да има още осем хиляди сто и четиринайсет други Сиджей.

— Е, и?

— Числата никога не са случайни — каза Моу. — Винаги означават нещо. Просто трябва да откриеш що е то.

Майк трябваше да се досети. Когато работата опреше до числа, Моу беше едва ли не гениално дете-идиотче. Именно благодарение на тази си способност бе успял да влезе в „Дартмът“ — отлични оценки по математика на изпита SAT и невероятни аритметични изчисления наум.

— Някаква идея какво могат да означават?

— Все още не — поклати глава Моу. После попита: — А сега какво?

— Трябва да се обадя по телефона.

Набра номера на клуб „Джагуар“. Изненада се, когато Розмари МакДевит лично вдигна.

— Обажда се Майк Бай.

— Така и предположих. Днес не работим, но очаквах да се обадиш.

— Трябва да поговорим.

— И аз така мисля — отвърна Розмари. — Знаеш къде съм. Ела веднага.

* * *

Тиа провери електронната поща на Адам, но нямаше нищо съществено. Приятелите му Кларк и Оливия продължаваха да му пишат все по разтревожено, но засега нямаше нищо от ДиДжей Хъф. Това разтревожи Тиа. Стана и излезе навън. Провери резервния ключ. Беше си на мястото. Моу го бе ползвал наскоро и бе казал, че го е върнал. И понеже знаеше мястото му, Моу вероятно автоматично влизаше в списъка на заподозрените. Моу наистина притежаваше черти, които Тиа не харесваше, но бе изключено да му няма доверие. Никога не би сторил зло на семейството ѝ. Малко са хората на този свят, които биха спрели куршума, предназначен за теб. А Моу можеше да не го направи за Тиа, но за Майк, Адам и Джил — винаги.

Звъненето на телефона я завари навън. Хукна към къщата и го вдигна на третото позвъняване. Не ѝ остана време да погледне кой се обажда.

— Ало?

— Тиа? Обажда се Гай Новак.

Гласът му наподобяваше нещо, което пада от висока сграда и няма къде да се приземи.

— Какво е станало?

— Момичетата са добре, не се притеснявай. Не си ли гледала новините?

— Не, защо? Той изхлипа:

— Бившата ми жена е убита. Току-що опознах трупа ѝ.

Тиа очакваше да чуе всичко друго, но не и това.

— О, божичко, моите съболезнования, Гай.

— Ти за момичетата не се притеснявай. Приятелката ми Бет е у дома с тях. Току-що им позвъних. Добре са.

— Какво е станало с Мариан? — попита Тиа.

— Пребили са я до смърт.

— Боже милостиви...

Тиа я беше виждала само няколко пъти. Мариан бе избягала горе-долу по времето, когато Ясмин и Джил тръгнаха на училище. Беше се оформило сочно градско скандалче — майка, неспособна да носи товара на майчинството, превърта, напуска дома и започва някакъв уж разгулен живот в по-топъл климат, пълна безотговорност. Повечето майки говореха за случилото се с такъв възмутен тон, че Тиа започна да се пита дали пък не ѝ завиждат и не ѝ се възхищават поне малко за това, че е отхвърлила веригите, макар и по един саморазрушителен и егоистичен начин.

— Хванали ли са убиеца?

— Не. До днес дори не са знаели коя е.

— Искрено съжалявам, Гай.

— В момента пътувам към къщи. Ясмин още не знае. Трябва да ѝ кажа.

— Разбира се.

— И не смятам, че Джил трябва да присъства.

— Абсолютно — съгласи се Тиа. — Веднага идвам да я взема. С нещо друго можем ли да ти помогнем?

— Засега не. Но може би няма да е лошо Джил да намине покъсно. Знам, че искам много, но Ясмин има нужда от приятелка.

— Разбира се. Всичко, каквото ви трябва с Ясмин.

— Благодаря ти, Тиа.

Той прекрати разговора. Тиа стоеше като гръмната. Пребита до смърт. Мозъкът ѝ не го побираше. Поначало не можеше да върши много неща едновременно, но последните няколко дни наистина я бяха довършили.

Грабна ключовете, замисли се дали да не се обади на Майк, но се отказа. Фокусира се бе, подобно на лазер, върху издирването на Адам. Не биваше да го прекъсва. Когато излезе навън, небето синееше с блясъка на яйца на червеношийка. Погледна надолу по улицата — смълчани домове, добре подстригани зелени площи. Греъм и съпругата му бяха навън. Той учеше шестгодишния си син да кара колело, държеше седалката отзад, докато момчето въртеше педалите — още един ритуал за създаване на доверие, от рода на онези упражнения, при които се отпусках да паднеш назад, понеже знаеш, че другият е готов да те поеме. Греъм се бе занемарил физически до безнадеждна степен. С длан на челото, за да не ѝ блести слънцето, жена му ги наблюдаваше от двора. На лицето ѝ грейше усмивка. На съседната алея Данте Лоримън паркира своето БМВ–5-а.

— Здравей, Тиа.

— Здравсти, Данте.

— Как си?

— Добре съм, а ти?

— И аз.

Естествено, и двамата лъжеха. Тя пак се огледа в двете посоки. Къщите толкова много си приличаха — яки сгради, от които се очакваше да закрилят прекалено крехките си обитатели. Лоримънови бяха с болен син. Нейният собствен син го нямаше и най-вероятно бе замесен в някакво престъпление.

Мобифонът ѝ иззвъня, докато се наместваше зад волана. Погледна номера — Бетси Хил. Може би най-добре щеше да е да не се обади. В края на краищата те двете с Бетси преследваха коренно различни цели. Нямахше намерение да ѝ разправя за фарм партитата или за подозренията на полицията. Поне засега.

Телефонът пак иззвъня.

Понечи да натисне червения бутон за прехвърляне в гласова поща. Важното за този момент бе да намерят Адам. Всичко останало отиваше на заден план. Но пък Бетси може да е открила нещо, което да ѝ подсказва какво става.

Натисна зеления бутон.

— Ало?

— Току-що видях Адам — каза Бетси.

* * *

Счупеният нос на Карсън започваше да го боли. Наблюдаваше Розмари МакДевит, докато тя оставяше слушалката.

Клуб „Джагуар“ бе потънал в тишина. След несъстоялото се сбиване с Бай и приятеля му с канадската ливада Розмари го бе затворила и бе разпратила всички да си вървят у дома. Останаха само двамата с Карсън.

Тя бе красавица, разкошна мацка, но обичайно бойката ѝ фасада май беше на път да се разпадне. Тя обвини раменете си с двете си ръце.

Карсън седеше насреща ѝ. Болката в носа не му позволи да направи презрителна гримаса.

— Старецът на Адам ли беше?

— Той.

— Трябва да се отървем и от двамата.

Тя поклати глава.

— Защо?

— Просто остави всичко на мен — каза тя.

— Ти май не си даваш сметка какво става.

Розмари не отвърна.

— Хората, за които работим...

— Ние не работим за никого — прекъсна го тя.

— Добре де, както искаш ги наречи: нашите съдружници, нашите пласъори. Те са опасни.

Тя затвори очи.

— Никой нищо не може да докаже.

— Така си мислиш ти.

— Просто остави всичко на мен, Окей?

— Но той е на път да дойде.
— Именно. Ще разговарям с него. Знам какво правя. Отивай си.
— За да останеш с него насаме?
— Не в този смисъл — поклати глава Розмари.
— А в какъв?
— Мога да се споразумея с него. Да го убедя. Просто остави нещата на мен.

* * *

Застанал сам на хълма, Адам сякаш още чуваше гласа на Спенсър.

Истински съжалявам...

Адам затвори очи. Съобщенията от гласовата поща. Още не ги бе изтрил. Слушаше ги всеки ден и оставяше болката да го разкъсва отново и отново.

Адам, моля те, обади ми се...

Прости ми, Окей? Само кажи, че ми прощаваш...

И в съня си ги чуваше всяка нощ, особено онова, последното, на което езикът на Спенсър вече се преплиташе и той явно е паднал стремглаво към смъртта си.

Не го правя заради теб, Адам. Разбираш ли ме? Опитай се да ме разбереш. Заради себе си го правя. Много ми е тежко. Открай време ми е тежко...

На хълма до училището Адам чакаше ДиДжей Хъф. Бащата на ДиДжей, шефът на полицията, който бе израснал в града, разправяше, че навремето момчета от гимназията се събирали тук да се друсат. Било сборно място за хулиганите. Другите заобикаляли хълма отдалеч.

Огледа се. Далеч под него бе футболното игрище. Играл бе навремето в някаква детска група, но сокърът така й не му хареса. Предпочиташе леда — студа и плъзгането на кънките. С огромно удоволствие нагласяваше по себе си всичките му там кори и маската и се съсредоточаваше върху основната задача — да опази вратата суха. От него зависеше едва ли не всичко. Ако си добър, ако си безгрешен, няма начин тимът ти да загуби. Повечето деца се бояха от подобна отговорност. Адам я поемаше с цялата си душа.

Прости ми, Окей...

Не, помисли си Адам, ти трябва на мен да ми простиш.

Настроенията на Спенсър открай време си бяха непостоянни — ту превъзбуден до небесата, ту потиснат от някаква размазваща депресия. Понякога разправяше как щял да избяга от дома си и да започне свой собствен бизнес, но най-вече го занимаваше темата за смъртта, която щяла да сложи край на болката. Малко или повече, подобни приказки можеха да се чуят от всеки подрастващ. Предната година Адам дори бе тръгнал да сключва пакт за самоубийство със Спенсър, но за него самия всичко си оставаше само на приказка.

А трябваше да се усети, че Спенсър наистина ще го стори.

Прости ми...

А прошката щеше ли да промени нещата в крайна сметка? Що се отнася до същата вечер, вероятно — да. Приятелят му щеше да просъществува още един ден. След него — и друг. А после? Кой знае?

— Адам?

Извърна се. Беше ДиДжей Хъф.

— Окей ли си? — попита го ДиДжей.

— Намерил се кой да пита.

— Не очаквах да стане така. Забелязах, че баща ти ме следи и се обадох на Карсън.

— След което избяга.

— Не очаквах те да го нападнат.

— А какво мислеше, че ще стане, ДиДжей?

Той сви рамене, а на Адам му направиха впечатление кръвясалите му очи, избилата по лицето му пот и полюляващата се стойка.

— Надрусал си се — каза Адам.

— Чудо голямо. Не те разбирам обаче. Как можа да кажеш на баща си?

— Нищо не съм му казвал.

Адам бе измислил какво точно щеше да направи през онази нощ. Бе ходил дори до специализирания магазин за охранителна техника в града. Мислеше, че ще му трябва жица, както бе виждал да става по телевизията, но му предложиха нещо с вид на обикновена химикалка, което можело да записва звука, и катарама за колан, която заснемала видео. Беше си наумил да запише всичко и да го занесе в полицията —

не в местната, тъй като там работеше бащата на ДиДжей, — пък после, да става каквото ще. Поемаше голям риск, но нямаше друг избор.

Затъваше.

Усещаше как се е устремил към дъното и съзнаваше, че ако сам не се спаси, щеше да свърши като Спенсър. Именно това искаше да избегне, а оттам се оформиха и плановете му за последната вечер.

А баща му, за беля, изведнъж си науми да го води на мача на „Рейнджърс“.

В никакъв случай не можеше да отиде. Сигурно имаше някаква дребна възможност да поотложи плана си, но ако не се появеше вечерта, Розмари, Карсън и останалите щяха да станат подозрителни. Усещаха го, че се е разколебал. Веднъж вече го бяха придърпали обратно със заплахата, че ще го накиннат. Нямаше друг избор, освен да се измъкне и да отиде в „Джагуар“.

А когато баща му се появи, целият му план отиде на кино.

Ръката му гореше от раната от ножа. Сигурно ще трябва да я шият, има вероятност дори да се инфектира. Помъчил се бе да я промие, но насмалко не припадна от болката. Засега обаче се търпеше. Нека първо оправи цялата тая история.

— Карсън и другите казват, че си ни бил приготвил капан — рече ДиДжей.

— Нищо подобно — излъга Адам.

— Баща ти е дошъл първо у нас.

— Кога?

— Не знам точно. Може би час преди да стигнем в Бронкс. Моят баща го видял как седи в кола на отсрещната страна на улицата.

Адам искаше да обмисли нещата, но нямаше време.

— Трябва да сложим край на цялата тази работа, ДиДжей.

— Виж какво, говорих вече с баща ми. Той работи по случая. Полицай е. Тия неща са му ясни.

— Спенсър умря.

— За това не отговаряме.

— Напротив, ДиДжей.

— Спенсър си беше объркан. Сам си сложи край.

— Но ние го оставихме да умре. — Адам погледна надясно. Сви ръката си в юмрук — последният човешки жест, докоснал Спенсър. Юмрукът на първия му приятел. — Аз го ударих.

— Както и да е. Ако искаш да се чувстваш виновен — твоя си работа. Но не може да повлечеш и останалите със себе си.

— Не става дума само за вина. Опитаха се да убият баща ми. И мен искаха да убият, по дяволите.

— Нищо не разбираш — поклати глава ДиДжей.

— Какво да разбирам?

— Предадем ли се, спукана ни е работата. Най-вероятно ще ни пъхнат в пандиза. Край на всякакво следване. Розмари и Карсън на кого мислиш, че са продавали таблетките — на Армията на спасението ли? В цялата тая работа участват и хора от мафията, не разбираш ли? Карсън се е побъркал от шубе.

Адам не каза нищо.

— Моят старец каза, че е достатъчно да си траем и всичко ще се размине.

— Ти вярваш ли му?

— Аз те вкарах там, но нищо повече не могат да ми лепнат. А кочаните с рецептите са на баща ти. Просто трябва да им кажем, че сме дотук.

— И ако не ни пуснат?

— Баща ми ще упражни натиск. Той казва, че можел да ни оправи. В най-лошия случай вземаме адвокат и млъкваме тотално.

Адам зачака да чуе продължението.

— Решението се отнася до всички ни — каза ДиДжей. — Ще прецакаш не само своето бъдеще, но и моето. И Кларк е замесен, И Оливия.

— Този аргумент вече съм го слушал.

— И все още е валиден, Адам. Може да не са толкова пряко замесени, колкото ти и аз, но и те ще загазят.

— Не съм съгласен.

— С какво?

Адам изгледа приятеля си:

— Ти така ли си действал цял живот, ДиДжей?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, щом закъсаш и хоп — баща ти те спасява.

— Ти на кой ги приказваш тия, бе?

— Не можем да оставим всичко просто така.

— Спенсър се самоуби. Ние нищо не сме му правили.

Адам погледна надолу през дърветата. Футболното игрище бе празно, но по пистата още тичаха неколцина. Изви глава леко наляво. Опита се да намери с поглед онова парче от покрива, където бяха открили Спенсър, но то бе зад предната кула. ДиДжей застана до него.

— Едно време баща ми е киснел тук — каза ДиДжей. — Когато учел в гимназията. Бил е едно от лошите момчета, нали разбираш? Пушел козчета и пиел бира. Биел се.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа следното. В онези дни е имало възможност да надживееш грешките си. Хората обръщали глава настрана. Бил си младеж — полагало ти се е да по-изпуснеш малко пара. Когато бил на нашите години, баща ми откраднал кола. Е, хванали го, но успял да се измъкне с някакво извънсъдебно споразумение. Сега е един от най-видните пазители на законите в града. А какво щеше да излезе от него, ако растеше сега? Щеше да изперколяса. Представи си в какво абсурдно време живеем. Свирнеш на някое момиче — хайде в пандиза. Дори само да бутнеш с гърди някой в коридора, пак ще ти изрисуват някакво обвинение. Една грешка — и да те няма. Баща ми казва, че всичко това било глупости. Как щели сме да се ориентираме в живота?

— Но това не значи, че можем да правим каквото си поискаме.

— Слушай, Адам. Само след две години заминаваме да следваме. Всичко това ще остане в миналото. Та ние не сме престъпници. Не можем да оставим този миг да разбие целия ни живот.

— Разби Спенсървия.

— Не сме виновни ние.

— А онези едва не убиха баща ми. Наложило се е да го закарат в болница.

— Знам. Както знам и какво щеше да ми е, ако ставаше въпрос за моя баща. Но не трябва да откачаш по този повод. Успокой се и премисли нещата. Вече говорих с Карсън. Той иска да отидем при него и да обсъдим положението.

— Идеално — намръщи се Адам.

— Сериозно ти говоря.

— Но той е ненормален, ДиДжей. Много добре го знаеш. Нали току-що сам ми го каза: мислел е, че ви поставям капан.

Адам се напъна да проясни мозъка си, но изпитваше адска умора. Не бе мигнал цяла нощ. Болеше го, бе каталясал и объркан. Не бе

спирал да мисли, но и сега нямаше представа какво да направи.

Трябваше да каже истината на родителите си.

Нямаше как, обаче. Прекаленото друсане води дотам, че започваш да възприемаш за врагове единствените хора, които те обичат безусловно и ще те обичат завинаги, без значение колко си закъсал.

Нима не бяха го следили?

Това поне го знаеше със сигурност. Нямаха му доверие. Първоначално тази мисъл го бе вбесила, но след като по-размисли, сам си зададе въпроса: а той беше ли заслужил доверието им?

Както и да е, предната вечер бе изпаднал в паника. Беше избягал и се беше скрил. Имаше нужда от време за размисъл.

— Трябва да говоря с нашите — каза.

— Не те съветвам да го правиш.

Адам го изгледа.

— Дай ми телефона си.

ДиДжей поклати глава. Адам пристъпи напред и сви юмрук.

— Не ме карай сам да си го взема.

Очите на ДиДжей се насълзиха. Вдигна ръка, извади мобифона си и го подаде на Адам. Адам набра домашния си телефон. Никой не се обади. Набра мобифона на баща си. Пак никакъв отговор. Позвъни и на майка си. Същото.

— Адам? — каза ДиДжей.

Позамисли се, преди да набере следващия. Вече й звъня веднъж, само, за да й каже, че е добре и да я накара да се закълне, че няма да съобщи на родителите му.

Набра номера на Джил.

— Ало?

— Аз съм.

— Адам? Ела си, моля ти се. Знаеш ли колко ме е страх?

— Къде са мама и татко?

— Мама идва да ме прибере от Ясмин. Тати те търси.

— Имаш ли представа къде е?

— Май за Бронкс замина. Мама спомена нещо такова. И за клуб „Джагуар“.

Адам затвори очи. По дяволите. Вече знаеха.

— Слушай, аз трябва да вървя.

— Къде отиваш?

— Няма страшно. Не се тревожи. Като видиш мама, кажи ѝ, че си се чула с мен, че съм добре и че скоро ще се върна у дома. Кажи ѝ да се обади на татко и да го накара и той да се прибере, Окей?

— Адам?

— Само това ѝ кажи.

— Много ме е страх.

— Не се плаши, Джил, чу ли? Само направи това, което ти казвам. Скоро всичко ще свърши.

Приключи разговора и погледна ДиДжей.

— С колата ли си?

— Да.

— Трябва да бързаме.

* * *

Наш видя необозначената полицейска кола да спира пред къщата.

От нея излезе Гай Новак. Цивилният полицаи понечи също да слезе, но Новак му махна с ръка да си върви. Протегна се през отворения прозорец, ръкува се с ченгето и се запъти като замаян към входната врата.

Наш усети, че телефонът му вибрира. Вече не му се налагаше да проверява кой го търси. Знаеше, че пак ще е Джо Луистън. Беше изслушал първото му отчаяно съобщение само преди няколко минути:

Божичко, Наш, какво си замислил? Не това исках от теб. Моля те, не нанаявай никого повече, Окей? Само... Мислех, че само ще ѝ поговориш, или ще се добереш до видеото, или нещо такова. И ако познаваш и другата жена, моля ти се, не ѝ прави нищо лошо. Ох, господи, господи...

И така нататък.

Гай Новак влезе у дома си. Наш се приближи. Само след три минути входната врата отново се отвори. Излезе жена. Приятелката на Гай Новак. Той я целуна по бузата. Вратата се затвори подире ѝ. Гаджето тръгна по пътеката. Когато стигна до колата, се обърна назад и поклати глава. Може и да плачеше, но Наш не я виждаше добре.

След трийсет секунди и тя си замина.

Сега вече времето му бе наистина ограничено. Някъде нещо беше объркал. Бяха разпознали Мариан. Съобщиха го по новините. Полицията бе разпитала мъжа й. Хората си мислят, че полицаите са тъп народ. Ама не са. Всички предимства бяха на тяхна страна. Наш винаги се бе съобразявал с този факт. Именно заради това си беше направил всичкия труд да скрие самоличността на Мариан.

Чувството за самосъхранение му подсказваше да бяга, да се скрие, да се измъкне от страната. Но това не му вършеше работа. Все още имаше възможност да помогне на Джо Луистън, дори ако Джо не искаше да помогне сам на себе си. После ще му се обади и ще го придума да си мълчи. А и самият Джо може в някой миг да погледне трезво на нещата. Засега бе в паника, но нали именно той бе потърсил помощ от Наш? Вероятно щеше сам да осъзнае кой е правилният ход.

Усещаше вече сърбежа. Лудото, както обичаше да го нарича. Знаеше, че в къщата има деца. Нямахме никакъв интерес да им причинява болка — или се самозалъгваше? Понякога и сам не знаеше. Хората постоянно се самозаблуждават, а склонността не бе чужда и на Наш понякога.

От чисто практическа гледна точка обаче нямаше никакво време за губене. Трябваше да действа моментално. Със или без лудото, децата можеха да пострадат и случайно.

В джоба си имаше нож. Извади го и се запъти към задната врата на къщата на Новак. Зае се с ключалката.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Розмари МакДевит седеше в кабинета си в клуб „Джагуар“. Елекът и татуировките ѝ бяха скрити под едно свръхголямо горнище от анцуг. Тя направо плуваше из него, а ръцете ѝ се криеха в дългите му ръкави. Така изглеждаше по-древна, по-безопасна и уязвима. Вероятно точно това е целта ѝ, помисли си Майк. Пред нея имаше чаша кафе. Пред Майк също.

— Полицайте окичиха ли те с жици? — попита тя.

— Не.

— Имаш ли нещо против да ми дадеш мобифона си, ей така, за всеки случай?

Майк сви рамене и ѝ го подхвърли. Тя го изключи и го остави на бюрото между двама им.

Петите ѝ бяха върху седалката на стола, коленете ѝ също се криеха в анцуга. Отвън, в колата, чакаше Моу. Не му се искаше да пусне Майк. Боеше се от клопка, но съзнаваше и факта, че нямат избор. Тук бе най-сигурната им следа към Адам.

— Не ме интересува всъщност какво точно правите тук, освен доколкото има някаква връзка със сина ми — каза Майк. — Знаеш ли го къде е?

— Нямам представа.

— Кога за последно го видя?

Погледна го с ваклите си очи. Май се опитваше да го работи, но това изобщо не го интересуваше. Трябваша му отговори. Ако се наложеше, и той можеше да играе тази игра.

— Снощи.

— Къде по-точно?

— Долу, в клуба.

— Да се весели ли беше дошъл?

— Съмнявам се — усмихна се Розмари.

Той не реагира.

— Разговаряла си с него по инстант месинджъра, нали?
ТисиСиДжей8115.

Тя не отговори.

— Писа на Адам да си трае — и всичко ще е наред. А той ти писа, че го е пресрещнала майката на Спенсър Хил, нали така?

Коленете ѝ продължаваха да са на стола. Тя ги обви с ръце.

— Откъде си тъй добре запознат с личните му разговори, доктор Бай?

— Това не ти влиза в работата.

— Как го проследи до клуб „Джагуар“ снощи?

Майк не каза нищо.

— Сигурен ли си, че искаш разговорът да продължи в тази насока? — запита го тя.

— Мисля, че нямам избор.

Тя погледна някъде над рамото му. Майк се извърна. През стъклото го гледаше кръвнишки Карсън със счупения нос. Майк срещна погледа му и спокойно зачака. След няколко секунди Карсън не издържа и замина нанякъде.

— Но те са си деца — каза Майк.

— Ни най-малко.

Остави думите ѝ без коментар.

— Разказвай.

Розмари се облегна назад.

— Ще говорим хипотетично, Окей?

— Щом искаш.

— Искам. Да приемем, че си момиче от малко градче. Брат ти умира от свръхдоза.

— Не и според полицията. Те нямат доказателства, че това наистина е станало.

Тя направи презрителна гримаса:

— Това от федералните ли го чу?

— Не намерили нищо, което да подкрепи твърдението ти.

— Просто защото промених някои от фактите.

— Кои факти?

— Името на градчето, името на щата.

— Защо?

— Основната причина? В нощта, в която брат ми умря мен ме арестуваха за намерение да продавам. — Срещна погледа му. — Точно така. Аз бях тази, която снабдяваше брат ми с наркотици. Тази подробност не влиза в разказа ми. Хората са склонни да правят прибързани заключения.

— Давай нататък.

— Затова основах клуба „Джагуар“. Вече ти обясних философията си. Исках да създам убежище, където младите да се веселят и отпуснат в безопасност. Исках да канализирам по един контролиран начин естествената им склонност да се бунтуват.

— Добре.

— Така и започнах. Скъсах си задника от работа, но успях да събера достатъчно начален капитал. За една година успяхме да отворим врати. Нямах представа колко трудно ми беше.

— Представям си, но ни най-малко не ме интересува. Превърти напред до мястото, където започвате да организирате фарм партита и да крадете кочани с рецепти.

Тя се усмихна и поклати глава:

— Не е точно така.

— Ъхъ.

— Днес четох във вестника за една вдовица, която работела доброволно за местната енория. През последните пет години е отмъкнала над двайсет и осем хиляди долара от кошницата с лептата. Ти четеш ли го?

— Не съм.

— Но пък си чул за други подобни случаи, нали? Десетки. Като един, дето работел в благотворителна организация и отклонил достатъчно пари да си купи лексус. Ти как мислиш, че просто се е събудил една сутрин и е решил да го направи?

— Нямам представа.

— Оная вдовица. Обзалагам се, че знам какво е станало. Брояла един ден парите от лептата, закъсняла, а колата ѝ била повредена, та нямало как да се прибере. Било вече тъмно. Поръчала си такси и вероятно си е рекла — толкова доброволен труд съм положила, редно е църквата да плати. Не иска разрешение. Грабва пет долара от кошницата. Готово. Сигурно ѝ дължат много повече. Май тия работи точно така почват. Лека-полека. Мине не мине време, и чуваме, че

арестували някого за присвояване от училище, от черква, от благотворително дружество. А всеки един е започнал с малко и постепенно — със скоростта на малката часовникова стрелка. Нито един от тях не смята, че е направил нещо лошо.

— И същото се случи и с клуб „Джагуар“?

— Мислех, че младежите искат да се веселят по един по-социално приемлив начин. Но излезе като програмата за среднощен баскетбол. Да, искаха да се веселят, но и да пият, и да се друсат. Място за бунтуване не се създава. Не можеш да го направиш безопасно и без наркотици, защото точно в това е смисълът на бунта — да не се чувстваш в безопасност.

— И концепцията ти се провали — констатира Майк.

— Престанаха да идват. Или ако идваха, не се задържаха. Лепнаха ни етикета, че сме скапани. Гледаха ни, сякаш бяхме евангелистка секта, която те кара да се закълнеш, че ще останеш девствена.

— Но не разбирам какво е станало после — каза Майк. — Започна да им разрешаваш да си внасят наркотици, така ли?

— Не точно. Те просто си идваха с тях. Отначало дори не знаех, но после съзрях някакъв резон. С малко и постепенно, нали помниш. Едно-две момчета донесоха от дома лекарства, които се продават с рецепта. Нищо кой знае какво. Все пак не става дума за кокаин или хероин. Говорим за лекарства, одобрени от Агенцията за контрол върху храните и лекарствата.

— Глупости — рече Майк.

— Моля?

— Това са наркотични субстанции. В някои случаи — много силни. Именно затова се дават с рецепта.

— Е, да, един лекар не може друго да каже — изсмя се тя. — Нали ако му отнемат правото да решава кой пациент какво да взема, бизнесът му ще умре. Достатъчно загуби търпите от Медикеър, Медикейд и застрахователните компании.

— Глупости — повтори Майк.

— За теб може и да са. Но не всеки лекар е толкова съзнателен.

— Ти оправдаваш едно престъпление.

Розмари сви рамене.

— Може и да си прав. Във всеки случай, именно така започна — няколко младежи донесоха таблетки от къщи. Лекарства, като си помислиш. Предписвани и законно придобити. Когато за пръв път научих, страшно се разстроих, но после видях колко голяма клиентела привличаме. Така или иначе щяха да го правят, а аз поне им осигурявах безопасно място за целта. Дори наех фелдшер. Да работи в клуба за всеки случай, ако нещо стане. Не разбираш ли? Успях да ги привлека. Тук щяха да се чувстват по-добре, отколкото ако бяха другаде. И програми създадох, та да могат да говорят за проблемите си. Нали видя листовките за психоаналитиците? Някои от младежите ги посещаваха. Доброто, което правим, превишава злото.

— Постепенно — каза Майк.

— Точно така.

— А на теб, естествено, ти трябва и да правиш печалба. Научаваш за колко тези лекарства се продават на улицата и започваш да си искаш своя дял.

— За клуба, не за мен. За покриване на разходите. Заплатата на фелдшера, например.

— Нищо по-различно от вдовицата, откраднала парите за таксито.

Розмари се усмихна, макар и безрадостно.

— Именно.

— А след това се появи Адам. Докторският син.

Точно както го бяха описали полицаите. Предприемачество. Причините й всъщност не го вълнуваха. Можеше да го залъгва, а можеше и истината да казва. Какво значение има? Май беше права за онова, дете описваше как хората се плъзгат бавно и полека по наклонената плоскост. Вдовицата надали е предложила доброволния си труд с намерението да краде от лептата. В един момент обаче нещата търпят развитие. Преди две години имаха подобен случай в детската бейзболна лига в града им. Все се чуваше за подобни деяния я в някоя училищна управа, я в кметството; и всеки път като го чуеш, ти е трудно да го повярваш. Та това са хора, които познаваш. Добри хора. Сигурен ли си? Какво ги кара да постъпват така: обстоятелствата, или това, което Розмари описваше — отрицанието на очевидното?

— Какво стана със Спенсър Хил? — попита Майк.

— Самоуби се.

Майк поклати глава.

— Казвам ти това, което знам.

— Тогава защо Адам трябва да си трае, както му пишеш в съобщението си?

— Спенсър Хил се е самоубил.

Майк отново поклати глава.

— Той тук се е назобал със свръх дозата, нали?

— Не.

— Но това е единственото логично заключение. Затова на Адам и приятелите му им се налага да си траят. Защото ги е страх. Не знам какъв натиск си им оказала. Вероятно си ги наплашила, че и тях ще ги арестуват. Затова именно всички ги мъчи чувството за вина. Затова Адам не може повече да понася себе си. Той е бил със Спенсър през онази нощ. Не само е бил с него, а и е помогнал да качат тялото му на онзи покрив.

Устните ѝ се извиха от лека усмивка:

— Ти май хич си нямаш и хабер, доктор Бай.

Никак не му хареса тонът ѝ.

— Светни ме тогава.

Коленете на Розмари продължаваха да са под анцуга — тийнейджърска поза, която ѝ придаваше младежки и невинен вид, какъвто тя според него не заслужаваше.

— Ти изобщо не познаваш сина си, нали?

— Едно време го познавах.

— И тогава не си. Само си си мислел. Но ти си му баща. Не се предполага да знаеш всичко. Предполага се те да се откъснат. Като казвам, че не го познаваш, имам предвид нещо положително.

— Не те разбирам.

— Активирал си GPS-а на телефона му. Така си разбрал къде е. Явно следиш и какво прави на компютъра си и четеш пощата му. И смяташ, че това е нещо полезно, а то всъщност спъва развитието му. Родителят не бива да знае какво прави детето му във всеки един момент.

— Дай им простор за бунт, така ли?

— Донякъде, да.

— Ако те познавах от по-рано, може би щях да успея да го възпра — наежи се Майк.

— Мислиш ли? — Розмари наведе глава, сякаш отговорът му наистина я интересуваше. Когато той не отвърна, тя продължи: — Това ли са бъдещите ти намерения? Да следиш всяко движение на децата си?

— Виж какво, Розмари. Бъди така добра да не се тревожиш за бъдещите ми родителски планове, Окей?

Тя го изгледа внимателно. Посочи синината на челото му.

— Съжалявам за това.

— Ти ли насъска онези готици насреща ми?

— Не. До тази сутрин даже не знаех, че е станало.

— Кой ти каза?

— Няма значение. Снощи синът ти беше тук и положението беше малко несигурно. Изведнъж ти се явяваш изневиделица. ДиДжей Хъф е забелязал, че го следиш. Обадил се. Карсън вдигнал телефона.

— Той и приятелите му се опитаха да ме убият.

— И сигурно са щели да го направят. Все още ли мислиш, че са деца?

— Спасил ме един гард.

— Не. Гардът само те е намерил.

— Какво искаш да кажеш?

Тя поклати глава:

— Когато разбрах, че са те нападнали, а после се явиха и полицаите... сякаш ме разбуди звън на будилник. Сега просто търся начин да сложа край на всичко това.

— По какъв начин?

— И аз не знам. Затова те помолих да дойдеш. Да съставим заедно някакъв план.

Сега вече му стана ясно защо тя споделяше с такава охота всичко. Знаеше, че федералните са по следите ѝ, че е време да инкасира чиповете си и да напусне масата. Нужна ѝ бе помощ и смяташе, че един уплашен баща лесно ще се съгласи.

— Аз вече имам план — каза той. — Отиваме при федералните и им казваме истината.

— За сина ти това може да не е най-доброто — поклати тя глава.

— Той е непълнолетен.

— Въпреки това. Замесени сме вкупом в тази бъркотия. Трябва да намерим начин да се отървем от нея.

— Но ти си предоставяла незаконни субстанции на непълнолетни.

— Не е вярно, както вече ти обясних. Може да са използвали заведението ми за размяна на лекарства по предписание. Но вероятно само толкова ще успеят да докажат. Но не могат да докажат, че съм знаела.

— А откраднатите кочани с рецепти?

Тя вдигна вежда.

— Да не искаш да кажеш, че аз съм ги откраднала?

Мълчание.

Тя улови погледа му.

— Аз имам ли достъп до твоя дом или кабинет, доктор Бай?

— Федералните са те следили. Отдавна те разработват. Мислиш ли, че тези готици ще удържат пред заплахата да отидат в затвора?

— Те обожават клуба. Едва не са те убили, за да го защитят.

— Хайде, стига. Щом попаднат в стаята за разпити, моментално ще се огънат.

— Плюс това има и други съображения.

— Като например?

— Като например, кой според теб е разпространявал лекарствата на улицата? Сигурен ли си, че си готов синът ти да свидетелства срещу подобни типове?

На Майк му идваше да се пресегне праз масата и да ѝ извие врата.

— Защо замеси сина ми в тези неща, Розмари?

— Именно от тях трябва да го измъкнем. Трябва единствено върху това да съсредоточиш вниманието си. Трябва да се отървем от това нещо — заради самата мен, но още повече заради сина ти.

Майк посегна към мобифона си.

— Не виждам какво има повече да говорим.

— Ти имаш адвокат, нали?

— Имам.

— Тогава не предприемай нищо, докато не разговарям с него, Окей? Толкова много неща са заложени на карта. Има и други деца, за които да се тревожим — приятелите на сина ти.

— Останалите не ме вълнуват. Само моят.

Включи мобифона, а той веднага иззвъня. Погледна екранчето.
Търсеше го Хъф. Допря го до ухото си.

— Татко?

Сърцето му престана да бие.

— Адам? Добре ли си? Къде си?

— В клуб „Джагуар“ ли си?

— Да.

— Излизай. Аз идвам натам по улицата. Моля те, излез
незабавно.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Джентълменският клуб“, в който Антъни работеше като гард три дни в седмицата, бе гадно заведение, наричащо се „Ъпскейл плежър“. Голям майтап, щото беше една влажна дупка. Преди това работеше в един стриптийз клуб — „Хоумрекърс“. Като име поне бе по-откровено и придаваше на мястото определен характер.

Повечето дни караше обедната смяна. Човек може да си помисли, че посещаемостта през тези часове е ниска и че се увеличава едва с настъпването на нощта. И ще сбърка.

Дневната клиентела на един стрипклуб сякаш е взета направо от Обединените нации. Има представители на всяка раса, вяра, цвят на кожата и обществено-икономическа класа. Мъже в официални костюми, в червени вълнени блейзъри, които напомняха на Антъни за ловджии, с еспадрили „Гучи“ и имитации на ботуши „Тимбърлнд“. Млади хубавци, сладкодумни мошеници, хора от предградията и плодове на кръвосмешението. Всякакви идваха.

Долнокачественият секс — великият обединител.

— Имаш десет минути за почивка, Антъни.

Антъни се запъти към вратата. Макар и клонящо към залез, слънцето го накара да примига. Така бе във всички тези заведения, дори и нощем. Тъмнината в стрипклубовете е някак си особена. Излизаш навън и започваш да я прогонваш с мигане, сякаш си Дракула по време на запой.

Посегна да извади цигара, но се сети, че ги отказва. Не че искаше, но жена му бе бременна, а той открай време ѝ беше обещал — никакъв вторичен дим около бебето. Сети се за Майк Бай и проблемите, които децата му му създаваха. Майк беше готин. Твърд тип, нищо че бе следвал в „Дартмът“. Не отстъпва. Някои се правят на пичове само след като са пили, или защото искат да впечатлят гаджето. Други се репчат от тъпота. Но Майк не бе от тях. Просто нямаше ръчка за заден ход. Стабилен. Колкото и да е странно, на Антъни му се искаше и той да е като него.

Погледна часовника. От почивката оставаха само две минути. Леле, ама как му се пушеше само. За обедната смяна плащаха по-малко, отколкото за нощната, но пък и проблемите бяха далеч по-малко. Не вярваше в разните там суеверия, но луната явно упражняваше някакво влияние. Нощите бяха създадени за сбивания, а при пълнолуние направо не му оставаше време да си отдъхне. На обяд момчетата бяха по-кротки. Седяха си, гледаха и дъвчеха боклуците от най-отвратителната „шведска маса“, която човек може да си представи — гадости, които Майкъл Вик не би дал и на куче.

— Край на почивката, Антъни.

Той кимна и се запъти към вратата, но в този миг мерна минаващия покрай него младеж с допрян до ухото мобифон. Зърна го само за секунда, може би и за по-кратко, и всъщност не видя лицето му. Но зад него вървеше един друг, явно бяха заедно. И онзи беше с яке.

Гимназиално яке.

— Антъни?

— Само за секунда — рече. — Трябва да проверя едно нещо.

* * *

На вратата Гай Новак целуна Бет за довиждане.

— Благодаря ти, че се погрижи за децата.

— Моля ти се. Радвам се, че можах да помогна с нещо. Истински съжалявам за случилото се с бившата ти жена.

Егати и гаджето, помисли си Гай. Зачуди се дали Бет изобщо ще дойде втори път, или след днешния ден ще го отпише окончателно. Но мисълта му не се задържа за дълго.

— Още веднъж ти благодаря.

Затвори вратата след нея и се упъти към барчето. Не пиеше кой знае колко, но сега имаше нужда да се подкрепи. Момичетата бяха горе и гледаха някакво дивиди. Провикна се да им каже да си догледат филма спокойно. Това щеше да даде време на Тиа да прибере Джил, а и на Гай — да изчисли как точно да съобщи вестта на Ясмин.

Сипа си уиски от бутилка, която вероятно не бе докосвал от три години. Гаврътна го, усети как прогаря гърлото му и си сипа още едно.

Мариан.

Спомни си как бяха започнали преди толкова много години — летен романс на брега, където и двамата работеха в ресторант за туристи. Към полунощ приключваха с почистването му, опъваха одеяло на плажа и гледаха звездите. Вълните тътнеха, а чудодейният аромат на солената вода успокояваше голите им тела. Завърнали се в колежа си през есента — той в Сиракюз, тя в Делъуеър, — ежедневно си говореха по телефона. Пишеха си писма. Той купи един много стар олдсмобил сиера и всеки уикенд пътуваше по повече от четири часа, та да се видят. Пътуването му се струваше безкрайно. Жадуваше за момента, в който изскачаше на спринт от колата и я сграбчваше в обятията си.

Сега седеше у дома, а миналото му се явяваше ту в едър план, ту в общ, та в някой миг нещо много далечно сякаш му кацаше на рамото.

Пое още една яка глътка уиски. Почувства топлина.

Божичко, как обожаваше Мариан, а тя направо стъпка всичко в калта. За какво ѝ беше? За този ѝ край? Размазаното лице, което тъй нежно бе целувал на плажа; красивото тяло, изхвърлено сякаш е боклук в някаква странична уличка.

Как да се отърве от всичко това? Когато паднеш отвисоко; когато си мечтал да прекараш всеки миг с някой, който ти се е струвал прекрасен и очарователен, как, по дяволите, можеш да се отървеш от подобни спомени?

Гай бе престанал да обвинява себе си. Сега допи уискито, залитна леко на връщане към барчето и си сипа още едно. Каквото си бе постлала Мариан, на това беше легнала и умряла.

Тъпа кучка.

Какво търсеше там, Мариан? Тук имахме толкова неща, които ни свързваха. Всички онези главозамаяни нощи по баровете и скачането от едно легло в друго — докъде те отведоха те, единствена моя истинска любов? Накараха ли те да се чувстваш пълноценна? Направиха ли те щастлива? Дадоха ли ти нещо друго, освен празнота? Имаше прекрасна дъщеричка, обожаваш те съпруг, дом, приятели, общество, живот — защо всичко това не ти стигаше?

Тъпа побесняла кучка.

Главата му се килна назад. Пулпата, в която бяха превърнали сладкото ѝ личице — този образ винаги щеше да му остане. Дори да го

пъхнеше насила в някое чекмедже в далечния ъгъл на съзнанието си, той пак щеше да му се явява нощем и да го тормози. Никак не беше честно. Нали той беше добрият. Именно Мариан бе избрала да превърне живота си в едно саморазрушително търсене и то не само саморазрушително, доста жертви бе повлякла със себе си накрая, на някаква недостижима нирвана.

Седеше в тъмното и репетираше онова, което щеше да каже на Ясмин. По-простичко гледай да е. Майка ѝ е умряла. Не ѝ казвай как. Но Ясмин е любопитна. Ще го врънка за подробности. Колко му е да влезе в интернет и да ги намери сама, или да ги чуе от приятелките си в училище. Една от вечните родителски дилеми: истината ли да ѝ каже, или да се опита да я опази? Тук за опазване не може да става и дума.

Какви тайни може да пази човек при наличието на интернет? Значи трябва всичко да ѝ каже.

Но постепенно. Не накуп. Започни от простото.

Гай затвори очи. Нищо — ни звук, ни движение — не го подготви за ръката, която запуши устата му, и за опряното във врата му острие на нож, което пробождаше кожата му.

— Шшт — пошепна глас в ухото му. — Не ме принуждавай да убия момичетата.

* * *

Сюзън Лоримън се бе усамотила в задния двор.

Годината се беше оказала добра за градинарстване. Двамата с Данте хвърляха куп усилия, но рядко успяваха да се порадват на плодовете на своя труд. Та и сега тя се мъчеше да се отпусне сред всичката тази зеленина, но нищо не убягваше от критичния ѝ поглед. Това цвете тук умираше, онова растение имаше нужда от подкастриране, трето не цъфтеше толкова добре, колкото предишната година. Днес си наложи да изключи вътрешните си гласове и да се слее с пейзажа.

— Сладур?

Не откъсна поглед от градината. Данте се приближи откъм гърба ѝ и положи длани върху раменете ѝ.

— Добре ли си? — попита я той.

— Да.

— Ще намерим донор.

— Знам.

— Никакво отказване. Ще накараме всички познати да дадат кръв. На колене ще им паднем, ако трябва. Знам, че нямаш много роднини, но аз имам. Всички ще изследваме, обещавам ти.

Тя кимна.

Кръв, мина ѝ през ума. Кръвта нямаше никакво значение, след като Данте не бе бащата на Лукас.

Опипа златното разпятие, което висеше на врата ѝ. Трябва да му каже истината. Но толкова дълго го бе лъгала. След изнасилването бе спала колкото можеше по-често с Данте. Защо ли? И тя не знаеше. Когато се роди Лукас, бе сигурна, че е от него. Шансовете бяха на негова страна. Изнасилването бе еднократно. През онзи месец се бе любила с Данте многократно. Пък и Лукас се беше метнал повече на нея, отколкото на който и да е от двамата мъже, така че се бе насилила да забрави.

Естествено, нямаше начин да забрави. Така и не успя да преживее случилото се, въпреки обещанията на майка ѝ.

„Така е най-добре. Животът ще си върви. Ти трябва да опазиш семейството си.“

Разчиташе на Айлийн Голдфарб да не издаде тайната ѝ. Вече нямаше друг, който да знае истината. Родителите ѝ бяха починали — баща ѝ от сърце, майка ѝ от рак. Приживе никога не бяха споменали онова, което знаеха. Нито веднъж. Никога не я бяха придърпали настрана, за да я прегърнат, нито веднъж не я попитаха как е и дали се справя с живота. Окото им дори не трепна когато три месеца след изнасилването с Данте им съобщиха, че ще стават баба и дядо.

Айлийн Голдфарб искаше да намери изнасилвача и да го накара да им помогне.

Но това беше изключено.

Данте бе заминал с приятели за Лас Вегас. На нея никак не ѝ бе приятно. Отношенията им бяха навлезли в някаква особена фаза и тъкмо когато Съюзът започваше да си задава въпроса дали не е прибързала с женитбата, съпругът ѝ си бе вдигнал шапката и беше заминал с момчетата да играят в казината, а вероятно и да посетят куп стрипклубове.

До онази нощ Сюзън Лоримън се бе смятала за нерелигиозна. Докато бе малка, родителите ѝ я водеха на църква всяка неделя, но тя не бе прихванала. Когато започна да разцъфтява и хубавее, както мнозина забелязваха, родителите ѝ не я изпускаха от око. Естествено, Сюзън се бе разбунтувала, но онази ужасна нощ я бе върнала в лоното.

Отишла бе с три приятелки в някакъв бар в Уест Ориндж. Другите бяха неомъжени, а след като съпругът ѝ бе отпратил за Лае Вегас, нямаше ли право и тя да се престори на неангажирана. Не докрай, разбира се. Имаше щастлив брак, но от малко флиртуване нищо нямаше да ѝ стане. Така че пиеше и се държеше наравно с останалите момичета. Но пиенето ѝ дойде много. Барът сякаш се смрачи, музиката се засили. Танцуваха. Зави ѝ се свят.

С напредването на вечерта стадото оредя — приятелките ѝ заизчезваха една по една с разни момчета.

Впоследствие щеше да чете за „сбирки по покривите“ и за наркотици, които водели до „дейт-рейп“ и се питаше дали именно това не ѝ се бе случило. Спомените ѝ бяха съвсем мъгляви. Озовала се бе внезапно в нечия кола. Плачеше и искаше да се махне, но той не я пусна. В един момент извади нож и я повлече насила към мотелска стая. Наричаше я с всякакви гадни имена и накрая я изнасили. Опитахте ли да се съпротивлява, той я удряше.

Ужасът ѝ се стори безкраен. През цялото време се молеше онзи да я убие, след като свърши с нея. Толкова отвратително бе. Не мислеше за оцеляване, а само за смърт.

И по-нататък всичко мина като насън. Чела бе някъде, че трябвало да се отпуснеш и да не се съпротивляваш, та изнасилвачът да си помисли, че е победил или нещо подобно. Сюзън се бе отпуснала. Когато онзи престана да е нащрек, успя да освободи едната си ръка и го сграбчи за тестисите. Мачкаше с всички сила, а онзи запищя и се отметна назад.

Сюзън се изтърколи от леглото и напипа ножа.

Изнасилвачът се търкаляше по пода от болка. Нямаше повече сили да се бие. Тя можеше да отвори вратата, да хукне по коридора и да закрещи за помощ. Това щеше да е най-разумното. Но тя не го стори.

Вместо това, заби ножа дълбоко в гърдите му. Тялото му се вкочани. После се сгърчи в онази ужасна конвулсия, докато ножът

пронизваше сърцето му.

След което издъхна.

— Много си напрегната, сладур — каза ѝ Данте сега, единайсет години по-късно.

Започна да масажира раменете ѝ. Не го спря, макар да не ѝ носеше никакво облекчение.

Сюзън остави ножа забит в гърдите му и хукна навън.

Много дълго бяга. Главата ѝ започна да се прояснява. Намери телефонен автомат и се обади на родителите си. Баща ѝ дойде да я прибере. Разказа му. Минаха покрай мотела.

Полицаяте вече бяха там и червените светлини на колите им осветяваха района. Тогава баща ѝ я закара в дома, в който бе прекарала детството си.

— Кой ще ти повярва сега? — попита я майка ѝ.

И тя си задаваше същия въпрос.

— Какво ще каже Данте?

Друг добър въпрос.

— Една майка е длъжна да пази семейството си. Такава е ролята на жената. В това отношение сме по-силни от мъжете. Ние сме способни да надживеем подобни неща и да продължим нататък. Ако му кажеш, мъжът ти никога вече няма да те погледне със същите очи. Нито някой друг на неговото място. А ти обичаш начина, по който те гледа, нали? Вечно ще се пита защо си излязла. Как си стигнала до стаята на онзи. Може и да ти повярва, но нищо вече няма да е като преди. Разбираш ли ме?

Тя очакваше полицията да я прибере. Но те така и не дойдоха. Прочете във вестника за убийтия — пишеха дори името му, — но след ден-два престанаха да споменават случая. Понеже имал криминално минало, полицаите бяха решили, че е убит по време на обир или от конкурент в търговията с наркотици.

Тогава послуша майка си и остави животът да си върви. Данте се върна. Любиха се. Не ѝ хареса. И досега не ѝ харесваше. Но го обичаше и искаше той да е щастлив. Данте понякога се чудеше защо жена му е мрачна, но усещаше, че не бива да пита.

Сюзън пак тръгна на църква. Права беше майка ѝ — истината щеше да разбие семейството им. Така тайната си остана у нея и тя успя да опази Данте и децата им. Времето наистина лекуваше. Понякога не

се сецаше за онази нощ по цели дни наред. Данте сигурно бе усетил, че сексът вече не ѝ доставя удоволствие, но не се издаваше. Навремето ѝ ставаше хубаво, ако някой мъж я изглеждаше жадно, но сега само усещаше силна болка в корема.

Точно това не искаше да разкаже на Айлийн Голдфарб. Нямахше смисъл да търсят помощ от изнасилвача.

Той отдавна бе мъртъв.

— Кожата ти е много студена — отбеляза Данте.

— Нищо ми няма.

— Да ти донеса ли одеяло?

— Няма нужда.

Усети, че желае да остане сама. До онази нощ това не се бе случвало. Но сега ставаше редовно. Пък и той никога не я разпитваше, никога не я притискаше, винаги заставаше на достатъчна дистанция, та да не се чувства притеснена.

— Ще го спасим — каза ѝ.

Тръгна към къщата. Тя остана навън и отпи от чашата. Пръстите ѝ продължиха да си играят със златното разпятие. Навремето майка ѝ го носеше. На смъртното си легло го бе подарила на единствената си дъщеря.

— Всеки грях се заплаща — каза ѝ бе майка ѝ.

Това поне можеше да приеме. Готова бе да плати за греховете си. Но защо, по дяволите, Бог не оставеше детето ѝ на мира!

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Пиетра чу спирачките на пристигащите автомобили. Погледна през прозореца и забеляза дребната жена, която с решителни крачки се бе запътила към входа. Премести поглед надясно, видя четирите полицейски коли и всичко ѝ стана ясно.

Без всякакво колебание грабна мобифона. В списъка ѝ за бързо набиране имаше само един номер. Натисна го.

— Какво има? — запита Наш на второто позвъняване.

— Полицията е тук.

* * *

Още щом видя Джо Луистън да слиза по стълбите, Доли го запита:

— Какво е станало?

— Нищо — отвърна ѝ с все още изтръпнали устни.

— Виждаш ми се зачервен.

— Нищо ми няма.

Доли обаче познаваше съпруга си много добре и не се хвана. Стана и се приближи до него. Той отстъпи назад и само дето не побягна.

— Какво има?

— Нищо, кълна ти се.

Тя застана точно пред него.

— Гай Новак ли? Какво пак е направил? Защото, ако...

Джо сложи ръце на раменете на съпругата си. Очите му зашариха по лицето ѝ. Тя открай време разчиташе настроенията му. Точно в това бе проблемът. Прекалено добре го познаваше. Почти нямаха тайни един от друг. Но в случая ставаше дума именно за тайна. Мариан Гилеспи.

Влязла в ролята на загрижен родител, бе поискала да се срещне с него. Чула била за ужасното нещо, което Джо казал на дъщеря й Ясмин, но звучеше така, сякаш бе готова да прояви разбиране. Понякога човек изръсва нещо, което не е искал да каже, бе му рекла по телефона. Никой не е застрахован от грешки. Бившият ѝ съпруг може и да е пощурял от гняв, но тя, Мариан, не е. Била готова да седне и да разговаря, за да чуе позицията и на Джо по въпроса.

Сигурно има начин нещата да се оправят, предположила бе Мариан.

Джо бе въздъхнал от облекчение.

Седнаха и разговаряха. Мариан му съчувстваше. Докосна ръката му. Страшно ѝ допадал учителският му подход. Изгледа го жадно, а и беше облечена в нещо с дълбоко деколте и впито по тялото. Прегръдката им в края на срещата трая с няколко секунди повече, отколкото трябваше. Устните ѝ се задържаха близо до врата му. Дишането ѝ се учести. Неговото също.

Как можа да допусне подобна глупост?

— Джо? — Доли направи крачка назад. — Какво има?

Мариан от самото начало е имала предвид да го прелъсти за отмъщение. Как можа да не се усети? А след като тя постигна своето, само няколко часа след като той си тръгна от мотела ѝ, започна да му се обажда по телефона:

„Всичко съм записала, копеле мръсно...“

Заложила скрита камера в хотелската стая и сега заплашваше да изпрати записа първо на Доли, после на училищното настоятелство, а след това — на всеки имейл адрес, който открие в училищния указател. Заплахите ѝ траяха три дни. Джо престана да спи, да яде. Отслабна. Умоляваше я да не го прави. По едно време Мариан като че ли загуби ентузиазъм, сякаш цялото мероприятие с отмъщението я бе изтощило. Обади му се да му каже, че май нямало в крайна сметка да праща записа.

Целта ѝ е била да го измъчи — е, напълно бе успяла — и сигурно е решила, че му стига.

На следващия ден обаче Мариан прати имейл на служебния адрес на жена му.

Лъжливата кучка.

Слава богу, че Доли не бе много на „ти“ с електронната поща. Джо знаеше паролата ѝ и често я проверяваше вместо нея. Когато видя имейла с прикаченото към него видео, направо откачи. Изтри го и смени паролата, та Доли да не може да влезе в собствената си пощенска кутия.

Добре, де, но колко дълго можеше да задържи положението?

Не знаеше какво да предприеме. Не познаваше никой, който да го разбере и да заеме безрезервно неговата страна. И тогава се сети за Наш.

— Божичко, Доли...

— Кажи.

Трябваше да сложи край на цялата история. Наш беше убил човек. Убил бе самата Мариан Гилеспи. Сега липсваше и онази жена, Кордоба. Джо се мъчеше да разбере връзката между двете. Вероятно Мариан е дала копие от записа на Реба Кордоба. Имаше резон.

— Кажи ми, Джо.

Самият Джо бе извършил нещо лошо, но с намесването на Наш престъплението му бе станало хилядократно по-голямо. Идваше му да си признае всичко пред Доли. Ясно му бе, че друг начин нямаше.

Доли го погледна в очите и кимна:

— Не се бой. Просто ми разкажи.

В този миг обаче с Джо Луистън стана нещо странно. Заработи инстинктът му за самосъхранение. Добре, де, Наш бе сторил нещо ужасно, но защо трябваше Джо да го подсилва още повече като извърши брачно (в най-добрия случай) самоубийство? Какво щеше да спечели, ако съсипеше Доли, а неминуемо — и цялото си семейство? В края на краищата Наш носеше отговорността за собствените си деяния. Джо изобщо не го бе карал да стига толкова далеч — най-малкото пък да убива някого! Очакваше Наш да предложи пари на Мариан срещу записа, да склучи някакво споразумение с нея и в най-лошия случай — да я сплаши. Открай време усещаше, че Наш действа на ръба, но и през ум не му беше минавало, че може да стигне чак дотам.

Какъв смисъл имаше да вдига тревога сега?

Наш, който имаше желание да му помогне, щеше да свърши в затвора. Пък и кой го бе вкарал в игра, а?

Джо.

Нима полицията щеше да повярва, че Джо не е знаел какво ще направи Наш? Като си помислиш, Наш напълно влизаше в ролята на наемния убиец. А нали полицията винаги гонеше повече онзи, който е дал поръчката?

В случая — пак Джо.

Все още съществуваше вероятност, макар и малка, всичко да се размине. Не успяват да хванат Наш. Никой никога не вижда видеото. Вярно, Мариан е мъртва, но нищо не може да се направи по въпроса — нима тя не си го търсеше? Не беше ли прекалила с шантажирането? Вярно, Джо бе направил неволна грешка, но нима Мариан не се бе юрнала да разбива семейството му?

Имаше обаче една малка подробност.

Днес се бе получил нов имейл. А Мариан бе мъртва. Което означаваше, че Джо не е успял да запуши всички пробойни.

Гай Новак — последната пролука, която му оставаше да запуши. Точно там трябваше да отиде Наш. А Наш не се обаждаше, нито пък отговаряше на текстовете му, защото в момента изпълняваше поставената му задача.

Сега вече всичко му бе ясно.

Трябваше да седи мирно и да се надява на най-доброто. Но това означаваше, че Гай Новак може да умре.

Което вероятно щеше да сложи край на проблемите му.

— Джо? — каза Доли. — Каж ми, какво има?

Не знаеше как да постъпи. Но във всеки случай не възнамеряваше да казва на Доли. Имаха малка дъщеричка, процъфтяващо семейство. С подобни неща шега не бива.

Но и не можеш да оставиш човек да умре току-така.

— Трябва да вървя — каза и хукна към вратата.

* * *

Наш прошепна в ухото на Гай Новак:

— Викни на момичетата, че слизаш в мазето и не искаш да те безпокоят. Разбра ли?

Гай кимна. Отиде до долния край на стълбите. Наш натисна острието на ножа в гърба му, съвсем близо до бъбрека. Установил бе от

личен опит, че това е най-добрата техника — натискаш малко повечко, отколкото е необходимо. Колкото да усетят болката и да разберат, че не си играеш.

— Момичета, слизам до мазето за няколко минути. Вие стойте горе, Окей? Не искам да ми пречите.

Отгоре се дочу слаб глас:

— Окей.

Гай се извърна към Наш. Наш прокара върха на ножа през гърба му и го опря в корема му. Гай нито трепна, нито отстъпи.

— Ти ли уби жена ми?

— Мислех, че ти е бивша — усмихна се Наш.

— Какво искаш от мен?

— Къде са ти компютрите?

— Лаптопът е в чантата до стола. Настолният е в кухнята.

— Други?

— Няма. Вземай ги и изчезвай.

— Първо трябва да си поговорим, Гай.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Имам и пари. Твои са. Само не закачай момичетата.

Наш го огледа. Сигурно си даваше сметка, че вероятно днес му е последният ден на земята. Нищо в дотогавашната ми биография не подсказваше, че е способен на героизъм, но сега сякаш бе събрал всичко у себе си и се готвеше за някаква отчаяна последна отбрана.

— Ако не се опъваш, няма да ги пипна — каза Наш.

Гай го погледна право в очите, сякаш искаше да съзре лъжата в тях. Наш отвори вратата към мазето. Слязоха заедно. Наш затвори вратата след себе си и щракна ключа на лампата. Мазето си стоеше недовършено. Подът бе от гол бетон. По тръбите къркореше вода. Срещу един сандък бе подпряно платно с акварелен пейзаж. Наоколо бяха пръснати стари шапки, постери и кашони.

Наш носеше всичко необходимо в сака си. Извади ролката изолиран банд и точно в този миг Гай Новак извърши голяма грешка.

Опита се да го удари с юмрук и се провикна:

— Бягайте, момичета!

Наш го перна с лакът през гърлото, с което го прекъсна. После го тресна с длан по челото. Гай се хвана за гърлото и се срути на пода.

— Само гък да кажеш още — изсъска Наш, — ще доведе дъщеря ти и ще те накарам да гледаш. Разбра ли?

Гай се смрази. Бащинството е способно да превърне в смелчага дори и един жалък червей като Гай Новак. Дали и те с Касандра щяха да имат вече деца, мина през ума на Наш. Сигурно. Касандра произхождаше от голямо семейство. Казваше, че иска и те да имат много деца. Той самият не бе толкова убеден — мирогледът му беше доста по-мрачен от нейния, — но никога нищо нямаше да й откаже.

Погледна надолу. Дали пък да не ръгне Новак в крака или да му отреже някой пръст? Няма нужда. Гай бе направил своя ход и си бе извлякъл поуката. Повече нямаше да посмее.

— Обърни се по корем и сложи ръце зад гърба си.

Гай изпълни командата. Наш омота изолирбанда около китките и лактите му. После повтори същото и с краката. Опъна назад ръцете, сви краката в коленете и привърза китките към глезените. Класика в жанра. Накрая омота устата на Гай пет пъти.

И едва тогава Наш се отправи към вратата на мазето.

Гай започна да се дърпа, но нямаше нужда. Наш искаше само да се убеди, че момичетата не са чули глупавия му крясък. Открехна вратата. Все още се чуваше телевизорът от горния етаж. Момичетата не се виждаха никакви. Затвори вратата и се върна долу.

— Бившата ти жена е направила един видеозапис. Искам да ми кажеш къде е.

Устата на Гай беше омотана. Объркването му си личеше по очите: как може да отговори, ако устата му е запушена? Наш му се усмихна и му показа острието.

— Ще ми кажеш след няколко минути, Окей?

Вибраторът на мобифона му отново се включи. Сигурно е пак Луистън, си каза, но като погледна номера на повиквателя, веднага му стана ясно, че новините са лоши.

— Какво има? — попита.

— Полицията е тук — каза Пиетра.

Наш ни най-малко не се изненада. Падне ли дори само една подпора, всичко почва да се срутва. Сега вече времето никак не му стигаше. Не можеше да си позволи да кисне тук и да измъчва бавно Гай. Трябваше да бърза.

А как можеше бързо да накара Гай да говори?

Наш поклати глава. Онова, което ни кара да сме смели — за което сме готови да умрем, — то ни прави и слаби.

— Ще се отбия за малко при дъщеря ти — каза на Гай. — А след това ще проговориш, нали?

Очите на Гай щяха да изскочат. Задърпа се, както беше завързан, и се опита да подскаже на Наш онова, което той вече знаеше. Наистина щеше да говори. Щеше да си каже всичко, само и само да остави дъщеря му на мира. Наш обаче знаеше, че още по-лесно ще се добере до сведенията, ако дъщеря му е пред очите му. Според някои самата заплаха е достатъчна. Можеше и да се окажат прави.

Но Наш искаше да доведе дъщеря му и заради друго.

Пое дълбоко въздух. Краят приближаваше. Вече го виждаше. Да, искаше да оцелее и да се измъкне оттук, но лудото не само се бе промъкнало, но и го бе обзело изцяло. Лудото подпали кръвта във вените му и той се почувства възбуден и жив.

Тръгна нагоре по стълбите. Чуваше зад гърба си как завързаният Гай пощурява. За миг лудото отстъпи и Наш насмалко не се върна. Гай беше готов всичко да си каже. А може и да не беше съвсем готов. Тогава може би наистина щеше да му се стори, че е само заплаха.

Не, трябваше да изпълни замисленото.

Отвори вратата и излезе в преддверието. Погледна нагоре към стълбите. Телевизорът продължаваше да работи. Направи още една крачка.

Но спря, когато чу звънеца на входната врата.

* * *

Тиа паркира на алеята пред дома на Новак. Остави в колата мобифона и портфейла си и се забърза към предната врата. Опитваше се да смели чутото от Бетси Хил. Синът ѝ е добре. Това беше най-важното. Може и да има някоя и друга дребна рана, но е жив, здрав и дори способен да бяга. Бе казал на Бетси и други неща — как се чувствал виновен за смъртта на Спенсър и прочее. Но с всичко това можеха да се справят. Първо е нужно да оцелееш. Да го прибереш у дома. След това вече можеш да се тревожиш за останалото.

Все още потънала в тези си мисли, Тиа позвъни на входната врата на Новак.

Преглътна и се сети, че и неговото семейство е преживяло съсипваща загуба. Сигурно бе важно да изрази съболезнованията си, но всъщност ѝ идваше единствено да грабне дъщеря си, да намери сина и съпруга си, да ги закара у дома и да заключи завинаги вратите.

Никой не ѝ отвори.

Опита се да надникне през малкото прозорче, но отражението ѝ пречеше. Допря длани до слепоочията си и пак се взря. Стори ѝ се, че видя някой да се отдръпва рязко назад. Може да е била и сянка. Пак натисна звънеца. Този път се чу сума ти шум. Момичетата се спускаха като хуни по стълбите.

Юрнаха се към вратата. Отвори Ясмин. Джил бе само на метър-два зад нея.

— Здравей, мисис Бай.

— Здравсти, Ясмин.

По изражението на момичето личеше, че Гай още не ѝ е казал, но това не я изненада. Явно чака Джил да си тръгне, та да остане насаме с Ясмин.

— Къде е татко ти?

Ясмин сви рамене.

— Май каза, че слиза в мазето.

За миг останаха на местата си. Къщата бе тиха като гробница. Изчакаха още една-две секунди, да чуят някакъв звук. Нищо.

Сигурно Гай се бори със скръбта, реши Тиа. Трябва просто да вземе Джил и да си тръгне. Нито една от трите на помръдна. Изведнъж ѝ се стори, че не постъпва правилно. Обичайната практика е, когато оставяш детето си някъде, да отидеш с него до вратата, за да се убедиш, че има възрастен човек, който да го поеме.

А сега имаше чувството, че оставя Ясмин сама.

— Гай? — провикна се Тиа.

— Няма проблем, мисис Бай. Аз съм вече голяма и мога да стоя сама.

Спорен въпрос. Бяха на една никаква възраст. Сигурно могат да се оправят сами с разните там мобифони. Самата Джил вече напираше да ѝ дават повече свобода. Била вече доказала, че могат да ѝ гласуват

доверие. Адам на нейните години го оставяха сам, което в крайна сметка май не се бе оказало особено удачно.

Но не това я тревожеше в момента. Не ставаше дума за оставяне на Ясмин сама. Колата на баща ѝ бе на алеята. Нямаше начин да не си е у дома. Трябваше да каже на Ясмин за станалото с майка ѝ.

— Гай?

Пак никакъв отговор.

Момичетата се спогледаха. Някаква сянка премина по лицата им.

— Къде каза, че е отишъл? — попита Тиа.

— В мазето.

— Какво има там?

— Нищо особено. Стари кашони и боклуци. Много е гадно.

За какво му е притрябвало на Гай Новак точно сега да ходи там?

Явно е търсел място да се усамоти. Според Ясмин там било пълно с кашони. Може да е прибрал някакви спомени от Мариан и сега сигурно седи на пода и разглежда стари снимки. Нещо от този род. И вероятно не я е чул през затворената врата на мазето.

Това обяснение ѝ се стори логично.

Но изведнъж се сети за сянката, която бе зърнала за миг, когато погледна през прозорчето. Да не би да е бил Гай? Нима се криеше от нея? И в това имаше някакъв резон. Може просто да не му е до нея. Да не иска с никого да разговаря. Сигурно.

Добре, мина ѝ през ума, но все пак никак не ѝ се щеше да остави Ясмин в това състояние.

— Гай? — провикна се още по-силно.

Пак нищо.

Запъти се към вратата на мазето. Много жалко, ако точно сега е решил да се усамотява. Достатъчно щеше да е да ѝ извика „Тук съм“. Почука. Никакъв отговор. Хвана топката на дръжката и я завъртя. Побутна вратата навътре.

Не светеше лампа.

Обърна се пак към момичетата:

— Миличка, ти сигурна ли си, че е слязъл точно тук?

— Ами така каза.

Тиа погледна към Джил. Тя потвърди с кимане на глава. Загложди я някакъв смътен страх. По телефона Гай ѝ прозвуча ужасно съсипан, а след това е слязъл в тъмното мазе...

Не, в никакъв случай не би го направил. Не можеше да постъпи така с Ясмин...

Тогава дочу някакъв шум. Приглушен. Някакво стържене, сякаш нещо се бори с нещо друго. Сигурно беше някакъв плъх.

Шумът се повтори. Не, не беше плъх. Беше нещо много по-голямо.

Какво по...?

Изглежда строго двете момичета.

— Вие стойте тук. Чухте ли? Не слизайте, докато не ви повикам.

Затърси опипом ключа на стената. Намери го и запали лампата. Краката ѝ вече слизаха надолу. А когато стигна до долу, когато се огледа и видя Гай Новак омотан и със запушена уста, спря на място и моментално хукна назад.

— Бягайте, момичета! Излезте...

Думите замряха в гърлото ѝ. Вратата на мазето се затваряше.

Напред пристъпи някакъв мъж. С дясната си ръка държеше през гърлото ужасената Ясмин. А с лявата държеше Джил.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Карсън беснееше. Да го изгони. След всичко, което бе направил за нея, Розмари го бе отпратила от стаята, сякаш бе някое малко дете. А сега седеше вътре и разговаряше с оня старец, дето го беше изложил пред приятелите му.

Тя просто не схваща положението.

Ясна му беше. Винаги използваше красотата и красноречието си, за да се измъкне. Но този път не беше познала, ако смяташе, че става дума само тя да се отърве. Колкото повече разсъждаваше Карсън, толкова по-зле му изглеждаше собственото му положение. Ако полицаите нахлуеха, а на тях им потрябваше изкупителна жертва, Карсън щеше да е начело на списъка.

Сигурно точно това обсъждаха в момента.

Имаше резон. Карсън бе вече на двайсет и две — напълно достатъчно да го съдят и осъдят като пълнолетен. А тийнейджърите точно с него си имаха работа — хитрата Розмари все гледаше да са ѝ чисти ръцете. Именно Карсън бе посредникът с пласъора.

По дяволите, толкова ли бе трудно да се сети, че точно така ще стане. Когато пукна оня Спенсър, трябваше да се попритаят за известно време. Но ставаше въпрос за големи пари и пласъорите постоянно ги притискаха. Връзката на Карсън бе един Бари Уоткинс, който носеше само костюми на Армани. Водеше Карсън по разни клубове за джентълмени. Пилееше пари. Те му носеха мацки и уважение. Отнасяше се добре с Карсън.

Но снощи, след като Карсън не снесе нищо, гласът на Уоткинс се промени. Не че му се развика. Но стана толкова студен, сякаш ледокопи се забиваха между ребрата му.

— Тая работа трябва да я свършим — каза той на Карсън.

— Имаме известен проблем.

— Какво искаш да кажеш?

— Синът на доктора изкрейзи. Баща му цъфна днес.

Мълчание.

— Ало?

— Карсън?

— Кажи.

— Моите работодатели няма да позволят следата да доведе до мен. Нали разбираш? Ще я прекъснат, преди да е достигнала моето ниво.

И окачи слушалката. Съобщение изпратено — съобщение прието.

Та затова Карсън чакаше с пистолет в ръка.

Чу шум откъм входа. Някой се мъчеше да влезе. Вратата се заключваше двустранно. За да влезеш или да излезеш, трябваше да знаеш аварийния код. Човекът отвън заблъска по вратата. Карсън погледна през прозореца.

Беше Адам Бай. С оня хлапак Хъф.

— Отваряй! — викаше Адам. Удари още няколко по вратата. — Чуваш ли, отваряй!

Карсън насила скри усмивката си. Баща и син накуп. Чудесна възможност да приключи всичко наведнъж.

— Чакай — каза Карсън.

Пъхна пистолета отзад под колана си, набра четирите цифри и лампичката от червена стана зелена. Вратата се отключи. Адам нахълта, следван по петите от ДиДжей.

— Къде е баща ми? — попита Адам. Карсън посочи с глава:

— В офиса на Розмари.

Адам се запъти натам, а след него и ДиДжей. Карсън остави вратата да се затвори. Сега нямаше излизане. Бръкна отзад и извади пистолета.

* * *

Антъни вървеше след Адам Бай.

Поддържаше някаква дистанция, не голяма, но не знаеше какво да предприеме. Хлапакът не го познава, значи не може да му извика — пък и откъде да го знае в какво състояние е в момента? Ако му каже, че е приятел на баща му, току-виж хукнал да бяга и пак ще изчезне.

Спокойствие, рече си Антъни.

Пред него Адам викаше нещо по мобифона си. Добра идея. Антъни извади в движение своя и набра номера на Майк.

Никакъв отговор.

Когато се включи гласовата поща, Антъни изрече:

— Майк, виждам сина ти. Запътил се е към оня клуб, за който ти разправях. Отивам след него.

Затвори телефона и го набути обратно в джоба си. Адам също бе приключил своя разговор и сега ускори крачка. Антъни успя да запази дистанцията. Когато стигна до клуба, Адам запрескача стъпалата надолу през едно и се опита да отвори вратата.

Заклучено.

Антъни забеляза как Адам погледна към цифровата клавиатура за алармата. После се обърна към приятеля си. Онзи сви рамене. Адам заблъска по вратата.

— Отваряй!

Тонът му, помисли си Антъни. В тона му имаше нещо повече от нетърпение — беше отчаян. Дори уплашен. Антъни се приближи.

— Чуваш ли, отваряй!

Заблъска с всичка сила. След няколко секунди вратата се отвори. На прага застана един от готиците. Антъни и друг път го беше виждал. Бе малко по-голям от останалите и минаваше за нещо като тартор на останалите загубеняци. През носа му минаваше лейкопласт. Изглежда му го бяха счупили. Дали пък не е от онези, които бяха нападнали Майк, мина му през ума. Сигурно.

Какво да прави сега?

Да спре Адам да не влиза? Можеше и да успее, но пък можеше и съвсем да обърка нещата. Хлапакът щеше да хукне да бяга. Антъни щеше да го сграбчи и да го задържи, но ако се вдигнеше някоя голяма патърдия, каква полза щеше да има?

Промъкна се по-наблизо до вратата.

Адам се скри зад нея, а на Антъни му се стори сякаш сградата го погълна нацяло. След него, по-бавно, влезе и приятелят му с гимназиалното яке. Оттам, където бе спрял, Антъни видя как готикът пусна вратата да се затвори. И докато тя бавно се захлопваше, готикът се извърна с гръб.

Тогавя Антъни го видя.

Пистолетът стърчеше отзад на кръста му.

Преди вратата да се затвори докрай, на Антъни му се стори, че готикът се пресегна да го извади.

* * *

Моу седеше в колата и предъвкваше проклетото число. СиДжей8115.

Започна с очевидното. Си равно на С — третата буква от азбуката. Три. Джей — J — десетата. И какво стана? 3108115. Събра цифрите, опита се да ги раздели, затърси някаква схема. Така. Никът на Адам в инстант месинджъра бе Хокей Адам 1 117. От Майк знаеше, че единайсетицата е номерът на Месие, а с номер 17 играеше самият Адам. Прибави тези цифри към 8115, после към 3108115. Обърна буквите на ХокейАдам в цифри, създаде още уравнения, но не успя да намери решение на задачата.

Нищо.

Числата обаче не са случайни. Дотолкова поне му беше ясно. Дори онези на Адам не бяха случайни, макар и да не се набиваха на очи. Трябваше да има някаква схема. Оставаше Моу да я открие.

Досега бе смятал наум, но сега отвори жабката и измъкна оттам лист хартия. Започна да си записва различните комбинации, когато изведнъж дочу познат глас:

— Отваряй!

Погледна през предното стъкло.

По вратата на клуб „Джагуар“ блъскаше Адам.

— Чуваш ли, отваряй!

Моу посегна към дръжката едновременно с отварянето на предната врата на клуба. Адам се скри зад нея. Докато се чудеше какво да предприеме, Моу забеляза още едно неочаквано нещо.

Антъни, черният гард, с когото Майк се бе срещнал рано през деня. А той спринтираше към входа на клуб „Джагуар“. Моу се измъкна от колата и се запъти към него. Антъни стигна до вратата пръв и започна да върти топката. Вратата не помръдна.

— Какво става? — попита Моу.

— Трябва да влезем — отвърна Антъни.

Моу опипа вратата.

— Блиндирана е. Няма начин да я разбием.
— Дай все пак да опитаме.
— Защо, какво има?
— Оня, който пусна Адам да влезе, извади пистолет.

* * *

Карсън криеше оръжието зад гърба си.
— Къде е баща ми? — попита Адам.
— В офиса на Розмари.
Адам го подмина. В края на коридора изведнъж се вдигна шум.
— Адам?
Беше гласът на Майк Бай.
— Татко?

Бай изскочи иззад ъгъла точно в мига, в който Адам стигна до него. Баща и син се срещнаха в края на коридора и се прегърнаха.

Ох, колко мило само, помисли си Карсън.

Стисна пистолета и го вдигна пред очите си.

Не извика. Не ги предупреди. Нямаше нужда. Нямаше избор. Нямаше време за увещания или молби. Трябваше да сложи край на цялата работа.

Трябваше да ги убие.

— Карсън, недей! — изкрещя Розмари.

Нямаше и най-малкото намерение да я слуша тая кучка. Карсън насочи пистолета към Адам, хвана го на мушката и се приготви да натисне спусъка.

* * *

Още докато прегръщаше сина си — докато се радваше на тялото в обятията си и едва ли не припадна от облекчение, като видя, че е добре — Майк го забеляза с ъгълчето на окото си.

Карсън държеше пистолет.

Нямаше време за обмисляне на следващ ход. Онова, което направи, не бе плод на съзнателна мисъл, а някаква примитивна,

първична реакция. Видя насочения към Адам пистолет и реагира.

Майк блъсна сина си.

И то тъй силно, че краката на Адам направо се отлепиха от пода. Полетя с облещени очи. Пистолетът изтрещя и куршумът пръсна стъклото, пред което преди по-малко от секунда стоеше Адам. Парченца стъкло заваляха по Майк.

Но не само Адам бе изненадан от блъсването. Изненада се и Карсън. Той явно очакваше те или да не го видят, или да реагират както повечето хора, съзрели дулото на пистолета — да замръзнат на място или да вдигнат ръце.

Карсън се съвзе за миг. Вече преместваше пистолета надясно, към мястото, където се бе приземил Адам. Но Майк нарочно бе блъснал сина си тъй силно. Дори в състояние на спокойна реакция, в яростта му имаше определена методичност. Искаше не само да отстрани сина си от пътя на куршума, но и да го отдалечи. И успя.

Адам се приземи надолу по коридора, зад една стена.

Карсън се прицели, но нямаше как от такъв ъгъл да улучи Адам. Не му оставаше друга алтернатива, освен да убие първо бащата.

А Майк усети някакво неопишуемо спокойствие. Знаеше какво трябва да направи. Нямаше избор. Трябваше да опази сина си. И когато видя Карсън да насочва оръжието си към него, осъзна какво означава това.

Трябваше да се пожертва.

Всъщност това не бяха дори мисли. То просто бе даденост. Баща спасява сина си. Така и трябваше да бъде. Карсън щеше да убие единия от двамата им. Това бе неизбежно. Тогава Майк направи единственото нещо, което можеше.

Гарантира, че убитият ще е именно той.

Задвижен от инстинкта, Майк се хвърли срещу Карсън.

Изведнъж се сети за хокея, как бе плонжирал за шайбата, и осъзна, че дори ако Карсън го уцелеше, пак щяха да му останат някакви сили. Имаше шанс да сграбчи Карсън и да му попречи да сътвори и други злини.

Щеше да спаси сина си.

Но докато летеше към Карсън, Майк осъзна, че сърцето е едно, а реалността — съвсем друга. Разстоянието бе прекалено голямо. Карсън вече бе вдигнал пистолета. Нямаше начин Майк да го стигне,

без да поеме поне един куршум, а може би и два. Шансът му да оцелее беше нищожен, камо ли да стори нещо полезно.

Но така или иначе, нямаше избор. Затова Майк затвори очи, приведе надолу глава и заработи с крака.

* * *

Все още бяха на пет метра един от друг, но ако Карсън го пуснеше още малко по-близо, нямаше начин да не улучи.

Свали леко надолу мерника, насочи дулото към главата на Майк и видя как целта му става все по-голяма и по-голяма.

* * *

Антъни удари вратата с рамо, но тя не помръдна. А Моу каза:

— Всички тия изчисления. И какво?

— Какво си мърмориш, Моу?

— Осем-едно-едно-пет.

— Я повтори.

Нямаше време за обяснения. Моу набра 8115 на клавиатурата. Червената светлинка се превърна в зелена — сигнал, че вратата вече е отворена.

Антъни я дръпна и двамата се втурнаха навътре.

* * *

Вече му дойде на мушката.

Пистолетът бе насочен към приближаващото теме на Майк. Карсън сам се изненада на спокойствието си. Очакваше да се паникьоса, а ръката му всъщност не трепваше. Първият изстрел му даде самоувереност. След втория щеше да се почувства още по-добре. Вече беше в зоната. Нямаше как да не улучи. Изключено.

Пръстът му започна да натиска спусъка. И изведнъж пистолетът изчезна.

Нечия огромна ръка се пресегна откъм гърба му и му отне оръжието. Просто така. Както го държеше — и изведнъж вече го нямаше. Карсън се извърна и видя огромния гард от близкото заведение. Онзи държеше пистолета и се усмихваше.

Но не му остана време дори да се удиви. Нещо могъщо — друг човек — го помете с удар в кръста. Карсън усети как цялото му тяло се вдърви. Изкреця и залитна напред, но се надяна на рамото на Майк Бай, което се носеше в обратната посока. От удара тялото на Карсън насмалко да се пречупи на две. Приземи се със страшна сила, все едно някой го бе пуснал от много високо. Нямаше въздух. Ребрата му сякаш бяха отишли на гърба.

— Край — каза застаналият над него Майк. После се извърна към Розмари и добави:

— Никакви сделки.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Наш не пускаше вратовете на момичетата от двете му страни.

Захватът му бе лек, но в области, чувствителни и на най-слабия натиск. Личеше по гримасата на Ясмин — онази, от която заради това, че не внимавала в часа на Джо, бе почнала цялата разправия. Другата — дъщерята на жената, дете се бе навряла където не ѝ е работата — трепереше като лист.

— Пусни ги — каза жената.

Наш поклати глава. Вече усещаше някакво опиянение. Лудото протичаше като ток по жилите му. Всеки неврон бе включен на максимална скорост. Едно от момичетата се разрева. Поначало това щеше да му подейства — няма човешко сърце, което да удържи на детските сълзи.

Но те само засилиха усещането.

А лудо ли е, ако съзнаваш, че е лудо?

— Моля те — каза жената. — Та те са само деца.

После млъкна. Сигурно осъзна, че думите ѝ не стигат до него. Нещо повече — сякаш му доставят удоволствие. Възхити ѝ се. Зачуди се дали винаги е така смела и наперена, или просто сега се бе превърнала в мецана, загрижена за своето мече.

Налагаше се първо да убие майката.

Тя щеше да му създаде най-големите неприятности. Сигурен бе. Изключено бе да стои мирна, докато причиняваше болка на момичетата.

Изведнъж се възбуди от съвсем нова мисъл. Щом това ще е краят, последната му битка, що да не си направи кефа пълен и да накара родителите да гледат?

Е, добре де — гадно беше като идея, но щом веднъж му мина през ума, спиране нямаше. Не можеш да си нещо различно от онова, което всъщност си. В затвора бе срещнал доста педофили, които все се мъчеха да убедят себе си, че онова, което вършат, не било перверзия. Все говореха за история, за древни цивилизации и по-ранни епохи,

когато момичетата ги омъжвали още на дванайсет, а Наш не спираше да им се чуди защо се хабят. Отговорът според него бе далеч по-прост. Такава ти е системата. Имаш някакъв сърбеж. Имаш нужда да правиш нещо, което в очите на другите заслужава порицание.

Но след като Господ те е създал такъв, кой всъщност е виновен?

Май трябваше да се набие в главата на всички онези религиозни откачалки, че когато осъждат хора като тях, те всъщност критикуват Божието дело. Да, де, те щяха да измъкнат контрааргумента за изкушението, но тук ставаше дума за нещо повече. Което им бе пределно ясно. Защото всеки го мъчи някакъв сърбеж. И не дисциплината го възпира, а обстоятелствата. Именно това не можеше да разбере Пиетра, когато говореха за войниците. Обстоятелствата не ги насилваха да се кефят на своята бруталност.

Те просто им даваха възможността да я упражняват.

Сега всичко му се изясни. Ще ги убие всичките. После ще грабне компютрите и ще се изпари. Когато полицаите пристигнат, кървавата баня ще ангажира изцяло вниманието им. Ще решат, че си имат работа със сериен убиец. Никой няма да се сети за някакво си видео, заснето от жена изнудвачка с цел да съсипе един свестен човек и добър учител. Това щеше да разреши всички проблеми на Джо. Но по ред на номерата. Омотай майката.

— Момичета? — каза Наш.

Извъртя ги към себе си, та да го погледнат.

— Ако избягате, ще убия мама и татко. Разбрахте ли?

И двете кимнаха. Но той за всеки случай ги отдръпна по-далеч от вратата на мазето. Пусна вратовете им и Ясмин нададе най-пронизителния писък, който бе чувал през живота си. Тя се впусна към баща си. Наш посегна да я хване.

И точно това бе грешката му.

Другото момиче хукна към стълбите.

Наш се извърна да я хване, но тя бе прекалено бърза.

— Бягай, Джил! — изкрещя жената.

Наш скочи към стълбите и протегна ръка към глезена ѝ. Докосна кожата ѝ, но тя му се изплъзна. Наш се опита да се качи по стълбите, но усети някаква неочаквана тежест.

Майката.

Атакуваше го отзад. Захапа с всичка сила крака му. Наш изрева от болка и я ритна.

— Джил! — провикна се Наш. — Ако не се върнеш веднага, майка ти ще умре!

Жената се изтърколи настрани.

— Бягай! Не го слушай!

Наш се изправи и извади ножа. За пръв път не знаеше какво да предприеме. Разпределителната кутия на телефона беше на отсрещния край на мазето. Можеше да я елиминира, но момичето вероятно имаше мобифон.

Нямаше време.

Трябваше му компютрите. Това бе основната му цел. Така че щом ги убиеше, щеше да грабне компютрите и дим да го няма. И задължително щеше да изтрие всичко от твърдите им дискове.

Хвърли око на Ясмин. Тя скочи и се скри зад баща си. Гай направи опит да се изтъркаля, да седне, да направи нещо — каквото ѝ да е, — за да послужи като щит на дъщеря си. Така, както бе омотан като прасе с лейкопласт, направо изглеждаше смешен.

И жената стана. Приблужи се до момичето. Макар че не бе нейното. Смелчага. Затова пък тримата се събраха на едно място. Добре. Тъкмо щеше да се погрижи бързо и за тримата. Нямаше да му потрябва много време.

— Джил! — пак се провикна Наш. — Последна възможност!

Ясмин отново изпищя. Наш ги приближи с вдигнат нож, но някакъв глас го възпря:

— Моля те, не прави нищо на мама.

Гласът дойде иззад гърба му. Чу хлипанията ѝ. Джил се бе върнала.

Наш изгледа майка ѝ и се ухили. Лицето ѝ се сви от покруса.

— Не! — изкрещя майката. — Не, Джил! Бягай!

— Мамо?

— Бягай! Бягай, миличка, моля те, бягай!

Но Джил отказа да я послуша. Заслиза по стълбите. Наш се обърна към нея, но моментално осъзна грешката си. За миг дори се запита дали пък умишлено не бе оставил Джил да стигне до стълбите. Нали бе пуснал вратовете им. От невнимание ли го бе сторил, или

имаше нещо друго? Запита се дали някой всъщност не го направлява отнякъде — някой, който се е нагледал и сега му желае покой.

Стори му се, че я видя застанала до момичето.

— Касандра — изрече на глас.

* * *

Само минута преди това Джил усещаше ръката му върху врата си.

Силен беше. Натискът май не му костваше никакво усилие. Пръстите му бяха напипали някакво адски болезнено място. След това видя майка си и омотания на пода мистър Новак. И страшно се уплаши.

— Пусни ги — каза майка ѝ.

Самият начин, по който го каза, до голяма степен я успокои. Може да е ужасно и страшно, но пък майка ѝ е тук. Тя няма да се спре пред нищо, за да я спаси. А сега бе ред и на Джил да покаже, че и тя би направила всичко за майка си.

Хватката на онзи се засили. Джил с труд си пое дъх и погледна към лицето му. Онзи изглеждаше щастлив. Погледът ѝ се премести към Ясмин. А Ясмин я гледаше, сякаш искаше да я хипнотизира. Успя леко да сведе глава. Както правеше в час, когато искаше да каже нещо на Джил, а учителят гледаше.

Джил нищо не разбираше. Ясмин започна да гледа надолу към собствената си ръка.

Джил проследи погледа ѝ и най-сетне схвана.

С палец и показалец Ясмин изобразяваше пистолет.

— Момичета?

Мъжът леко усили натиска върху вратовете им и ги извъртя към себе си, та да го погледнат.

— Ако избягате, ще убия мама и татко. Разбрахте ли?

И двете кимнаха. Очите им отново се срещнаха. Ясмин отвори уста. Джил я разбра. Мъжът ги пусна. Джил зачака диверсията. Не ѝ се наложи да чака дълго.

Ясмин изпищя и Джил хукна, сякаш животът ѝ зависеше от това. Не само нейният всъщност. На всичките.

Усети как онзи я докосна по глезена, но успя да се измъкне. Чу го да вие, но не се извърна.

— Джил! Ако не се върнеш веднага, майка ти ще умре!

Нямаше избор. Джил се втурна нагоре по стълбите. Сети се за анонимния имейл, който предния ден бе пратила на мистър Новак:

Слушай, скрий пистолета си по-добре.

Замоли се да не го е го е прочел, или поне да не е последвал съвета ѝ. Нахлу в спалнята му и издърпа чекмеджето докрай. Изсипа го на пода.

Пистолетът го нямаше.

Обзе я отчаяние. От мазето се чуваха писъци. Онзи сигурно вече ги убиваше. Започна да рови из нещата му и изведнъж ръката ѝ се удари в нещо метално.

Пистолетът.

— Джил! Последна възможност!

Как се вдигаше предпазителят? По дяволите. Не знае. После се сети за нещо друго.

Ясмин така и не го свали. Сигурно още си стоеше вдигнат. Ясмин изпищя.

Джил скочи на крака. И още от върха на стълбите успя да изкара от себе си възможно най-детския, бебешки глас:

— Моля те, не прави нищо на мама.

Заслиза надолу към мазето. Имаше ли сила да натисне спусъка така, че пистолетът да гръмне? Сигурно ще успее, ако го държи с двете ръце и натиска с два пръста.

Оказа се, че точно толкова натиск е напълно достатъчен.

* * *

Наш чу сирените.

Видя пистолета и се засмя. Нещо отвътре му подсказваше да скочи напред, но Касандра поклати глава. Самият той също не го искаше. Момичето се поколеба. Затова той се приближи и вдигна ножа над главата ѝ.

Когато бе десетгодишен, бе попитал баща си какво става с нас като умрем. Шекспир, струва ми се, най-добре го е казал, отвърна баща

му: смъртта е „неоткритата страна, отдето никой пътник не се връща“.
С една дума, откъде да знаем?
Първият куршум го уцели право в гърдите.
Той залитна към нея с вдигнат в очакване нож.
Не знаеше накъде ще го отнесе вторият изстрел, но се надяваше
да е при Касандра.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Майк се озова в същата стая за разпит. Но този път бе със сина си.

Агентът Дарил ЛаКру и федералният помощник-прокурор Скот Данкън работеха върху приключване на преписката. Майк бе сигурен, че и останалите са наоколо — Розмари, Карсън, ДиДжей Хъф — вероятно с баща си — и другите готици. Държаха ги поотделно, с надеждата да сключат с тях споразумения преди да са предали обвинителния акт в съда.

От няколко часа бяха тук. Майк и Адам не бяха отговорили на нито един въпрос. Адвокатката им Хестър Кримстайн им бе забранила да говорят. Та в момента Майк и Адам седяха сами в стаята за разпити.

Майк погледна сина си и сърцето го заболя от притеснение, но за пети или шести път му каза:

— Всичко ще е Окей.

Адам бе престанал да реагира. Вероятно от шока. Вярно, между шока и тийнейджърското цупене границата с съвсем фина. Хестър бе минала на режим „откачалка“, та само претичваше да им задава въпроси. Но когато питаше за подробности, Адам само клатеше глава.

За последно бе дошла преди половин час и посещениято й свърши с една-единствена дума, отправена към Майк: „Лошо.“

Сега отново нахлу, грабна стол и седна пред Адам. Седна и приближи лицето си на сантиметри от неговото. Той се извърна. Сграби го между дланите си, обърна го към себе си и рече:

— Погледни ме, Адам.

Той го стори с крайна неохота.

— Чуй какъв ти е проблемът. Розмари и Карсън хвърлят всичко върху теб. Твоя била идеята да крадеш кочаните с рецепти на баща си и да качиш целия бизнес на по-високо ниво. Ти си ги бил намерил, а не те теб. Според настроението си понякога твърдят, че зад теб е стоял баща ти, който нямал нищо против допълнителните парички. Колегите от ДЕА, които са в същата сграда, съвсем наскоро си докараха тлъсти

вестникарски заглавия, след като арестуваха някакъв лекар в Блумфилд за абсолютно същата работа — издаване на незаконни рецепти за черния пазар. Така че този вариант напълно ги устройва. Ако изкарат, че докторът и синът му са били в комбина, заглавията не им мърдат, а оттам — и повишенията. Загряваш ли за какво става дума?

Адам кимна.

— Тогава защо не ми кажеш истината?

— Тя няма значение.

— Какво искаш да кажеш? — разпери тя ръце.

Той само поклати глава.

— Нямам доказателства. Въпросът е на кого ще повярват — на мен, или на тях.

— Добре. Обаче има два проблема. Първо, те не са сами. Двама от приятелчетата на Карсън са готови да подкрепят твърденията им. Естествено, ако Карсън и Розмари им кажат, те ще подкрепят и обвинение, че си бъркал в задника на космически кораб, но не това е големият ни проблем.

— А кой тогава? — попита Майк.

— Най-солидната им улика са онези кочани с рецептите. Няма начин да ги лепнеш директно на Розмари, нито на Карсън. Изключително неприятна работа. Понеже могат лесно да ти ги лепнат на теб, доктор Бай. Просто и ясно. Твои са. Да не говорим, че и пътят им е лесно доказуем: точка А — доктор Бай, точка В — черният пазар. С помощта на сина ти.

Адам затвори очи и поклати глава.

— Какво има? — попита Хестър.

— Няма да ми повярваш.

— Слушай, скъпи. Моята работа не е да ти вярвам, а да те защитавам. По-добре се притеснявай дали майка ти ще ти повярва, Окей? А аз не съм майка ти. Аз съм адвокатът ти и за момента това е далеч по-полезно.

Адам погледна към баща си.

— Аз ще ти повярвам — каза Майк.

— Но нали ми нямаш доверие?

Майк се озадачи. Как да му отговори?

— Нали ти инсталира онази програма на компютъра ми. И подслушваше личните ми разговори.

— Защото се тревожим за теб.

— Можеше да ме попитате.

— И това правих, Адам. Хиляди пъти те питах. А ти ми казваше да те оставя на мира. Да напусна стаята ти.

— Ъ, момчета? — намеси се Хестър. — Тази сцена между баща и син е наистина трогателна, още малко и ще се разплача, но тарифата ми е на час, и то адски висока, та какво ще кажете да се върнем на случая, а?

Някой почука рязко на вратата. После в стаята влязоха специалният агент Дарил ЛаКру и федералният помощник-прокурор Скот Данкън.

— Изчезвайте. Този разговор е частен — озъби им се Хестър.

— Търсят клиента ви за разговор — каза ЛаКру.

— Ако ще да е Джесика Алба по бюстие...

— Хестър?

Беше ЛаКру.

— Повярвай ми. Важно е.

Отдръпна се настрана. Майк вдигна поглед. Не че бе очаквал конкретно някого, но най-малкото пък — това. Щом видя посетителите, Адам се разплака. В стаята влязоха Бетси и Рон Хил.

— Кои са тези? — запита Хестър.

— Родителите на Спенсър — рече Майк.

— Тпру-у-у. Що за емоционален финт е това? Да изчезват. Моментално.

Но ЛаКру я прекъсна:

— Шшт. Слушай само. Не говори.

Хестър се извърна към Адам. Постави ръка върху неговата.

— Не ща да чуя и дума от теб. Разбра ли? Затваряй си устата.

Адам продължи да плаче.

Бетси Хил седна от другата страна на масата. И в нейните очи имаше сълзи. Рон застана зад нея. Скръсти ръце и впери поглед в тавана. Майк забеляза, че устните му потръпват. ЛаКру се отдръпна в един ъгъл, Данкън — в друг.

ЛаКру каза:

— Мисис Хил, бихте ли повторили онова, което току-що ни съобщихте?

Възпиращата ръка на Хестър Кримстайн все още бе върху ръката на Адам. Бетси Хил изгледа Адам. Той бавно надигна глава. Очите им се срещнаха.

— Какво става? — попита Майк.

Най-сетне Бетси Хил отвори уста:

— Ти ме излъга, Адам.

— Опа, по-полека — прекъсна я Хестър Кримстайн. — Ако ще раздаваме обвинения в лъжа, по-добре да прекратим това посещение моментално.

Бетси не ѝ обърна внимание. Очите ѝ не се откъсваха от Адам.

— Боят ви със Спенсър не е бил заради някакво момиче, права ли съм?

Адам не отвърна.

— Вярно ли е?

— Не отговаряй — стисна леко ръката му Хестър Кримстайн. — Не желаем да коментираме някакъв неизвестен никому бой...

Адам дръпна ръката си.

— Мисис Хил...

— Страх те е, че няма да ти повярват — каза Бетси. — И те е страх да не навредиш на приятеля си. Но на Спенсър вече му е все едно. Той е мъртъв, Адам. И ти не си виновен.

Сълзите закапаха по бузите му.

— Чуваш ли ме? Не ти си виновният. Имал си пълното право да му се ядосаш. Ние с баща му сме били слепи за толкова много неща. Сега цял живот ще си плащаме. Сигурно щяхме да успеем да го спрем, ако бяхме по-наблюдателни — а може и да е нямало начин да го спасим. Все още не мога да кажа. Но знам едно: вината не е у теб и не бива ти да се нагърбваш с нея. Него вече го няма, Адам. Никой не може нищо повече да му стори.

Хестър понечи да каже нещо, но думите ѝ спряха на гърлото. Овладея се, облегна се, зачака. И Майк не разбираше накъде върви разговорът.

— Кажи им истината — рече Бетси.

— Тя няма значение — отговори Адам.

— Напротив, голямо значение има.

— Никой няма да ми повярва.

— Ние ти вярваме — каза Бетси.

— Розмари и Карсън ще ни накиснат с баща ми. Вече започнаха. За какво да окалваме и някой друг?

ЛаКру се намеси:

— Нали затова си се опитал да сложиш край на всичко снощи? С оня запис, за който разправяше, си искал да ни докажеш, че Розмари и Карсън те шантажират. Но те ти казаха, че ако ги предадеш, ще прехвърлят цялата вина върху теб. Ще кажат, че ти си откраднал рецептите. Както и правят сега. А ти се притесняваше и за останалите си приятели. Да не закъсат и те. Така че не ти оставиха избор, нали? Реши да оставиш нещата да си вървят по старому.

— Не се боях за приятелите си — каза Адам. — Но те искат да натопят баща ми. А това може да му коства разрешителното.

Дъхът на Майк спря.

— Адам?

Извърна се към баща си.

— Кажу ми истината и не се бой за мен.

Адам поклати глава.

Бетси протегна ръка и докосна Адам:

— Но ние имаме доказателства.

Адам напълно се обърка. Тогава напред пристъпи Рон Хил.

— След като Спенсър умря, прерових стаята му. Намерих... — Спря, преглътна, и пак впери очи в тавана. — Не исках да кажа на Бетси. На нея и така й бе достатъчно тежко, та си рекох, какво значение има? Вече е умрял. За какво да я мъча допълнително? А и ти горе-долу си мислел така, нали, Адам?

Адам не отговори.

— Затова си замълчах. Но в нощта на смъртта му... претършувах стаята му. И намерих под леглото му осем хиляди долара в брой и тези неща.

Хвърли кочан с рецепти на масата. Всички останаха втрещени.

— Значи не ти си крал рецептите от баща си — заключи Бетси. — Вземал ги е Спенсър. Вярно ли е?

Адам не повдигна глава.

— А вечерта преди да умре си разбрал. И затова си се скарал с него. Бил си вбесен. Сбили сте се. И тогава си го ударил. Когато е извикал подир теб, си отказал да изслушаш извиненията му. Този път

вече бил прекалил. Именно затова си оставил съобщенията му да се запишат в гласовата поща.

Адам стисна очи. Сълзите продължаваха да текат.

— Трябваше да му отговоря. Ударих го. Нарекох го какво ли не и му казах, че повече никога няма да му проговоря. После го оставих сам, а когато ме е молил за помощ...

Стаята сякаш избухна. Куп сълзи, естествено. Прегръдки. Извинения. Рани се отваряха и затваряха. Хестър бе душата на спектакъла. Сграбчи ЛаКру и Данкън. Нали видяхте какво стана? Никой няма намерение да съди двамата Бай. Адам ще свидетелства, за да пратят Розмари и Карсън в затвора.

Но това тепърва предстоеше.

Вечерта, когато Адам вече си бе у дома и му бяха върнали мобифона, у тях се отби Бетси Хил.

— Искам да го чуя — му каза.

И двамата заедно изслушаха последните думи на Спенсър, преди да отнеме живота си:

Не го правя заради теб, Адам. Разбираш ли ме? Опитай се да ме разбереш. Заради себе си го правя. Много ми е тежко. Открай време ми е тежко...

* * *

Седмица по-късно Сюзън Лоримън почука на вратата на Джо Луистън.

— Кой е?

— Сюзън Лоримън, мистър Луистън.

— Имам си работа.

— Отворете, моля ви. Много е важно.

Минаха няколко секунди, докато Джо Луистън й отвори. Беше небръснат и по сива тениска. Косата му стърчеше във всички посоки, а видът му бе сънен.

— Моментът никак не е подходящ, мисис Лоримън.

— И за мен не е.

— Уволниха ме от училище.

— Чух. И искрено съжалявам.

— Така че, ако става дума за търсене на донор за сина ви...

— Точно затова съм тук.

— Надали смятате, че аз съм човекът, който ви трябва да го ръководи.

— И там ви е грешката. Именно това смятам.

— Мисис Лоримън...

— Имали ли сте случай някой ваш близък да умре?

— Да.

— Кой, ако нямате нищо против?

Странен въпрос. Джо Луистън въздъхна и я погледна в очите. Нейният син бе на смъртно легло и по тази причина въпросът изглежда бе от огромно значение за нея.

— Ами, сестра ми Каси. Беше истински ангел. Никой никога не е предполагал, че точно на нея ще се случи.

Дотолкова и Сюзън Лоримън знаеше. По новините не спираха да говорят за овдовелия съпруг на Касандра Луистън и за извършените от него убийства.

— Друг?

— Брат ми Къртис.

— И той ли беше ангелче?

— Напротив. Точно обратното. Външно приличам на него. Всички разправят, че съм му одрал кожата. Но той приживе не можа да се отърве от неприятности.

— И от какво почина?

— Убиха го. Предполагат, че е станало по време на обир.

— Доведох с мен лаборантката от донорната банка. — Сюзън погледна зад себе си. От колата излезе някаква жена и се запъти към тях. — Може още тук да ви вземе кръв.

— Не виждам смисъл.

— Вие, мистър Луистън, всъщност не сте сторили нищо ужасно. Дори сте се обадили в полицията, когато сте разбрали за намеренията на бившия си зет. Време е да се замислите за връщане обратно в живота. И според мен хората ще се впечатлят особено силно, ако направите първата крачка точно сега, като изявите желание да помогнете за спасяването на детето ми, докато сам сте заобиколен от толкова много неприятности. Моля ви, мистър Луистън. Нима не искате да помогнете на сина ми?

Имаше вид, сякаш се готви да възрази. Сюзън се замоли да не го прави. Но имаше готовност и за протестите му. Той щеше да ѝ каже, че синът ѝ Лукас е на десет години. А тя щеше да му напомни, че брат му Къртис е загинал преди единайсет — и по-точно, девет месеца преди да се роди Лукас. Щеше да му обясни, че в момента генетичният му чичо е с най-големи шансове се окаже подходящ донор. Надяваше се да не се стигне дотам. Но и на това вече бе готова. Нямахше избор.

— Моля ви — повтори.

Лаборантката приближаваше. Джо Луистън погледна пак лицето на Сюзън Лоримън и вероятно забеляза отчаянието ѝ.

— Окей. Добре — каза. — Влезте, все пак.

* * *

Тиа не можеше да се начуди колко бързо животът се бе върнал в нормалното си русло.

Хестър удържа на думата си — никакви втори възможности в професионално отношение. По тази причина Тиа си подаде оставката и сега си търсеше нова работа. Майк и Айлийн Голдфарб останаха на чисто във връзка с техните откраднати рецепти. Лекарският съюз поде някаква проверка за замазване на очите, но клиниката им продължи да си работи както преди. Говореше се, че са намерили подходящ донор за Лукас Лоримън, но Майк не желаше да говори по този въпрос, така че Тиа не настоя.

През онези първоначални заредени с емоции дни Тиа очакваше Адам да се преобрази в онова сладко, добро момченце... каквото всъщност никога не е бил. Но и момчетата не можеш да ги щракаш като ключ на лампа. Вярно, бе станал по-добър, по това спор нямаше. И сега бе на алеята. Пазеше вратата, докато баща му го обстрелваше с шайбата. Успееше ли да вкара някоя, Майк се провикваше „Го-о-о-л!“ и започваше да пее песента на рейнджърските поддръжници. Тези шумове ѝ бяха познати и ѝ действаха успокояващо, с тази разлика, че навремето чуваше и гласа на Адам. Днес той не издаваше нито звук. А и в гласа на Майк имаше нещо необичайно — някаква смесица от радост и отчаяние.

И Майк искаше момченцето да се върне. А то вероятно си бе отишло. И може би именно така трябваше да бъде.

Моу свърна по алеята и спря. Вечерта щеше да ги води в Нюарк да гледат „Рейнджърс“ срещу „Дяволите“ от Ню Джърси. С тях щеше да дойде и Антъни, който заедно с Моу ги беше спасил. Майк бе останал с убеждението, че Антъни го е спасил и първия път, в онази уличка, но се оказа, че ги е задържал Адам, а белегът от ножа го доказваше. Каква опияняваща мисъл за един родител: синът спасява бащата. Майк все се просълзяваше и се канеше да каже нещо, но Адам не му даваше и дума да продума. Ама че смело хлапе.

Като баща си.

Тиа погледна през прозореца. Двамата мъже/момчета в живота ѝ идваха да ѝ кажат довиждане. Махна им с ръка и им изпрати въздушна целувка. Махнаха ѝ и те. Видя ги да се качват в колата на Моу. Не откъсна очи от тях, докато колата не се скри зад завоя.

— Джил? — провикна се.

— Горе съм, мамо!

Бяха махнали шпионския софтуер от компютъра на Адам. Много бяха аргументите и „за“, и „против“. Ако Рон и Бетси например бяха следили Спенсър по-отблизо, може би са щели да го спасят. А може би — не. Във вселената съществува някаква предопределена съдба, а заедно с нея — и някаква случайност. Нима Майк и Тиа не се тревожеха толкова много за сина си — а накрая Джил беше толкова по-близо до смъртта. Джил бе травмирана от това, че е застреляла друго човешко същество. Защо?

Случайност. Била е на неподходящо място в неподходящо време.

Можеш да шпионираш, но не можеш да предсказваш. Адам вероятно е щял и сам да се измъкне от положението. Сигурно е щял да успее да направи онзи запис и тогава Майк нямаше да го пребият и едва ли не да го убият. И онзи луд Карсън нямаше да извади пистолет. И Адам нямаше още да се пита дали родителите му му имат доверие.

Така става с доверието. Може и в името на нещо добро да го разбиеш. Но фактът е, че то си остава разбито.

И какво бе научила от всичко това майката Тиа? Старай се. Нищо повече. Намесвай се с най-добрите възможни намерения. Дай им да разберат, че ги обичаш, но случайностите на живота не ти позволяват да направиш нещо повече от това. Не подлежи на контрол. Един

приятел на Майк, бивша баскетболна звезда, много обичаше еврейските поговорки. А любимата му бе: „Човек предполага, Господ се смее“. Досега Тиа не я разбираше. Според нея тя просто оправдаваше нехайните. За какво да си даваш зор, ако така или иначе Господ ще ти се подиграе. Но не беше точно така. Смисълът ѝ по-скоро бе, че колкото и да се стараеш, колкото и възможности да виждаш, контролът си остава една илюзия.

А нямаше ли да се окаже, че е нещо дори още по-сложно?

Защото можеше да се твърди и точно обратното — че именно шпионирането в крайна сметка ги бе спасило. Ако не за друго, то поне защото им бе разкрило, че Адам яко е закъсал.

А още повече, че благодарение на шпионажа Джил и Ясмин бяха намерили пистолета на Гай Новак. Без него всички те сега щяха да са мъртви.

Каква ирония само. Гай Новак е държал зареден пистолет у дома си, но вместо да стане някакво непоправимо нещастие, именно той ги бе спасил.

Разтърси глава при тази мисъл и отвори вратата на хладилника. Хранителните им продукти бяха на свършване.

— Джил?

— Какво?

Взе ключовете и портфейла. Огледа се за мобифона си.

Дъщеря ѝ се бе възстановила с изненадваща лекота от стрелбата. Докторите я предупредиха, че е възможно впоследствие да настъпи някаква закъсняла реакция. Или че е успяла да осъзнае правотата, необходимостта, та дори и героизма на онова, което е извършила. Джил вече не беше бебе.

Къде ли си бе оставила мобифона?

Сигурна беше, че го бе сложила на барплота. Точно на това място. Нямаше и десет минути оттогава.

И именно тази проста мисъл изведнъж обърна всичко с главата надолу.

Тиа усети как тялото ѝ се вдървява. Покрай облекчението, че са оцелели, бяха оставили доста неща на самотек. И сега, докато гледаше мястото, където бе оставила мобифона, изведнъж се сети за всички въпроси, които бяха останали без отговор.

Онзи първи имейл, от който бе започнало всичко — за партито в къщата на ДиДжей Хъф. Такова парти изобщо не се е състояло. Адам дори не го е и прочел.

Кой тогава го бе пратил?

Не...

Докато се оглеждаше за мобифона си, Тиа вдигна слушалката на домашния и набра номера. Гай Новак вдигна на третото позвъняване.

— Здравей, Тиа. Как си?

— Казал си на полицаите, че си изпратил онова видео.

— Кое?

— Където Мариан прави секс с мистър Луистън. Казал си, че си го пратил. За отмъщение.

— Е, и?

— Ти всъщност нищо не си знаел, така ли е, Гай?

Мълчание.

— Гай?

— Остави тези работи, Тиа.

Окачи слушалката.

Тихичко се изкачи по стълбите. Джил си беше в стаята. Дано не я чуе. Всичко си идваше на мястото. През цялото време не й даваха мира две ужасни неща — как така бе станало, че Наш се беше превърнал в сериен убиец точно по същото време, когато Адам изчезна. Хората се майтапят, че лошите работи се случват по три наведнъж, но Тиа досега не бе вярвала в подобни глупости.

Имейлът за партито у Хъф.

Пистолетът в чекмеджето на Гай Новак.

Порновидеото, изпратено на адреса на Доли Луистън.

Какво общо имаше помежду им?

Тиа сви покрай ъгъла и попита:

— Какво правиш?

Джил подскочи от уплаха.

— А, нищо. Играя на брикбрейкър.

— Не е вярно.

— Кое? — Любопитството на Джил бе тема за постоянните им шеги с Майк. Хариет шпионката й казваха. — Играя си само.

Но не играеше. Сега Тиа проумя. Джил не е вземала телефона й само заради игрите. А за да проверява и есемесите й. Не е ползвала

компютъра в стаята им, защото е по-нов и по-бърз. Следяла е какво става. Мразеше да се отнасят с нея като с бебето в семейството. Затова ги е шпионирала. Заедно с приятелката ѝ Ясмин.

Невинни детски занимавки, а?

— Значи си знаела, че следим компютъра на Адам, така ли?

— Какво?

— Брет казва, че онзи имейл, от когото и да е бил пратен, е бил изпратен от тази къща. Изпратил го е, после е проверил пощата на Адам, тъй като той не си е бил вкъщи, след което го е изтрил. Досега не ми идваше наум кой е можел или е искал да го стори. Но това си била ти, Джил. Защо го направи?

Джил поклати глава. Но в крайна сметка от майка си нищо не можеш да скриеш.

— Джил?

— Не исках да стане така.

— Знам. Разкажи ми.

— Ами вие двамата унищожавате сводките. Искам да кажа, за какво ви беше иначе да имате изведнъж и шредер в стаята си? Чувах как по цяла нощ си шепнете. Та дори бяхте маркирали страницата на „Е-СпайРайт“ на компютъра си.

— И ти разбра, че го шпионираме?

— Разбира се.

— За какво тогава прати оня имейл?

— Защото бях сигурна, че ще го видите.

— Не разбирам. За какво ти е било да видим нещо за някакво си несъществуващо парти?

— Защото знаех какво е намислил Адам. Стори ми се адски опасно. Искях да го спра по някакъв начин, но не можех да ви кажа истината за клуб „Джагуар“ и всичко останало. Не исках да му създам неприятности.

Тя кимна.

— И затова измисли партито.

— Да. Писах, че ще има пиене и наркотици.

— С мисълта, че ще го задържим у дома.

— Да. Че така ще е в безопасност. Обаче Адам избяга. Не очаквах, че ще го направи. Аз обърках всичко. Не разбираш ли? За всичко съм виновна аз.

— Не си виновна ти.

Джил се разрида.

— Нас двете с Ясмин. Всеки ни смята за бебета. Затова шпионираме, разбираш ли? Това ни е игра. Големите крият разни неща, а ние ги намираме. Но точно тогава мистър Луистън каза онова отвратително нещо на Ясмин. И всичко се промени. Другите деца станаха ужасно лоши. В началото Ясмин страшно се натъжи, но после се промени и сякаш нещо откачи. А пък майка ѝ дотогава нищо не бе направила за нея и сигурно е решила, че това е шансът ѝ да помогне на Ясмин.

— Та затова е... подредила мистър Луистън. Мариан ли ви каза?

— Не тя. Защото ние с Ясмин и нея я шпионирахме. Видяхме видеото на мобифона ѝ. Ясмин попитала Мариан защо го е снимала, а тя отговорила, че всичко вече било свършило и че мистър Луистън си е заслужил страданията.

— И тогава вие с Ясмин...?

— Не искахме да направим нищо лошо. Но на Ясмин ѝ писна големите все да ни поучават. Всички в училище ѝ се подиграваха. И на двете ни. Затова го направихме в един и същи ден. След училище не отидохме у тях, ами дойдохме направо тук. Пратих имейла за партито, за да ви накарам да се намесите, а след това Ясмин прати видеото, та мистър Луистън да си плати за обидата.

Тиа остана на място с надеждата да осъзнае нещата. Децата не правят онова, което им казват родителите. А повтарят онова, което са видели от родителите си. Така че чия е вината? Самата Тиа не бе сигурна в отговора.

— Нищо повече не сме направили — каза Джил. — Само пратихме два имейла.

И така си беше.

— Всичко ще се оправи — повтори Тиа като някакво ехо думите, казани от Майк на сина им в онази стая за разпити.

Коленичи до дъщеря си и я прегърна. Джил не можа повече да съдържи сълзите си. Гушна се в майка си и ревна. Тиа започна да я гали по косите, да ѝ шепне гальовно и остави малката да се наплаче.

Правиш толкова, колкото можеш, напомни си Тиа. Обичаш ги, колкото можеш.

— Всичко ще се оправи — каза ѝ пак. И този път почти си повярва.

* * *

Едно студено съботно утро — денят, в който главният прокурор на окръга Есекс Пол Коуплънд трябваше да се жени за втори път — Коуп се озова пред едни складове на Шосе номер 15.

До него стоеше Лорън Мюз.

— Нямаше нужда да идваш.

— Има цели шест часа до сватбата — отвърна Коуп.

— Но Люси...

— Люси ме разбира.

Коуп погледна през рамо към колата, в която чакаше Нийл Кордоба. Пиетра бе проговорила преди няколко часа. След всичкото ѝ ледено мълчание на Коуп му бе хрумнала простата мисъл да остави Нийл Кордоба да ѝ поговори. Само две минути по-късно — останала без приятел и сключила сделка с прокуратурата посредством адвоката си — Пиетра рухна и им каза къде да намерят тялото на Реба Кордоба.

— Искам да съм тук — каза Коуп.

Мюз проследи погледа му.

— И него не трябваше да водиш.

— Бях му обещал.

Откакто бе изчезнала Реба, Коуп и Нийл Кордоба бяха разговаряли многократно. След няколко минути, ако Пиетра не лъжеше, щеше да ги свърже нещо ужасно — мъртви съпруги. Колкото и странно да бе, същото ужасно нещо ги свързваше и с мъртвия вече убиец.

— Имаш ли предвид, че Пиетра може и да лъже? — попита го Мюз, сякаш бе разчела мислите му.

— Шансът е повече от минимален. Ти как мислиш?

— Същото — рече Мюз. — Значи Наш ги е убил и двете, за да помогне на шурей си. За да намери и унищожи записа с изневярата на Луистън.

— Така изглежда. Но Наш е бил проявен и преди това. Като се разровим, намираме много лоши неща в миналото му. И вероятно те

повече от всичко друго са му служили за оправдание да сее смърт. Но нито разбирам, нито ме интересува психологията. Нея не мога да я подведа под отговорност.

— Той ги е измъчвал.

— Вярно. На теория — за да разбере кой друг е знаел за записа.

— Както Реба Кордоба, в случая.

— Именно.

Мюз поклати глава.

— Какво ще правим със зет му, учителя?

— Луистън ли? Какво да правим?

— Ще го подведеш ли под отговорност?

Коуп сви рамене.

— Той твърди, че просто е споделил проблемите си с Наш и че не е очаквал онзи да полудее до такава степен.

— Ти вярваш ли му?

— Пиетра твърди същото, но засега нямам улики нито „за“, нито „против“. — Погледна я. — В това отношение ще разчитам на детективите си.

Завеждащият склада донесе ключа и отключи. Отвори вратите и детективите нахълтаха.

— Всичката тази смърт — рече Мюз, — а излиза, че Мариан Гилеспи така и не е пратила записа.

— Така изглежда. Само го е заплашвала. Това вече го проверихме. Гай Новак твърди, че Мариан му е казала за записа. Смятала е, че и без да го праща, самата заплаха е била достатъчно наказание. Гай не бил съгласен. Та затова го изпратил на жената на Луистън.

Мюз се намръщи.

— Какво има? — попита Коуп.

— Нищо. Ще подведеш ли Гай под отговорност?

— За какво? Че е изпратил имейл ли? Това не е престъпление.

Двама от детективите излязоха от склада. Вървяха бавно. Прекалено бавно. Коуп познаваше тази походка. Единият срещна погледа му и леко кимна.

— По дяволите — рече Мюз.

Коуп се извърна и се запъти към Нийл Кордоба. Кордоба го наблюдаваше. Коуп държеше главата си вдигната и се мъчеше да не

залитне. С приближаването му Нийл започна да клати глава. Правеше го все по-силно, сякаш клатенето бе в състояние да прогони реалността. Коуп поддържаше равномерен ход. Нийл се стегна. Знаеше какво следва, но подобен удар не може да се смекчи. Нямах избор. Не можеш повече да го отклоняваш или да се съпротивляваш. Просто го оставяш да те смачка.

Та когато Коуп най-после стигна до него, Нийл Кордоба престана да клати глава, а просто я отпусна върху гърдите на Коуп. Започна да ридае и да повтаря името на Реба, да казва, че не е истина, не може да е истина, и да моли някаква всевишна сила да му върне любимата. Коуп му помагаше да стои на крака. Минаха минути. Не се знае колко. Коуп стоеше, придържаше мъжа и мълчеше.

Час по-късно Коуп се прибра с колата си у дома. Взе душ, облече смокинга и застана до шаферите си. Седемгодишната му дъщеря Сара предизвика ахкания и охкания, докато минаваше по пътеката между редовете. Бракосъчетанието се ръководеше от самия губернатор на щата. След това имаше голямо парти с оркестър на живо и всичките му там подробности. Мюз присъстваше в качеството си на шаферка — наконтена, елегантна, красива. Поздрави го с целувка по бузата. Коуп ѝ благодари. С това приключи целият им разговор по време на сватбата.

Вечерта се превърна в някаква вихрушка от цветове, но в един момент Коуп успя да се усамоти за една-две минути. Разхлаби папионката и разкопча горното копче на ризата си. Днес бе затворил цикъла, започнал със смърт и завършил с щастливото съчетание на двама. Повечето хора сигурно виждат нещо дълбоко философско в подобно събитие. Не и Коуп. Седеше и слушаше гаврата на оркестъра с едно ритмично парче на Джастин Тимбърлейк и наблюдаваше как гостите му се мъчат да го изтанцуват. За момент се потопи в тъмнината. Мисълта му се отправи към Нийл Кордоба, към съсипващия удар, който го бе сполетял заедно с двете му дъщерички.

— Тати?

Обърна се. Беше Кара. Дъщеря му го грабна за ръка и го изгледа от висотата на всичките си седем години. И тя го разбираше.

— Мога ли да те поканя на танц? — попита Кара.

— Ти нали мразеше да танцуваш?

— Но тази песен я обожавам. Не ми отказвай.

Изправи се и се запъти към дансинга. Повтаряха глуповатия припев на песента „Bring sexy back“ — да възвърнем сексапила. Коуп затанцува. Кара отмъкна новата му булка от една група сватбари и я довлече на дансинга. Новото семейство — Люси, Кара и Коуп — танцуваха заедно. Музиката сякаш се усили. Приятели и роднини запляскаха в такт. Коуп танцуваше усърдно и отвратително. Двете жени и живота му едва сдържаха смеха си.

Когато ги чу да пръхтят, Коуп се хвърли още по-ентузиазирано във вихъра на танца. Продължи да маха с ръце, да кълчи кълки, да се поти и да се върти около оста си, докато накрая от света не остана нищо друго, освен тези две красиви лица и чудният звън на смеха им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.